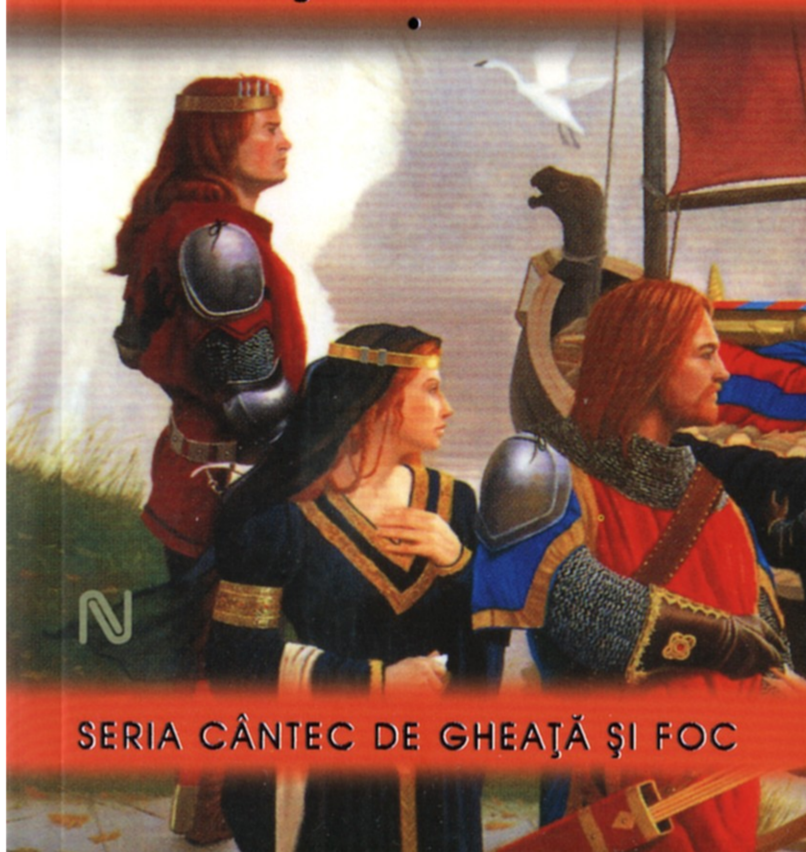
george r.r.

martin

Iureşul săbiilor

•

SERIA CÂNTEC DE GHEAŢĂ ŞI FOC

c o l e c ţ i a
Nautilus
f a n t a s y

Colecţie coordonată de Mihai-Dan Pavelescu

Din seria *Cântec de gheaţă şi foc* au apărut:
Urzeala tronurilor (2 vol.)
Încleştarea regilor (2 vol.)

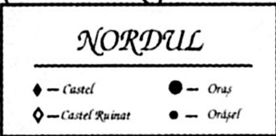
GEORGE R.R. MARTIN s-a născut în 1948 la New Jersey şi a absolvit jurnalismul cu *summa cum laude* la Northwestern University, Illinois. În anii 70 a scris o serie de nuvele, printre care şi *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate Premiile Hugo şi Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy şi horror. În anii ’80 a fost producător şi scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television şi producător al filmului *Beauty and the Beast.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată sub numele *Nightflyers.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy *Cântec de gheaţă şi foc,* alcătuită din şapte romane, dintre care patru au şi fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007; *Încleştarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008; *Iureşul săbiilor,* 2000 şi *A Feast for Crows,* 2005), iar trei se află încă în stadiul de proiect *(A Dance with Dragons, The Winds of Winter* şi *A Dream of Spring).* Saga *Cântec de gheaţă şi foc* este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia *Stăpânul inelelor* de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în optsprezece limbi, cu peste 2 200 000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziţionate de HBO, care intenţionează realizarea unui serial. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obţinut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula şi World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din roman, a obţinut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleştarea regilor* a câştigat de asemenea Premiul Locus în 1999 şi a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureşul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus şi Geffen în 2001 şi respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo şi Nebula.

George R.R. Martin

Iureşul săbiilor

Traducere din limba engleză LAURA BOCANCIOS

Lui Philys, care m-a convins să dau viaţă dragonilor.

NORDUL
Castel
Oraș
Castel Ruinat
Orășel
Colții de Gheață
Pădurea bântuită
ZIDUL
Turnul Umbrei
Castelul Negru
Rondul de Est la Mare
Coroana Reginei
DARUL
Golful Focilor
Skagos
MALUL ÎNGHEȚAT
GOLFUL DE GHEAȚĂ
Insula Ursului
Ultima Vatră
Ultimul Râu
Karhold
Peninsula Dragonului
Deepwood Motte
Pădurea Lupilor
Winterfell
Dreadfort
N
Cuțitul Alb
Drumul Regelui
Castelul lui Torrhen
Țărmul Stâncos
RILLS
ȚARA MOVILEI
SALTSPEAR
Portul Alb
Rondul Văduvei
Moat Cailin
Blazewater Bay
Degetul lui Flint
GÂTUL
BITE
Pietricica
Sfârcurile
Trei Surori
DEGETE
Capul Krakenului
Munții de Cremene
Rondul Greywater
Gemenii
Insulele de Fier
Capul Vulturilor
Seagard
Vechiul Wyk
Golful Omului de Fier
Marele Wyk
Harlaw
Valea lui Eyrie
Poarta Însângerată
VALEA LUI ARRYN
Furca Verde
Furca Albastră
Furca Roșie
Pietrele Vechi
Piatra Răsucită
Hartă de James Sinclair

SUDUL

♦ — Castel
◊ — Castel Ruinat

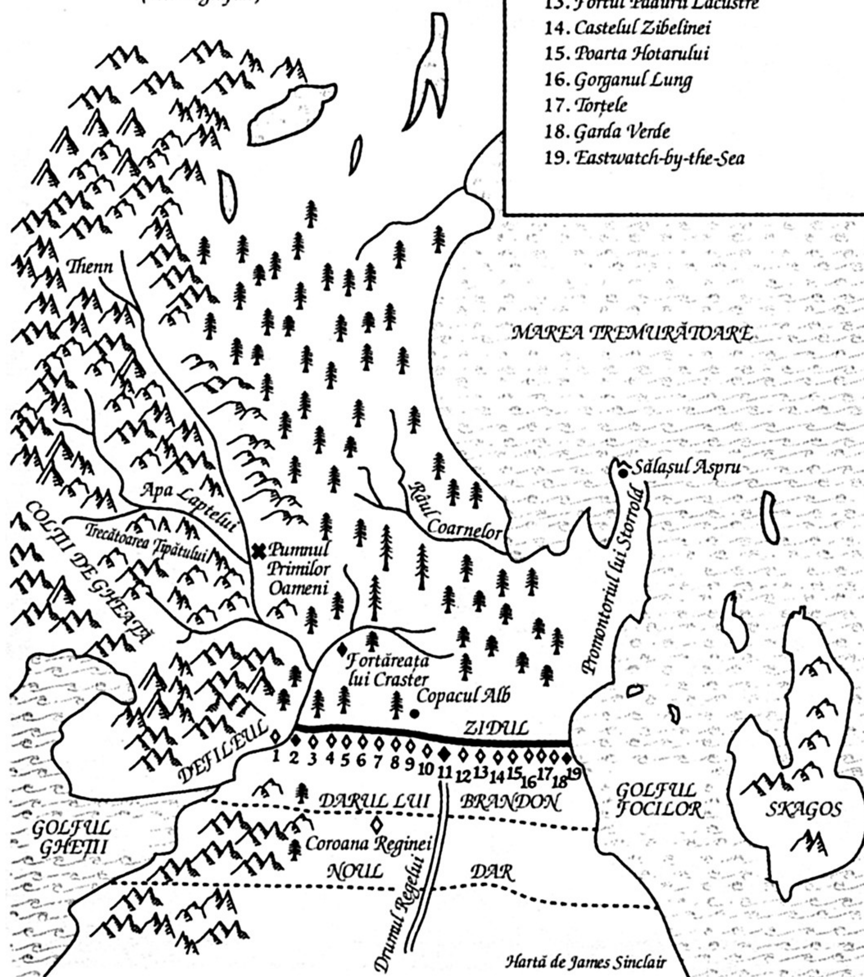
Trei Surori
Pietricica
Degete
Drumul Regelui
Furca Verde
Furca Albastră
Capul Vulturilor
Seagard
Longbow Hall
Căminul Inimii
Valea lui Arryn
Eyrie
Poarta Însângerată
Gulltown
Insulele de Fier
Vechiul Wyk
Marele Wyk
Pyke
Harlaw
Golful Omului de Fier
Pietrele Vechi
Tridentul
Furca Roșie
Han
Piatra Răsucită
Riverrun
Orașul Lordului Harroway
Saltpans
Cragul
Inima Avântată
Harrenhal
Golful Crabilor
Insula Frumoasă
Castelul Frumos
Ashemark
Dintele de Aur
Castelul Ghindei
Insula Chipurilor
Iazul Fecioarelor
Capul Ghearei Sfărâmate
Insula Cleștelui
Furca Roșie
Septul de Piatră
Ochiul Zeilor
Drumul Regelui
Duskendale
Driftmark
Piatra Dragonului
Kayce
Casterly Rock
Feastfires
Lannisport
Defileul
Drumul Aurului
Debarcaderul Regelui
Rosby
Golful Apei Negre
Ciocul lui Massey
Apa Neagră
REACH
Pădurea Regelui
Drumul Mării
N
Apa Lină
Drumul Trandafirului
Podul Amar
Poarta de Aramă
Tarth
Castelul Cidrului
Mander
Capătul Furtunii
Castelul Amurgului
Insulele Scutului
Ashford
Castelul Verii
Golful Naufragiilor
Highgarden
Cântecul Nopții
Mlaștinile Dornish
Blackhaven
Pădurea Ploii
Fortăreața Brightwater
Capul Wrath
Castelul Greenstone
Mierul
Crângul Mierii
Trecătoarea Prințului
Drumul Oaselor
Marea Dorne
Orașul Vechi
Golful Șoaptelor
Yronwood
Starfall
DORNE
Brațul Rupt
Biciul
Vaith
Sângele Verde
Sunspear
Pucioasa
Arbor
Hartă de James Sinclair

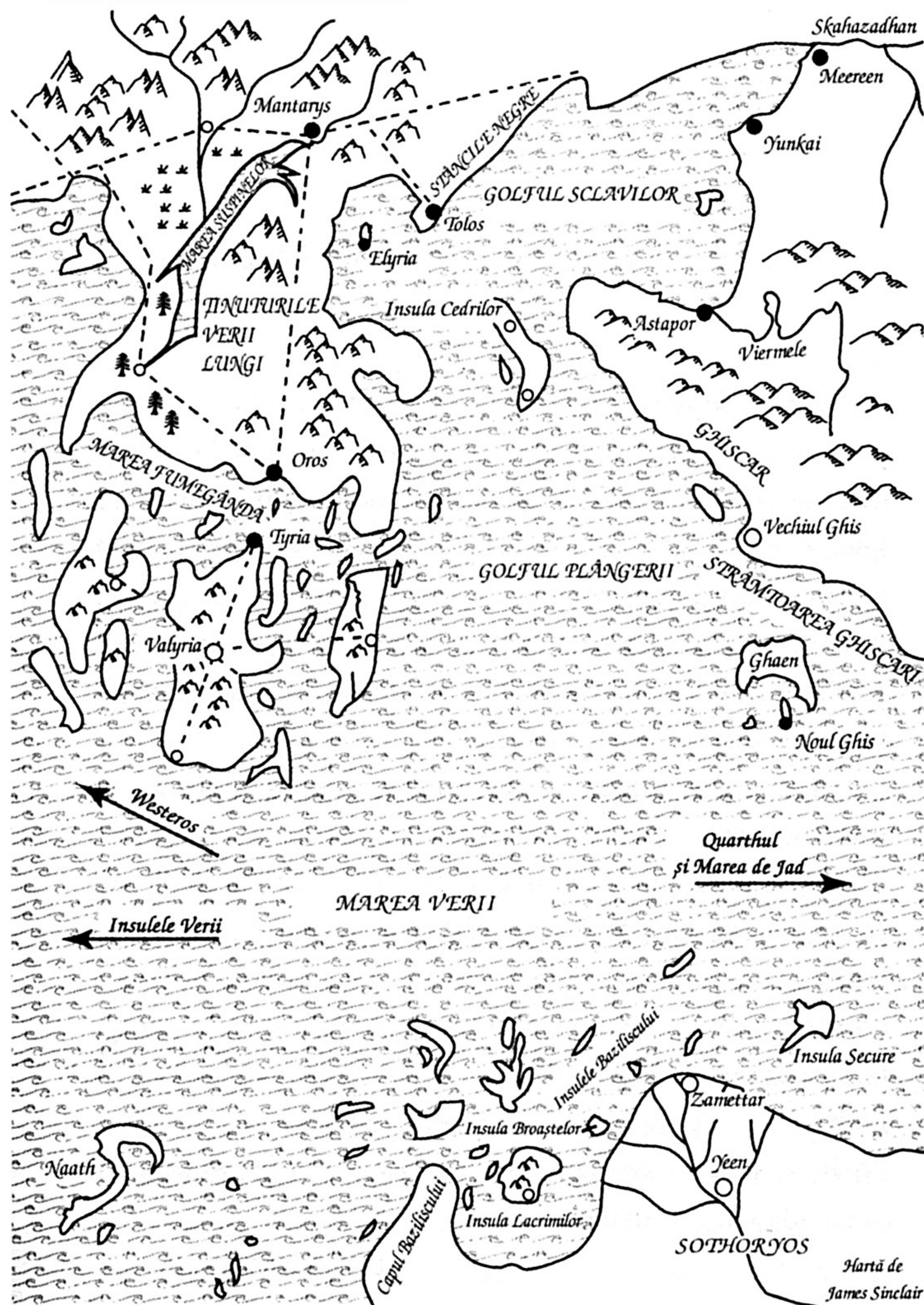
DINCOLO DE ZID

♦ – *Castel*
◊ – *Castel ruinat*

Fortărețe / Castele ale Rondului de Noapte

1. Fortul Podului dinspre Apus
2. Turnul Umbrei
3. Bastionul Santinelă
4. Garda Cenușie
5. Poarta de Piatră
6. Colina cu Promoroacă
7. Icemark
8. Fortul Nopții
9. Lacul Adânc
10. Poarta Reginei
11. Castelul Negru
12. Scutul de Stejar
13. Fortul Pădurii Lacustre
14. Castelul Zibelinei
15. Poarta Hotarului
16. Gorganul Lung
17. Torțele
18. Garda Verde
19. Eastwatch-by-the-Sea

Castel
Castel ruinat
Skahazadhan
Meereen
Mantarys
Yunkai
STÂNCILE NEGRE
MAREA SUSPINELOR
GOLFUL SCLAVILOR
Tolos
Elyria
ȚINUTURILE
VERII
LUNGI
Insula Cedrilor
Astapor
Viermele
GHISCAR
MAREA FUMEGÂNDĂ
Oros
Tyria
Vechiul Ghis
GOLFUL PLÂNGERII
STRÂMTOAREA GHISCARI
Valyria
Ghaen
Noul Ghis
Westeros
Quarthul
și Marea de Jad
MAREA VERII
Insulele Verii
Insula Secure
Insulele Bazilisculu
Zamettar
Insula Broaștelor
Naath
Yeen
Capul Baziliscului
Insula Lacrimilor
SOTHORYOS
Hartă de
James Sinclair

Notă asupra cronologiei

Cântec de gheaţă şi foc este o poveste spusă prin ochii personajelor, care sunt uneori la sute sau chiar la mii de kilometri depărtare unul de altul. Unele capitole acoperă zile, altele doar o oră, iar altele s-ar putea să se întindă pe două săptămâni, două luni sau o jumătate de an. Cu o asemenea structură, naraţiunea nu poate fi strict secvenţială; uneori, lucruri importante se întâmplă simultan, la o mie de leghe distanţă.

În cazul volumului de faţă, cititorul trebuie să înţeleagă că acţiunea din primele capitole ale *Iureşului săbiilor* nu o continuă pe cea din ultimele capitole ale *Încleştării regilor,* ci mai degrabă se suprapune pe aceasta. Cartea începe cu o privire asupra câtorva dintre evenimentele care s-au petrecut la Pumnul Primilor Oameni, la Riverrun, la Harrenhal şi pe Trident, în timp ce la Debarcaderul Regelui se purta Bătălia de la Apa Neagră, şi cu o rememorare a ceea ce s-a întâmplat în perioada care a urmat…

GEORGE R.R. MARTIN

Prolog

Era o zi cenuşie, cu frig muşcător, şi câinii nu voiau să ia urma. Căţeaua cea mare şi neagră adulmecase o singură dată urmele de urs, se dăduse înapoi şi se întorsese la haită, furişându-se cu coada între picioare. Biciuiţi de vânt, câinii stăteau îngrămădiţi pe malul râului, cu un aer jalnic. Chett simţea şi el muşcătura vântului prin straturile veşmintelor de lână neagră şi piele fiartă. Frigul era prea năprasnic, pentru om şi animal deopotrivă, dar n-aveau de ales. Gura i se crispa şi aproape că-şi putea simţi înroşindu-se de furie furunculele ce-i acopereau obrajii şi gâtul. *Ar trebui să fiu la Zid, la adăpost, purtând de grijă afurisiţilor de corbi şi făcând focurile pentru bătrânul Maester Aemon.* Jon Snow, bastardul, era cel care-i luase toate astea, el cu amicul său, grăsanul Sam Tarly. Din pricina lor se afla aici, stând să-i îngheţe boaşele în inima pădurii bântuite, cu o haită de câini.

— Şapte draci! Smuci zdravăn de lese, asmuţind câinii. *Urma,* nenorociţilor. Aia e o urmă de urs! Vreţi niscaiva carne, ori ba? *Scotociţi!* Însă câinii nu făcură decât să se strângă şi mai mult unul în altul, scheunând. Chett pocni din biciul său scurt deasupra capetelor lor, iar căţeaua neagră îl mârâi. Carnea de câine poate fi la fel de gustoasă ca ursul, o ameninţă el, cu răsuflarea îngheţându-i la fiecare cuvânt.

Lark Sisterman stătea cu braţele încrucişate la piept şi palmele vârâte la sub-suori. Purta mănuşi negre de lână, dar se plângea mereu că îi îngheaţă degetele.

— E prea al dracului de frig ca să vânezi, zise el. Să-l ia naiba de urs, nu merită să îngheţăm pentru el.

— Nu ne putem întoarce cu mâna goală, Lark, mormăi Micul Paul prin barba castanie ce îi acoperea aproape toată faţa. Lordului Comandant nu i-ar plăcea una ca asta.

Sub nasul turtit al bărbatului voinic era o pojghiţă de gheaţă, acolo unde îi îngheţaseră mucii. O mână uriaşă, înmănuşată în blană groasă, se strângea cu putere în jurul mânerului unei suliţe.

— La naiba cu Bătrânul Urs, zise Sisterman, un bărbat subţire, cu trăsături ascuţite şi ochi fără astâmpăr. Mormont va fi mort înainte de primii zori, ai uitat? Cui îi pasă ce-i place lui?

Micul Paul clipi din ochii săi înguşti şi negri. Poate că,

într-adevăr, uitase, gândi Chett. Era destul de nătărău ca să uite aproape orice.

— De ce trebuie să-l omorâm pe Bătrânul Urs? De ce să nu fugim pur şi simplu şi să-l lăsăm în pace?

— Crezi că el ne va lăsa *pe noi* în pace? făcu Lark. Ne va urmări până-n pânzele albe. Vrei să fii urmărit, tolomacule?

— Nu, răspunse Micul Paul. Nu vreau. Nu.

— Vasăzică, ai să-l omori? întrebă Lark.

— Da. Bărbatul vânjos înfipse capătul suliţei în malul îngheţat al râului Am să-l omor. Nu trebuie să ne urmărească.

Sisterman îşi scoase mâinile de la subsuori şi se întoarse către Chett:

— Trebuie să-i omorâm pe *toţi* ofiţerii, zic eu.

Chett era sătul până peste cap să audă aceeaşi poveste.

— Am mai discutat asta. Bătrânul Urs moare, la fel ca Blane din Turnul Umbrei. La fel şi Grubbs şi Aethan, ghinionul lor că s-au nimerit să fie de strajă, Dywen şi Bannen, pentru că ne-ar putea urmări, iar *Ser* Piggy pentru corbi. Atâta *tot.* Îi omoram fără zarvă, în somn. Un singur ţipăt şi suntem hrană pentru viermi, până la unul. Buboaiele îi erau roşii de furie. Tu fă-ţi numai bucăţica ta şi vezi ca verii tăi să şi-o facă pe a lor. Şi, Paul, încearcă să nu uiţi, e *a treia* gardă, nu a doua.

— A treia gardă, repetă voinicul, prin barbă şi prin mucii îngheţaţi. Eu şi cu Tiptil. Îmi amintesc, Chett.

Avea să fie lună neagră în noaptea aceea, iar gărzile le potriviseră în aşa fel încât să aibă de strajă câte opt de-ai lor, cu încă doi de pază la cai. Nici că se putea mai bine. În plus, de acum era de aşteptat să se trezească în orice clipă cu sălbaticii peste ei. Chett avea de gând să fie cât mai departe înainte să se întâmple asta. Avea de gând să trăiască.

Trei sute de fraţi juraţi ai Rondului de Noapte porniseră către nord, două sute de la Castelul Negru şi alţi o sută de la Turnul Umbrei. Era cea mai mare expediţie de care se pomenise, aproape o treime din forţele Rondului. Voiau să-i găsească pe Ben Stark, pe *Ser* Waymar Royce şi pe ceilalţi cercetaşi care fuseseră daţi dispăruţi, şi să descopere de ce îşi părăseau sălbaticii satele. Ei bine, nu erau mai aproape de Stark şi de Royce decât atunci când porniseră de la Zid, însă aflaseră unde au plecat toţi sălbaticii – sus, în pustietatea culmilor îngheţate ale Colţilor de Gheaţă. Puteau să zacă acolo, sus, până la sfârşitul lumii, fără ca Chett să se sinchisească.

Dar nu. Ei coborau. În josul Apei Laptelui.

Chett îşi ridică privirea. Râul se întindea în faţa lui. Malurile sale stâncoase erau mărginite de gheaţă, iar apele lăptoase, alburii, se revărsau necontenit din Colţii de Gheaţă. Iar acum, Mance Rayder şi sălbaticii lui se revărsau şi ei, ca apa. Thoren Smallwood se întorsese valvârtej, cu trei zile în urmă. În timp ce el îi spunea Bătrânului Urs ce au văzut iscoadele sale, omul lui, Kedge Albeaţă, le povestise celorlalţi.

— Încă sunt sus, destul de departe, pe colinele de la poalele muntelui, dar se apropie, le-a spus Kedge, încălzindu-şi mâinile deasupra focului. Harma, zisă Cap de Câine, e în frunte, căţeaua nenorocită. Goady s-a furişat în tabăra ei şi a văzut-o limpede, lângă foc. Nătărăul ăla de Tumberjon a vrut s-o răpună cu o săgeată, dar Smallwood a avut mai multă minte.

Chett a scuipat, întrebându-l:

— Câţi erau, ţi-ai putut da seama?

— O droaie. Douăzeci, treizeci de mii, n-am stat să-i numărăm. Harma avea în avangardă cinci sute, toţi călare.

Bărbaţii din jurul focului au schimbat priviri neliniştite. Era lucru rar să găseşti fie şi o duzină de sălbatici călare, darămite *cinci* sute…

— Smallwood ne-a trimis, pe Bannen şi pe mine, să dăm ocol avangărzii, de departe, ca să aruncăm o privire asupra întregii oştiri, a continuat Kedge. Nu li se vedea capătul. Înaintează încet, ca un râu îngheţat, şase, şapte kilometri pe zi, dar nici nu mi s-a părut că ar avea de gând să se întoarcă în satele lor. Mai mult de jumătate erau femei şi copii, şi-şi mânau animalele în faţa lor: capre, oi, chiar şi bouri înhămaţi la sănii. Erau încărcaţi cu baloţi de blănuri, hălci de carne, cuşti cu pui, putini de unt şi roţi de tors, tot ce au agonisit. Catârii şi caii erau atât de împovăraţi, încât aveai impresia că o să li se rupă spatele. La fel şi femeile.

— Şi mergeau pe cursul Apei Laptelui? a întrebat Lark Sisterman.

— Aşa am spus, nu?

Apa Laptelui avea să-i ducă pe lângă Pumnul Primilor Oameni, fortul străvechi unde îşi aşezase tabăra Rondul de Noapte. Orice om cu un dram de judecată îşi putea da seama că era momentul să-şi ia tălpăşiţa şi să se retragă la Zid. Bătrânul Urs întărise Pumnul cu ţepuşe, gropi şi capcane, dar în calea unei asemenea oştiri toate acestea erau zadarnice. Dacă rămâneau aici, aveau

să fie cotropiţi şi nimiciţi.

Iar Thoren Smallwood voia să *atace.* Donnel Hill cel Dulce era scutierul lui *Ser* Mallador Locke şi, cu o noapte înainte, îl văzuse pe Smallwood venind la cortul acestuia. *Ser* Mallador era de aceeaşi părere cu *Ser* Ottyn Wythers, cerând insistent retragerea la Zid, dar Smallwood voia să-l convingă să se răzgândească.

— Acest Rege-de-Dincolo-de-Zid nu ne va căuta niciodată atât de departe la nord, l-ar fi auzit Donnel zicând. Iar măreaţa lui oaste nu e decât o gloată şleampătă, plină de guri netrebnice, care n-au habar de unde să apuce sabia. La prima lovitură o să le piară tot cheful de luptă şi o să se întoarcă urlând la colibele lor, unde o să rămână încă cincizeci de ani.

Trei sute contra treizeci de mii. Chett numea asta curată nebunie, şi încă şi mai nebunesc era faptul că *Ser* Mallador fusese convins, iar cei doi împreună erau pe cale să-l lămurească şi pe Bătrânul Urs.

— Dacă mai aşteptăm mult, putem să pierdem şansa asta şi să nu ne mai întâlnim cu ea, spunea Smallwood oricui stătea să-l asculte.

La aceasta, *Ser* Ottyn Wythers i-a răspuns:

— Noi suntem scutul care apără regatele oamenilor. Nu te apuci să-ţi arunci scutul fără nici o pricină.

Însă Thoren Smallwood i-a dat replica:

— Eu lupt cu sabia. Cea mai sigură apărare a unui bărbat este să dea o lovitură iute, care ucide inamicul, nu să se pitească în spatele unui scut.

Însă nici Smallwood, nici Wythers nu aveau comanda. Cel care o avea era Lordul Mormont, iar el îşi aştepta celelalte iscoade: Jarman Buckwell şi cei care urcaseră Scara Uriaşului, Qhorin Halfhand şi Jon Snow, care plecaseră să cerceteze Trecătoarea Ţipătului. Dar Buckwell şi Halfhand întârziau. *Morţi, cel mai probabil.* Chett şi-l închipui pe Jon Snow zăcând, vânăt şi îngheţat, pe un vârf de munte, cu suliţa vreunui sălbatic înfiptă în fundul lui de bastard. Gândul îl făcu să zâmbească. *Sper că i-au ucis şi lupul afurisit.*

— Nu e nici un urs pe aici, hotărî Chett pe neaşteptate. Doar o urmă veche, atâta tot. Înapoi la Pumn!

Câinii aproape îl doborâră de pe picioare, la fel de nerăbdători ca el să se întoarcă. Poate credeau că vor primi de mâncare. Chett nu-şi putu stăpâni un hohot de râs. Erau deja trei zile de când nu-i mai hrănise, ca să-i înfometeze şi să-i înrăiască. La

noapte, înainte de a se face nevăzut în beznă, le va da drumul printre cai, după ce Donnel Hill cel Dulce şi Karl Picior-Strâmb le vor tăia pripoanele. *Se vor pomeni cu câini care mârâie şi cai cuprinşi de panică prin tot Pumnul, alergând printre focuri, sărind peste zidul de apărare, doborând corturile. În toată hărmălaia, puteau să treacă ore bune până să-şi dea cineva seama că lipsesc paisprezece fraţi.*

Lark ar fi vrut să aducă de două ori pe atâţia, dar la ce te puteai aştepta de la un mocofan ca Sisterman? Încearcă numai să şopteşti un cuvânt în urechea cui nu trebuie şi, cât ai clipi, o să te pomeneşti mai scurt cu un cap. Nu, paisprezece erau tocmai bine, destui cât să facă exact ceea ce trebuia făcut, dar nu atât de mulţi ca să nu poată păstra un secret. Pe majoritatea îi recrutase chiar Chett. Micul Paul era unul dintre oamenii lui, cel mai vânjos bărbat de la Zid, chiar dacă se mişca mai încet ca un melc mort. Odată, i-a rupt unui sălbatic spatele, dintr-o îmbrăţişare. Cu ei mai erau şi Jungher, poreclit după numele armei sale preferate, şi omuleţul zis Tiptil, care siluise în tinereţe o sută de femei şi căruia îi plăcea să se laude cum că nici una nu l-a văzut sau nu l-a auzit măcar, până nu s-a pomenit cu el între picioare.

Planul îl ticluise Chett. El era cel isteţ, îi fusese slujitor lui Maester Aemon vreme de patru ani buni, până când l-a înlăturat bastardul Jon Snow, ca slujba să-i poată fi încredinţată porcului ăluia grăsan de prieten al lui. În noaptea asta, când îl va ucide pe Sam Tarly, avea de gând să-i şoptească: *Transmite-i Lordului Snow salutul meu călduros,* direct în ureche, înainte de a-i spinteca beregata, lăsând sângele lui *Ser* Piggy să ţâşnească în bulboane prin straturile de seu. Chett cunoştea corbii, aşa că nu era de aşteptat să-i facă necazuri, nu mai multe decât Tarly. O singură atingere de cuţit şi laşul ăla o să-şi ude pantalonii şi o să înceapă să se smiorcăie, cerând îndurare. *N-are decât să cerşească, n-o să-i fie de nici un folos.* După ce-i va despica beregata, va deschide coliviile şi va hâşâi păsările, ca nici un mesaj să nu ajungă la Zid. Tiptil şi Micul Paul îl vor ucide pe Bătrânul Urs, Jungher se va ocupa de Blane, iar Lark cu verii lui îi vor reduce la tăcere pe Bannen şi pe bătrânul Dywen, ca să-i împiedice să le ia urma. Ascundeau mâncare de vreo două săptămâni, iar Donnel cel Dulce şi Karl Picior-Strâmb vor fi pregătit caii. Cu Mormont mort, comanda va trece la *Ser* Ottyn Wythers, un bătrân vlăguit, cu puterile şubrezite. *Va da fuga la*

Zid înainte de apusul soarelui şi nici nu va risca să-şi piardă din oameni, trimiţându-i după noi.

Câinii îl trăgeau după ei, în timp ce-şi croiau drum printre copaci. Chett putea zări Pumnul ţâşnind spre cer, prin frunzişul pădurii. Era o zi atât de întunecoasă, încât Bătrânul Urs ceruse să se aprindă torţele, un cerc imens care ardea de jur împrejurul zidului de apărare ce încununa piscul abrupt, stâncos, al muntelui. Cei trei trecură cu greu albia unui pârâu. Apa era tăioasă, iar la suprafaţă pluteau, risipite, bucăţi de gheaţă.

— Eu am să mă îndrept spre coastă, mărturisi Lark Sisterman. Împreună cu verii mei. Ne vom construi o barcă şi ne vom întoarce acasă, la Surori.

Iar acasă vă vor şti de dezertori şi vă vor reteza capetele nătânge, gândi Chett. Odată spuse jurămintele, nu aveai cum să părăseşti Rondul de Noapte. Oriunde în Cele Şapte Regate, te prindeau şi te omorau.

Cât despre Ollo Ciungul, el voia să se întoarcă la Tyrosh unde, susţinea el, oamenii nu-şi pierdeau mâinile pentru niţel furtişag cinstit, nici nu erau trimişi să îngheţe de vii, doar fiindcă au fost prinşi în pat cu nevasta vreunui cavaler. Chett cumpănise ideea de a merge cu el, însă nu vorbea limba lor moale şi piţigăiată. Şi ce putea să facă el la Tyrosh? Nu cunoştea nici un meşteşug, fiind crescut în Mlaştinile Cotoroanţei. Tatăl său îşi petrecuse toată viaţa scormonind în pământu-rile altora şi adunând lipitori. Se dezbrăca gol-goluţ, doar cu o bucată de piele groasă pe el, şi se cufunda în apele întunecoase. Când ieşea, era plin din cap până-n picioare. Uneori, îl punea pe Chett să-l ajute să-şi scoată lipitorile. Odată, una i s-a lipit de palmă, iar el a strivit-o cu repulsie de perete. Tatăl său i-a dat o mamă de bătaie pentru asta. Maesterii cumpărau lipitorile cu duzina.

Lark putea să se ducă acasă dacă poftea, la fel şi blestemaţii de Tyroshi, dar nu Chett. Dacă nu avea să mai revadă niciodată Mlaştinile Cotoroanţei, chiar şi aşa va fi prea curând. Lui, unul, îi plăcuse Fortăreaţa lui Craster. Omul trăia acolo pe picior mare, ca un lord, de ce n-ar face şi el la fel? Asta chiar ar fi bună! Chett, fiul culegătorului de lipitori, lord cu cetate! Blazonul lui ar putea fi o duzină de lipitori, pe un fundal roz. Dar de ce să se oprească doar la lord? Poate ar trebui să devină rege! *Mance Rayder a început prin a fi cioară. Aş putea sa fiu rege, întocmai ca el, şi să-mi găsesc niscaiva neveste.* Craster avea nouăsprezece, fără a le pune la socoteală şi pe cele tinere, fiicele

pe care nu ajunsese încă să şi le vâre în aşternut. Jumătate dintre neveste erau la fel de bătrâne şi de urâte ca el, dar asta nu avea nici o importanţă. Pe cele bătrâne, Chett le-ar putea pune la muncă, să-i facă mâncare şi curăţenie, să scoată morcovi şi să dea lături la porci, în vreme ce nevestele tinere i-ar încălzi patul şi i-ar naşte copii. Craster nu s-ar împotrivi, după ce Micul Paul l-ar strânge la piept.

Singurele femei pe care le cunoscuse Chett erau târfele pe care le plătise în Oraşul Cârtiţei. Pe când era mai tânăr, fetele din sat aruncau o singură privire la faţa lui plină de buboaie şi furuncule şi îşi întorceau privirea, scârbite. Cel mai rău fusese cu Bessa, dezmăţata aia. Îşi desfăcea picioarele pentru fiecare băiat din Mlaştinile Cotoroanţei, aşa că Chett se gândise: de ce nu şi pentru el? A mers până acolo încât, auzind că-i plac, şi-a petrecut o dimineaţă întreagă culegându-i flori de câmp, dar Bessa i-a râs în nas şi i-a spus că mai bine s-ar târâi într-un pat cu lipitorile tatălui său decât cu el. S-a oprit din râs când i-a vârât cuţitul în burtă. A fost plăcut – uimirea aceea de pe chipul ei – aşa că a scos cuţitul şi l-a înfipt din nou. Când l-au prins, aproape de Cele Şapte Pâraie, bătrânul Lord Walder Frey nici măcar nu s-a sinchisit să vină în persoană să-l judece. L-a trimis pe unul dintre *bastarzii* săi, pe acel Walder Rivers, iar când s-a dezmeticit, Chett se îndrepta către Zid, cu diavolul ăla puturos de Yoren. Ca plată pentru singurul lui moment de plăcere, i-au luat întreaga viaţă.

Dar acum avea de gând să-şi ia viaţa înapoi, împreună cu soţiile lui Craster. *Boşorogul ăla sălbatic are dreptate. Dacă vrei o femeie de nevastă, o iei, şi asta fără să-i dai flori, că poate aşa nu-ţi observă afurisitele de buboaie.* Lui Chett nu-i trecea prin cap să repete *acea* greşeală.

O să reuşească, îşi promise a suta oară. *Atât timp cât scăpăm basma curată. Ser* Ottyn o va lua spre sud, spre Turnul Umbrei, drumul cel mai scurt către Zid. *Nu-şi va bate capul cu noi, nu Wythers. Nu-şi va dori decât să ajungă teferi înapoi.* Cât despre Thoren Smallwood, dorinţa lui ar fi să continue cu atacul, dar *Ser* Ottyn era mult prea prudent, şi el avea întâietate. *Oricum, nu va avea importanţă. După ce plecăm, Smallwood poate să atace pe cine vrea. Ce ne pasă nouă? Dacă nici unul dintre ei nu se mai întoarce la Zid, nimeni nu va mai veni vreodată să ne caute, vor crede că am murit împreună cu ceilalţi.* Gândul acesta îi trecea prin minte pentru prima dată şi, vreme de o clipă, îl ispiti. Însă

atunci ar trebui să-i omoare şi pe *Ser* Ottyn şi pe *Ser* Mallador Locke, ca Smallwood să ajungă la comandă, şi erau amândoi bine păziţi, zi şi noapte… Nu, riscul era prea mare.

— Chett, zise Micul Paul în timp ce înaintau cu greu de-a lungul unei poteci stâncoase, printre sequoia şi pini. Cum facem cu pasărea?

— Care afurisită de pasăre? Ultimul lucru de care avea nevoie acum era un nătărău care să trăncănească despre o pasăre.

— Corbul Bătrânului Urs, răspunse Micul Paul. Dacă îl omorâm, cine o să-i hrănească pasărea?

— Pe cine naiba interesează? Omoară şi pasărea, dacă vrei.

— Nu vreau să mă ating de nici o pasăre, făcu voinicul. Numai că aia e o pasăre vorbitoare. Dacă povesteşte ce am făcut?

Lark Sisterman izbucni în râs.

— Paul cel Mic, isteţ şi voinic, îl luă el în răspăr.

— Tacă-ţi gura, făcu Micul Paul, ameninţător.

— Paul, spuse Chett înainte ca namila de om să se înfurie prea tare, când îl vor găsi pe bătrân zăcând într-o baltă de sânge, cu gâtul tăiat, nu va fi nevoie de nici o pasăre să le spună că l-a omorât cineva.

Micul Paul rumegă ideea o clipă.

— Asta aşa e, se învoi el. Atunci, pot să păstrez eu pasărea? Îmi place corbul ăla.

— Al tău să fie, zise Chett, doar ca să-l facă să tacă.

— Putem oricând să-l mâncăm, dacă ne e foame, sugeră Lark.

Micul Paul se întunecă din nou.

— Încearcă numai să-mi mănânci pasărea, Lark. Încearcă numai!

Chett auzea zvon de voci printre copaci.

— Tăceţi naibii din gură, amândoi. Aproape am ajuns la Pumn.

Ieşiră aproape de versantul vestic al dealului şi îl ocoliră, către sud, unde panta era mai domoală. La marginea pădurii, o duzină de bărbaţi se antrenau cu arcul. Scrijeliseră contururi pe trunchiurile copacilor şi trăgeau cu săgeţile în ele.

— Priviţi, zise Lark. Un porc cu un arc.

Fără doar şi poate, cel mai apropiat arcaş era însuşi *Ser* Piggy, grăsanul care îi furase locul de pe lângă Maester Aemon. Numai la vederea lui Samwell Tarly, Chett fu cuprins de mânie. Pe vremea când era slujitorul lui Maester Aemon, Chett dusese cea mai bună viaţă pe care o cunoscuse vreodată. Bătrânul orb nu era pretenţios, iar Clydas se ocupa, oricum, de aproape toate

nevoile sale. Sarcinile lui Chett erau uşoare: să cureţe stâncăria, câteva focuri de făcut, de adus uneori mâncarea... şi Aemon nu l-a lovit nici măcar o singură dată. *Crede că poate să dea buzna pur şi simplu şi să mă înghiontească afară, numai pentru că e de obârşie nobilă şi ştie să citească. Poate c-o să-l rog să-mi citească pumnalul, înainte să-i spintec beregata cu el.*

— Voi vedeţi-vă de drum, le spuse celorlalţi. Eu vreau să mă uit.

Câinii se smuceau, nerăbdători să meargă după ceilalţi, spre mâncarea despre care credeau că-i aşteaptă sus. Chett lovi căţeaua cu vârful cizmei şi asta îl mai potoli puţin.

Printre copaci, privi cum grăsanul se opintea cu un arc cât el de mare, cu faţa-i roşie, ca o lună plină, crispată de concentrare. Trei săgeţi stăteau înfipte în pământ în faţa lui. Tarly potrivi o săgeată şi întinse arcul. Îl ţinu întins mai multă vreme, încercând să ochească, şi trase. Săgeata dispăru în desiş. Chett râse zgomotos, un sforăit de dulce dezgust.

— Pe aia n-o s-o găsim niciodată, şi eu voi fi învinuit, anunţă Edd Tollett, scutierul posomorât, cu părul alb, căruia toţi îi spuneau Edd cel Trist. Nu lipseşte niciodată nimic fără să fiu eu luat la ochi, de când mi-am pierdut calul. De parcă ar fi putut face cineva ceva. Era alb şi ningea, la ce se aşteptau?

— L-a luat vântul pe ăla, zise Grenn, un alt prieten al Lordului Snow. Încearcă să ţii arcul drept, Sam.

— E greu, se plânse grăsanul, dar trase o a doua săgeată. Aceasta zbură sus, înaintând printre crengi, la trei metri deasupra ţintei.

— Cred că ai doborât o frunză din copacul ăla, zise Edd cel Trist. Toamna vine destul de repede, nu e nevoie s-o ajutăm. Oftă. Şi ştim cu toţii ce urmează după toamnă. O, zei, dar mi-e frig. Trage ultima săgeată, Samwell, am impresia că-mi îngheaţă limba până-n fundul gurii.

Ser Piggy coborî arcul şi Chett avu impresia că va începe să urle.

— E prea greu.

— Potriveşti, întinzi şi tragi, zise Grenn. Haide.

Supus, grăsanul smulse ultima săgeată din pământ, o potrivi în arcul său lung şi trase. Făcu totul repede, fără să-şi mijească, chinuit, ochii de-a lungul săgeţii, aşa cum făcuse înainte. Săgeata lovi conturul de cărbune în partea de jos a pieptului şi rămase acolo, vibrând.

— L-am nimerit. *Ser* Piggy părea şocat. Grenn, ai văzut? Edd, uite, l-am nimerit!

— I-ai vârât-o între coaste, aş zice, făcu Grenn.

— L-am omorât? vru să ştie grăsanul.

Tollett ridică din umeri.

— I-ar fi putut înţepa un plămân, dacă ar fi avut. Copacii nu au, în general. Luă arcul din mâna lui Sam. Totuşi, am văzut şi lovituri mai proaste. Da, şi câteva îmi aparţin.

Ser Piggy strălucea. Privindu-l, aveai impresia că *făcuse* într-adevăr ceva. Dar când îl văzu pe Chett cu câinii, zâmbetul i se strâmbă şi i se stinse, cu un scheunat.

— Ai lovit un copac, zise Chett. Să vedem cum ţinteşti când vine vorba de flăcăii lui Mance Rayder. Ei n-o să stea nemişcaţi, cu braţele desfăcute şi frunzele foşnind, o, nu. Vor veni drept spre tine, urlându-ţi în faţă, şi pun rămăşag că o să-ţi uzi nădragii ăia. Unul dintre ei îşi va împlânta securea direct între ochişorii tăi de porc. Ultimul lucru pe care ai să-l auzi va fi cum *trosneşte* când îţi muşcă din craniu.

Grăsanul tremura. Edd cel Trist îi puse o mână pe umăr.

— Frate, spuse el solemn, doar fiindcă aşa ţi s-a întâmplat ţie nu înseamnă că Samwell va suferi la fel.

— Despre ce vorbeşti acolo, Tollett?

— Despre securea care ţi-a crăpat capul. E adevărat că jumătate din minte ţi s-a scurs pe jos şi ţi-au mâncat-o câinii?

Grenn, marele mocofan, izbucni în râs şi până şi Samwell Tarly reuşi să schiţeze un zâmbet. Chett lovi cu piciorul câinele cel mai apropiat, smuci lesele şi începu să urce dealul. *Rânjeşte cât vrei, Ser Piggy. Vedem noi cine râde la noapte.* Îşi dorea doar să aibă timp să-l omoare şi pe Tollett. *Un nătărău posac, cu moacă de cal, asta e.*

Urcuşul era abrupt, chiar şi pe această parte a Pumnului, care avea panta cea mai domoală. La jumătatea drumului, câinii începură să latre şi să-l smucească, închipuindu-şi că în curând vor primi de mâncare. În schimb, Chett îi făcu să-i simtă gustul cizmei, iar câinelui mare şi urât, care s-a repezit la el, îi rezervă o lovitură zdravănă de bici. Odată câinii legaţi, se duse să raporteze.

— Urmele erau acolo, aşa cum a zis Uriaşul, dar câinii n-au vrut să se ia după ele, îi spuse el lui Mormont, în faţa cortului său mare şi negru. Fiind atât de aproape de râu, s-ar putea să avem de-a face cu urme vechi.

— Păcat. Lordul Mormont avea un cap mare şi pleşuv, barba deasă şi zburlită, iar glasul îi părea la fel de obosit ca înfăţişarea. Poate că ne-ar fi prins bine tuturor o bucăţică de carne proaspătă.

Corbul de pe umărul lui clătină din cap şi repetă: *Carne. Carne. Carne.*

Am putea să gătim blestemaţii ăia de câini, gândi Chett, dar nu mai scoase nici o vorbă până când Bătrânul Urs îi spuse că poate să plece. *Şi asta e ultima oară când trebuie să-mi aplec capul în faţa lui,* îşi zise cu satisfacţie. I se părea că se făcea şi mai frig, ceea ce ar fi jurat că era imposibil. Câinii se strânseră năpăstuiţi unul în altul, în mocirla îngheţată, iar Chett fu aproape ispitit să se cuibărească printre ei. În schimb, îşi înfăşură un şal negru de lână peste jumătatea de jos a feţei, lăsând o deschizătură în dreptul gurii, ca să poată respira. Descoperi că îi e mai cald dacă se mişcă, aşa că începu să dea încet ocol taberei, cu un teanc de frunze acrişoare în mână, oprindu-se, când şi când, să le mestece împreună cu fraţii în negru şi ascultând ce aveau de povestit. Nici unul dintre cei din garda de zi nu avea de-a face cu planul său, dar, chiar şi aşa, socotise că era bine să-şi facă o părere despre ce gândeau.

În principal, gândeau că era al naibii de frig.

Vântul se stârnea tot mai puternic, pe măsură ce umbrele se alungeau. Trecând printre pietrele zidului de apărare, scotea un sunet subţire, ascuţit.

— Urăsc sunetul ăsta, zise Uriaşul cel mic. Parc-ar fi un ţânc în tufişuri, scâncind după lapte.

Când îşi termină turul şi se întoarse la câini, îl găsi pe Lark aşteptându-l.

— Ofiţerii sunt iarăşi în cortul Bătrânului Urs şi discută aprins.

— Asta fac ei, zise Chett. Sunt de viţă nobilă, toţi în afară de Blane, şi se îmbată cu vorbe în loc de vin.

Lark se trase discret mai aproape.

— Cap-sec îi tot dă înainte cu pasărea, îl preveni el, aruncând o privire de jur împrejur, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă. Acum întreabă dacă am adus vreo sămânţă pentru vietatea aia blestemată.

— E corb, răspunse Chett. Mănâncă hoituri.

Lark rânji:

— Poate pe al lui, cine ştie?

Sau al tău. Chett era de părere că aveau nevoie de namila de

om mai mult decât de Lark.

— Nu te mai frământa cu Micul Paul. Tu-ţi faci treaba ta, el pe-a lui.

Amurgul se strecura printre copaci când Chett scăpă de Sisterman şi se aşeză să-şi ascută sabia. Era o muncă a naibii de grea, cu mănuşile pe mâini, dar nu avea de gând să şi le scoată. Pe frigul ăsta, orice nesăbuit care atingea oţelul cu mâna goală se alegea fără o bucată de piele.

Când soarele coborî la asfinţit, câinii începură să scâncească. Le dădu apă şi înjurături.

— Încă o jumătate de noapte şi vă puteţi căuta singuri ospăţul.

Se simţea deja miros de mâncare. Dywen perora lângă foc, când Chett îşi primea de la Hake, bucătarul, colţul de pâine tare şi un castron cu supă de fasole cu slănină.

— Pădurea e prea liniştită, spunea bătrânul pădurar. Nici o broască lângă râu, nici o bufniţă în întuneric. Nu mi-a fost dat să ascult o pădure mai lipsită de viaţă ca asta.

— Dinţii ăia ai tăi sună destul de lipsiţi de viaţă, zise Hake.

Dywen îşi clănţăni dinţii de lemn.

— Şi nici un lup. Înainte au fost, dar acum nu mai sunt. Unde s-au dus, vă puteţi închipui?

— Undeva unde e cald, zise Chett.

Din duzina de fraţi care se nimeriseră lângă foc, patru erau oamenii lui. Îi cercetă pe fiecare cu coada ochiului, să vadă dacă vreunul dădea semne de slăbiciune. Jungher părea destul de calm. Stătea liniştit şi-şi ascuţea sabia, ca în fiecare seară. Iar Donnel Hill cel Dulce era numai zâmbete. Avea dinţii albi, buze groase şi roşii, bucle blonde care i se revărsau pe umeri într-o neorânduială meşteşugită şi susţinea că era fiul nelegitim al unui oarecare Lannister. Poate că era. Chett nu avea nevoie de băieţi frumoşi, nici de bastarzi, dar Donnel cel Dulce părea că face faţă.

Era, însă, mai puţin sigur în privinţa pândarului pe care fraţii îl porecliseră Taie-Lemne, mai mult fiindcă sforăia, decât fiindcă ar fi avut vreo legătură cu copacii. În clipa asta părea atât de neliniştit, încât, cine ştie, poate că nu avea să mai sforăie niciodată. Iar Maslyn era şi mai rău. Chett vedea cum i se prelinge sudoarea pe faţă, în ciuda vântului necruţător. Broboanele străluceau în lumina focului, ca o puzderie de nestemate ude. Maslyn nu se atingea de mâncare, doar se holba la castronul lui de supă, ca şi cum mirosul ar fi fost pe cale să-l umple de greaţă. *Va trebui să fiu cu ochii pe el,* gândi Chett.

— Adunarea! Sunetul ţâşni pe neaşteptate dintr-o mulţime de gâtlejuri şi se răspândi cu repeziciune în toate colţurile taberei de pe creasta muntelui. Oameni ai Rondului de Noapte! Adunaţi-vă lângă focul central!

Încruntându-se, Chett îşi termină supa şi îi urmă pe ceilalţi.

Bătrânul Urs stătea în faţa focului, cu Smallwood, Locke, Wythers şi Blane înşiraţi în spatele lui. Mormont era înveşmântat cu o mantie din blană neagră şi groasă, cu corbul cocoţat pe umăr, umflându-şi penele negre. *Nu e semn bun.* Chett se strecură între Brown Bernarr şi câţiva bărbaţi de la Turnul Umbrei. Când se strânseră cu toţii, cu excepţia pândaşilor din păduri şi a străjerilor de la zidul de apărare, Mormont îşi drese glasul şi scuipă. Saliva îngheţă înainte să atingă pământul.

— Fraţilor, spuse el, oameni ai Rondului de Noapte. *(Oameni,* ţipă corbul. *Oameni! Oameni!)* Sălbaticii sunt în marş. Coboară din munţi pe cursul Apei Laptelui. Thoren e de părere că avangarda lor ne va ajunge din urmă de acum în zece zile. Cei mai experimentaţi cercetaşi ai lor vor fi în avangardă, cu Harma Cap de Câine. Ceilalţi vor forma, probabil, ariergarda, sau vor veni în preajma lui Mance Rayder însuşi. În rest, luptătorii lor vor fi împrăştiaţi de-a lungul întregii linii de marş. Au boi, catâri, cai… dar puţini. Cei mai mulţi vor fi pe jos, prost înarmaţi şi neantrenaţi. Armele pe care le poartă vor fi fiind mai degrabă din piatră şi os decât din oţel. Sunt împovăraţi de femei, copii, turme de oi şi de capre şi de tot avutul lor, pe deasupra. Pe scurt, deşi numeroşi, sunt vulnerabili… şi ei nu ştiu că suntem aici. Sau aşa trebuie să ne rugăm să fie.

Ba ştiu, gândi Chett. *Bubos bătrân ce eşti, le e limpede ca lumina zilei. Qhorin Halfhand nu s-a întors, aşa-i? Nici Jarman Buckwell. Dacă măcar unul dintre ei a fost prins, ştii foarte bine că sălbaticii vor fi stors până acum de la el un cântec, două.*

Smallwood ieşi în faţă:

— Mance Rayder are de gând să zdrobească Zidul şi să aducă războiul sânge-ros în Cele Şapte Regate. Ei, bine, ăsta e un joc care se joacă în doi. Mâine îi aducem noi războiul.

— Pornim în zori cu toată oastea, adăugă Bătrânul Urs, în timp ce un murmur străbătea mulţimea. Vom porni către nord şi vom face un ocol pe la vest. Avangarda Harmei va fi dincolo de Pumn când ne vom întoarce. Colinele de la poalele Colţilor de Gheaţă sunt pline de văi înguste, şerpuitoare, numai bune pentru ambuscade. Linia lor de marş se va întinde cât vezi cu ochii. Îi

vom ataca în mai multe puncte deodată şi se vor jura că suntem trei mii, nu trei sute.

— Îi vom lovi în plin şi vom dispărea înainte să apuce să-şi grupeze cavaleria şi să ne înfrunte, interveni Thoren Smallwood. Dacă se iau după noi, îi alergăm bine, apoi ne întoarcem şi lovim din nou, în altă parte a coloanei. Dăm foc căruţelor, le risipim turmele şi omorâm cât de mulţi putem. Pe Mance Rayder însuşi, dacă-l găsim. Dacă se împrăştie şi se întorc la colibele lor, atunci am învins. Dacă nu, îi hărţuim tot drumul până la Zid şi avem grijă să lase în urma lor un şir de cadavre, să se ştie pe unde au trecut.

— *Sunt mii!* strigă cineva din spatele lui Chett.

— *Vom muri!* Era glasul lui Maslyn, plin de spaimă.

Muri, strigă corbul lui Mormont, bătându-şi aripile negre. *Muri, muri, muri.*

— Da, mulţi dintre noi, răspunse Bătrânul Urs. Poate cu toţii. Dar, aşa cum a spus un alt Lord Comandant cu mii de ani în urmă, de aceea purtăm veşminte negre. Amintiţi-vă jurământul, fraţii mei. *Căci suntem săbiile din întuneric, cei ce veghează pe ziduri…*

— *Focul ce arde pentru a învinge frigul. Ser* Mallador Locke îşi scoase sabia lungă.

— *Lumina ce aduce zorile,* răspunseră alte glasuri, şi mai multe săbii ţâşniră din teacă.

Apoi îşi scoaseră cu toţii armele şi erau aproape trei sute de săbii ridicate şi tot atâtea glasuri strigând:

— *Goarna care îi trezeşte pe cei adormiţi! Scutul care păzeşte ţinuturile oamenilor!*

Chett nu avu de ales. Îşi ridică glasul, împreună cu ceilalţi. Aerul era scăldat în aburul răsuflării lor, iar lumina focului strălucea pe oţel. Fu mulţumit să-i vadă pe Lark, pe Tiptil şi pe Donnel Hill cel Dulce alăturându-se, de parcă ar fi fost la fel de nătărăi ca toţi ceilalţi. Asta era bine. Nu avea rost să atragă atenţia, când ceasul lor era atât de aproape.

Când strigătele se stinseră, auzi din nou sunetul vântului lovindu-se de zidul de apărare. Flăcările se învolburau, tremurând, înfrigurate parcă şi ele, iar în liniştea ce se lăsase deodată, corbul Bătrânului Urs croncăni zgomotos şi zise încă o dată: *Muri.*

Isteaţă pasăre, gândi Chett, în timp ce rupeau rândurile, îndemnaţi de ofiţeri să mănânce bine şi să se odihnească pe

îndelete la noapte. Chett se cuibări sub blănurile sale, lângă câini, cu mintea plină de lucrurile care ar putea merge prost. Dacă jurământul ăla nenorocit l-a făcut pe vreunul dintre oamenii lui să se răzgândească? Sau dacă Micul Paul a uitat, şi va încerca să-l omoare pe Mormont în timpul celei de-a doua gărzi, în loc de a treia? Dacă Maslyn şi-a pierdut curajul sau dacă vreunul dintre ei s-a făcut şoptitor, sau…

Se pomeni stând cu urechea ciulită în noapte. Vântul suna, într-adevăr, ca scâncetul unui copil şi, din când în când, Chett auzea glasuri de bărbaţi, neche-zatul unui cal, un buştean trosnind în foc. Dar nimic altceva. *Atâta linişte.*

Vedea plutind în faţa ochilor săi chipul Bessei. *Nu cuţitul am vrut să-l vâr în tine,* voia să-i spună. *Ţi-am cules flori, trandafiri sălbatici, calomfir şi maci galbeni, mi-a luat toată dimineaţa.* Inima îi bubuia ca o tobă, atât de puternic încât se temea că ar putea trezi toată tabăra. Barba îi era acoperită de o pojghiţă de gheaţă, de jur împrejurul gurii. *De unde mi-a venit să mă gândesc aşa, la Bessa?* Înainte, ori de câte ori se gândise la ea, fusese doar ca să-şi aducă aminte chipul ei în timp ce murea. Ce era cu el? Abia mai putea respira. Oare adormise? Se ridică în genunchi şi simţi pe nas ceva ud şi rece. Ridică ochii.

Ningea.

Îşi simţea lacrimile îngheţându-i pe obraji. *Nu e drept!* îi venea să strige. Zăpada îi va distruge toată munca, toate planurile făurite cu grijă. Era o ninsoare deasă, fulgii albi şi mari se îngrămădeau în jurul lui. Cum vor găsi în zăpadă ascunzătorile de hrană sau cărăruia pe care voiau s-o urmeze, către est? *Nu vor avea nevoie nici de Dywen, nici de Bannen ca să ne urmărească, dacă vom merge prin zăpadă proaspătă.* Iar zăpada ascundea denivelările pământului, mai cu seamă noaptea. Un cal ar putea să se împiedice de o rădăcină sau să-şi rupă piciorul, lovindu-se de o piatră. *S-a sfârşit cu noi,* îşi dădu el seama. *S-a sfârşit înainte de a începe. Suntem pierduţi.* Fiul căutătorului de lipitori nu va avea parte nici de o viaţă de lord, nici de fortăreaţă, nici de neveste sau coroană. Va avea parte doar de sabia unui sălbatic în burtă şi apoi de o groapă fără semn. *Zăpada mi-a luat totul… zăpada blestemată…*

Zăpada îl mai nenorocise o dată. Zăpada pe care o aducea numele lui Snow, şi porcul său mult iubit.

Chett se ridică. Picioarele îi erau înţepenite, iar fulgii transformau torţele din depărtări în flăcărui portocalii,

înceţoşate. Se simţea de parcă ar fi fost atacat de un nor de insecte palide şi reci. I se aşezau pe umeri, pe cap, îi zburau pe la nas, în faţa ochilor. Înjurând, dădu fulgii la o parte cu mâna. *Sam Tarly,* îşi aminti. *Mai pot încă să mă ocup de Ser Piggy.* Îşi înfăşură şalul peste faţă, îşi trase gluga pe cap şi începu să traverseze tabăra cu paşi mari, către locul unde dormea laşul.

Ningea atât de tare, încât se rătăci printre corturi, dar, în cele din urmă, zări micul adăpost călduţ pe care grăsanul şi-l făcuse între o stâncă şi coliviile corbilor. Tarly era îngropat sub un maldăr de pături negre de lână şi blănuri zdrenţăroase. Vântul purtase zăpada înăuntru, acoperindu-l. Arăta ca un fel de munte moale şi rotund. Când Chett scoase cu grijă pumnalul, oţelul foşni în teaca de piele, abia şoptit, ca o palidă speranţă. Unul dintre corbi croncăni.

— *Zăpadă,* murmură un altul, mijindu-şi ochii negri printre gratii.

Cel dintâi corb adăugă şi el:

— *Zăpadă.*

Chett trecu pe lângă ei, păşind cu băgare de seamă. O să-şi apese mâna stângă pe gura băiatului, ca să-i înăbuşe strigătele, şi pe urmă…

Uuuuuuuhoooooooooo.

Se opri cu un picior în aer, înghiţindu-şi înjurătura, în timp ce cornul răsuna, palid şi îndepărtat, dar inconfundabil. *Nu acum. Blestemaţi fie zeii, nu tocmai ACUM!* Bătrânul Urs ascunsese iscoade cu ochi ageri în pădurea ce împrejmuia Pumnul, ca să le dea de ştire când se apropie cineva. *Oamenii lui Jarman Buckwell, întorşi de la Scara Uriaşului,* îşi spuse Chett, *sau Qhorin Halfhand, de la Trecătoarea Ţipătului.* Un singur sunet de corn însemna întoarcerea fraţilor. Dacă era Halfhand, Jon Snow ar putea fi cu el, în viaţă.

Sam Tarly se ridică în capul oaselor, cu ochii umflaţi de somn şi se holbă la zăpadă, buimac. Corbii croncăneau zgomotos, iar Chett îşi auzea câinii lătrând. *Jumătate din tabăra blestemată e trează.* Degetele-i înmănuşate se strânseră pe mânerul pumnalului, în timp ce aştepta ca sunetul să se stingă. Dar îndată ce pieri, porni din nou, mai puternic, mai limpede.

Uuuuuuuuuuuuhoooooooooooooooo.

— O, Zei, îl auzi pe Sam Tarly scâncind. Grăsanul se ridică în genunchi, clătinându-se, cu picioarele încâlcite în mantie şi pături. Le azvârli la o parte, dând din picioare, şi întinse mâna

după haina de zale pe care o atârnase de o piatră din apropiere. În timp ce îşi trăgea peste cap haina imensă, cât un cort, şi îşi strecura trupul în ea, Sam îl zări pe Chett, stând în faţa lui.

— Au fost două? întrebă el. Am visat că aud cornul sunând de două ori.

— N-ai visat, răspunse Chett. A sunat de două ori, ca să cheme Rondul la arme. De două ori, vestind apropierea duşmanului. Te aşteaptă o secure pe care scrie *Piggy,* grăsanule. De două ori înseamnă sălbatici. Îi veni să râdă, văzând teama întipărită pe faţa aceea rotundă, ca o lună plină. Să-i ia naiba pe toţi, înghiţi-i-ar şapte iaduri. Blestemata de Harma. Blestematul de Mance Rayder. Blestematul de Smallwood. Zicea că n-o să ne ajungă decât peste…

Uuuuuuuuuuuuuuuhoooooooooooooo

Cornul sună, sună şi sună, până când păru că nu se va stinge niciodată. Corbii îşi fâlfâiau aripile şi ţipau, zburau de colo-colo în colivii şi se agăţau de gratii, iar fraţii Rondului de Noapte se ridicau în toate colţurile taberei, îşi îmbrăcau armurile, îşi legau centurile, îşi apucau securile de război şi arcurile. Samwell Tarly se ridică, tremurând, cu faţa albă ca ninsoarea care cădea, învârtejindu-se, în jurul lor.

— Trei, scânci el, a sunat de trei ori, am auzit trei. Nu sună niciodată de trei ori. Nu s-a întâmplat asta de sute şi mii de ani. Trei înseamnă…

— *Ceilalţi.* Chett scoase un sunet care era pe jumătate râs, pe jumătate suspin şi, dintr-odată, era ud. Simţea cum urina i se prelinge pe picior şi vedea cum un şuvoi îi inundă partea din faţă a pantalonilor.

JAIME

Un vânt bătea dinspre est prin păru-i încâlcit, la fel de blând şi de parfumat ca degetele lui Cersei. Auzea păsările cântând şi simţea mişcarea râului sub barcă, în timp ce bătaia vâslelor îi împingea către răsăritul trandafiriu. După timpul înde-lungat petrecut în întuneric, lumea era atât de dulce, încât Jaime Lannister se simţea ameţit. *Sunt viu şi îmbătat de lumina soarelui.* Un hohot de râs izbucni dintr-odată de pe buzele lui, ca o prepeliţă ţâşnind din ascunzătoare.

— Linişte, mormăi fetişcana, încruntându-se. Căutătura încruntată se potrivea pe chipul ei lătăreţ şi lipsit de frumuseţe mai bine ca un zâmbet. Nu că Jaime ar fi văzut-o vreodată zâmbind. Se amuza închipuindu-şi-o într-una dintre rochiile de mătase ale lui Cersei, în locul vestei sale de piele cu ţinte. *La fel de bine ai putea îmbrăca o vacă în mătăsuri.*

Dar vaca ştia să vâslească. Sub pantalonii ei aspri, maro, se ascundeau pulpe ca butucii, iar muşchii alungiţi ai braţelor sale se întindeau şi se încordau la fiecare mişcare. Nici chiar după ce vâslise o jumătate de noapte nu dădea vreun semn de oboseală, ceea ce nu se putea spune despre vărul lui Jaime, *Ser* Cleos, care se muncea cu vâsla cealaltă. *O fetişcană voinică şi puternică, dacă te uiţi la ea, şi totuşi, vorbeşte ca una de neam şi poartă sabie lungă şi pumnal. Ah, dar oare ştie să le folosească?* Jaime avea de gând să afle, îndată ce va scăpa de lanţurile acelea.

Avea cătuşe de fier la încheieturi şi o pereche aidoma la glezne, unite printr-un capăt de lanţ, nu mai lung de două palme.

— Cuvântul meu de Lannister nu e de ajuns, s-ar părea, îi şicanase când l-au legat. Fusese foarte beat atunci, prin grija Catelynei Stark. Din evadarea lor de la Riverrun nu-şi mai amintea decât frânturi. Avuseseră de furcă niţel cu temnicerul, dar fetişcana voinică i-a venit de hac. După aceea, au urcat o scară fără sfârşit, răsucindu-se, iar şi iar. Picioarele îi erau ca de paie şi de două-trei ori s-a împie-dicat, până când fetişcana i-a întins braţul, să se sprijine. La un moment dat, l-au înfăşurat într-o pelerină şi l-au împins pe fundul unei bărci. Îşi amintea că o auzise pe Lady Catelyn poruncind cuiva să ridice bariera-ghilotină de la Poarta Apei. Îl trimitea pe *Ser* Cleos înapoi la Debarcaderul Regelui, cu noi condiţii pentru regină, declarase

ea pe un ton care nu lăsa loc de discuţii.

Apoi trebuie că a leşinat. Vântul îi dădea o stare de somnolenţă şi era plăcut să-şi întindă oasele, un lux pe care lanţurile nu i-l îngăduiseră în celulă. Jaime învăţase de mult să moţăie în şa, în timpul unui marş. Asta nu era cu nimic mai greu. *Tyrion se va prăpădi de râs când va auzi cum am dormit în timpul evadării mele.* Acum însă, era treaz, şi lanţurile erau supărătoare.

— Doamna mea, strigă el, dacă mă scapi de lanţurile astea, te înlocuiesc şi eu la vâsle.

Ea se încruntă din nou, bănuitoare, numai foc şi pară.

— Ai să-ţi porţi lanţurile, Regicidule.

— Te gândeşti să vâsleşti tot drumul până la Debarcaderul Regelui, fătucă?

— Să-mi spui Brienne. Nu *fătucă.*

— Numele meu este *Ser* Jaime. Nu *Regicidul.*

— Negi faptul că ai ucis un rege?

— Nu. Tu îţi negi sexul? Dacă e aşa, desfă-ţi pantalonii ăia şi arată-mi. Jaime îi oferi un zâmbet ingenuu. Ţi-aş cere să-ţi desfaci corsajul, dar după cum te văd, asta n-ar dovedi prea multe.

Ser Cleos se foi nervos:

— Vere, nu-ţi uita manierele.

Sângele Lannisterilor e subţire în venele lui, îşi zise Jaime. *Ser* Cleos era fiul mătuşii sale Genna, cu nătângul de Emmon Frey, care a trăit cu spaima Lordului Tywin Lannister din clipa în care s-a căsătorit cu sora acestuia. Când Lordul Walder Frey a adus Gemenii în război, de partea Riverrunului, *Ser* Emmon a ales să fie de partea soţiei sale, nu a propriului tată. *Casterly Rock a ieşit cât se poate de prost din afacerea asta,* chibzui Jaime. *Ser* Cleos arăta ca o nevăstuică, lupta ca o gâscă şi avea curajul unui mieluşel deosebit de viteaz. Lady Stark îi promisese că-l va elibera dacă îi va duce lui Tyrion mesajul ei, iar *Ser* Cleos a jurat solemn că aşa va face.

Juraseră cu toţii vrute şi nevrute acolo, în celulă. Mai cu seamă Jaime. Acesta era preţul lui Catelyn pentru eliberarea lui. I-a aşezat în dreptul inimii vârful sabiei pe care o ceruse de la fetişcana voinică şi a spus:

— Jură că nu vei mai ridica niciodată armele împotriva vreunui Stark sau a vreunui Tully. Jură că-l vei sili pe fratele tău să-şi onoreze promisiunea de a-mi înapoia fiicele, vii şi nevătămate.

Jură pe onoarea ta de cavaler, pe onoarea ta de Lannister, pe onoarea ta de Frate Jurat al Gărzii Regelui. Jură pe viaţa surorii tale şi pe a tatălui tău, pe viaţa fiului tău, pe zeii vechi şi noi, şi te voi trimite înapoi la sora ta. Refuză, şi sângele tău îmi aparţine. Jaime îşi amintea împunsătura oţelului prin hainele-i jerpelite, când Catelyn a răsucit vârful sabiei.

Mă întreb ce ar avea de spus Înaltul Septon despre caracterul sfânt al jură-mintelor rostite de un om mort de beat, legat în lanţuri de un zid, cu o sabie la piept! Nu că Jaime şi-ar fi făcut cu adevărat griji în privinţa acelui grăsan ipocrit. Sau a zeilor pe care susţinea că-i slujeşte. Îşi amintea găleata pe care Lady Catelyn o lovise cu piciorul în celula lui. O femeie ciudată, să-şi lase fetele în seama unui bărbat cu rahat în loc de onoare. Deşi nu îndrăznea să se încreadă în el mai mult decât era nevoie. *Îşi pune nădejdea în Tyrion, nu în mine.*

— Poate că, până la urmă, nu e chiar aşa de proastă, zise Jaime cu voce tare.

Cea care îl păzea îi înţelese greşit vorbele.

— Nu sunt proastă. Nici surdă.

O luă cu binişorul; s-o ia peste picior ar fi fost atât de simplu, încât n-ar fi avut nici un haz.

— Vorbeam de unul singur, şi nu despre tine. E un obicei pe care-l deprinzi uşor când stai într-o celulă.

Brienne îi aruncă o privire fioroasă, împingând vâslele, trăgându-le, împingân-du-le iar, fără să spună nimic.

E la fel de bună de gură pe cât e de frumoasă.

— După cum vorbeşti, aş zice că te tragi dintr-o familie nobilă.

— Tatăl meu este Selwyn de Tarth, prin îndurarea zeilor, Lord de Evenfall. Până şi asta o spusese printre dinţi.

— Tarth, zise Jaime. O stâncă înfiorătoare, în Marea Îngustă, din câte-mi amintesc. Iar Evenfallul e jurat Capătului Furtunii. Cum se face că-l slujeşti pe Robb de Winterfell?

— Pe Lady Catelyn o slujesc eu. Iar ea mi-a poruncit să te duc teafăr la fratele tău, Tyrion, la Debarcaderul Regelui, nu să mă iau la harţă cu tine. Taci din gură.

— Sunt sătul până-n gât de tăcere, femeie.

— Atunci vorbeşte cu *Ser* Cleos. Eu n-am ce sta la discuţii cu monştrii.

Jaime şuieră.

— Monştrii ăştia sunt prin preajmă? Se ascund în apă, poate? Între sălciile alea? Ce mă fac eu fără sabie?

— Un bărbat care-şi siluieşte propria soră, îşi ucide regele şi încearcă să omoare un copil nevinovat nu merită alt nume.

Nevinovat! Băiatul ăla nemernic ne spiona. Jaime nu voia decât o oră singur cu Cersei. Călătoria lor spre nord fusese o agonie fără sfârşit. S-o vadă în fiecare zi, fără s-o poată atinge, să ştie că, noapte de noapte, în cabina aia mare şi scârţâitoare, Robert se vâra în patul ei, beat, abia ţinându-se pe picioare... Tyrion se străduise din răsputeri să-i menţină buna dispoziţie, dar nu fusese îndeajuns.

— Fii politicoasă când vorbeşti despre Cersei, fătucă, o preveni el.

— Mă cheamă Brienne, nu *fătucă.*

— Ce-ţi pasă cum îţi spune un monstru?

— Mă cheamă Brienne, repetă ea, încăpăţânată ca un catâr.

— Lady Brienne. Părea atât de stânjenită, încât Jaime îi simţi punctul slab. Sau *Ser* Brienne ar fi mai pe gustul tău? Râse. Nu, mă tem că nu. Poţi să-i pui unei vaci de lapte hamuri şi armură şi s-o îmbraci toată-n mătase, dar asta nu înseamnă c-o poţi călări pe câmpul de luptă.

— Vere Jaime, te rog, nu se cuvine să vorbeşti aşa de grosolan. Sub mantie, *Ser* Cleos purta o cămaşă cu blazonul turnurilor gemene ale Casei Frey şi leul auriu al Lannisterilor. Avem cale lungă de mers. N-ar trebui să ne certăm.

— Eu când mă cert, mă cert cu sabia, vere. Vorbeam cu domniţa. Spune-mi, fătucă, toate femeile din Tarth sunt atât de respingătoare ca tine? Dacă aşa stau lucrurile, îi plâng pe bărbaţi. Probabil că ei nu ştiu cum arată femeile adevărate, dacă locuiesc pe un munte mohorât, în mijlocul mării.

— Tarthul e un loc frumos, mormăi fata, vâslind. Insulele de Safir, i se spune. Taci, monstrule, dacă nu vrei să mă obligi să-ţi pun căluş în gură.

— E şi necuviincioasă pe deasupra, ce zici, vere? îl întrebă Jaime pe *Ser* Cleos. Dar are oţel în şira spinării, te asigur. Nu mulţi bărbaţi îndrăznesc să-mi spună monstru în faţă. *Deşi, pe la spate, sunt destul de slobozi la gură, n-am nici o îndoială.*

Ser Cleos tuşi nervos.

— Lady Brienne a auzit minciunile alea de la Lady Catelyn, fără doar şi poate. Clanul Stark nu poate spera să te înfrângă cu săbiile, *ser*, aşa că acum duce războiul cu vorbe otrăvite.

M-au înfrânt cu săbiile, imbecilule. Jaime zâmbi cu înţeles. Oamenii pot pricepe tot felul de lucruri dintr-un zâmbet plin de

înţeles, dacă îi laşi. *Oare vărul Cleos chiar a înghiţit rahatul ăsta, sau se căzneşte să mi se vâre pe sub piele? Cu cine avem de-a face, cu un nătărău cinstit sau cu un lingău?*

Ser Cleos continuă să trăncănească în voie.

— Oricine crede că un Frate Jurat al Gărzii Regelui ar fi în stare să facă vreun rău unui copil nu ştie ce înseamnă onoarea.

Lingău. La drept vorbind, Jaime ajunsese să aibă remuşcări fiindcă l-a aruncat pe Brandon Stark pe fereastră. Cersei îi făcuse fără încetare inimă rea, apoi, când copilul refuza să moară.

— Avea *şapte* ani, Jaime, îl mustra ea. Chiar dacă ar fi înţeles ce a văzut, ar fi trebuit să-l putem ameninţa ca să păstreze tăcerea.

— Nu m-am gândit că ai vrea…

— Tu nu gândeşti *niciodată.* Dacă băiatul se trezeşte şi îi spune tatălui său ce a văzut…

— Dacă şi cu parcă. A tras-o în poala lui. Dacă se trezeşte, spunem că a visat, îl facem mincinos şi, în cel mai rău caz, o să-l omor pe Ned Stark.

— Şi pe urmă ce-ţi închipui că va face *Robert?*

— Robert poate să facă ce vrea. Mă voi război cu el, dacă va fi nevoie. Războiul pentru cracii lui Cersei, aşa îl vor numi cântăreţii.

— Jaime, dă-mi pace, s-a înfuriat ea, luptându-se să se ridice.

Fără să-i dea ascultare, a sărutat-o. Pentru o clipă, Cersei s-a împotrivit, dar apoi buzele i s-au deschis sub apăsarea gurii lui. Îşi amintea gustul de vin şi de cuişoare de pe limba ei. Un tremur străbătuse trupul lui Cersei. Jaime şi-a strecurat mâna sub corsaj şi l-a smuls, sfâşiind mătasea. Sânii ei au ţâşnit afară şi, o vreme, băiatul Stark a fost uitat.

Să-şi fi amintit Cersei de el după aceea şi să-l fi tocmit pe omul despre care vorbea Lady Catelyn, ca să se asigure că băiatul nu se va mai trezi niciodată? *Dacă l-ar fi vrut mort, m-ar fi trimis pe mine. Şi nu-i stătea în fire să aleagă o iscoadă care să facă o asemenea treabă de mântuială.*

În josul râului, soarele răsărea, strălucind pe suprafaţa biciuită de vânt a apei. Ţărmul sudic era argilă roşie, neted ca orice drum. Pâraie mai mici se vărsau în râul cel mare, iar trunchiurile putrede ale copacilor înecaţi se agăţau de maluri. Ţărmul nordic era mai sălbatic. Maluri înalte, stâncoase, se înălţau la şapte metri deasupra lor, încoronate de un platou de fagi, stejari şi castani. Pe culmea semeaţă din faţa lui, Jaime zări un turn de

veghe, din ce în ce mai înalt, cu fiecare bătaie a vâslelor. Cu mult înainte de a ajunge la el, ştiu că era părăsit, cu pietrele-i roase de vreme năpădite de trandafiri căţărători.

Când vântul îşi schimbă direcţia, *Ser* Cleos o ajută pe fetişcana voinică să ridice vela, un triunghi de pânză aspră, colorat în roşu şi albastru. Culorile familiei Tully, care le-ar pricinui cu siguranţă necazuri dacă ar întâlni vreo corabie Lannister pe râu, dar era singura velă pe care o aveau. Brienne luă cârma, Jaime scoase derivorul, zornăindu-şi lanţurile în timp ce se mişca. După aceea, prinseră viteză, ajutaţi de vânt şi de curent.

— Am putea să scurtăm mult din drum, dacă m-ai duce la tata, nu la fratele meu, sublinie Jaime.

— Fiicele Doamnei Catelyn sunt la Debarcaderul Regelui. Mă voi întoarce cu fetele sau deloc.

Jaime i se adresă lui *Ser* Cleos:

— Vere, dă-mi puţin cuţitul tău.

— Nu. Femeia se încorda. Nu te vreau înarmat. Glasul îi era neclintit ca o stâncă.

Se teme de mine, chiar şi în lanţuri.

— Cleos, se pare că trebuie să te rog să mă razi. Lasă-mi barba, dar ia-mi tot părul de pe cap.

— Vrei să te tund chilug? întrebă *Ser* Cleos Frey.

— Regatul îl cunoaşte pe Jaime Lannister drept un bărbat fără barbă, cu părul lung, auriu. Un bărbat pleşuv cu o barbă galbenă, murdară, poate trece neobservat. Prefer să nu fiu recunoscut câtă vreme sunt în lanţuri.

Pumnalul nu era pe cât de ascuţit ar fi trebuit. Cleos reteza fără teamă, tăind şi sfârtecând prin claia încurcată şi azvârlind părul peste bord. Buclele aurii pluteau pe luciul apei, rămânând în urmă, una câte una. În timp ce şuviţele încâlcite dispăreau, un păduche coborî pe gâtul lui Jaime. Îl prinse şi îl zdrobi cu unghia degetului mare. *Ser* Cleos mai culese şi alţii de pe scalpul lui şi îi aruncă în valuri. Jaime îşi vârî capul în apă şi îl puse pe *Ser* Cleos să-şi ascută cuţitul înainte de a-l lăsa să-i radă ultimii milimetri de mirişte galbenă. Când treaba fu terminată, trecură şi la aranjatul bărbii.

Chipul ce se oglindea în apă era al unui bărbat pe care Jaime nu-l cunoştea. Nu numai că era pleşuv, dar arăta de parcă îmbătrânise cu cinci ani în temniţa aceea. Avea faţa mai suptă, cu cearcăne sub ochi şi riduri pe care nu şi le amintea. *Aşa, nu mai semăn atât de mult cu ea. Cersei va urî asta.*

Pe la amiază, *Ser* Cleos adormise. Sforăiturile lui sunau ca măcăitul unor raţe împerechindu-se. Jaime îşi lungi gâtul, să privească lumea trecând pe lângă ei; după întunericul celulei, fiecare piatră şi fiecare copac erau o minune.

Câteva colibe cu o singură încăpere apărură şi dispărură, cocoţate pe stâlpi înalţi, care le făceau să semene cu nişte cocori. Nu văzură nici ţipenie de om. Păsările zburau deasupra lor sau ţipau din pomii care străjuiau ţărmul, iar Jaime zări peşti argintii brăzdând apa. *Păstrăvul familiei Tully, semn rău,* gândi el, până când văzu un altul şi mai rău – unul dintre buştenii plutitori pe lângă care trecură se dovedi a fi un cadavru, umflat şi palid. Mantia îi era încurcată printre rădăcinile unui copac căzut, colorată, inconfundabil, în purpuriul Lannisterilor. Se întrebă dacă fusese cineva cunoscut.

Furcile Tridentului erau calea cea mai uşoară pentru a trece lucruri sau oameni peste ţinuturile riverane. În vremuri de pace, ar fi putut întâlni pescari în luntrile lor, corăbii cu grâne duse în aval, negustori vânzând de la ace până la baloţi de pânză în prăvăliile lor plutitoare, poate chiar şi barca vreunui comediant, pictată în culori ţipătoare, cu pânze matlasate, în zeci de culori, croindu-şi drum în susul râului, din sat în sat şi din castel în castel.

Dar războiul îşi luase obolul. Treceau pe lângă sate, dar nici urmă de ţărani. Un năvod gol, sfâşiat, atârnând din vreun copac era singurul semn că pe acolo fuseseră pescari. O fată care îşi adăpa calul o zbughi îndată ce le văzu pânza. Mai târziu, trecură pe lângă o duzină de ţărani care săpau un câmp, lângă ruinele unui turn pârjolit. Oamenii îi priviră posomorâţi şi se întoarseră la treburile lor, după ce hotărâră că barca nu reprezenta nici o ameninţare.

Furca Roşie era o apă domoală, cu albia largă, un râu întortocheat, cu meandre şi cotituri, presărat cu insuliţe împădurite şi adesea strangulat de stavile şi bancuri de nisip ce stăteau ascunse chiar sub luciul apei. Însă Brienne părea să aibă ochiul ager la pericole, găsind de fiecare dată făgaşul. Când Jaime o lăudă pentru cât de bine cunoştea râul, ea îl privi neîncrezătoare şi spuse:

— Nu cunosc râul. Tarthul este o insulă. Am învăţat să stăpânesc vâslele şi vela înainte să fi stat în şa.

Ser Cleos se ridică şi se frecă la ochi.

— O, zei, mă dor braţele. Sper că vântul nu se opreşte. Îl

adulmecă. Simt miros de ploaie.

Jaime ar fi primit cu bucurie o ploaie straşnică. Temniţele Riverrunului nu erau cele mai curate locuri din cele Şapte Regate. Probabil că trupul îi mirosea deja a brânză stătută.

Cleos privi, mijindu-şi ochii, în josul apei.

— Fum!

Un deget subţire, gri, se îndoia, făcându-le semn să se apropie. Se ridica din-spre ţărmul sudic, la mai multe mile depărtare, răsucindu-se, curbându-se. Mai jos, Jaime desluşi rămăşiţele unei clădiri imense, arzând mocnit, şi un stejar înţesat de trupuri de femei.

Ciorile abia se atinseseră de cadavre. Frânghiile subţiri tăiau adânc în carnea moale a gâtlejurilor, iar când vântul bătea, trupurile se răsuceau, legănându-se.

— N-a fost o treabă cavalerească, spuse Brienne când erau destul de aproape ca să poată vedea limpede. Nici un cavaler adevărat n-ar îngădui un asemenea măcel.

— Fătucă, adevăraţii cavaleri văd lucruri mai rele ori de câte ori merg la război, zise Jaime. Şi, da, *fac* lucruri mai rele.

Brienne cârmi către ţărm.

— N-am să las nici o făptură nevinovată să rămână hrană pentru ciori.

— O fătucă fără inimă. Ciorile trebuie să mănânce şi ele. Rămâi pe râu şi lasă morţii în pace, femeie.

Acostară în aval de locul unde stejarul uriaş îşi pleca ramurile deasupra apei. În timp ce Brienne cobora pânzele, Jaime se dădu jos, mişcându-se greoi, cu lanţurile la picioare. Apa Furcii Roşii îi umplu cizmele şi îl udă până la piele, prin pantalonii jerpeliţi. Râzând, se prăbuşi în genunchi, îşi vârî capul sub apă şi îl scoase, picurând. Mâinile îi erau mânjite de noroi, iar când şi le curăţă în valuri, le văzu parcă mai slabe şi mai palide decât şi le amintea. Îşi simţi picioarele înţepenite şi nesigure, când îşi lăsă povara trupului pe ele. *La naiba, am stat prea mult în temniţa Casei Tully!*

Brienne şi Cleos traseră barca la mal. Cadavrele atârnau deasupra capetelor lor, pătrunse de moarte ca nişte fructe putrede.

— Unul dintre noi va trebui să le dea jos, spuse fetişcana.

— Mă urc eu. Jaime se apropie de mal, zornăind. Numai scoate-mi lanţurile astea.

Brienne privea în sus, la una dintre femeile moarte. Jaime veni

mai aproape, târşâindu-şi picioarele, cu paşi mici, poticniţi – singurul fel în care lanţul de o palmă îi îngăduia să meargă. Zâmbi, văzând inscripţia grosolană ce atârna la gâtul celui mai de sus cadavru.

— *Doamna cu lei,* citi el. O, da, femeie, a fost o treabă cât se poate de *necava-lerească...* dar au făcut-o oamenii tăi, nu ai mei. Mă întreb cine erau aceste femei.

— Târfe de tavernă, zise *Ser* Cleos. Asta a fost un han, acum mi-l amintesc. Câţiva dintre oamenii din escorta mea au petrecut noaptea aici, când ne-am întors ultima oară la Riverrun.

Nu mai rămăsese nimic din clădire, doar temelia de piatră şi un talmeş-balmeş de grinzi prăbuşite, carbonizate. Fumul se ridica încă din cenuşă.

Jaime lăsase bordelurile şi târfele pe seama fratelui său, Tyrion; Cersei era singura femeie pe care o dorise vreodată.

— S-ar părea că fetele i-au desfătat pe câţiva dintre soldaţii nobilului meu tată. Probabil i-au servit cu mâncare şi băutură. În felul ăsta şi-au câştigat colanele de trădători, cu un sărut şi o cană cu bere. Jaime aruncă o privire în susul şi în josul râului, să se asigure că nu era chiar nimeni prin preajmă. Acesta e ţinutul Brackenilor. Lordul Janos ar fi putut porunci să fie omorâte. Tatăl meu i-a pârjolit castelul, mă tem că Lordul Janos nu ne iubeşte.

— S-ar putea să fie mâna lui Marq Piper, zise *Ser* Cleos. Sau a lui Beric Dondarion, năluca pădurii, deşi am auzit că el ucide doar soldaţi. Probabil a fost vreo ceată de nordici ai lui Roose Bolton.

— Bolton a fost înfrânt de tatăl meu la Furca Verde.

— Dar nu nimicit, preciza *Ser* Cleos. A venit din nou la sud, când Lordul Tywin a mărşăluit împotriva vadurilor. Umbla vorba la Riverrun că a luat Harrenhalul din mâinile lui *Ser* Amory Lorch.

Lui Jaime nu-i plăcea deloc cum sună asta.

— Brienne, zise el, făcându-i favoarea să-i spună pe nume, în speranţa că l-ar putea asculta, dacă Lordul Bolton stăpâneşte Harrenhalul, e de aşteptat ca Triden-tul şi drumul regelui să fie păzite.

Lui Jaime i se păru că zăreşte o umbră de şovăială în ochii ei mari şi albaştri.

— Eşti sub protecţia mea, zise Brienne. Ar trebui să mă omoare mai întâi pe mine.

— N-aş crede că asta le-ar da bătăi de cap.

— Lupt la fel de bine ca tine, se apără ea. Am fost printre cei

şapte aleşi ai Regelui Renly. Mi-a aşezat pe umeri, cu mâinile lui, mantia vărgată de mătase a Gărzii Curcubeului.

— Garda *Curcubeului?* Tu şi alte şase fete, am dreptate? Un cântăreţ zicea odată că toate fecioarele sunt frumoase în mătase, dar nu te-a întâlnit pe tine, nu-i aşa?

Femeia roşi.

— Avem morminte de săpat. Începu să se caţere în copac.

Ramurile de jos ale stejarului erau destul de mari ca să poată sta în picioare, după ce urcă trunchiul. Se strecură printre frunze, cu pumnalul în mână, tăind funiile cadavrelor. Muştele roiau în jurul leşurilor care cădeau şi duhoarea era din ce în ce mai greu de suportat, cu fiecare cadavru căzut la pământ.

— Mare osteneală, pentru nişte târfe, se plânse *Ser* Cleos. Cu ce ar trebui să săpăm? Nu avem lopeţi, iar eu, unul, n-am de gând să-mi folosesc sabia, eu…

Brienne scoase un strigăt. În loc să urce, sări jos.

— La barcă! Repede! Am văzut o corabie.

Se zoriră din răsputeri, deşi Jaime nu putea să alerge mai deloc şi fu luat pe sus în barcă, de vărul lui. Brienne urni barca de la mal cu o singură vâslă şi ridică în grabă pânzele.

— *Ser* Cleos, va trebui să vâsleşti şi tu.

Ser Cleos se supuse. Barca începu să spintece apa puţin mai repede; curent, vânt şi vâsle, toate îşi uniră forţele. Jaime stătea înlănţuit, privind în amonte. Vedea doar vârful celeilalte vele. După felul cum cotea la Furca Roşie, părea să fie dincolo de câmpuri, înaintând spre nord, în spatele unei perdele de copaci, în timp ce ei se îndreptau spre sud, dar Jaime ştia că era o iluzie. Îşi ridică ambele mâini, umbrindu-şi ochii.

— Roşu-murdar şi albastru-deschis, anunţă el.

Gura mare a lui Brienne se muncea fără un sunet, făcând-o să arate ca o vacă rumegându-şi nutreţul.

— Mai repede, *ser*.

Hanul dispăru în curând în spatele lor, şi nu se mai zărea nici vârful velei, dar asta nu însemna nimic. După ce aveau să treacă de cotul râului, urmăritorii lor se vor ivi din nou.

— Putem spera că nobilii Tully se vor opri să îngroape târfele moarte, presupun. Perspectiva de a se întoarce în celulă nu-l încânta pe Jaime. *Tyrion s-ar putea gândi la o soluţie isteaţă acum, dar mie, unul, nu-mi trece prin minte decât să mă reped la ei cu sabia.*

Aproape o oră întreagă se jucară de-a v-aţi ascunselea cu

urmăritorii, gonind printre meandre şi mici insule împădurite. Tocmai când începeau să spere că reuşiseră cumva să-şi piardă urma, corabia îndepărtată se arătă din nou. *Ser* Cleos se opri din vâslit.

— Lua-i-ar Ceilalţi. Îşi şterse fruntea de sudoare.

— *Vâsleşte!* porunci Brienne.

— E o galeră fluvială, anunţă Jaime după ce privise cu atenţie o vreme. Cu fiecare bătaie a vâslelor, mai creştea parcă puţin. Nouă vâsle pe fiecare parte, ceea ce înseamnă optsprezece bărbaţi. Mai mulţi, dacă au şi soldaţi, pe lângă vâslaşi. Şi au pânze mai mari decât ale noastre. Nu putem scăpa de ea.

Ser Cleos îngheţă, cu vâsla în mână.

— Optsprezece, spui?

— Câte şase pentru fiecare. Eu m-aş pune cu opt, dar brăţările astea mă cam încurcă. Jaime îşi ridică încheieturile. Doar dacă nu cumva Lady Brienne ar binevoi să mă dezlege.

Ea îl ignoră, concentrându-şi toate eforturile la vâslit.

— Am avut un avans de o jumătate de noapte faţă de ei, spuse Jaime. Ei vâslesc din zori, lăsând să se odihnească doar câte doi vâslaşi o dată. Trebuie să fie epuizaţi. Doar acum, la vederea bărcii noastre, au căpătat pesemne un imbold, dar asta nu va dura. Ar trebui să fim în stare să omorâm o mare parte dintre ei.

Ser Cleos se uita la el cu gura căscată.

— Dar… sunt *optsprezece.*

— Cel puţin. Mai degrabă sunt douăzeci sau douăzeci şi cinci, zise Jaime.

Vărul său suspină adânc.

— Nu putem spera să înfrângem optsprezece.

— Am spus eu aşa ceva? Cel mai bun lucru la care putem spera este să murim cu săbiile în mâini. Era absolut sincer. Jaime Lannister nu se temuse niciodată de moarte.

Brienne se opri din vâslit. Sudoarea îi lipise pe frunte şuviţe din păru-i de culoarea inului, iar grimasa ce i se aşternuse pe chip o făcea mai urâtă ca niciodată.

— Eşti sub protecţia mea, spuse ea, cu glasul răguşit de mânie, aproape un mârâit.

În faţa unei asemenea înverşunări, Jaime nu-şi putu stăpâni râsul. *E Câinele cu ţâţe,* gândi el. *Sau ar fi, dacă am putea vorbi de aşa ceva.*

— Atunci, apără-mă, fătucă. Sau eliberează-mă, ca să mă apăr

singur.

Galera trecea uşor în aval, o imensă libelulă de lemn. În jurul ei, apa spumega sub furia vâslelor. Câştiga teren văzând cu ochii, iar oamenii de pe punte se îmbulzeau tot mai în faţă, pe măsură ce se apropia. În mâini le străluceau săbiile, iar Jaime văzu şi arcuri. *Arcaşi.* Ura arcaşii.

La pupa năvalnicei galere stătea un bărbat îndesat, cu capul pleşuv, sprâncene albe, stufoase, şi braţe vânjoase. Peste zale, purta o cămaşă albă, slinoasă, cu o salcie plângătoare brodată cu fir verzui, însă pe mantie avea cusut un păstrăv argintiu. *Căpitanul gărzii din Riverrun.* La vremea lui, *Ser* Robin Ryger fusese un luptător dârz, dar vremea lui trecuse. Era de o vârstă cu Hoster Tully şi îmbătrânise odată cu stăpânul său.

Când bărcile se aflau la cincizeci de metri una de alta, Jaime îşi strânse palmele căuş în jurul gurii şi strigă peste apă:

— *Ai venit să-mi urezi vânt bun, Ser Robin?*

— *Am venit să te duc înapoi, Regicidule,* răcni Lordul Robin Ryger. *Cum de ţi-ai pierdut părul auriu?*

— *Sper să-mi orbesc duşmanii cu strălucirea ţestei. Ţie ţi-a mers destul de bine.*

Pe *Ser* Robin nu-l amuza. Distanţa dintre galeră şi barcă se micşorase la patruzeci de metri.

— *Aruncaţi-vă vâslele şi armele în râu şi nimeni nu va păţi nimic.*

Ser Cleos se răsuci:

— Jaime, spune-i că am fost eliberaţi de Lady Catelyn… un schimb de prizonieri, în bună lege.

Jaime îi spuse, dar fără nici un folos.

— *Lady Catelyn Stark nu e stăpână peste Riverrun,* îi strigă Robin. Patru arcaşi se aşezară pe poziţii, flancându-l, doi în picioare, doi în genunchi. *Aruncaţi- vă săbiile în apă.*

— *Nu am sabie,* replică Jaime, *da, dacă aş avea, ţi-aş vârî-o în burtă, iar celor patru mişei le-aş ciopârţi ouăle.*

Îi răspunse un stol de săgeţi. Una lovi catargul cu un zgomot surd, două străpunseră vela şi a patra trecu la câţiva centimetri de Jaime.

Un alt cot larg a râului se desluşea în faţa lor. Brienne înclină barca, întorcând-o de-a curmezişul curbei. Verga se balansa, cu vela pârâind, umflată de vânt. În faţa lor, o insulă mare trona în mijlocul apei. Şuvoiul principal curgea către dreapta. Spre stânga, un braţ al râului se alungea între insulă şi falezele înalte

ale ţărmului nordic. Brienne întoarse cârma şi luntrea o tăie spre stânga, cu vela fremătând. Jaime îi urmări ochii. *Ochi frumoşi,* gândi el, *şi liniştiţi.* Ştia să citească ochii unui om. Ştia cum arăta frica. *E hotărâtă, nu disperată.*

La treizeci de metri în urma lor, galera intra în curbă.

— *Ser* Cleos, ia cârma, ordonă fetişcana. Regicidule, ia o vâslă şi fereşte-ne de stânci.

— Cum porunceşte doamna mea. O vâslă nu era o sabie, dar paleta putea să zdrobească faţa unui om, dacă era bine mânuită, iar coada putea fi folosită pentru a para loviturile.

Ser Cleos îndesă vâsla în mâna lui Jaime şi se îndreptă în grabă spre pupa. Trecură de capul insulei şi porniră la goană în josul braţului, împroşcând apa către faleză, când barca se înclină. Insula era acoperită de o pădure deasă, un hăţiş de sălcii, stejari şi pini înalţi, aruncând peste apele adânci umbre întunecate, ce ascundeau cioturi şi trunchiuri putrede de copaci înecaţi. În stânga lor, faleza se ridica abruptă şi stâncoasă, cu râul spumegând în valuri albe în jurul bolovanilor sparţi şi al pietrelor căzute de-a valma de pe costişă.

Trecură din lumina soarelui în umbră, feriţi de privirea galerei, între un zid verde de copaci şi o faleză stâncoasă, gri-maronie. *Un răgaz de câteva clipe din calea săgeţilor,* gândi Jaime, îndepărtând barca de un bolovan pe jumătate scufundat.

Barca se clătină. Auzi un pleoscăit scurt şi, când privi împrejur, Brienne dispăruse. O clipă mai târziu, o zări din nou, ridicându-se din valuri, la poalele falezei, îşi croi drum prin apa mică, înainta de-a buşilea peste câteva pietre şi începu să se caţere. *Ser* Cleos se holbă la ea cu gura căscată. *Nebuna,* gândi Jaime.

— N-o lua în seamă pe fătucă, se răsti el la *Ser* Cleos. Cârmeşte!

Vedeau pânza mişcându-se în spatele copacilor. Galera li se înfăţişă întreagă în mijlocul cotiturii, la douăzeci şi cinci de metri în spatele lor. Când se apropie, prora se balansa cu putere şi o mulţime de săgeţi îşi luară zborul, dar toate îi ocoliră. Mişcarea celor două bărci le dădea bătăi de cap arcaşilor, dar Jaime ştia că vor învăţa cât de curând să se echilibreze. Brienne era la jumătatea stâncii, ridicându-şi trupul cu mâinile. *Ryger o va vedea, cu siguranţă, iar atunci va pune arcaşii să o doboare.* Jaime hotărî să pună mândria bătrânului la încercare:

— *Ser Robin,* strigă el, *ascultă-mă o clipă.*

Ser Robin ridică o mână şi arcaşii săi coborâră arcurile.

— Spune ce vrei, Regicidule, dar repede.

Barca ţâşni printre bucăţi risipite de pietre sparte, când Jaime strigă:

— Ştiu o cale mai bună de rezolvare – lupta de la om la om. Tu şi cu mine.

— Nu m-am născut azi-dimineaţă, Lannister.

— Nu, dar ai toate şansele să mori în după-amiaza asta. Jaime ridică mâinile, ca interlocutorul lui să-i vadă cătuşele. *Voi lupta cu tine înlănţuit. De ce te-ai teme?*

— Nu de tine, ser. Dacă ar fi să aleg, nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar mi s-a poruncit să te duc înapoi viu, dacă se poate. Arcaşi… Le făcu semn. *Potriviţi. Întindeţi. Tra…*

Şirul de arcaşi era la mai puţin de douăzeci de metri. Cu greu ar fi putut rata. Dar, când îşi întinseră arcurile lungi, o ploaie de pietricele năvăli în jurul lor. Pietricelele răpăiră pe punte, le săltară de pe coifuri şi împroşcară apa de-o parte şi de alta a prorei. Cei care aveau destulă minte să înţeleagă ridicară privirea tocmai când un bolovan, mare cât o vacă, se desprinse din vârful stâncii. *Ser* Robin ţipă înspăimântat. Piatra se rostogoli prin aer, lovi faţa stâncii, se rupse în două şi se prăvăli peste ei. Bucata cea mai mare izbi catargul, sfârtecă vela, aruncă doi arcaşi în râu şi zdrobi piciorul unui vâslaş aplecat deasupra vâslei sale. Iuţeala cu care galera începu să se umple de apă sugera că bucata mai mică lovise direct în carenă. Strigătele vâslaşilor răsunară, lovindu-se, cu ecou, de stâncă, în timp ce arcaşii se zbăteau, duşi de curent. După cum împroşcau apa, nici unul dintre ei nu ştia să înoate. Jaime râse.

Pe când ieşeau din cotul râului, galera se scufunda printre mlaştini, vârtejuri şi stavile, iar Jaime Lannister ajunsese la concluzia că zeii erau buni. *Ser* Robin şi blestemaţii lui de arcaşi aveau să facă un drum lung şi ud înapoi spre Riverrun, iar Jaime era scăpat de fetişcana voinică şi urâtă. *Nici eu însumi n-aş fi putut plănui totul mai bine. Când voi scăpa de lanţurile astea…*

Ser Cleos ţipă. Când Jaime ridică privirea, Brienne îşi târa picioarele pe creasta stâncii, cu mult în faţa lor, căci traversase un deget de pământ, în timp ce ei urmau curbura râului. Se aruncă de pe stâncă şi, plonjând, cu trupul îndoit, era aproape graţioasă. Ar fi fost urât din partea lui să spere că Brienne îşi va zdrobi ţeasta de o piatră. *Ser* Cleos îndreptă barca spre ea. Din fericire, Jaime avea încă vâsla. *Un brânci când iese, şi voi scăpa de ea.*

Se pomeni, în schimb, întinzându-i vâsla pe deasupra apei. Brienne se agăţă cu putere şi Jaime o trase în barcă. În timp ce o ajuta să urce, apa îi curgea din păr şi îi picura de pe umeri, băltind pe punte. *Udă e şi mai urâtă. Cine ar fi crezut că e posibil?*

— Eşti o fătucă a naibii de proastă, îi spuse. Am fi putut pleca fără tine. Presupun că aştepţi să-ţi mulţumesc.

— N-am nevoie de mulţumirile tale, Regicidule. Am jurat să te duc teafăr la Debarcaderul Regelui.

— Şi chiar ai de gând să-ţi ţii jurământul? Jaime îi oferi cel mai luminos zâmbet al său. Asta chiar că e o minune.

CATELYN

Ser Desmond Grell slujise Casa Tully toată viaţa. Fusese scutier când s-a născut Catelyn, cavaler când a învăţat ea să umble, să călărească şi să înoate, maestru de arme când s-a măritat. O văzuse pe micuţa Cat, fiica Lordului Hoster, devenind tânără femeie, doamna unui mare lord, mama unui rege. *Iar acum m-a văzut şi devenind trădătoare.*

Când plecase la luptă, fratele ei, Edmure, îl numise pe *Ser* Desmond castelan de Riverrun, aşa că lui îi reveni sarcina de a se ocupa de nelegiuirea săvârşită de Catelyn. Ca să se simtă mai puţin stânjenit, îl adusese cu el pe servitorul tatălui său, neînduplecatul Utherydes Wayn. Cei doi bărbaţi stăteau şi se uitau la ea; *Ser* Desmond trupeş, roşu la faţă, jenat, Utherydes grav, sfrijit, melancolic. Fiecare aştepta să vorbească celălalt. *Şi-au dăruit viaţa în slujba tatălui meu, iar eu i-am răsplătit cu dezonoare,* gândi Catelyn cu amărăciune.

— Fiii tăi, spuse în cele din urmă *Ser* Desmond. Maester Vyman ne-a spus. Bieţii copii. Îngrozitor, îngrozitor. Dar…

— Îţi împărtăşim durerea, doamna mea, zise Utherydes Wayn. Întregul Riverrun jeleşte alături de tine, dar…

— Cu siguranţă, vestea te-a înnebunit, interveni *Ser* Desmond, o nebunie a suferinţei, nebunia unei mame, oamenii vor înţelege. N-ai ştiut…

— Am ştiut, spuse Catelyn hotărâtă. Mi-a fost limpede ce făceam şi ştiam că e o trădare. Dacă nu mă veţi pedepsi, oamenii vor crede că ne-am înţeles să-l eliberăm pe Jaime Lannister. A fost fapta mea şi numai a mea, şi eu singură trebuie

să răspund pentru ea. Puneţi-mă în lanţurile goale ale Regicidului şi le voi purta cu demnitate, dacă aşa trebuie să se întâmple.

— Lanţuri? Doar cuvântul părea să-l scandalizeze pe bietul *Ser* Desmond. Pentru mama regelui, propria fiică a stăpânului meu? Cu neputinţă!

— Poate, spuse intendentul Utherydes Wayn, doamna mea ar fi de acord să fie închisă în camerele ei până ce se întoarce *Ser* Edmure. O vreme în singurătate, să se roage pentru fiii ei ucişi?

— Închisă, da, zise *Ser* Desmond. Închisă într-o celulă din turn, asta ar merge.

— Dacă e să fiu închisă, lăsaţi-mă în camerele tatălui meu, ca să-i pot aduce alinare în ultimele zile ale vieţii sale.

Ser Desmond cumpăni o clipă.

— Prea bine. Nu-ţi vor lipsi nici confortul, nici curtoazia, însă libertatea castelului îţi va fi interzisă. Vizitează septul, dacă simţi nevoia, dar altminteri rămâi în camerele Lordului Hoster până la întoarcerea Lordului Edmure.

— Cum ţi-e voia. Fratele ei, Edmure, nu putea fi numit lord atât timp cât tatăl lor era în viaţă, însă Catelyn nu-l corectă. Pune un străjer să mă păzească, dacă trebuie, dar îţi dau cuvântul meu că nu voi încerca să evadez.

Ser Desmond clătină din cap, vizibil bucuros să scape de misiunea lui ingrată, dar Utherydes Wayn, cu ochii săi trişti, mai zăbovi o clipă după ce castelanul îşi făcu ieşirea.

— Ai făcut un lucru grav, doamna mea, însă în zadar. *Ser* Desmond l-a trimis pe *Ser* Robin Ryger pe urmele lor, să-l aducă pe Regicid înapoi… sau, dacă nu reuşeşte, capul său.

Catelyn nici nu se aşteptase la altceva. *Fie ca Războinicul să dea putere braţului tău, Brienne,* se rugă ea. Făcuse tot ce i-a stat în puteri, nu-i mai rămăsese decât să spere.

Lucrurile îi fură mutate în dormitorul tatălui ei, dominat de patul mare, cu baldachin, în care se născuse Catelyn, cu stâlpii sculptaţi în formă de păstrăvi săltând. Tatăl ei fusese mutat şi el, cu câteva trepte mai jos, cu patul de boală aşezat cu faţa către balconul triunghiular spre care dădea solariul său, de unde putea să vadă râurile pe care le iubise întotdeauna.

Lordul Hoster dormea când intră Catelyn. Ea ieşi pe balcon şi rămase cu o mână sprijinită de balustrada aspră. Dincolo de zidurile castelului, zburdalnica Piatră Răsucită se unea cu domoala Furcă Roşie şi Catelyn putea vedea până departe, în josul râului. *Dacă dinspre est se apropie o velă dungată, va fi Ser*

Robin, întorcându-se. Deocamdată, pe suprafaţa apei nu se zărea nimic. Mulţumi zeilor pentru asta şi reveni înăuntru, pentru a sta cu tatăl ei.

Nu-şi putea da seama dacă Lordul Hoster ştia că ea se află acolo sau dacă prezenţa ei îi aducea vreo mângâiere, dar fiind cu el, simţea alinare. *Ce-ai spune, tată, dacă ai şti ce fărădelege am săvârşit?* se întrebă ea. *Oare tu ai fi făcut la fel, dacă în mâinile duşmanilor noştri am fi fost Lysa şi cu mine? Sau m-ai condamna şi tu, spunând că a fost nebunia unei mame?*

În cameră plutea miros de moarte; un miros greu, dulceag şi dezgustător, care stăruia în aer. Îi amintea de fiii pe care-i pierduse, de dragul ei Bran şi de micul ei Rickon, ucişi de mâna lui Theon Greyjoy, care fusese străjerul lui Ned. Încă îl plângea pe Ned, avea să-l plângă întotdeauna, dar să-i fie luaţi şi copilaşii…

— E un lucru monstruos de crud să pierzi un copil, şopti ea încetişor, mai mult pentru sine decât pentru tatăl său.

Ochii Lordului Hoster se deschiseră.

— *Tansy,* rosti el cu glas răguşit, plin de durere.

Nu mă recunoaşte. Catelyn se obişnuise ca el s-o confunde cu mama sau cu sora sa, Lysa, însă Tansy îi era un nume necunoscut.

— Sunt Catelyn, spuse ea. Sunt Cat, tată.

— *Iartă-mă…* sângele… o, te rog… Tansy…

Oare era cu putinţă să fi existat o altă femeie în viaţa tatălui ei? Vreo ţărăncuţă căreia îi greşise în tinereţe, poate? *Oare să fi găsit alinare în braţele vreunei slujnicuţe, după moartea mamei ei?* Era, totuşi, bizar, tulburător. Dintr-odată, se simţi ca şi cum nu l-ar fi cunoscut deloc pe tatăl ei.

— Cine e Tansy, stăpâne? Vrei să trimit după ea, tată? Unde aş putea s-o găsesc?

Lordul Hoster murmură:

— *Moartă.* Mâna lui bâjbâi după a ei. Vei avea alţii… copii drăgălaşi şi de neam.

Alţii? se întrebă Catelyn. *A uitat că Ned e mort? Oare încă vorbeşte cu Tansy, sau acum sunt eu, sau Lysa, ori mama?*

Când Lordul Hoster tuşi, saliva îi ţâşni îmbibată de sânge. Strânse degetele lui Catelyn.

— … să fii o soţie bună şi zeii te vor binecuvânta… fiii… fii nobili… *aaahhh!* Cuprins de un spasm, Lordul Hoster îşi încleşta mâna. Scoase un strigăt înăbuşit, înfigându-şi unghiile în carnea

ei.

Maester Vyman veni în grabă să prepare o nouă doză de lapte de mac şi să-şi ajute stăpânul s-o dea pe gât. Curând, Lordul Hoster Tully se prăbuşi din nou într- un somn adânc.

— Vorbea despre o femeie, îi spuse Catelyn. Tansy.

— Tansy? Maester o privi cu ochi goi.

— Nu cunoşti pe nimeni cu acest nume? O slujnică, o femeie din vreun sat de prin apropiere? Poate cineva din ultimii ani? Catelyn fusese plecată din Riverrun foarte mult timp.

— Nu, doamna mea. Pot să mă interesez, dacă doreşti. Utherydes Wayne ar şti cu siguranţă dacă o asemenea persoană a slujit vreodată la Riverrun. Tansy, ai spus? Floare de calomfir. Oamenii din popor dau adesea fiicelor lor nume de flori şi plante… Maester rămase pe gânduri. A fost o văduvă, îmi amintesc. Venea la castel, în căutare de tălpi de la pantofii vechi. O chema Tansy, dacă mă gândesc bine. Sau oare Pansy? Aşa ceva. Dar n-a mai venit de mulţi ani…

— Pe aceea o chema Violet, spuse Catelyn, care şi-o aducea foarte bine aminte.

— Aşa? Maester îşi luă un aer spăşit. Scuzele mele, Lady Catelyn, dar nu pot să mai rămân. *Ser* Desmond a decretat că nu avem voie să vorbim cu tine decât atât cât ne e datoria.

— Atunci trebuie să faci aşa cum ţi s-a poruncit. Catelyn nu-l putea învinui pe *Ser* Desmond. Nu-i dăduse motive să aibă încredere în ea şi fără îndoială, se temea că ea ar putea să se folosească de loialitatea pe care mulţi dintre oamenii de la Riverrun o simţeau încă faţă de fiica stăpânului, ca să pună iar la cale vreo infamie. *Cel puţin, am scăpat de război,* îşi spuse, *chiar dacă pentru scurt timp.*

După plecarea maesterului, îmbrăcă o mantie de lână şi ieşi din nou pe balcon. Lumina soarelui scânteia, poleind cu strălucirea ei apele râului ce se rostogoleau în preajma castelului. Catelyn îşi umbri ochii, căutând cu privirea o navă în depărtări, temându-se că va zări vreuna. Dar nu era nimic, iar nimic însemna că speranţele îi erau încă vii.

Toată ziua a stat şi a privit râul, până în noapte, când au început s-o doară picioarele. După-amiaza târziu, la castel veni un corb, coborând pe aripi mari, negre, către stâncărie. *Aripi întunecate, vorbe întunecate,* gândi ea, aducându-şi aminte de ultima pasăre care sosise şi de oroarea adusă cu ea.

Maester Vyman se întoarse la căderea serii, să se îngrijească

de Lordul Tully şi să-i aducă lui Catelyn cina frugală compusă din pâine, brânză şi carne fiartă de vită cu hrean.

— Am vorbit cu Utherydes Wayne, doamna mea. E foarte sigur că, de când slujeşte el aici, n-a venit niciodată la Riverrun vreo femeie pe nume Tansy.

— Am văzut că astăzi a venit un corb. L-au prins pe Jaime? *Sau l-au ucis, ferească zeii!*

— Nu, doamna mea, n-am primit nici o veste despre Regicid.

— O altă bătălie, atunci? Edmure e la necaz? Sau Robb? Te rog, fii bun şi alungă-mi spaimele.

— Doamna mea, n-ar trebui… Vyman privi împrejur, vrând parcă să se asigure că nu mai era nimeni în cameră. Lordul Tywin a părăsit ţările riverane. La vaduri e linişte.

— Atunci de unde a venit corbul?

— De la vest, răspunse el, făcându-şi de lucru cu aşternuturile Lordului Hoster şi ocolind privirea lui Catelyn.

— Veşti despre Robb?

Maesterul şovăi.

— Da, doamna mea.

— S-a întâmplat ceva. Îşi dădea seama după purtarea lui. Îi ascundea ceva. Spune-mi, e vorba despre Robb? E rănit? *O, zei milostivi, nu mort! Nu-mi spune, te rog, că e mort.*

— Înălţimea Sa a fost rănit atacând Cragul, răspunse Maester Vyman, evaziv, dar scrie că nu e nici un motiv de îngrijorare şi că speră să se întoarcă în curând.

— O rană? Ce fel de rană? Cât de gravă?

— Nu e motiv de îngrijorare, scrie el.

— Toate rănile mă îngrijorează. Are cineva grijă de el?

— Sunt convins de asta. Maesterul de la Crag se îngrijeşte de el, n-am nici o îndoială.

— Unde a fost rănit?

— Doamna mea, am poruncă să nu vorbesc cu tine. Regret. Adunându-şi poţiunile, Vyman ieşi valvârtej şi Catelyn rămase din nou singură cu tatăl ei. Laptele de mac îşi făcuse treaba şi Lordul Hoster era cufundat într-un somn adânc. Un firicel subţire de salivă i se prelingea dintr-un colţ al gurii deschise, udându-i perna. Catelyn luă o bucată de pânză şi îl şterse cu blândeţe. Când îl atinse, Lordul Hoster gemu.

— Iartă-mă, spuse el atât de încet, încât Catelyn abia auzi vorbele. Tansy… sânge… sângele… zei, aveţi milă…

Cuvintele lui o tulburară nespus, deşi nu le desluşea înţelesul.

Sânge, gândi ea. *Oare totul trebuie sa se învârtă în jurul sângelui? Tată, cine a fost această femeie şi ce i-ai făcut, de ai nevoie de atâta iertare?*

În noaptea aceea, Catelyn dormi pe apucate, bântuită de vise nedesluşite despre copiii ei, cei pierduţi şi cei morţi. Cu mult înainte să se crape de ziuă, se trezi cu vorbele tatălui ei răsunându-i în urechi. *Copii dragi... şi nobili... De ce ar fi spus asta, dacă nu cumva... Să fi zămislit oare un copil cu această femeie, Tansy?* Nu-i venea să creadă. Fratele ei, Edmure, da. N-ar fi surprins-o să afle că Edmure avea o droaie de copii nelegitimi. Dar nu tatăl ei, nu Lordul Tully Hoster. Niciodată.

Putea fi Tansy vreun nume de alint pe care i-l dăduse Lysei, aşa cum mie îmi zicea Cat? Lordul Hoster o mai confundase şi altă dată cu sora ei. *Vei avea alţii, a spus el... copiii dragi... nobili.* Lysa pierduse trei sarcini, de două ori în Eyrie şi a treia oară la Debarcaderul Regelui... dar niciodată la Riverrun, unde Lordul Hoster ar fi fost aproape, s-o mângâie. *Niciodată, dacă nu cumva... a fost însărcinată atunci, prima oară...*

Ea şi sora ei se căsătoriseră în aceeaşi zi şi fuseseră lăsate în grija tatălui lor când proaspeţii soţi au plecat să se alăture rebeliunii lui Robert. După aceea, când ciclul nu le-a mai venit la timpul potrivit, Lysa deborda de fericire vorbind despre fiii pe care era sigură că îi purta, fiecare, în pântece.

— Fiul tău va moşteni Winterfellul, al meu Eyrie. O, vor fi cei mai buni prieteni, ca Ned al tău şi Lordul Robert. Vor fi mai mult fraţi decât veri, ştiu asta, pur şi simplu.

Era atât de fericită.

Dar Lysa a început să sângereze nu după mult timp şi toată bucuria i s-a stins. Catelyn crezuse întotdeauna că Lysa a avut pur şi simplu o întârziere, dar dacă fusese însărcinată...

Îşi amintea clipa când i l-a dat să-l ţină prima oară pe Robb; mititel, roşu la faţă şi scâncind, dar puternic de pe atunci şi plin de viaţă. De îndată ce i-a aşezat pruncul în braţe, chipul surorii sale s-a topit în lacrimi. În grabă, i-a aruncat copilul înapoi şi a fugit.

Dacă ar mai fi pierdut un copil înainte, poate că s-ar explica vorbele tatălui ei, şi multe altele... Căsătoria Lysei cu Lordul Arryn fusese aranjată în pripă, iar Jon era bătrân încă de pe atunci, mai bătrân decât tatăl lor. *Un bărbat bătrân, fără moştenitor.* Celelalte două soţii ale sale îl lăsaseră fără copii, fiul fratelui său fusese ucis împreună cu Brandon Stark, la

Debarcaderul Regelui, galantul său văr murise în Bătălia Clopotelor. Avea nevoie de o nevastă tânără, ca să ducă mai departe Casa Arryn... *o tânără soţie despre care să se ştie că e fertilă.*

Catelyn se ridică, îşi trase pe ea o rochie de casă şi coborî scările, către solariul cufundat în întuneric, ca să vegheze asupra tatălui său. Fu cuprinsă de un sentiment de neputincioasă spaimă.

— Tată, spuse ea. Tată, ştiu ce ai făcut. Nu mai era o mireasă inocentă, cu mintea plină de vise. Era o văduvă, o trădătoare, o mamă îndoliată şi ştiutoare, ştiutoare în cele lumeşti. L-ai obligat s-o ia de soţie.

Lysa a fost preţul pe care Jon Arryn a trebuit să-l plătească pentru săbiile şi suliţele Casei Tully.

Nu era de mirare că fusese atât de lipsită de dragoste căsnicia surorii ei. Cei din neamul Arryn erau oameni semeţi şi arţăgoşi când venea vorba de onoarea lor. Lordul Jon s-ar fi putut însura cu Lysa ca să lege Casa Tully de cauza rebeliunii şi cu speranţa că va avea un fiu, dar i-ar fi fost greu să iubească o femeie care ar fi venit pângărită şi fără voia ei în patul lui. Ar fi fost blând, fără doar şi poate, respectuos, da, însă de căldură avea nevoie Lysa.

În ziua următoare, pe când lua micul dejun, Catelyn ceru o pană şi hârtie şi începu o scrisoare către sora ei, aflată la Valea Arryn. Îi scrise Lysei despre Bran şi Rickon, căutându-şi din greu cuvintele, dar cel mai mult i-a scris despre tatăl lor.

Acum, când zilele îi sunt numărate, toate gândurile îi sunt îndreptate către răul pe care ţi l-a făcut. Maester Vyman spune că nu îndrăzneşte să facă laptele macului mai puternic. E timpul ca tata să-şi lase sabia şi scutul. E timpul să se odihnească. Cu toate astea, luptă cu înverşunare, nu vrea să se predea. Din cauza ta, cred eu. Are nevoie de iertarea ta. Din cauza războiului, drumul de la Eyrie la Riverrun a devenit periculos, ştiu, dar sunt sigură că o armată puternică de cavaleri poate să te conducă, ferindu-te de primejdii, prin Munţii Lunii! O sută de oameni sau o mie? Şi, dacă nu poţi veni, nu vrei să-i scrii măcar? Câteva cuvinte de dragoste, ca să poată muri în pace! Scrie ce vrei, iar eu am să-i citesc, alinându-i suferinţa.

Chiar în timp ce lăsa pana deoparte şi cerea să i se aducă ceara de sigiliu, Catelyn avea sentimentul că scrisoarea făcea, probabil, prea puţin şi prea târziu. Maester Vyman nu credea că

Lordul Hoster va mai rămâne printre ei destul ca pasărea să ajungă până la Eyrie şi înapoi. *Dar mai spusese aproape acelaşi lucru şi altădată...* Bărbaţii din familia Tully nu se dădeau bătuţi cu una, cu două, chiar dacă soarta le era potrivnică. După ce îi încredinţă pergamentul lui Maester Vyman, Catelyn se duse la sept şi îi aprinse o lumânare Tatălui Ceresc, pentru tatăl său, o a doua Babei, cea care lăsase în lume primul corb, atunci când a privit pe furiş dincolo de uşa morţii, şi o a treia Mamei, pentru Lysa şi toţii copiii pe care amândouă i-au pierdut.

Mai târziu în aceeaşi zi, pe când stătea la căpătâiul Lordului Hoster cu o carte în mână, citind iar şi iar acelaşi pasaj, auzi glasuri puternice şi sunet de goarnă. *Ser Robin,* îi trecu prin minte deodată, înfiorându-se. Ieşi pe balcon. Afară, pe râu, nu era nimic de văzut, însă de aici auzea glasurile mai distinct, tropote de cai, zăngănit de armuri şi, când şi când, urale. Catelyn porni în susul scărilor şerpuitoare, către acoperişul fortăreţei. *Ser Desmond nu mi-a interzis să merg pe acoperiş,* îşi zise în timp ce urca.

Zgomotele veneau din celălalt capăt al castelului, dinspre poarta principală. Un grup de oameni stătea în faţa barierei-ghilotină care se ridica, pârâind şi trosnind, iar pe câmpurile ce se întindeau dincolo de castel se aflau mai multe sute de călăreţi. În bătaia vântului, flamurile li se ridicară şi Catelyn începu să tremure, uşurată la vederea păstrăvului Casei Riverrun. *Edmure.*

Trecură două ore până când Edmure socoti de cuviinţă s-o viziteze. Castelul răsuna de bucuria revederii, în timp ce bărbaţii îşi îmbrăţişau nevestele şi copiii pe care îi lăsaseră acasă. Corbii se ridicaseră din stâncărie, fâlfâindu-şi aripile negre, în timp ce-şi luau zborul. Catelyn îi privea de la balconul tatălui său. Îşi spălase părul, îşi schimbase veşmintele şi se pregătise pentru reproşurile fratelui său... dar chiar şi aşa, aşteptarea era grea.

Când, în sfârşit, auzi zgomote dincolo de uşă, se aşeză cu mâinile împreunate în poală. Cizmele, jambierele şi cămaşa lui Edmure erau împroşcate cu noroi roşu, uscat. Uitându-te la el, n-ai fi zis că ieşise învingător dintr-o bătălie. Era slab şi tras la faţă, cu obrajii palizi, barba neîngrijită şi ochii scăpărători.

— Edmure, spuse Catelyn îngrijorată, arăţi rău. S-a întâmplat ceva? A trecut vreun Lannister râul?

— I-am alungat înapoi. Lordul Tywin, Gregor Clegane, Addam Marbrand, i-am întors pe toţi din drum. Totuşi, Stannis... Se

strâmbă.

— Stannis? Ce-i cu Stannis?

— A pierdut bătălia la Debarcaderul Regelui, răspunse Edmure nefericit. Flota i-a fost pârjolită, armata pusă pe fugă.

O victorie a Lannisterilor era de rău augur, dar Catelyn nu putea împărtăşi disperarea vădită a fratelui său. Era încă bântuită de coşmaruri cu umbra pe care o văzuse furişându-se în cortul lui Renly şi sângele ţâşnind prin oţelul armurii.

— Stannis nu ne era mai prieten decât Lordul Tywin.

— Nu înţelegi. Highgardenul s-a declarat de partea lui Joffrey. Dorne la fel. Tot sudul. Gura i se încleşta. Iar ţie ţi se pare nimerit să-i dai drumul Regicidului. N-aveai nici un drept.

— Am avut dreptul de mamă. Glasul îi era liniştit, deşi vestea despre Highgarden era o lovitură cumplită pentru speranţele lui Robb. Dar nu se putea gândi la asta acum.

— Nici un drept, repetă Edmure. Era prizonierul lui Robb, prizonierul *regelui* tău, iar Robb m-a însărcinat să am grijă de el.

— Brienne va avea grijă de el. A jurat pe sabia ei.

— Femeia aceea?

— Îl va duce pe Jaime la Debarcaderul Regelui şi se va întoarce cu Arya şi Sansa, vii şi nevătămate.

— Cersei nu va renunţa niciodată la ele.

— Nu Cersei, Tyrion. A jurat în faţa curţii întregi. Iar Regicidul a jurat şi el.

— Cuvântul lui Jaime nu face doi bani. Cât despre Pezevenghi, se spune că a primit o secure în cap în timpul bătăliei. Va fi mort înainte ca Brienne a ta să ajungă la Debarcaderul Regelui, dacă va ajunge vreodată.

— Mort? *Oare puteau fi zeii atât de neîndurători?* Îi ceruse lui Jaime să jure de o sută de ori, dar toate nădejdile şi le pusese în fratele lui.

Edmure era orb la suferinţa ei.

— Jaime era în grija mea, şi am de gând să-l aduc înapoi. Am trimis corbi…

— Către cine? Câţi?

— Trei, răspunse el, ca mesajul să ajungă sigur la Lordul Bolton. Pe râu sau pe uscat, drumul de la Riverrun la Debarcaderul Regelui îi duce negreşit aproape de Harrenhal.

— Harrenhal. Cuvântul însuşi părea că întunecă încăperea. Cu glasul răguşit de spaimă, Catelyn spuse: Edmure, ştii ce ai făcut?

— Nu te teme, n-am pomenit de tine. Am scris că Jaime a

evadat şi am oferit o mie de dragoni pentru recapturarea lui.

Din ce în ce mai rău, gândi Catelyn cu disperare. *Fratele meu e un nătărău.* Nestăpânite, nechemate, lacrimile îi umplură ochii.

— Dacă a fost o evadare şi nu un schimb de ostatici, spuse ea cu glas moale, ce i-ar face pe Lannisteri să i le dea lui Brienne pe fiicele mele?

— Nu se va ajunge niciodată la asta. Regicidul se va întoarce la noi. Am luat toate măsurile.

— Cu măsurile pe care le-ai luat, n-am să-mi revăd niciodată fiicele. Brienne ar fi putut să-l ducă în siguranţă la Debarcaderul Regelui... *atât timp cât nimeni nu-i urmărea. Dar acum...* Catelyn nu mai putea continua. Lasă-mă, Edmure. Nu avea nici un drept să-i poruncească aici, în castelul care în curând va fi al lui, însă tonul ei nu lăsa loc de discuţii. Lasă-mă cu tata şi cu durerea mea, n-am ce să-ţi mai spun. Du-te. Du-te. Nu voia decât să se culce, să închidă ochii şi să adoarmă, rugându-se să nu aibă nici un vis.

ARYA

Cerul era la fel de negru ca zidurile Harrenhalului pe care-l lăsau în urmă, iar ploaia cădea mărunt şi fără oprire, şiroindu-le pe feţe şi acoperind tropotul cailor.

Mergeau spre nord, îndepărtându-se de lac, pe drum de pământ, brăzdat de făgaşe, peste câmpuri răvăşite, prin păduri şi pâraie. Arya porni în frunte, într-un trap sprinten, dând pinteni fără păs calului pe care-l furase, până când copacii se închiseră în jurul ei. Plăcintă Fierbinte şi Gendry se străduiau din răsputeri să se ţină pe urmele ei. În depărtări, lupii urlau, şi Arya auzea respiraţia grea a lui Plăcintă Fierbinte. Nimeni nu vorbea. Din când în când, Arya arunca o privire peste umăr, să se asigure că băieţii erau prea departe şi să vadă dacă erau urmăriţi.

Îi vor urmări, ştia asta. Furase trei cai din grajduri, o hartă şi un pumnal din camera lui Roose Bolton însuşi, omorâse un străjer la poarta din spate, spintecându-i beregata când s-a aplecat să ridice moneda din fier dăruită de Jaqen H'ghar. Cineva avea să-l găsească mort, într-o baltă de sânge, şi apoi se va da alarma generală. Îl vor trezi pe Lordul Bolton şi vor scotoci tot Harrenhalul, de sus până jos, şi atunci vor observa că lipsesc harta şi pumnalul, împreună cu nişte săbii de armurărie, pâine şi brânză din bucătării, un brutar, un ucenic fierar şi o slujitoare pe nume Nan… sau Nevăstuică, sau Arry, depinde pe cine întrebai.

Stăpânul Dreadfortului nu avea să vină după ei în persoană. Roose Bolton va rămâne în pat, cu carnea-i păstoasă acoperită de lipitori, dând ordine cu glasu-i moale, şoptit. Urmărirea ar putea fi condusă de Walton, omul lui, cel căruia i se spunea Gambe de Oţel, datorită jambierelor cu care-şi îmbrăca întotdeauna lungile picioare. Sau de bălosul de Vargo Hoat, cu mercenarii lui, care îşi ziceau Bravii Camarazi. Alţii îi numeau Măştile Însângerate (deşi niciodată în faţă) şi uneori Ciunţii, din cauza obiceiului lui Vargo Hoat de a tăia mâinile şi picioarele celor care îl nemulţumeau.

Dacă ne prind, Roose Bolton ne va tăia mâinile şi picioarele, gândi Arya, *iar apoi ne va jupui.* Era încă îmbrăcată în straiele de paj, iar pe piept, în dreptul inimii, avea cusut blazonul Lordului Bolton, omul jupuit al Dreadfortului.

De fiecare dată când întorcea capul, aproape că se aştepta să

vadă o revărsare de torţe ieşind pe porţile îndepărtate ale Harrenhalului sau gonind pe zidurile-i groase şi înalte, dar nu era nimic. Harrenhalul continuă să doarmă până ce se pierdu în beznă şi rămase ascuns în spatele copacilor.

Când traversară primul pârâu, Arya se abătu de la drum, conducându-i, preţ de câteva sute de metri, prin albia întortocheată a râului, până să iasă, în cele din urmă, din apă, căţărându-se pe un mal stâncos. Arya spera că, dacă urmăritorii aveau câini, asta i-ar putea face să le piardă urma. Nu puteau rămâne pe drum. *Pe drum e moarte, pe toate drumurile e moarte.*

Gendry şi Plăcintă Fierbinte nu crâcneau în faţa ei. În definitiv, Arya avea harta, iar Plăcintă Fierbinte părea aproape la fel de îngrozit de ea ca de oamenii care i-ar putea urmări. Văzuse străjerul pe care-l omorâse. *E mai bine dacă se teme de mine,* îşi spuse. *În felul ăsta, va face aşa cum spun eu, în loc să facă vreo prostie.*

Arya ştia că ar fi trebuit să fie şi ea mai speriată. Avea doar zece ani, o fată numai piele şi os, călare pe un cal furat, cu o pădure întunecată în faţă, iar în spate cu nişte bărbaţi care i-ar tăia bucuroşi picioarele. Cu toate acestea, era cumva mai liniştită decât fusese vreodată la Harrenhal. Ploaia îi spălase sângele străjerului de pe degete, purta o sabie pe spate, lupii umblau după pradă prin întuneric, ca nişte umbre sfrijite cenuşii, iar Arya Stark era neînfricată. *Teama taie mai adânc decât o sabie,* şopti ea cuvintele învăţate de la Syrio Forel. Şi cuvintele lui Jaqen H'ghar, *valar morghulis.*

Ploaia se opri, porni din nou, se opri iarăşi şi iarăşi se stârni, dar aveau pelerine bune, să-i apere. Arya îi conducea fără oprire, într-un ritm domol şi egal. Era prea întuneric sub copaci ca să meargă mai repede, băieţii nu erau călăreţi, nici unul, iar pământul moale, crăpat, era primejdios, cu rădăcini pe jumătate îngropate şi pietre ascunse. Se încrucişară cu un alt drum, cu făgaşe adânci, pline de apă, dar Arya îl evită. În sus şi în jos, pe dealurile vălurite, îi purtă Arya, printre ierburi şi mărăcini şi prin desişuri întortocheate, pe fundul viroagelor înguste, unde crengile încărcate de frunze ude le tăiau calea, biciuindu-le feţele.

O dată, iapa lui Gendry îşi pierdu potcoava în mocirlă, lăsându-se cu putere pe picioarele din spate şi aruncându-l din şa, dar nici cal, nici călăreţ nu păţiră nimic şi Gendry îşi luă figura

aceea îndărătnică şi încălecă îndată la loc. Nu după mult timp, dădură peste trei lupi care devorau stârvul unui căprior. Când calul lui Plăcintă Fierbinte simţi mirosul, se sperie şi o luă la goană. Doi dintre lupi fugiră şi ei, dar al treilea îşi înălţă capul şi îşi dezgoli colţii, pregătit să-şi apere prada.

— La o parte, îi spuse Arya lui Gendry. Încet, să nu-l sperii. Se îndepărtară pe furiş, până când lupul şi prada lui nu se mai zăreau. Doar atunci, Arya se întoarse şi se luă după Plăcintă Fierbinte, care se ţinea cu disperare în şa, gonind printre copaci.

Mai târziu, trecură printr-un sat pârjolit, croindu-şi drum cu grijă printre ruinele colibelor carbonizate, pe lângă oasele unei duzini de oameni morţi ce atârnau într-un şir de meri. Când îi văzu, Plăcintă Fierbinte începu să se roage, o rugăciune firavă, şoptită, pentru îndurarea Mamei, repetată iar şi iar. Arya îşi ridică privirea la morţii descărnaţi, în hainele lor putrede, şi îşi spuse şi ea rugăciunea. *Ser Gregor,* sunau cuvintele, *Dunsen, Dulcele Raff, Gâdilătorul şi Câinele, Ser Ilyn, Ser Meryn, Regele Joffrey, Regina Cersei.* Îşi încheie rugăciunea cu *valar morghulis,* atingând moneda lui Jaqen, ascunsă sub centură, şi apoi întinse mâna şi culese un măr dintre cadavre, în timp ce trecea călare pe sub ele. Era moale şi răscopt, dar îl mâncă pe de-a-ntregul, cu viermi cu tot.

Era o zi fără răsărit. Încetul cu încetul, cerul se lumină în jurul lor, dar soarele nu-l văzură nici o clipită. Negrul se transformă în gri, iar culorile reveniră, cu sfială, în lume. Pinii erau înveşmântaţi în nuanţe de verde mohorât, iar copacii aveau frunze căzătoare, roşcate şi aurii, ce treceau deja spre maroniu. Făcură un popas, cât să adape caii şi să înfulece în grabă un mic dejun rece, rupând din pâinea pe care Plăcintă Fierbinte o furase din bucătării şi trecând din mână în mână bucăţi mari de brânză uscată, îngălbenită.

— Tu ştii unde mergem? o întrebă Gendry.

— Spre nord, răspunse Arya.

Plăcintă Fierbinte privi împrejur, nesigur.

— În ce parte e nordul?

Arya îi arătă, făcând semn cu bucata de brânză.

— Într-acolo.

— Dar nu se vede soarele. De unde ştii?

— După muşchi. Vezi cum cresc pe o singură parte a copacilor? Acolo e sudul.

— Ce căutăm noi la nord? vru Gendry să ştie.

— Tridentul. Arya desfăşură harta furată, să le arate. Vedeţi? Când ajungem la Trident, nu trebuie decât să mergem în susul râului, până ajungem la Riverrun, aici. Degetul ei trasă drumul. E cale lungă, dar n-avem cum să ne rătăcim, atât timp cât urmăm cursul râului.

Plăcintă Fierbinte se uită chiorâş la hartă.

— Care e Riverrunul?

Riverrunul era pictat ca un turn de castel, la bifurcaţia dintre liniile albastre, unduite, ce marcau două râuri, Piatra Răsucită şi Furca Roşie.

— Uite. Arya puse degetul pe el. Scrie *Riverrun.*

— Tu ştii să citeşti scrisul? o întrebă el admirativ, ca şi cum ar fi spus că poate să umble pe apă.

Arya înclină din cap.

— Vom fi în siguranţă când vom ajunge la Riverrun.

— Adevărat? De ce?

Fiindcă Riverrunul este castelul bunicului meu, şi fratele meu Robb va fi acolo, îi venea să spună. Îşi muşcă buza şi înfăşură harta.

— Pur şi simplu. Dar numai dacă ajungem acolo.

Arya fu prima în şa. Se simţea prost că-i ascundea lui Plăcintă Fierbinte adevărul, dar nu avea încredere să-i dezvăluie secretul. Gendry ştia, dar asta era altceva. Gendry avea şi el secretul lui, deşi nici chiar el nu părea să ştie care era acesta.

În ziua aceea, Arya grăbi pasul, ţinând caii la trap, atât cât îndrăznea, şi îmboldindu-i uneori la galop, când zărea o fâşie de câmp neted înaintea lor. Asta se întâmpla, totuşi, destul de rar; pe măsură ce înaintau, ţinutul era din ce în ce mai deluros. Dealurile nu erau înalte, nici foarte abrupte, dar parcă nu se mai sfârşeau şi în curând obosiră să urce şi să coboare şi paşii îi purtară singuri de-a lungul vadurilor şi printr-un labirint de văi împădurite, peste care copacii îşi întindeau bolta deasă.

Din când în când, îi trimitea pe Gendry şi Plăcintă Fierbinte înainte, iar ea se întorcea pe unde veniseră, încercând să încurce urmele, ciulind urechea în tot acest timp la primul semn al urmăritorilor. *Prea încet,* îşi spuse muşcându-şi buza, *înaintăm prea încet, ne vor prinde, cu siguranţă.* O dată, de pe creasta unui deal, zări siluete întunecate traversând un râu, în valea din spatele lor şi, pentru o fracţiune de secundă, se temu că erau călăreţii lui Roose Bolton, dar când se uită mai atent, îşi dădu seama că era doar o haită de lupi.

— *Ahooooooooo, ahooooooo!*

Când cel mai mare dintre lupi îşi înălţă capul şi îi răspunse, urlând, sunetul o înfiora.

Pe la amiază, Plăcintă Fierbinte începu să se plângă. Îl durea şezutul, le spuse el, şaua îl freca între picioare şi, în plus, trebuia să doarmă puţin.

— Sunt atât de obosit încât am să cad de pe cal.

Arya îi aruncă o privire lui Gendry.

— Dacă o să cadă, cine crezi că-l va găsi mai întâi, lupii sau Măştile?

— Lupii, răspunse Gendry. Au nasul mai bun.

Plăcintă Fierbinte deschise gura şi o închise. Nu căzu de pe cal. Ploaia se porni din nou, la scurt timp după aceea. Încă nu văzuseră nici o geană de soare. Se făcea tot mai frig, şi aburi albi de ceaţă se strecurau printre pini şi rătăceau peste câmpurile sterpe, pârjolite.

Gendry era aproape la fel de chinuit ca Plăcintă Fierbinte, dar era prea încăpăţânat ca să se văicărească. Se ţinea în şa, cu o figură dârză sub păru-i negru, lăţos, dar Arya îşi dădea seama că nu era un călăreţ priceput. *Ar fi trebuit să-mi amintesc,* îşi zise. Ea călărise de când se ştia, ponei când a fost mică şi mai târziu cai, dar Gendry şi Plăcintă Fierbinte erau orăşeni, iar la oraş oamenii de rând umblau pe jos. Yoren îi adusese călare de la Debarcaderul Regelui, dar una era să stai călare pe un măgar, tropăind în spatele unei căruţe, pe drumul regelui, şi cu totul alta să conduci un cal de vânătoare prin pădurile sălbatice şi câmpurile pârjolite.

Arya ştia că de una singură ar fi mers mult mai repede, dar nu putea să-i părăsească. Erau haita ei, prietenii ei, singurii prieteni care-i mai rămăseseră în viaţă şi, dacă n-ar fi fost ea, ei s-ar fi aflat şi acum la adăpost, la Harrenhal. Gendry ar fi asudat în fierăria lui, iar Plăcintă Fierbinte în bucătărie. *Dacă ne prind Măştile, le voi spune că sunt fiica lui Ned Stark şi sora regelui Nordului. Le voi porunci să mă ducă la fratele meu şi să nu le facă nici un rău lui Gendry şi lui Plăcintă Fierbinte.* Totuşi, era posibil să n-o creadă, şi chiar dacă ar crede-o… Lordul Bolton era purtătorul de flamuri al fratelui său, dar tot o înspăimânta. *N-am să-i las să ne prindă,* îşi jură în tăcere, întinzând mâna peste umăr, să atingă mânerul sabiei pe care Gendry o furase pentru ea. *N-am să-i las.*

Târziu în după-amiaza aceea, ieşiră de sub bolta copacilor şi

se pomeniră pe malurile unui râu. Plăcintă Fierbinte scoase un ţipăt de încântare.

— Tridentul! Acum nu mai trebuie decât să mergem în susul râului, cum ai spus. Aproape am ajuns!

Arya îşi muşcă buza.

— Nu cred că ăsta e Tridentul. Râul era umflat de ploaie, dar nici aşa nu putea fi mai lat de zece metri, îşi amintea că Tridentul era mult mai larg. E prea mic ca să fie Tridentul, le spuse, şi n-am ajuns destul de departe.

— Ba da, insistă Plăcintă Fierbinte. Am călătorit toată ziua şi nu ne-am oprit aproape deloc. Trebuie să fi străbătut cale lungă.

— Haideţi să ne mai uităm o dată la harta aia, fu de părere Gendry.

Arya descălecă, scoase harta, o desfăcu. Ploaia răpăia pe pielea de oaie şi se scurgea în şiroaie.

— Suntem pe undeva pe aici, cred, zise ea arătând cu degetul, în timp ce băieţii se uitau peste umerii ei.

— Dar, făcu Plăcintă Fierbinte, asta nu e nimic. Vezi, Harrenhalul e acolo, lângă degetul tău. Aproape îl atingi. Şi am mers toată ziua.

— E cale lungă până la Trident, spuse Arya. N-o să ajungem decât peste multe zile. Asta trebuie să fie alt râu, unul dintre astea, vezi? Îi arătă una dintre liniile albastre mai subţiri, pictate de cartograf, fiecare cu un nume înscris caligrafic sub ea. Darry, Mărul Verde, Fecioara… Uite, ar putea fi ăsta, Salcia Mică.

Plăcintă Fierbinte se uită de la linie la râu.

— Mie nu mi se pare aşa de mic.

Gendry se încruntă şi el.

— Ăsta pe care-l arăţi tu se varsă în celălalt, vezi?

— Salcia Mare, citi ea.

— Salcia Mare, atunci. Uite, şi Salcia Mare se varsă în Trident, aşa că am putea să mergem pe firul unuia până la celălalt, dar ar trebui să mergem în josul apei, nu în sus. Numai dacă nu cumva râul ăsta nu e Salcia Mică; dacă e celălalt de lângă…

— Pârâul Susurător, citi Arya.

— Vezi, face o buclă şi curge către lac, înapoi spre Harrenhal. Gendry trasă o linie cu degetul.

Plăcintă Fierbinte făcu ochii mari.

— Nu! Ne vor omorî, cu siguranţă.

— Trebuie să ştim ce râu e ăsta, declară Gendry, mai îndârjit ca oricând. Trebuie să ştim.

— Ei, bine, nu ştim. Harta o fi având inscripţii sub liniile albastre, dar pe malul râului n-a scris nimeni nici un nume. Nu vom merge nici în sus, nici în jos, hotărî ea, înfăşurând harta. Vom traversa râul şi vom ţine drumul către nord, aşa cum făceam.

— Caii ştiu să înoate? întrebă Plăcintă Fierbinte. Pare *adânc,* Arry. Ce ne facem dacă sunt şerpi?

— Eşti sigur că ne îndreptăm spre nord? întrebă Gendry. Toate dealurile astea… dacă ne întoarcem…

— Muşchiul de pe copaci…

Gendry arătă către un copac din apropiere:

— Pomul ăla are muşchi pe trei părţi, iar celălalt nu are muşchi deloc. Poate ne-am rătăcit şi ne învârtim pur şi simplu în cerc.

— Poate, zise Arya, dar oricum, eu am să trec râul. Puteţi să veniţi sau puteţi să rămâneţi aici. Se urcă înapoi în şa, ignorându-i pe amândoi. Dacă nu voiau s-o urmeze, n-aveau decât să găsească singuri Riverrunul, deşi, cel mai probabil, o să-i găsească pe ei Măştile Însângerate.

Fu nevoită să străbată aproape un kilometru pe malul râului până să găsească, în sfârşit, un loc pe unde să poată trece fără grijă şi, chiar şi acolo, iapa ei se lăsă cu greu înduplecată să intre în apă. Râul, oricum s-ar fi numit, curgea maroniu şi repede, iar porţiunea adâncă din mijloc trecea de burta animalului. Apa îi umplu cizmele, dar fără să se sinchisească, dădu pinteni şi ieşi pe malul celălalt. Din spate, auzi un pleoscăit şi nechezatul nervos al unei iepe. *Aşadar, m-au urmat. Bine.* Se întoarse şi-i privi pe băieţi chinuindu-se să traverseze râul şi să iasă şiroind din apă, în urma ei.

— N-a fost Tridentul, le spuse. *N-a fost.*

Următorul râu era mai puţin adânc şi mai uşor de trecut. Nici acela nu era Tridentul şi nimeni nu o contrazise când le spuse că-l vor traversa.

Întunericul cădea când se opriră din nou, să lase caii să se odihnească şi să împartă alte bucate, pâine şi brânză.

— Mi-e frig şi sunt ud, se plânse Plăcintă Fierbinte. Acum suntem departe de Harrenhal, asta e sigur. Am putea să facem un foc…

— NU! strigară într-un glas Arya şi Gendry, în exact aceeaşi clipă. Plăcintă Fierbinte începu să tremure puţin. Arya îi aruncă pe furiş o privire lui Gendry. *A spus-o odată cu mine, aşa cum făcea odinioară Jon, la Winterfell.* Îi era dor de Jon Snow, mai mult

decât de oricare altul dintre fraţii ei.

— Am putea să dormim, cel puţin? întrebă Plăcintă Fierbinte. Sunt aşa de obosit, Arry, şi mă doare fundul! Cred că am băşici.

— O să ai mai mult de atât, dacă ne prind, răspunse ea. Trebuie să mergem mai departe. Trebuie.

— Dar e aproape întuneric şi nici măcar nu se vede luna.

— Treci înapoi pe cal.

Înaintând cu greu, la pas, cu lumina pălind în jurul lor, Arya descoperi povara propriei oboseli. Avea nevoie de somn, la fel de mult ca Plăcintă Fierbinte, dar era prea riscant. Dacă adormeau, când vor deschide ochii, o să-l vadă, poate, pe Vargo Hoat stând deasupra lor, cu Shagwell Nebunul şi Credinciosul Urswyck, cu Rorge şi cu Muşcătorul şi cu Septonul Utt şi toţi ceilalţi monştri ai lui.

Cu toate acestea, după o vreme, mişcarea calului deveni liniştitoare, ca balansul unui leagăn, şi Arya descoperi că ochii îi erau tot mai grei. Îi lăsă să se închidă doar pentru o clipă, apoi îi căscă, dintr-odată. *Nu pot să adorm!* îşi strigă în tăcere. *Nu pot, nu pot!* Se lovi cu degetele peste ochi şi îi frecă tare, ca să-i ţină deschişi, strângând hăţurile cu putere şi dând pinteni calului, într-un galop uşor. Dar nici ea, nici calul nu puteau să menţină ritmul şi nu trecură decât câteva momente până când începură să meargă din nou la pas şi alte câteva până când ochii i se închiseră iar. De data aceasta nu se deschiseră la fel de repede.

Când, în cele din urmă, ochii i se căscară, calul ei se oprise şi ciugulea dintr-un smoc de iarbă, în vreme ce Gendry o scutura de braţ.

— Ai adormit, îi spuse.

— Nu făceam decât să-mi odihnesc ochii.

— Atunci ţi-i odihneşti de mult timp. Calul tău mergea în cerc, dar până nu s-a oprit, nu mi-am dat seama că dormi. Plăcintă Fierbinte, la fel, a intrat într-o creangă de copac şi a căzut de pe cal, ar fi trebuit să-l auzi ţipând. Nici măcar *asta* nu te-a trezit. Trebuie să te opreşti şi să dormi.

— Pot să merg atât cât poţi şi tu. Arya căscă.

— Mincinoaso, făcu el. Continuă să mergi dacă vrei să fii idioată, dar eu mă opresc. Fac eu prima strajă. Tu culcă-te.

— Dar Plăcintă Fierbinte?

Gendry îi arătă. Plăcintă Fierbinte era deja pe jos, cuibărit sub mantie, pe un pat de frunze umede, şi sforăia încetişor. Strângea în pumn o bucată mare de brânză, dar se pare că adormise între

muşcături.

Arya îşi dădu seama că n-avea rost să se opună. Gendry avea dreptate. *Măştile au şi ele nevoie de somn,* îşi spuse, sperând că era adevărat. Era atât de obosită, încât era un chin să coboare din şa, dar nu uită să-şi priponească iapa înainte de a-şi găsi culcuş sub un fag. Pământul era tare şi umed. Se întreba cât timp va mai trece până ce va dormi iarăşi într-un pat, cu mâncare fierbinte şi foc s-o încălzească. Ultimul lucru pe care îl făcu, înainte de a închide ochii, fu să-şi scoată sabia din teacă şi s-o aşeze lângă ea.

— *Ser* Gregor, şopti ea, căscând, Dunsen, Polliver, Dulcele Raft, Gâdilătorul şi... Gâdilătorul... Câinele...

Avu vise roşii şi sălbatice. I se înfăţişară Măştile, cel puţin patru la număr, un palid lysean şi un întunecat şi sălbatic luptător cu toporul din Ib, călăreţul Dothraki cel plin de cicatrici căruia i se zicea Iggo şi un bărbat dornishean al cărui nume nu-l ştia. Veneau necontenit, călărind prin ploaie, în zale ruginite şi veşminte din piele udă, cu săbiile şi securile zornăind, lovindu-se de şei. Credeau că o urmăresc, Arya ştia asta cu toată strania certitudine a viselor, dar se înşelau. Ea îi urmărea pe ei.

În vis, nu era fetiţă. Era lup. Un lup uriaş şi puternic, iar când ieşi în faţa lor de sub copaci, dezvelindu-şi colţii şi mârâind încet, simţi duhoarea râncedă a fricii, venind dinspre cal şi om deopotrivă. Calul lyseanului se ridică pe picioarele din spate şi ţipă, cuprins de spaimă, iar ceilalţi începură să strige unul către altul, cu glasuri omeneşti, dar înainte să apuce să treacă la acţiune, ceilalţi lupi ţâşniră din întuneric şi ploaie, o haită mare, sfrijiţi, uzi şi tăcuţi.

Lupta fu scurtă, dar sângeroasă. Bărbatul păros se prăbuşi în timp ce-şi dezlega securea, cel oacheş muri întinzând o săgeată, iar lyseanul palid încercă să fugă. Fraţii şi surorile ei îl încolţiră, dându-i ocol, iar şi iar, atacându-l din toate părţile, repezindu-se la picioarele calului său şi sfâşiind beregata călăreţului când acesta căzu, cu o bufnitură, la pământ.

Numai omul cu clopoţei în păr rămase pe poziţie. Calul său lovi cu piciorul capul uneia dintre surorile ei, iar bărbatul spintecă un altul, aproape în două, cu gheara lui curbată, argintie, în timp ce părul îi suna încet.

Plină de furie, îi sări în spate, îl doborî din şa, cu capul în jos. Fălcile i se închiseră pe braţul lui, în cădere, cu dinţii afundându-se în piele, în lână şi carne moale. Când se prăbuşiră

la pământ, ea îşi smuci sălbatic capul şi îi smulse braţul din umăr. Exultând, îl clătină în gură, dintr-o parte în alta, împrăştiind picăturile roşii şi calde în ploaia neagră şi rece.

TYRION

Se trezi la scârţâitul vechilor balamale de fier.

— Cine-i? întrebă el răguşit. Cel puţin glasul nu-l părăsise, aşa aspru şi dogit cum era. Încă avea febră şi nu-şi dădea seama cât ar putea fi ceasul. Cât timp dormise de data aceasta? Era atât de slăbit, atât de îngrozitor de slăbit. Cine-i? întrebă el din nou, mai tare. Prin uşa deschisă pătrundea lumina torţelor, dar în cameră singura lumină venea dinspre un ciot de lumânare de lângă pat.

Când văzu silueta înaintând spre el, Tyrion începu să tremure. Aici, la Fortăreaţa lui Maegor, fiecare servitor era în slujba reginei, aşa că orice musafir putea fi una dintre iscoadele lui Cersei, trimisă acolo să isprăvească treaba începută de *Ser* Mandon.

Apoi bărbatul păşi în lumina lumânării, cercetă atent chipul palid al piticului şi chicoti:

— Te-ai tăiat la bărbierit, nu-i aşa?

Degetele lui Tyrion atinseră tăietura care îi brăzda adânc faţa, de deasupra unui ochi şi până jos, la maxilar, peste ceea ce-i mai rămăsese din nas. Carnea umflată din jurul rănii era încă aspră şi caldă la atingere.

— Da, cu un brici înfricoşător de mare.

Părul negru ca tăciunele al lui Bronn era proaspăt spălat şi pieptănat pe spate, lăsând să i se vadă liniile aspre ale feţei. Purta cizme uşoare şi moi, din piele argăsită, o curea lată bătută cu ţinte de argint şi o mantie de mătase, verde-pal. Pe lâna cenuşie a jiletcii sale era brodat în diagonală, cu fir verde strălucitor, un lanţ cuprins de flăcări.

— Unde ai fost? ceru să ştie Tyrion. Am trimis după tine… acum vreo două săptămâni, pare-mi-se.

— Acum patru zile, mai degrabă, preciză mercenarul, şi am fost aici de două ori şi te-am găsit pe lumea cealaltă.

— Nu eram pe lumea cealaltă. Deşi dulcea mea surioară s-a străduit, nu încape vorbă. Probabil că n-ar fi trebuit să spună asta în gura mare, dar Tyrion nu se mai sinchisea. Cersei era în spatele încercării lui *Ser* Mandon de a-l omorî, simţea asta în stomac. Ce-i urâţenia aia de pe pieptul tău?

Bronn zâmbi.

— Blazonul meu de cavaler. Un lanţ învăpăiat, pe fond

gri-fumuriu. Prin porunca nobilului tău tată, Pezevenghiule, acum sunt *Ser* Bronn de Apa Neagră. Vezi să nu uiţi asta.

Tyrion îşi aşeză mâinile pe plapuma de puf şi se trase o palmă mai în spate, sprijinindu-se de perne.

— Eu am fost cel care ţi-a promis titlul de cavaler, ai uitat? Nu-i plăcea defel acel *din porunca nobilului tău tată.* Lordul Tywin nu pierduse vremea. Faptul că-şi mutase fiul din Turnul Mâinii, revendicându-l pentru sine, era un semn pe care oricine îl putea desluşi, iar acesta era încă unul. Eu mi-am pierdut jumătate din nas, iar tu te alegi cu rangul de cavaler. Zeii au de dat socoteală, nu glumă. Vocea îi era plină de amărăciune. Tata te-a ridicat el însuşi în rang?

— Nu. Pe noi, cei care au supravieţuit bătăliei de la turnuri, ne-a uns Înaltul Septon şi Garda Regelui ne-a făcut cavaleri. A durat o jumătate de zi, doar cu trei Săbii Albe rămase să facă onorurile.

— Ştiam că *Ser* Mandon a murit în luptă. *Pod l-a aruncat în râu, cu o fracţiune de secundă înainte ca ticălosul trădător să-mi poată înfige sabia în inimă.* Pe cine am mai pierdut?

— Câinele, răspunse Bronn. Nu e mort, doar dispărut. Mantiile aurii spun că s-a pierdut cu firea şi că tu ai condus un atac în locul lui.

N-a fost una dintre ideile mele cele mai strălucite. Tyrion simţea cum cicatricea i se strânge când se încruntă. Îi făcu semn lui Bronn să se aşeze pe un scaun.

— Sora mea m-a luat drept ciupercă. Mă ţine în întuneric şi mă hrăneşte cu rahat. Pod e băiat bun, dar are la limbă un nod mai mare decât Casterly Rock şi nu mă încred nici în jumătate din ce-mi spune. L-am trimis după *Ser* Jacelyn, iar el s-a întors şi mi-a zis că-i mort.

— El şi alţi o mie. Bronn se aşeză.

— Cum? întrebă Tyrion, simţindu-se dintr-odată de o mie de ori mai rău.

— În timpul bătăliei. Sora ta i-a trimis pe fraţii Kettleblack să-l aducă pe rege înapoi la Fortăreaţa Roşie, după câte am auzit. Când mantiile aurii l-au văzut plecând, jumătate au hotărât să meargă cu el. Mâna de Fier le-a tăiat calea şi a încercat s-o facă să se întoarcă la ziduri. Se spune că Bywater îi muştruluia bine şi aproape că îi lămurise, când cineva i-a străpuns gâtul cu o săgeată. N-a mai părut aşa de fioros apoi, aşa că l-au tras jos de pe cal şi l-au omorât.

Încă un păcat de pus în cârca lui Cersei.

— Nepotul meu, Joffrey, spuse el. L-a încercat vreo primejdie?

— Nu mai mult decât pe unii şi mai puţin decât pe majoritatea.

— A păţit ceva? A fost rănit? I s-a ciufulit părul, s-a înţepat la deget, şi-a rupt vreo unghie?

— Nu, din câte am auzit.

— Am prevenit-o pe Cersei ce urma să se întâmple. Cine e acum la comanda mantiilor aurii?

— Nobilul tău tată a încredinţat-o unuia dintre oamenii lui de încredere de la vest, un cavaler pe nume Addam Marbrand.

În mod obişnuit, mantiilor aurii nu le-ar fi plăcut deloc să fie adus un străin la comanda lor, dar *Ser* Addam Marbrand era o alegere iscusită. Ca şi Jaime, era genul de bărbat pe care ceilalţi îl urmau fără preget. *Am pierdut garda oraşului.*

— L-am trimis pe Pod să-l caute pe Shagga, dar n-a avut noroc.

— Ciorile de Piatră sunt şi acum în pădurea regelui. Se pare că Shagga a prins gust pentru locul ăla. Timett i-a condus acasă pe Oamenii Arşi, cu toată prada pe care au luat-o din tabăra lui Stannis, după bătălie. Chella şi-a făcut apariţia, într-o dimineaţă, la Poarta Râului, cu o duzină de Urechi Negre, dar mantiile roşii ale tatălui tău i-au alungat, în timp ce oamenii de la Debarcaderul Regelui aruncau în ei cu bălegar şi îi huiduiau.

Ingraţii. Urechile Negre au murit pentru ei. În vreme ce Tyrion zăcea, visând, ameţit de leacuri, cei de un sânge cu el îi smulseseră ghearele, una câte una.

— Vreau să te duci la Cersei. Nepreţuitul ei fiu a ieşit din luptă viu şi nevătămat, aşa că sora mea nu mai are nevoie de nici un ostatic. A jurat cândva s-o elibereze pe Alayaya, îndată ce…

— A eliberat-o. Acum opt, nouă zile, după biciuire.

Tyrion îşi urni trupul, ridicându-se mai sus, ignorând durerea ce-i străfulgera dintr-odată umărul.

— *Biciuire?*

— Au legat-o în curte de un stâlp şi au biciuit-o, pe urmă au azvârlit-o pe poartă afară, goală şi plină de sânge.

Învăţa să citească, gândi Tyrion, fără noimă. Peste faţă, cicatricea i se strânse şi, pentru o clipă, avu impresia că îi va exploda capul de furie. Adevărat, Alayaya era o târfă, dar era cea mai dulce, mai curajoasă şi mai inocentă fată pe care o cunoscuse vreodată. Tyrion nu se atinsese de ea, Alayaya nu fusese altceva decât un văl care o ascundea pe Shae. În

nepăsarea lui, nu se gândise niciodată ce preţ ar putea avea rolul ei.

— I-am promis surorii mele că-l voi trata pe Tommen aşa cum o va trata ea pe Alayaya, îşi aminti el cu voce tare. Simţea că-i vine să vomite. Cum aş putea biciui un copil de opt ani? *Dar dacă n-am s-o fac, Cersei va ieşi învingătoare.*

— Nu-l ai pe Tommen, îi zise Bronn pe şleau. După ce a aflat că Mâna de Fier a murit, regina i-a trimis pe fraţii Kettleblack după el şi nimeni de la Rosby n-a avut bărbăţia să li se împotrivească.

Altă lovitură, dar în acelaşi timp, o uşurare, trebuia să recunoască. Ţinea la Tommen.

— Parcă era vorba că fraţii Kettleblack sunt de partea noastră, îi reaminti lui Bronn, iritat peste măsură.

— Au fost, atât timp cât am putut să le dau câte două monede de-ale tale pentru fiecare monedă a reginei, dar acum Cersei a ridicat preţul. După bătălie, Osney şi Osfryd au fost făcuţi cavaleri, ca şi mine. Numai zeii ştiu de ce; nimeni nu i-a văzut la luptă.

Supuşii mă părăsesc, prietenii mei sunt năpăstuiţi şi umiliţi, iar eu zac şi putrezesc aici, gândi Tyrion. *Credeam c-am câştigat nenorocita de bătălie. Asta să fie gustul victoriei?*

— E adevărat că Stannis a fost pus pe fugă de fantoma lui Renly?

Bronn schiţă un zâmbet.

— De la turnuri, noi n-am văzut altceva decât flamuri în noroi şi oameni aruncându-şi suliţele şi fugind, dar prin cârciumi şi bordeluri sunt sute care sunt gata să-ţi spună cum l-au văzut pe Lordul Renly omorându-l pe unul sau pe altul. Cei mai mulţi dintre oştenii lui Stannis fuseseră la început ai lui Renly şi s-au întors la el îndată ce l-au văzut în armura aceea verde, strălucitoare.

După toate planurile pe care le ticluise, după ofensiva şi podul lui de corăbii, după ce s-a ales cu faţa sfârtecată în două, Tyrion fusese eclipsat de un mort. *Dacă Renly e mort într-adevăr.* Alt lucru pe care trebuia să-l cerceteze.

— Cum a scăpat Stannis?

— Lysenii lui şi-au ţinut galerele în golf, dincolo de lanţul tău. Când bătălia a luat-o razna, au pătruns de-a lungul ţărmului şi au luat cu ei câţi au putut. La urmă, oamenii s-au omorât între ei ca să urce la bord.

— Dar cu Robb Stark ce s-a întâmplat? Ce mai face?

— Câţiva lupi ai lui îşi croiesc drum către Duskendale, pârjolind totul în cale. Tatăl tău l-a trimis pe Lordul Tarly să le vină de hac. Mi-a trecut prin minte să merg cu ei. Se spune că e un bun soldat şi cu mână largă când vine vorba de pradă.

Gândul că l-ar putea pierde pe Bronn era ultima picătură.

— Nu. Locul tău e aici. Eşti căpitan al Gărzii Mâinii.

— Nu eşti Mâna Regelui, îi reaminti Bronn tăios. Mâna e tatăl tău, şi el are propria lui afurisită de gardă.

— Ce s-a întâmplat cu toţi oamenii pe care i-ai angajat pentru mine?

— Unii au murit la turnuri. Unchiul ăla al tău, *Ser* Kevan, ne-a plătit pe noi, ceilalţi, şi s-a descotorosit de noi.

— Ce frumos din partea lui, zise Tyrion caustic. Asta înseamnă că ţi-ai pierdut gustul pentru aur?

— Nici pomeneală.

— Bine, căci întâmplarea face să mai am nevoie de tine. Ce ştii despre *Ser* Mandon Moore?

Bronn izbucni în râs.

— Ştiu că e înecat de-a binelea.

— Am o datorie mare la el, dar cum să i-o plătesc? Îşi atinse faţa, pipăind cicatricea. Ştiu foarte puţine despre el, la drept vorbind.

— Avea ochi ca de peşte şi purta o mantie albă. Ce altceva mai trebuie să ştii?

— Pentru început, totul, răspunse Tyrion. Ceea ce voia era o dovadă că *Ser* Mandon fusese omul lui Cersei, dar nu îndrăznea s-o spună cu voce tare. În Fortăreaţa Roşie, era cel mai bine să-ţi ţii gura. În ziduri erau şobolani şi păsărele care ciripeau prea mult, şi păianjeni. Ajută-mă să mă ridic, spuse el, luptându-se cu aşternuturile. E timpul să-mi vizitez tatăl şi să mă fac din nou văzut.

— Ce privelişte încântătoare, îl zeflemisi Bronn.

— Ce contează o jumătate de nas pe un chip ca al meu? Dar, fiindcă veni vorba de chipuri drăgălaşe, Margaery Tyrell a sosit deja la Debarcaderul Regelui?

— Nu, dar se apropie, iar oraşul o iubeşte la nebunie. Tyrellii aduc mâncare cu căruţele de la Highgarden şi o dau de pomană în numele ei. Sute de căruţe în fiecare zi. Mii de oameni ai lui Tyrell îşi dau ifose cu trandafirii lor galbeni cusuţi pe jiletci şi nici măcar unul nu-şi plăteşte vinul. Soţie, văduvă sau târfă, toate

femeile îşi lasă la o parte virtutea în faţa oricărui puştan cu un trandafir galben pe piept.

Pe mine mă scuipă şi Tyrellilor le dau de băut. Tyrion coborî cu băgare de seamă din pat. Picioarele i se înmuiară sub greutatea corpului, camera începu să se învârtă şi fu nevoit să se agaţe de braţul lui Bronn, ca să nu se prăvălească pe podea.

— *Pod!* strigă el. Podrick Payne! Unde mama naibii eşti? Durerea muşca din trupul lui, ca un câine ştirb. Tyrion ura slăbiciunea, mai ales pe a lui. Îl umilea, şi umilinţa îl înfuria. Pod, *vino aici!*

Băiatul veni într-un suflet. Când îl văzu pe Tyrion în picioare, agăţat de braţul lui Bronn, rămase cu gura căscată.

— Stăpâne, te-ai ridicat. Vrei… ai nevoie de vin? Vinul viselor? Să-l aduc pe Maester? Spunea că trebuie să stai. În pat, vreau să zic.

— Am stat prea mult în pat. Adu-mi veşminte curate.

— Veşminte?

Tyrion nu înţelesese niciodată cum putea fi băiatul ăsta atât de ager şi descurcăreţ în luptă şi atât de năuc în restul timpului.

— Haine, repetă el. Tunică, jiletcă, pantaloni, ciorapi. Pentru mine. Să mă îmbrac cu ele. Ca să pot pleca din celula asta blestemată.

Fu nevoie de toţi trei ca să-l îmbrace. Oricât de hidoasă i-ar fi fost faţa, rana cea mai urâtă era la articulaţia dintre umăr şi braţ, unde propria cămaşă de zale îi intrase în carne la subsuoară, sub lovitura unei săgeţi. Din carnea palidă îi curgeau încă puroi şi sânge, ori de câte ori Maester Frenken îi schimba bandajul şi fiece mişcare era un chin cumplit.

În cele din urmă, Tyrion se lăsă îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă de noapte mult prea mare, care îi atârna pe umeri. Bronn îi îndesă cizmele în picioare, în timp ce Pod plecă să caute un toiag de care să se sprijine. Bău o cană din vinul viselor, să prindă puteri. Vinul era îndulcit cu miere şi avea destul mac cât să-l ajute să suporte durerea o vreme.

Chiar şi aşa, când răsuci încuietoarea, era deja ameţit, iar coborând scările întortocheate de piatră, picioarele începură să-i tremure. Mergea cu toiagul într-o mână şi cu cealaltă pe după umărul lui Bronn. Pe când coborau, o slujitoare urca scările. Se holbă la ei cu ochi mari, albi, de parcă ar fi văzut o fantomă. *Piticul s-a sculat din morţi,* gândi Tyrion. *Şi, uite, e mai hidos ca oricând, fugi şi spune-le amicilor tăi.*

Fortăreaţa lui Maegor era locul cel mai bine apărat din Cetatea Roşie, un castel în castel, înconjurat de un şanţ adânc şi uscat, mărginit de ţepuşe. Când ajunseră la poartă, podul mobil era ridicat pentru noapte. În faţa lui stătea *Ser* Meryn Trant, în armura-i palidă şi mantia-i albă.

— Coboară podul, îi ordonă Tyrion.

— Regina a poruncit să ridicăm podul pe timp de noapte. *Ser* Meryn fusese întotdeauna omul lui Cersei.

— Regina doarme, iar eu am treabă cu tatăl meu.

Numele Lordului Tywin Lannister funcţiona ca o vrajă. Bodogănind, *Ser* Meryn Trant dădu ordinul şi podul mobil fu coborât. Un al doilea cavaler din Garda Regelui stătea de pază dincolo de şanţ. *Ser* Osmund Kettleblack reuşi să schiţeze un zâmbet când îl văzu pe Tyrion apropiindu-se, cu mersu-i legănat.

— Te simţi mai bine, stăpâne?

— Mult mai bine. Când e următoarea bătălie? Ard de nerăbdare!

Totuşi, când ajunse împreună cu Pod la scările şerpuitoare, Tyrion nu putu decât să se oprească în faţa lor, cu gura căscată, cuprins de disperare. *Nu le voi urca niciodată pe picioarele mele,* recunoscu în sinea lui. Înghiţindu-şi mândria, îi ceru lui Bronn să-l ducă în braţe, sperând din răsputeri că, la ora aceasta, nu va fi nimeni să-l vadă şi să zâmbească, nimeni care să spună povestea piticului purtat în braţe pe scări, ca un prunc de ţâţă.

Curtea exterioară era înţesată de corturi şi pavilioane, cu zecile.

— Oamenii lui Tyrell, îi explică Podrick Payne în timp ce îşi croiau drum printr-un labirint de mătăsuri şi pânze de cort. Ai Lordului Rowan, de asemenea, şi ai Lordului Redwyne. N-a fost loc destul pentru toţi. În castel, vreau să zic. Unii au luat camere. Camere în oraş. În hanuri şi peste tot. Au venit pentru nuntă. Nunta regelui, a Regelui Joffrey. Vei fi destul de zdravăn ca să participi, stăpâne?

— Hrăpăreţele hiene n-au cum să mă ţină la distanţă. Acesta era avantajul nunţilor faţă de bătălii, cel puţin; probabilitatea să-ţi taie cineva nasul era mai mică.

Luminile ardeau încă difuze în spatele ferestrelor cu obloane din Turnul Mâinii. Oamenii de la uşă purtau mantiile purpurii şi coifurile cu lei ale gărzii tatălui său. Tyrion îi cunoştea pe amândoi şi îl lăsară să intre de cum îl văzură... deşi, observă el, nici unul nu suportă să se uite prea mult la faţa lui.

Înăuntru, dădură peste *Ser* Addam Marbrand care cobora scara în spirală, înveşmântat în platoşa neagră, bogat ornamentată, şi mantia de brocart ale unui ofiţer din Garda Oraşului.

— Stăpâne, spuse el, ce bine-mi pare să te văd. Am auzit…

— … zvonuri că se sapă un mormânt micuţ? Şi eu. În condiţiile astea, mi s-a părut că e cel mai bine să mă ridic din pat. Am auzit că eşti comandantul Gărzii Oraşului. Să-ţi transmit felicitări sau condoleanţe?

— Mă tem că de amândouă. *Ser* Addam zâmbi. Moartea şi dezertarea m-au lăsat cu vreo patru mii patru sute. Numai zeii şi Degeţel ştiu cum vom reuşi să plătim în continuare atât de mulţi, dar sora ta îmi interzice să-l las pe vreunul să plece.

Eşti încă neliniştită, Cersei? Acum că bătălia s-a sfârşit, mantiile aurii nu te vor mai ajuta.

— Vii de la tatăl meu? întrebă Tyrion.

— Da, mă tem că nu l-am lăsat în cea mai bună dispoziţie. Lordul Tywin e de părere că patru mii patru sute de soldaţi sunt mai mult decât suficienţi ca să găsească un singur cavaler rătăcit, dar vărul tău Tyrek rămâne dispărut.

Tyrek era fiul răposatului său unchi Tygett, un băiat de treisprezece ani. Dispăruse în timpul răzmeriţei, la scurt timp după ce se căsătorise cu Lady Ermesande, o copilă încă de ţâţă, care s-a întâmplat să fie ultima moştenitoare în viaţă a Casei Hayford. *Şi probabil prima mireasă din istoria Celor Şapte Regate care a rămas văduvă înainte de a fi înţărcată.*

— Nici eu nu l-am putut găsi, mărturisi Tyrion.

— E hrană pentru viermi, spuse Bronn, cu tactul său obişnuit. Mâna de Fier l-a căutat, iar eunucul a zornăit o pungă dolofană. N-au avut mai mult noroc decât noi. Renunţă, *ser*.

Ser Addam se uită la mercenar cu dezgust.

— Lordul Tywin e înverşunat când vine vorba de sângele lui. Îl vrea pe băiat, viu sau mort, şi am de gând să-i fac voia. Se uită din nou la Tyrion: Îl găseşti pe tatăl tău în solariul lui.

Solariul meu, gândi Tyrion.

— Cred că ştiu drumul.

Drumul însemna alte trepte de urcat, dar de data asta se descurcă pe propriile-i picioare, cu o mână pe umărul lui Pod. Bronn îi deschise uşa. Lordul Tywin Lannister şedea lângă fereastră, scriind la lumina unei lămpi. Îşi ridică privirea la sunetul zăvorului.

— Tyrion. Liniştit, aşeză pana deoparte.

— Mă bucur că-ţi aminteşti de mine, stăpâne. Tyrion îşi luă mâna de pe umărul lui Pod, se sprijini de toiag şi se apropie cu paşi şovăitori. *Ceva nu e în regulă,* ştiu el dintr-odată.

— *Ser* Bronn, spuse Lordul Tywin, Podrick, poate ar fi mai bine să aşteptaţi afară până ce terminăm.

Bronn îi aruncă Mâinii Regelui o privire aproape insolentă. Totuşi, făcu o plecăciune şi se retrase, cu Pod după el. Uşa grea se închise cu putere în spatele lor şi Tyrion Lannister rămase singur cu tatăl său. Chiar şi cu obloanele trase, răcoarea din încăpere era palpabilă. *Ce fel de minciuni îi tot spune Cersei?*

Lordul de Casterly Rock era suplu ca un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr, chipeş chiar, în felul său auster. Obrajii îi erau acoperiţi de o barbă blondă, aspră, încadrând o faţă rigidă, un cap pleşuv şi o gură fermă. La gât purta un lanţ din mâini de aur, cu degetele încleştate, fiecare, pe încheietura celeilalte.

— E un lanţ frumos, remarcă Tyrion. *Deşi mie îmi stătea mai bine.*

Lordul Tywin ignoră înţepătura.

— Mai bine te-ai aşeza. Crezi că e înţelept că te-ai ridicat din patul de suferinţă?

— Nu mai suport patul de suferinţă. Tyrion ştia cât de mult dispreţuia tatăl său slăbiciunea. Îşi adjudecă scaunul cel mai apropiat. Ce camere plăcute ai. Îţi vine să crezi – în timp ce eram pe moarte, cineva m-a mutat într-o celulă mică şi întunecată din Fortăreaţa lui Maegor.

— Fortăreaţa Roşie e plină de nuntaşi. După ce pleacă, îţi vom găsi un loc mai potrivit.

— Mie mi-a plăcut mai mult locul *ăsta.* Aţi stabilit data pentru nunta asta măreaţă?

— Joffrey şi Margaery se vor căsători în prima zi a noului an, care se nimereşte a fi şi prima zi a noului secol. Ceremonia va vesti zorile unei noi ere.

O *nouă eră Lannister,* gândi Tyrion.

— O, ce păcat, mă tem că mi-am făcut alte planuri pentru ziua aceea.

— Ai venit aici doar ca să te plângi de dormitorul tău şi să faci glume nesărate? Am de terminat scrisori importante.

— *Scrisori importante.* Fără doar şi poate.

— Unele bătălii se câştigă cu săbii şi suliţe, altele cu condeie şi corbi. Scuteşte- mă de reproşurile astea în doi peri, Tyrion. Ţi-am

vizitat patul de suferinţă ori de câte ori mi-a îngăduit Maester Ballabar, când credeam că vei muri. Îşi îndoi degetele sub bărbie. De ce l-ai dat afară pe Ballabar?

Tyrion ridică din umeri.

— Maester Frenken nu pare atât de hotărât să mă ţină mereu cu simţurile amorţite.

— Ballabar a venit în oraş în suita Lordului Redwyne. Un vindecător înzestrat, se spune. A fost frumos din partea lui Cersei că l-a rugat să aibă grijă de tine. Se temea pentru viaţa ta.

Se temea că s-ar putea să nu mi-o pierd, vrei să spui.

— Fără îndoială, de aceea a stat mereu la căpătâiul meu.

— Nu fi impertinent. Cersei are de pregătit o nuntă regală, iar tu eşti în afara oricărui pericol de cel puţin două săptămâni. Lordul Tywin examina faţa desfigurată a fiului său, privindu-l, cu ochii săi mari şi verzi, fără să clipească. Deşi rana e chiar oribilă, te asigur. Ce nebunie a pus stăpânire pe tine?

— Inamicul era la porţi cu un berbece. Dacă Jaime ar fi condus ofensiva, ai numi această nebunie curaj.

— Jaime n-ar fi fost niciodată atât de nesăbuit încât să-şi scoată coiful în timpul luptei. Sper că l-ai ucis pe cel care te-a rănit.

— O, ticălosul e mort de-a binelea. Deşi Podrick Payne fusese cel care-l omorâse pe *Ser* Mandon, aruncându-l în râu, unde s-a înecat sub povara propriei armuri. Un duşman mort e o eternă bucurie, spuse voios Tyrion, cu toate că nu *Ser* Mandon fusese adevăratul lui duşman. Omul nu avea nici un motiv să-l vrea mort. *A fost doar o unealtă, şi cred că ştiu cine era meşterul. Cersei îi spusese să se asigure că nu ies viu din bătălie.* Dar în lipsa dovezilor, Lordul Tywin nu ar pleca niciodată urechea la o asemenea acuzaţie. Tată, de ce te afli aici, în oraş? N-ar trebui să fii plecat, să te lupţi cu Lordul Stannis sau cu Robb Stark sau cu altcineva? *Şi cu cât mai repede cu atât mai bine.*

— Până când Lordul Redwyne nu-şi aduce flota, nu avem cu ce corăbii să atacăm Piatra Dragonului. Nu contează. Soarele lui Stannis Baratheon a apus la Apa Neagră. Cât despre Stark, băiatul e încă la vest, dar o mare oştire de nordici, sub comanda lui Helman Tallhart şi Robert Glover, coboară către Duskendale. L-am trimis pe Lordul Tarly în întâmpinarea lor, în timp ce *Ser* Gregor înaintează pe drumul regelui ca să le taie retragerea. Tallhart şi Glover vor fi prinşi între ei, cu o treime din oastea lui Stannis.

— Duskendale? La Duskendale nu era nimic care să merite riscul. Oare Tânărul Lup făcuse, în sfârşit, o boacănă?

— Nu e nimic cu care trebuie să te frământi. Eşti palid la faţă ca moartea şi sângele ţi se prelinge prin bandaje. *Spune* ce vrei şi du-te înapoi în pat.

— Ce vreau... îşi simţea gâtul aspru şi încleştat. Ce voia, de fapt? *Mai mult decât îmi vei putea oferi vreodată, tată.* Pod mi-a spus că Degeţel a fost numit Lord de Harrenhal.

— Un titlul gol, atât timp cât Roose Bolton ţine castelul pentru Robb Stark, dar Lordul Baelish era dornic să primească această onoare. A făcut treabă bună în problema căsătoriei în familia Tyrell. Un Lannister îşi plăteşte datoriile.

Căsătoria aceea fusese, de fapt, ideea lui Tyrion, dar ar fi părut o mojicie să revendice asta acum.

— S-ar putea ca titlul ăla să nu fie chiar atât de gol cum crezi, îl preveni Tyrion. Degeţel nu face nimic fără motive întemeiate. Dar, fie ce-o fi. Spuneai ceva despre plata datoriilor, pare-mi-se?

— Iar tu îţi vrei răsplata cuvenită, asta e? Foarte bine. Ce anume ai vrea de la mine? Pământuri, castele, vreo funcţie?

— Niţică afurisită de recunoştinţă ar fi un bun început.

Lordul Tywin îl privi fără să clipească.

— Măscăricii şi maimuţele cer aplauze. La fel a vrut şi Aerys, dacă veni vorba. Ai procedat aşa cum ţi s-a poruncit şi sunt sigur că ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă. Nimeni nu neagă rolul pe care l-ai jucat.

— *Rolul* pe care l-am jucat? Ceea ce-i mai rămăsese lui Tyrion din nări ar fi putut, cu siguranţă, să scoată flăcări. Ţi-am salvat nenorocitul de oraş, dacă nu mă înşel.

— Se pare că majoritatea oamenilor sunt de părere că atacul meu asupra flancului lui Stannis a fost cel care a schimbat cursul bătăliei. Lordul Tyrell, Rowan, Redwyne şi Tarly au luptat şi ei vitejeşte. Şi mi s-a spus că sora ta, Cersei, a fost cea care le-a cerut piromanţilor să facă focul sălbatic care a distrus flota lui Baratheon.

— În vreme ce eu n-am făcut decât să-mi tund părul din nas, asta vrei să spui? Tyrion nu-şi putea ascunde amărăciunea din glas.

— Lanţul tău a fost o mişcare iscusită şi crucială pentru victoria noastră. Asta voiai să auzi? Mi s-a spus că tot ţie trebuie să-ţi mulţumim şi pentru alianţa noastră cu Dornul. S-ar putea să-ţi facă plăcere să afli că Myrcella a ajuns teafără la Sunspear.

Ser Arryn Oakheart scrie că Myrcella are o mare simpatie pentru Prinţesa Arianne şi că Prinţul Trystane e încântat de ea. Nu-mi place să-i dau Casei Martell un ostatic, dar bănuiesc că era inevitabil.

— Vom avea propriul nostru ostatic, spuse Tyrion. Din înţelegere a făcut parte şi un loc în consiliu. Dacă nu cumva îşi aduce armata când vine să-l revendice, Prinţul Doran se va preda în mâna noastră.

— Aş vrea ca acel loc în consiliu să fie tot ce va revendica Martell, răspunse Lordul Tywin. I-ai promis şi răzbunare.

— I-am promis dreptate.

— Spune-i cum vrei, tot la sânge se rezumă.

— Nu e un element de care să ducem lipsă, asta e sigur. În timpul bătăliei, m-am bălăcit în lacuri de sânge. Tyrion nu vedea nici un motiv să nu spună lucrurilor pe nume. Sau te-ai ataşat atât de mult de Gregor Clegane încât nu poţi suporta să te desparţi de el?

— *Ser* Gregor are întrebuinţările lui, la fel au avut şi fraţii săi. Fiecare stăpân are nevoie, din când în când, de o fiară – o lecţie pe care pare-se că ai învăţat-o, judecând după *Ser* Bronn şi clanul ăla al tău.

Tyrion se gândi la ochiul ars al lui Timett, la Shagga cu securea, Chella cu şiragul de urechi uscate. Şi la Bronn. Mai cu seamă la Bronn.

— Pădurile sunt pline de fiare, îi reaminti tatălui său. Şi străzile, la fel.

— Adevărat. Probabil că şi alţi câini ar vâna. Mă voi gândi la asta. Dacă nu mai e altceva…

— Da, ai scrisori importante. Tyrion ridică un picior nesigur, închise ochii o clipă, fu cuprins de un val de ameţeală şi făcu un pas tremurător către uşă. Mai târziu, avea să reflecteze că ar fi putut să-l facă pe al doilea, apoi pe al treilea. În schimb, se întoarse. Mă întrebi ce vreau? Îţi spun eu ce vreau. Vreau ceea ce este al meu de drept. Vreau Casterly Rock.

Gura tatălui său se încleşta.

— Dreptul prin naştere al fratelui tău?

— Cavalerilor din Garda Regelui le este interzis să se căsătorească, să aibă copii şi să deţină pământ, ştii asta la fel de bine ca mine. Din ziua în care a îmbrăcat mantia albă, Jaime a renunţat la Casterly Rock, dar nu ai recunoscut-o niciodată. A sosit timpul. Vreau să stai în faţa regatului şi să proclami că eu

sunt fiul şi moştenitorul tău legal.

Ochii Lordului Tywin erau de un verde-deschis, cu pete aurii, pe cât de luminoşi pe atât de necruţători.

— Casterly Rock, zise el ritos, pe un ton rece, complet inexpresiv. Şi pe urmă adăugă: Niciodată!

Cuvântul pluti între ei, imens, aspru, otrăvit.

Ştiam răspunsul înainte de a întreba, îşi spuse Tyrion. *Sunt optsprezece ani de când Jaime a intrat în Garda Regelui şi nu am ridicat problema nici măcar o dată. Ar fi trebuit să ştiu, ar fi trebuit să ştiu dintotdeauna.*

— De ce? se forţă să întrebe, deşi ştia că va regreta.

— Tu întrebi asta? Tu, cel care ţi-ai omorât mama ca să vii pe lume? Eşti o făptură hidoasă, parşivă, nesupusă şi răzbunătoare, plină de invidie, desfrâu şi viclenie. Legile oamenilor îţi dau dreptul să-mi porţi numele şi să etalezi culorile casei mele, atât timp cât nu pot dovedi că nu eşti al meu. Ca să mă înveţe smerenia, zeii m-au condamnat să te privesc bălăbănindu-te de colo-colo, purtând leul acela semeţ care a fost cândva blazonul tatălui meu şi, mai înainte, al tatălui său. Dar nici zeii, nici oamenii nu mă vor obliga vreodată să te las să faci din Casterly Rock bordelul tău.

— *Bordelul* meu? Se revărsau zorile. Tyrion înţelese dintr-odată de unde venea toată această ranchiună. Scrâşni din dinţi şi spuse: Cersei ţi-a spus despre Alayaya.

— Aşa o cheamă? Mărturisesc că nu-mi pot aminti numele tuturor târfelor tale. Cine era cea cu care te-ai căsătorit pe când erai băieţandru?

— Tysha. Tyrion scuipă răspunsul, sfidător.

— Şi copila aia de trupă de la Furca Verde?

— Ce-ţi pasă ţie? întrebă el, nevrând nici măcar să rostească numele lui Shae în prezenţa lui.

— Nu-mi pasă. Nu mai mult decât îmi pasă dacă ele trăiesc sau mor.

— Tu ai pus să fie biciuită Yaya. Nu era o întrebare.

— Sora ta mi-a spus despre ameninţările tale la adresa nepoţilor mei. Glasul Lordului Tywin era mai rece ca gheaţa. A minţit?

Tyrion nu avea de gând să nege.

— Da, am făcut ameninţări. Ca s-o feresc pe Alayaya. Ca să n-o maltrateze fraţii Kettleblack.

— Ca să salvezi virtutea unei târfe, îţi ameninţi propria Casă,

propriul neam? Aşa merge treaba?

— Tu m-ai învăţat că o ameninţare bună e adesea mai convingătoare decât o lovitură. Nu că Joffrey nu m-ar fi ispitit de câteva sute de ori. Dacă eşti atât de dornic să biciuieşti oamenii, poţi să începi cu el. Dar Tommen… de ce i-aş face rău lui Tommen? E un băiat bun şi e de un sânge cu mine.

— După cum a fost şi mama ta. Lordul Tywin se ridică brusc, dominându-şi fiul pitic. Întoarce-te în patul tău, Tyrion, şi nu-mi mai vorbi mie despre drepturile tale la Casterly Rock. Îţi vei primi recompensa, dar va fi una pe care o voi considera potrivită cu rangul şi serviciile tale. Şi, bagă de seamă – asta e ultima oară când îţi voi mai îngădui să dezonorezi Casa Lannister. Ai *terminat* cu târfele. Dacă mai găsesc vreuna în patul tău, o spânzur.

DAVOS

Privi pânzele crescând, vreme îndelungată, încercând să hotărască dacă prefera să trăiască sau să moară. Să moară ar fi fost mai uşor, ştia asta. Nu trebuia decât să se târască în peştera sa, lăsând corabia să treacă, şi moartea îl va găsi. Febra îi ardea trupul deja de mai multe zile, întorcându-i maţele pe dos şi făcându-l să tremure în somnu-i agitat. Fiecare dimineaţă îl găsea mai slăbit. *Nu va mai dura mult,* se obişnuise să-şi spună.

Dacă febra n-avea să-l răpună, cu siguranţă o va face setea. Nu avea nici strop de apă proaspătă aici, în afara ploilor răzleţe care bălteau în scobiturile din stâncă. Doar cu trei zile în urmă (sau fuseseră patru? Pe stânca lui, era greu să deosebeşti o zi de alta) bălţile fuseseră uscate ca osul învechit, iar imaginea golfului, înconjurându-l cu unduirile sale verzi şi gri, fusese aproape de nesuportat. Ştia că odată ce ar începe să bea apă de mare, moartea ar veni în grabă, însă fusese cât pe ce să ia acea primă înghiţitură, atât de uscat îi era gâtul. Îl salvase o furtună iscată din senin. Ajunsese deja atât de slăbit, încât n-a putut decât să zacă în ploaie cu ochii închişi şi gura căscată, lăsând apa să-i răpăie pe buzele crăpate şi limba umflată. Dar apoi s-a simţit ceva mai puternic, iar bălţile, crăpăturile şi şanţurile insulei au prins viaţă din nou.

Dar asta se întâmplase cu trei zile în urmă (sau poate patru) şi apă nu mai rămăsese aproape deloc. O parte se evaporase, iar restul îl sorbise el. Până a doua zi, avea să simtă din nou gustul noroiului şi va linge iarăşi pietrele reci de pe fundul adânciturilor.

Şi dacă nu setea sau febra, foamea avea să-l ucidă cu siguranţă. Insula lui nu era altceva decât un pisc sterp ţâşnind din imensitatea Golfului Apei Negre. În vremea refluxului, putea găsi uneori crabi minusculi de-a lungul plajei pietroase, unde valurile îl aruncaseră pe Davos după bătălie. Îl muşcau dureros de degete, înainte ca el să-i zdrobească de pietre ca să le soarbă carnea de pe cleşti şi măruntaiele din carapace.

Dar plaja dispărea ori de câte ori năvăleau valurile şi Davos era nevoit să se caţere pe stâncă, pentru a nu fi iarăşi măturat în golf. Piscul se înălţa la cinci metri deasupra apei când fluxul era la apogeu, însă când apele golfului deveneau agitate, valurile ţâşneau mai sus, astfel că nu era chip ca Davos să rămână uscat,

nici măcar în peştera sa (care, de fapt, nu era mai mult decât o scobitură în stâncă, sub o ieşitură). Pe stâncă nu creşteau decât licheni şi până şi păsările ocoleau locul acela. Din când în când, în vârf se opreau câţiva pescăruşi, iar Davos încerca să prindă unul, însă erau prea iuţi şi nu-i putea ajunge. Se apucase să arunce cu pietre în ei, dar era prea slăbit ca să poată să le azvârle cu putere; chiar şi atunci când pietrele îi loveau, pescăruşii nu făceau decât să ţipe deranjaţi şi să-şi ia zborul.

Din adăpostul lui se mai zăreau şi alte stânci, piscuri pietroase, îndepărtate, mai înalte decât al lui. Cel mai apropiat se înălţa la doisprezece metri buni deasupra apei, după câte îşi dădea seama, deşi era greu să fii sigur, de la o asemenea distanţă. În preajma celuilalt pisc se învârtea mereu un stol de pescăruşi şi Davos se gândea adesea să treacă apa, ca să le prade cuiburile. Dar aici apa era rece, curenţii puternici şi periculoşi, şi Davos ştia că nu are puterea să înoate atât. Asta l-ar ucide, la fel de sigur ca apa băută din mare.

Din anii de demult, îşi amintea că toamna în Marea Îngustă putea să fie adesea umedă şi ploioasă. Zilele erau suportabile atâta vreme cât soarele strălucea, dar nopţile erau din ce în ce mai reci şi uneori vântul bătea în rafale peste golf, trasând pe apă o linie albă, înspumată şi, în scurt timp, Davos tremura, ud leoarcă. Febra şi frisoanele îl asaltau rând pe rând şi, în ultimul timp, îl sâcâia o tuse persistentă.

Peştera îi era singurul adăpost, un adăpost destul de neînsemnat. În timpul refluxului, marea lăsa pe plajă lemne plutitoare şi rămăşiţe carbonizate, dar nu era chip să aprindă o scânteie ca să facă un foc. Odată, cuprins de disperare, încercase să frece una de alta două bucăţi de lemn, dar, fiind putrede, nu s-a ales decât cu băşici de pe urma efortului său. Hainele îi erau şi ele îmbibate de apă, şi îşi pierduse una dintre cizme undeva, în golf, înainte ca valurile să-l poarte la mal.

Sete, foame, pericol. Aceştia erau tovarăşii lui, însoţindu-l zi de zi, ceas de ceas şi, cu timpul, ajunsese să se gândească la ei ca la nişte prieteni. În curând, unul sau altul dintre aceşti prieteni avea să se îndure de el şi să-l izbăvească de nesfârşita-i suferinţă. Sau poate, într-o bună zi, va păşi pur şi simplu în apă şi va porni în căutarea ţărmului pe care-l ştia undeva la nord, unde nu-l putea ajunge cu privirea. Era prea departe ca să înoate până acolo, aşa slăbit, dar asta nu avea importanţă. Davos fusese marinar toată viaţa, era menit să moară în mare. *Zeii din*

adâncuri mă aşteaptă, îşi spunea. *E timpul să mă duc la ei.*

Dar acum zărea o corabie, doar un grăunte la orizont, însă creştea cu fiecare clipă. *O corabie acolo unde n-ar trebui să fie nici o corabie.* Davos ştia, mai mult sau mai puţin, pe unde se afla stânca lui; făcea parte dintr-un lanţ de munţi ce se înălţau de pe fundul Golfului Apei Negre. Cel mai înalt ţâşnea la treizeci de metri deasupra valurilor şi o duzină de munţi mai mici se înălţau la zece, douăzeci de metri. Marinarii îi numeau *suliţele regelui merlan* şi ştiau că, pentru fiecare pisc ce străpungea suprafaţa apei, alte zeci pândeau, înşelătoare, imediat dedesubt. Oricare căpitan cu judecată se ţinea departe de ele.

Davos privea vela umflându-se, prin ochii-i palizi, tiviţi cu roşu, încercând să audă sunetul vântului prins în pânză. *Vine încoace.* Dacă nu va schimba direcţia curând, va trece la o aruncătură de băţ de adăpostu-i sărac. Putea să însemne viaţă. Dacă o voia. Nu era convins.

De ce aş trăi? se întrebă el, cu lacrimile împăienjenindu-i privirea. O, *zei milostivi, de ce? Fiii mei sunt morţi. Dale şi Allard, Maric şi Matthos, poate şi Devan. Cum poate supravieţui un tată atâtor fii tineri şi puternici? Cum voi merge mai departe? Sunt o cochilie goală, crabul a murit şi înăuntru nu a mai rămas nimic. Oare zeii nu ştiu asta?*

Porniseră în susul Apei Negre, arborând inima înflăcărată a Stăpânului Luminii. Davos şi *Betha Neagră* se aflaseră în linia a doua de luptă, între *Spectrul* lui Dale şi *Lady Marya,* cu Allard la cârmă. Maric, cel de-al treilea născut al său, era căpitan de vâsle pe *Furia,* în mijlocul primei linii, în timp ce Matthos era secundul tatălui său. Sub zidurile Fortăreţei Roşii, galerele lui Stannis Baratheon se alăturaseră flotei mai mici a lui Joffrey, regele băieţandru, şi pentru câteva clipe, râul răsunase de zbârnâitul arcurilor şi de bubuitul berbecilor de fier ce zdrobeau vâsle şi carene deopotrivă.

Şi pe urmă o fiară sălbatică scosese un răcnet şi în jurul lor erau numai flăcări verzi: foc sălbatic, urina piromanţilor, demonul de jad. Matthos stătea lângă el, pe puntea *Bethei Negre,* când corabia s-a ridicat parcă din apă. Davos s-a pomenit în râu, dând din mâini, purtat de curent şi învârtit, iar şi iar. În amonte, flăcările despicau cerul, înalte de cincisprezece metri. Vedea *Betha Neagră* arzând, şi *Furia* şi o mulţime de alte corăbii; vedea oameni cuprinşi de flăcări sărind în apă, unde se înecau. *Spectrul* şi *Lady Marya* dispăruseră, scufundate, sfărâmate sau ascunse în

spatele unui văl de foc sălbatic, şi Davos nu avea timp să le caute, căci gura râului stătea să-l înghită şi, dincolo de ea, Lannisterii ridicaseră un lanţ mare de fier. De la un ţărm la altul, nu se zăreau decât corăbii arzând şi foc sălbatic. În faţa unei asemenea privelişti, inima i se oprise parcă o clipă în loc, şi Davos îşi amintea şi acum acel sunet, trosnetul flăcărilor şi şuierul aburului; ţipetele muribunzilor şi, în sfârşit, bătaia acelei călduri îngrozitoare pe faţă, în timp ce curentul îl trăgea în jos, către iad.

Nu trebuia decât să aştepte. Câteva secunde încă şi avea să fie alături de fiii săi, odihnindu-se în pământul verde şi rece de pe fundul golfului, cu peştii ciugulindu-i faţa.

Dar nu. Davos a tras o gură zdravănă de aer şi s-a scufundat, căutând cu picioarele fundul râului. Singura lui speranţă era să treacă pe sub lanţ, pe sub corăbiile în flăcări şi focul sălbatic ce pluteau la suprafaţă şi să înoate din răsputeri, către golful ferit de dincolo. Davos fusese întotdeauna un înotător puternic, iar în ziua aceea nu purtase armură, doar coif, însă şi pe acesta îl pierduse odată cu *Betha Neagră.* În timp ce străpungea întunecimea verde, vedea alţi oameni zbătându-se pe sub apă, traşi în jos şi înecaţi sub povara platoşei şi a zalelor. Davos a înotat pe lângă ei, dând din picioare cu toată forţa ce-i mai rămăsese, lăsându-se purtat de curent, cu apa năvălindu-i în ochi. Adânc, tot mai adânc, şi iarăşi mai adânc. Cu fiecare mişcare îi era tot mai greu să-şi ţină respiraţia. Îşi amintea că văzuse fundul apei, moale şi mocirlos, în timp ce de pe buze îi ţâşnea aerul în şuvoaie. Ceva i-a atins piciorul... un ciot sau un peşte, sau un om care se îneca, nu-şi putea da seama.

Avea nevoie de aer, dar se temea. Oare trecuse de lanţ? Oare era în golf? Dacă ieşea sub o navă, avea să se înece, iar dacă se ivea la suprafaţă în mijlocul peticelor plutitoare de foc sălbatic, plămânii aveau să i se facă scrum la prima gură de aer. S-a răsucit în apă, ca să privească în sus, dar nu era nimic de văzut, doar întunecimea verde, iar pe urmă s-a învârtit prea departe şi prea brusc şi n-a mai ştiut care e susul şi care e josul. Panica a pus stăpânire pe el. Mâinile au lovit fundul apei, stârnind un nor de nămol care l-a orbit. Pieptul îi era tot mai încordat cu fiecare clipă. A apucat apa cu mâinile, a dat din picioare, împingându-se, răsucindu-se, cu plămânii strigând după aer, lovind cu picioarele, izbind, pierdut acum în pâcla râului, dând din picioare până ce nu s-a mai putut mişca. Când a deschis gura într-un strigăt, apa i-a

năvălit înăuntru şi Davos Seaworth a ştiut că se îneacă.

Când se trezise, soarele era sus pe cer, iar el zăcea pe o plajă stâncoasă, la poalele unui pisc golaş, numai piatră, cu golful pustiu de jur împrejur şi un catarg sfărâmat, o velă pârjolită şi un cadavru umflat lângă el. Catargul, vela şi cadavrul dispărură la următorul flux, lăsându-l pe Davos singur pe stânca lui, printre suliţele regelui merlan.

În lungii săi ani de contrabandist, Davos ajunsese să cunoască apele din preajma Debarcaderului Regelui ca-n palmă şi ştia că adăpostul lui de acum nu era decât un fir de nisip pe hartă, într-un loc pe care adevăraţii marinari îl ocoleau, nicidecum nu-l căutau… deşi chiar el trecuse pe acolo o dată sau de două ori, în vremurile de demult, pe când era mai bine să stea nevăzut. *Când mă vor găsi mort aici, dacă mă vor găsi vreodată, probabil că vor da stâncii numele meu,* gândi el. *Stânca Ceapă o vor numi; îmi va fi piatră de mormânt şi testament.* Nu merita mai mult. *Tatăl îşi apără fiii,* aşa era învăţătura septonului, însă Davos îşi dusese fiii la pieire. Dale nu-i va dărui niciodată soţiei sale fiul pe care şi-l doriseră; cât despre Allard, cu iubita lui din Oraşul Vechi şi cea de la Debarcaderul Regelui, şi cu cea din Braavos – vor plânge toate în curând. Matthos nu va fi niciodată la comanda propriei sale corăbii, aşa cum visase. Maric nu va ajunge cavaler.

Cum pot trăi când ei sunt morţi? Atâţia bravi cavaleri şi lorzi măreţi au murit, oameni mai destoinici decât mine şi de neam. Intră târâş în peştera ta, Davos. Intră târâş, fă-te mic şi corabia va pleca şi nimeni nu te va mai deranja vreodată. Dormi pe perna ta de piatră şi lasă pescăruşii să-ţi ciugulească ochii, în timp ce crabii se ospătează din carnea trupului tău. Tu te-ai ospătat destul din ei, le eşti dator. Ascunde-te, contrabandistule. Ascunde-te, stai liniştit şi mori.

Corabia era aproape. Câteva clipe încă şi va trece, fără să-l tulbure, şi va putea să moară în pace.

Îşi duse mâna la gât, bâjbâind după mica pungă de piele pe care o purta întotdeauna. Înăuntru păstra oasele celor patru degete pe care i le retezase regele lui, în ziua când l-a făcut cavaler. *Norocul meu.* Îşi atinse pieptul cu degetele-i scurtate, bâjbâind, negăsind nimic. Punguţa dispăruse, şi oasele degetelor împreună cu ea. Stannis nu reuşise niciodată să înţeleagă de ce-şi păstra oasele.

— Ca să-mi amintească de dreptatea regelui meu, şopti el, cu buzele-i crăpate. Dar acum dispăruseră. *Focul mi-a luat norocul,*

ca şi fiii. În visele sale, râul era încă în flăcări şi demonii dansau pe ape, cu bice de foc în mâini, în timp ce oamenii se înnegreau şi ardeau sub lovituri. *Mamă, ai milă,* se ruga Davos. *Salvează-mă, blândă Mamă, salvează-ne pe toţi. Mi-am pierdut norocul şi fiii.* Acum plângea nestăpânit. Lacrimi de sare îi şiroiau pe obraji. *Focul a luat totul, focul...*

Probabil era doar vântul care se lovea de stâncă sau sunetul mării pe ţărm, dar pentru o clipă, Davos Seaworth îi auzi răspunsul.

— Ai chemat focul, şopti ea cu glasul abia auzit, ca sunetul valurilor într-o scoică, trist şi blând. Ne-ai ars... ne-ai ars... arsssss...

— *Ea* a fost! strigă Davos. Mamă, nu ne părăsi. Ea a fost cea care te-a ars, femeia roşie, Melisandre, *ea!* O vedea aievea, cu faţa în formă de inimă, cu ochii roşii, părul lung, arămiu, cu veşmintele roşii unduindu-se ca nişte flăcări când umbla, un vârtej de mătase şi satin. Venise din Asshai la răsărit, venise la Piatra Dragonului şi o câştigase pe Selyse şi-i câştigase pe oamenii reginei sale de partea zeului ei străin, iar apoi pe rege, pe Stannis Baratheon însuşi. Mersese până într-acolo încât aşezase inima înflăcărată pe flamurile sale, inima înflăcărată a lui R’hllor, Stăpânul Luminii şi Zeul Strălucirii şi al Umbrei. La îndemnul lui Melisandre, îi târâse pe Cei Şapte din templul lor de la Piatra Dragonului şi le dăduse foc în faţa porţilor castelului, iar mai târziu arsese lemnul zeilor la Capătul Furtunii, chiar şi copacul inimii, un copac alb, uriaş, cu o faţă solemnă.

— A fost lucrarea ei, spuse Davos din nou, mai moale. *A ei şi a ta, Cavaler Ceapă. Ai dus-o cu barca la Capătul Furtunii, în crucea nopţii, ca să-şi poată elibera copilul-umbră. Nu eşti fără vină, nu. Ai călărit sub flamura ei şi ai arborat-o pe catargul tău. I-ai privit pe Cei Şapte arzând la Piatra Dragonului şi nu ai făcut nimic. A dat focului Dreptatea Tatălui, îndurarea Mamei şi înţelepciunea Babei. Fierar şi Străin, Fecioară şi Războinic, ea i-a ars pe toţi pentru gloria zeului ei crud, iar tu ai stat şi n-ai deschis gura. Nici când l-a ucis pe bătrânul Maester Cressen, nici chiar atunci, n-ai spus nimic.*

Corabia era la o sută de metri depărtare şi traversa cu repeziciune golful. În alte câteva clipe, va trece pe lângă el şi se va face tot mai mică.

Ser Davos Seaworth începu să se caţere pe stâncă, îşi ridică trupul, cu mâini tremurânde. Capul îi ardea de febră. De două

ori, degetele-i schilodite alunecară pe piatra umedă şi Davos era cât pe ce să cadă, dar reuşi cumva să rămână pe poziţie. Dacă se prăbuşea, era mort, iar el trebuia să trăiască. Încă scurt timp, cel puţin. Mai era un lucru pe care trebuia să-l facă.

Vârful stâncii era prea mic ca să stea fără griji în picioare, slăbit cum era, aşa că se lăsă pe vine şi îşi flutură braţele descărnate.

— *Corabie!* ţipă el în bătaia vântului. Corabie, aici, *aici!* De acolo, de sus, o putea vedea mai limpede. Carena suplă, vărgată, pânza umflată. Pe carenă nu era pictat nici un nume, dar Davos nu învăţase să citească. *Corabie!* strigă el din nou, *Ajutor! AJUTOR!*

Un membru al echipajului îl zări de pe teugă şi făcu semn cu mâna. Davos privi cum ceilalţi marinari se îndreaptă către copastie, privindu-l cu uimire. La scurt timp, pânza fu coborâtă, vâslele încetiniră şi corabia alunecă spre adăpostul lui. Era prea mare ca să se apropie mai mult de stâncă, dar la o distanţă de treizeci de metri, lansă la apă o barcă mică. Davos stătea agăţat de stânca lui şi o privea furişându-se spre el. Patru oameni vâsleau, în timp ce al cincilea stătea la pupa.

— Tu, strigă cel de-al cincilea bărbat, când se aflau la doar câţiva metri de insulă, tu de colo, de pe stâncă. Cine eşti?

Un contrabandist care şi-a depăşit condiţia, gândi Davos, *un nebun care şi-a iubit regele prea mult şi şi-a uitat zeii.*

— Eu... Gâtul îi era uscat şi uitase să vorbească. Simţea cuvintele ciudat pe limbă, iar în urechi îi sunau şi mai straniu. Am fost la luptă. Am fost căpitan, cavaler... am fost cavaler.

— Da, *ser*, răspunse omul, şi ce rege ai slujit?

Îşi dădu seama dintr-odată că galera putea fi a lui Joffrey. Dacă rostea acum numele greşit, avea să-l lase în voia sorţii. Dar nu, carena era vărgată. Era din Lys, era a lui Salladhor Saan. Mama o trimisese aici, Mama, în milostenia ei. Avea o misiune pentru el. *Stannis trăieşte,* ştia. *Încă mai am un rege. Şi fii. Mai am şi alţi fii, şi o soţie credincioasă şi iubitoare.* Cum a putut să uite? Mama era, într- adevăr, milostivă.

— Stannis, le strigă lysenilor. Zei, fiţi milostivi, îl slujesc pe Regele Stannis.

— Da, zise bărbatul din barcă, la fel şi noi.

SANSA

Invitaţia părea destul de nevinovată, dar, ori de câte ori o citea, i se punea un nod în stomac. *E pe cale să devină regină, e frumoasă şi bogată şi toată lumea o iubeşte, de ce ar vrea să ia cina cu fiica unui trădător?* Poate din curiozitate, presupunea Sansa, poate Margaery Tyrell voia să-şi măsoare rivala căreia îi luase locul. *Oare mă detestă? Oare crede că-i port pică?...*

Sansa privise de pe zidurile castelului cum Margaery Tyrell şi escorta ei îşi croiau drum în susul Muntelui lui Aegon. Joffrey îşi întâmpinase viitoarea mireasă la Poarta Regelui, să-i ureze bun venit în oraş, şi înaintau călare, unul lângă altul, prin mulţimea care îi ovaţiona, Joff sclipind în armura-i aurită, iar fata Tyrell, superbă în verde, cu o mantie cu flori de toamnă revărsată pe umeri. Avea şaisprezece ani, părul castaniu şi ochii căprui, era zveltă şi frumoasă. În timp ce trecea, oamenii îi strigau numele, îşi ridicau copiii ca să-i binecuvânteze şi-i presărau flori în cale. Mama şi bunica o urmau îndeaproape, într-o caleaşcă înaltă, împodobită cu ghirlande din sute de trandafiri sculptaţi, fiecare strălucind în aur poleit. Oamenii din popor le aclamau şi pe ele.

Aceiaşi oameni care m-au doborât de pe cal şi care m-ar fi omorât, dacă n-ar fi fost Câinele. Sansa nu făcuse nimic ca poporul s-o urască, după cum nici Margaery Tyrell nu făcuse nimic ca să le câştige dragostea. *Oare vrea s-o iubesc şi eu?* Cercetă invitaţia, care părea scrisă de mâna lui Margaery. *Oare vrea binecuvântarea mea?* Se întreba dacă Joffrey avea ştiinţă despre cina aceasta. După cum îl cunoştea, putea fi mâna lui. Gândul acesta o înfricoşa. Dacă Joff se afla în spatele invitaţiei, probabil că pusese la cale vreo farsă crudă, ca s-o umilească în ochii celeilalte. Va porunci oare Gărzii sale s-o despoaie din nou? Ultima oară unchiul său, Tyrion, îl oprise, dar Pezevenghiul n-o mai putea salva acum.

Nimeni nu mă poate salva, doar Florian al meu. Ser Dontos îi promisese c-o va ajuta să fugă, dar nu înainte de noaptea nunţii lui Joffrey. Planurile erau bine ticluite, o asigurase devotatul său cavaler-devenit-bufon; nu era nimic de făcut până atunci, decât să rabde şi să numere zilele.

Şi să iau cina cu înlocuitoarea mea...

Probabil că-i făcea o nedreptate lui Margaery Tyrell. Probabil

că invitaţia nu era decât o simplă amabilitate, un gest de curtoazie. *Poate că e doar o cină.* Dar se afla la Fortăreaţa Roşie, la Debarcaderul Regelui, aceasta era curtea Regelui Joffrey Baratheon, Primul pe Numele Său, şi dacă exista un lucru pe care Sansa Stark îl învăţase aici, acela era neîncrederea.

Chiar şi aşa, trebuia să accepte. Acum era un nimeni, era fiica renegată a unui trădător şi sora dizgraţiată a unui lord rebel. Nu avea cum s-o refuze pe viitoarea regină a lui Joffrey.

Mi-aş dori să fie aici Câinele. În noaptea bătăliei, Sandor Clegane venise în camera ei, s-o ducă din oraş, dar Sansa îl refuzase. Uneori zăcea noaptea cu ochii deschişi, întrebându-se dacă fusese înţeleaptă. Ţinea ascunsă mantia lui albă într-un cufăr de cedru, sub mătăsurile ei de vară. Nu putea spune de ce o păstra. Câinele se pierduse cu firea, a auzit spunându-se. În toiul luptei, se îmbătase într-atât, încât Pezevenghiul a fost nevoit să preia comanda oamenilor săi. Dar Sansa înţelegea. Cunoştea secretul chipului său ars. *Doar de foc se temea.* În noaptea aceea, focul sălbatic învăpăiase râul însuşi şi umpluse tot aerul de flăcări verzi. Chiar şi în castel, Sansei îi fusese frică. Afară… nici nu-şi putea închipui.

Suspinând, scoase pana şi cerneala şi-i scrise lui Margaery un politicos bilet de acceptare.

Când sosi seara stabilită, un altul din Garda Regelui veni după ea, un bărbat la fel de diferit de Sandor Clegane ca… ei, bine, *ca o floare de un câine.* Când îl văzu pe *Ser* Loras Tyrell în pragul uşii, inima Sansei începu să bată puţin mai repede. Era pentru prima dată când se afla atât de aproape de el, de când acesta se întorsese la Debarcaderul Regelui în fruntea avangărzii oştirii tatălui său. Pentru o clipă, Sansa nu ştiu ce să spună.

— *Ser* Loras, reuşi ea să îngaime în cele din urmă, arăţi… arăţi atât de bine.

El îi zâmbi încurcat.

— Doamna mea e prea bună. Şi, în plus, frumoasă. Sora mea arde de nerăbdare să te întâlnească.

— Abia am aşteptat această cină.

— Margaery la fel, şi nobila mea bunică. O luă de braţ şi o conduse către scări.

— Bunica ta? Sansei i se părea nespus de greu să meargă, să vorbească şi să gândească în acelaşi timp, cu *Ser* Loras atingându-i braţul. Simţea prin mătase căldura mâinii sale.

— Lady Olenna. Va cina şi ea cu voi.

— O, zise Sansa. *Vorbesc cu el şi el mă atinge, mă ţine de braţ şi mă atinge.* I se spune Regina Ghimpilor, nu-i aşa?

— Aşa e. *Ser* Loras râse. *Are râsul cel mai cald,* gândi Sansa în timp ce Loras continua să vorbească. Totuşi, ar fi bine să nu foloseşti acest nume în prezenţa ei, dacă nu vrei să te înţepi.

Sansa roşi. Orice nătărău şi-ar fi dat seama că nici unei femei nu i-ar plăcea să fie numită Regina Ghimpilor. *Poate că sunt într-adevăr aşa de proastă cum spune Cersei.* Căută cu disperare ceva inteligent şi fermecător de spus, dar îşi pierduse orice brumă de isteţime. Era cât pe ce să-i spună cât de frumos era, dar îşi aminti că o făcuse deja.

Dar *era* frumos. Părea mai înalt decât prima oară când îl întâlnise, dar atât de mlădios şi de delicat. Şi nu mai văzuse niciodată un băiat cu ochi atât de încântători. *Totuşi, nu e băiat, e bărbat în toată firea, cavaler al Gărzii Regale.* I se părea că arată chiar mai bine în alb decât în veşmintele verzi cu auriu ale Casei Tyrell. Sigura pată de culoare de pe trupul său era o broşă cu care-i era prinsă mantia, trandafirul Highgardenului făurit din aur moale, aşezat pe un pat de frunze verzi şi delicate de jad.

Ser Balon Swann le ţinu deschisă uşa de la camera lui Margaery, ca să treacă. Era şi el înveşmântat în alb din cap până-n picioare, deşi nu-i şedea nici pe jumătate la fel de bine ca lui *Ser* Loras. În spatele şanţului plin de ţepuşe, două duzini de oameni exersau cu sabia şi scutul. Castelul fiind atât de plin, curtea exterioară fusese cedată oaspeţilor, ca să-şi ridice pavilioanele şi corturile, lăsând pentru exerciţii doar curţile interioare, mai mici. Unul dintre gemenii Redwyne păşea cu spatele, împins de *Ser* Tallad, cu ochii pe scut. *Ser* Kennos de Kayce, cel scund şi îndesat, care pufăia şi gâfâia de fiecare dată când îşi ridica sabia lungă, părea că se descurcă destul de bine cu Osney Kettleblack, dar fratele său, Osfryd, îl ataca sălbatic pe Morros Slynt, scutierul cu chip de broască. Cu sau fără săbii boante, Slynt va avea o recoltă bogată de vânătăi până mâine. Sansa se înfiora numai privind. *Nici nu au terminat de îngropat morţii din ultima bătălie şi deja se pregătesc pentru următoarea.*

La marginea curţii, un cavaler singuratic, cu o pereche de trandafiri roşii pe scut, ţinea la distanţă trei duşmani. Chiar în timp ce priveau, îl lovi pe unul peste cap şi îl lăsă fără cunoştinţă.

— Acela e fratele tău? întrebă Sansa.

— Da, doamna mea, răspunse *Ser* Loras. Garlan se antrenează adesea luptând cu trei deodată, chiar şi cu patru. În bătălie,

rareori lupta se duce unu la unu, zice el, aşa că îi place să fie mereu pregătit.

— Trebuie să fie foarte viteaz.

— E un cavaler minunat, răspunse *Ser* Loras. Mânuieşte sabia mai bine ca mine, la drept vorbind, dar eu sunt mai bun lăncier.

— Îmi amintesc, zise Sansa. Călăreşti minunat, *ser*.

— Doamna mea e amabilă că spune asta. Când m-a văzut ea pe mine călărind?

— La turnirul Mâinii, nu-ţi aminteşti? Călăreai un gonaci alb şi armura ta era din o sută de feluri diferite de flori. Mi-ai dat un trandafir. Un trandafir *roşu.* Ai aruncat trandafiri albi celorlalte fete în ziua aceea. Vorbind despre asta, Sansa roşi. Ai spus că nici o victorie nu e pe jumătate la fel de frumoasă ca mine.

Ser Loras îi zâmbi sfielnic:

— N-am făcut decât să rostesc un simplu adevăr, pe care orice bărbat care are ochi îl poate vedea.

Nu-şi aminteşte, îşi dădu seama Sansa, uluită. *E doar amabil. Nu-şi aminteşte de mine sau de trandafir, de nimic.* Fusese atât de sigură că însemnase ceva, că însemnase totul. Un trandafir roşu, nu unul alb.

— A fost după ce l-ai doborât de pe cal pe *Ser* Robar Royce, spuse ea cu disperare.

Ser Loras îşi luă mâna de pe braţul ei.

— L-am ucis pe Robar la Capătul Furtunii, doamna mea.

Nu se fălea, părea trist.

Hm, şi pe încă unul din Garda Regelui Renly, Garda Curcubeului, da. Sansa auzise femeile vorbind despre asta la fântână, dar pentru o clipă, uitase.

— Asta s-a întâmplat când a fost ucis Lordul Renly, nu-i aşa? Ce îngrozitor pentru sora ta!

— Pentru Margaery? Avea glasul sugrumat. Negreşit. Dar se afla la Podul Amar. N-a văzut.

— Chiar şi aşa, când a auzit…

Ser Loras îşi trecu palma uşor peste mânerul sabiei. Era din piele albă, cu măciulia un trandafir de alabastru.

— Renly e mort. Robar la fel. Ce folos să vorbim despre ei?

Asprimea din tonul lui o luă pe nepregătite.

— Eu… eu, stăpâne… n-am vrut să te jignesc, *ser*.

— Nici n-ai putea, Lady Sansa, replică *Ser* Loras, dar toată căldura din glas îi dispăruse. Şi nici de braţ n-o mai luă.

Urcară scările şerpuitoare într-o tăcere adâncă.

O, de ce a trebuit să pomenesc de Ser Robar? se întrebă Sansa. *Am stricat totul. Acum e supărat pe mine.* Încercă să se gândească la ceva de spus, ca să repare lucrurile, dar toate vorbele care-i veneau în minte erau firave şi neconvingătoare. *Taci din gură, altfel o să agravezi şi mai mult situaţia,* îşi spuse.

Lordul Mace Tyrell şi suita sa fuseseră cazaţi în spatele septului regal, în fortăreaţa lungă, acoperită cu ardezie, care purta numele de Beciul Fecioarelor, de când Regele Baelor cel Binecuvântat şi-a închis acolo surorile pentru ca, la vederea lor, să nu fie ispitit de gânduri carnale. În faţa porţilor sale din lemn sculptat stăteau doi străjeri cu coifuri aurite şi mantii verzi, cu pulpanele din satin auriu şi trandafirul de aur al Highgardenului cusut pe piept. Amândoi erau înalţi de doi metri, cu umeri largi, talii înguste şi muşchi de toată frumuseţea.

Când ajunse destul de aproape ca să le vadă feţele, Sansa nu-i putu deosebi. Aveau aceleaşi maxilare puternice, aceiaşi ochi albaştri, adânci, aceeaşi mustaţă deasă şi roşcată.

— Cine sunt? îl întrebă pe *Ser* Loras, uitându-şi, pentru o clipă, stinghereala.

— Garda personală a bunicii mele, îi explică el. Mama lor le-a dat numele de Erryk şi Arryk, dar bunica nu-i poate deosebi, aşa că le spune Stângul şi Dreptul.

Stângul şi Dreptul deschiseră porţile, iar Margaery Tyrell în persoană îşi făcu apariţia şi coborî în grabă micul şir de trepte, pentru a-i întâmpina.

— Lady Sansa, strigă ea, mă bucur că eşti aici. Fii bine-venită.

Sansa îngenunche la picioarele viitoarei sale regine.

— Îmi faci o deosebită onoare, Înălţimea Ta.

— Nu vrei să-mi spui Margaery? Te rog, ridică-te. Loras, ajut-o pe Lady Sansa. Pot să-ţi spun Sansa?

— Dacă-ţi face plăcere. *Ser* Loras o ajută să se ridice în picioare.

Margaery îl concedie cu un sărut frăţesc şi o luă pe Sansa de mână.

— Vino, bunica ne aşteaptă şi nu e cea mai răbdătoare doamnă din lume.

Un foc trosnea în cămin şi pe podea fuseseră risipite paie frumos mirositoare. În jurul mesei lungi de lemn erau aşezate mai multe femei. Sansa o recunoscu doar pe soţia înaltă, demnă, a Lordului Tyrell, Lady Alerie, care-şi purta părul într-o coadă lungă, împletită, prinsă în inele cu nestemate. Margaery făcu

celelalte prezentări. Erau acolo trei verişoare ale lui Tyrell, Megga, Alia şi Elinor, toate de vârste apropiate cu Sansa. Lady Janna cea durdulie era sora Lordului Tyrell, căsătorită cu unul dintre merele verzi Fossoway; graţioasa Lady Leonette, cu ochii strălucitori, era şi ea o Fossoway, căsătorită cu *Ser* Garlan. Septa Nyserica avea o faţă urâtă, mâncată de vărsat, dar părea jovială. Palida şi eleganta Lady Graceford aştepta un copil, iar Lady Bulwer era ea însăşi un copil, nu mai mare de opt ani. Iar dacă ar fi fost să dea cuiva numele voioşiei, aceasta ar fi fost Meredyth Crane, cea dolofană şi gălăgioasă, dar cu siguranţă nu Lady Merryweather, o focoasă cu ochi negri, cu frumuseţea femeilor din Myr.

La sfârşit, Margaery o aduse în faţa unei păpuşi de femeie, zbârcită, cu părul cărunt, care şedea în capul mesei.

— Sunt onorată să ţi-o prezint pe bunica mea, Lady Olenna, văduvă a răposatului Luthor Tyrell, Lord de Highgarden, a cărui amintire este o mângâiere pentru noi toţi.

Bătrâna mirosea a apă de trandafiri. *Păi, e doar o fărâmă de om.* Nu era nimic ţepos în înfăţişarea ei.

— Sărută-mă, copilă, spuse Lady Ollena, apucând-o pe Sansa de încheietură cu o mână moale şi pătată. E foarte frumos din partea ta să iei cina cu mine şi cârdul meu aiurit de găini.

Îndatoritoare, Sansa o sărută pe obraz.

— Eşti atât de bună că m-ai primit, doamna mea.

— L-am cunoscut pe bunicul tău, Lordul Rickard, dar nu foarte bine.

— A murit înainte să mă nasc.

— Ştiu, copila mea. Se spune că bunicul tău din partea familiei Tully e şi el pe moarte. Lordul Hoster, ţi-au spus, nu-i aşa? E bătrân, deşi nu atât de bătrân ca mine. Cu toate acestea, noaptea se aşterne pentru noi toţi până la urmă, prea curând pentru unii. Tu trebuie să ştii asta mai bine ca oricine, biată copilă. Ţi-ai avut partea de mâhnire, ştiu. Regretăm pierderile pe care le-ai suferit.

Sansa îi aruncă o privire lui Margaery.

— M-am întristat când am auzit de moartea Lordului Renly, Alteţă. Era foarte galant.

— E frumos din partea ta că spui asta.

Bunica fornăi:

— Galant, da, şi fermecător şi foarte pedant. Ştia cum să se îmbrace şi cum să zâmbească şi ştia cum să se spele, şi i-a intrat

cumva în cap ideea că e potrivit să fie rege. Baratheonii au avut întotdeauna unele idei ciudate, asta e sigur. Aş crede că li se trage de la sângele lor de Targaryen. Pufni. Odată, au încercat să mă căsătorească şi pe mine cu un Targaryen, dar am încheiat repede cu asta.

— Renly era blând şi curajos, bunico, spuse Margaery. Şi tata îl plăcea, la fel şi Loras.

— Loras e tânăr, zise aspru bunica şi se pricepe foarte bine să dea jos oamenii de pe cai cu băţul. Asta nu îl face înţelept. Cât despre tatăl tău, mi-aş dori să mă fi născut ţărancă şi să am o lingură mare de lemn, aşa poate aş fi putut să-i vâr minţile în capul ăla gras.

— *Mamă!* o dojeni Lady Alerie.

— Taci, Alerie, nu vorbi cu mine pe tonul ăsta. Şi nu-mi spune mamă. Dacă te-aş fi născut, sunt sigură că mi-aş aminti. Mă fac vinovată doar pentru soţul tău, lordul mocofan al Highgardenului.

— Bunico, spuse Margaery, bagă de seamă cum vorbeşti, ce-o să creadă Sansa despre noi?

— S-ar putea să creadă că avem ceva minte. Una dintre noi, în orice caz. Bătrâna i se adresă din nou Sansei: Asta e trădare, i-am prevenit; Robert are doi fii, iar Renly are un frate mai mare, cum e cu putinţă să aibă vreo pretenţie asupra acelui jilţ urât de fier? Măi să fie, zice fiul meu, nu vrei ca odorul tău să ajungă regină? Voi, cei din familia Stark, aţi fost cândva regi, Arrynii şi Lannisterii la fel, şi chiar şi Baratheonii, pe linia feminină, dar Tyrellii n-au fost mai mult decât slujitori până când Aegon Dragonul a venit şi l-a fript pe Regele de drept al Reachului, pe Câmpia de Foc. Dacă e să spunem adevărul, chiar şi pretenţia noastră asupra Highgardenului e puţin dubioasă, întocmai cum se văicăresc Florentii aceia îngrozitori. Ce contează, mă întrebi şi, desigur, nu contează decât pentru nătărăi ca fiul meu. Gândul că, într-o zi, şi-ar putea vedea nepotul cu fundul pe Tronul de Fier îl face pe Mace să se umfle în pene ca un… cum i se spune? Margaery, tu eşti isteaţă, fii drăguţă şi spune-i bietei tale bunici bătrâne şi scrântite numele acelui peşte ciudat din Insulele Verii care se umflă şi se face de zece ori mai mare când îl împungi.

— Li se spune peşti umflaţi, bunico.

— Păi cum să nu. Insularii n-au pic de imaginaţie. Fiul meu ar fi trebuit să-şi ia peştele umflat drept blazon, dacă e să fim sinceri. Ar putea să-i pună coroană, aşa cum e cerbul Baratheonilor, asta l-ar face fericit. Ar fi trebuit să ne ţinem cât mai departe de toată

nebunia asta sângeroasă, dacă mă întrebi pe mine, dar după ce vaca a fost mulsă, nu-i chip să-i mai vâri smântână înapoi în uger. După ce Lordul Peşte Umflat a aşezat coroana pe capul lui Renly, am intrat în mocirlă până la genunchi, aşa că asta e situaţia. Şi ce spui tu de asta, Sansa?

Gura Sansei se deschise şi se închise. Se simţea ea însăşi ca un peşte umflat.

— Tyrellii îşi pot urmări descendenţa până la Garth Mână-Verde, fu răspunsul cel mai bun pe care Sansa reuşi să-l dea.

Regina Ghimpilor pufni:

— Aşa pot face şi cei din familiile Florents, Rowan, Oakheart şi jumătate dintre celelalte case nobiliare ale sudului. Lui Garth îi plăcea să-şi lase sămânţa pe pământuri fertile, aşa se spune. N-ar trebui să mă mire asta mai mult decât că avea mâinile verzi.

— Sansa, interveni Lady Alerie, trebuie că ţi-e foarte foame. Nu vrei să mâncăm împreună o bucăţică de mistreţ şi nişte prăjituri cu lămâie?

— Prăjiturile cu lămâie sunt preferatele mele, mărturisi Sansa.

— Aşa ni s-a spus, declară Lady Olenna care, în mod evident, n-avea de gând să se lase redusă la tăcere. Individul acela, Varys, credea, pare-mi-se, că ar trebui să-i fim recunoscători pentru informaţie. La drept vorbind, nu mi-a fost niciodată prea limpede care e rolul unui eunuc. Mie mi se pare că sunt doar bărbaţi cu părţile folositoare tăiate. Alerie, le spui să aducă mâncarea sau ai de gând să mă omori prin înfometare? Uite, Sansa, stai aici, lângă mine, sunt mult mai puţin plictisitoare decât ăştialalţi. Sper că îţi plac măscăricii.

Sansa îşi netezi rochia şi se aşeză.

— Cred… Măscărici, doamna mea? Adică… din aceia îmbrăcaţi în haine pestriţe?

— Cu pene, în cazul de faţă. Despre ce-ţi închipuiai că vorbesc? Despre fiul meu? Sau despre aceste doamne încântătoare? Nu, nu roşi! Cu părul pe care-l ai, te face să arăţi ca o rodie. Toţi bărbaţii sunt nişte măscărici, la drept vorbind, dar cei bălţaţi sunt mai amuzanţi decât cei cu coroane. Margaery, copilă, cheamă-l pe Butterbumps, să vedem dacă poate s-o facă pe Lady Sansa să zâmbească. Voi, celelalte, luaţi loc, chiar trebuie să vă spun eu tot ce să faceţi? Sansa crede probabil că nepoata mea are o turmă de oi pe post de suită.

Butterbumps sosi mai repede decât mâncarea, îmbrăcat într-un costum de bufon din pene verzi şi galbene, cu o tichie pleoştită pe cap. Imens, rotund şi gras, cât trei Băieţi ai Lunii, apăru făcând roata carului, sări pe masă şi aşeză un ou gigantic direct în faţa Sansei.

— Sparge-l, doamna mea, îi ceru el. Când Sansa făcu aşa cum îi spusese, o mulţime de pui galbeni ieşiră din ou şi începură să alerge în toate direcţiile. *Prindeţi-i!* strigă Butterbumps. Micuţa doamnă Bulwer înhăţă unul şi i-l întinse, la care bufonul îşi dădu capul pe spate, vârî repede puiul în gura-i enormă şi păru că-l înghite cu totul. Când râgâi, din nas începură să-i zboare pene mici şi galbene. Lady Bulwer începu să plângă nefericită, dar lacrimile i se prefăcură dintr-odată într-un ţipăt de încântare când puiul ieşi, vânzolindu-se, din mâneca rochiei sale şi îi coborî pe braţ.

În timp ce servitorii aduceau o supă de praz cu ciuperci, Butterbumps începu să facă jonglerii şi Lady Olenna se apecă, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— Îl cunoşti pe fiul meu, Sansa? Lordul Peşte Umflat de Highgarden?

— Un mare lord, răspunse cu politeţe Sansa.

— Un mare nătărău, zise Regina Ghimpilor. Tatăl său a fost şi el un nătărău. Soţul meu, răposatul Lord Luthor. O, l-am iubit destul, să nu mă înţelegi greşit. Era un om bun şi nu lipsit de pricepere în pat, dar în acelaşi timp îngrozitor de nătărău. A reuşit să cadă de pe stâncă în timp ce vâna cu şoimul. Se spune că se uita la cer şi nu era atent unde îl duce calul. Iar acum mocofanul meu de fiu face la fel, numai că el călăreşte un leu în loc de buiestraş. E uşor să urci călare pe un leu, dar nu la fel de uşor să te dai jos – l-am avertizat, însă el doar a râs. Dacă vei avea vreodată un fiu, Sansa, bate-l regulat, ca să înveţe să te asculte. Eu am avut doar un băiat şi nu l-am bătut aproape deloc, aşa că acum ascultă mai mult de Butterbumps decât de mine. Un leu nu e o pisică, i-am spus, iar el îmi zice, hai, lasă-mă, mamă. E mult prea mult *lasă-mă să te las* în ţinutul ăsta, dacă mă întrebi. Toţi regii ăştia s-ar descurca mult mai bine dacă ar lăsa deoparte săbiile şi ar asculta de mamele lor.

Sansa îşi dădu seama că stă iarăşi cu gura deschisă. O umplu cu o lingură de supă, în timp ce Lady Alerie şi celelalte femei chicoteau privind spectacolul lui Butterbumps, care jongla cu portocale pe cap, pe coate şi pe şoldurile-i largi.

— Vreau să-mi spui adevărul despre acest băiat cu sânge de rege, zise pe neaşteptate Lady Olenna. Acest Joffrey.

Degetele Sansei se încleştară în jurul lingurii. *Adevărul! Nu pot. Nu-mi cere asta, te rog. Nu pot.*

— Eu… eu… eu…

— Tu, da. Cine ar şti mai bine? Flăcăul pare destul de nobil, te asigur. Puţin trufaş, dar trebuie că i se trage de la sângele lui de Lannister. Totuşi, am auzit unele poveşti neliniştitoare. E ceva adevărat în ele? Acest băiat te-a maltratat?

Sansa privi împrejur agitată. Butterbumps îşi aruncă o portocală întreagă în gură, o mestecă şi o înghiţi, se lovi peste obraz şi suflă seminţe prin nas. Femeile chicoteau şi râdeau. Servitorii veneau şi plecau, iar Beciul Fecioarelor răsuna de zornăitul lingurilor şi al farfuriilor. Unul dintre pui săltă înapoi pe masă şi alergă spre supa lui Lady Graceford. Nimeni nu părea să-i acorde nici o atenţie, dar chiar şi aşa, Sansa era speriată.

Lady Olenna devenea nerăbdătoare.

— De ce caşti gura la Butterbumps? Ţi-am pus o întrebare, aştept un răspuns. Ţi-au furat Lannisterii limba, copilă?

Ser Dontos o prevenise să vorbească liber numai în pădurea zeilor.

— Joff… Regele Joffrey, el e… Înălţimea Sa e foarte chipeş şi… şi neînfricat ca un leu.

— Da, toţi Lannisterii sunt lei, iar când un Tyrell scapă vânturi, miroase a trandafiri, izbucni bătrâna femeie. Dar cât e de *bun?* Cât de deştept? Are o inimă bună, o mână blândă? E galant, aşa cum se cuvine unui rege? O va preţui pe Margaery şi se va purta cu blândeţe, îi va apăra onoarea ca pe a lui?

— Da, minţi Sansa. Este foarte… foarte frumos.

— Ai mai spus-o. Ştii, copilă, unii spun că eşti la fel de nebună ca Butterbumps şi încep să-i cred. *Frumos?* Sper că am reuşit s-o învăţ pe Margaery a mea cât valorează frumuseţea. Ceva mai puţin decât băşina unui măscărici. Aerion Brightfire era frumos, nu încape vorbă, dar în acelaşi timp era un monstru, întrebarea este: ce e Joffrey? Întinse mâna ca să oprească o servitoare care trecea: Nu-mi place prazul. Ia supa asta şi adu-mi nişte brânză.

— Brânza va fi servită după prăjituri, doamna mea.

— Brânza va fi servită când vreau eu, iar eu vreau să fie servită acum. Bătrâna se întoarse din nou către Sansa: Te temi, copilă? Nu e nevoie, aici suntem doar femei. Spune-mi adevărul, nu ţi se va întâmpla nimic.

— Tatăl meu spunea întotdeauna adevărul, zise Sansa abia şoptit, dar chiar şi aşa, abia reuşea să rostească cuvintele.

— Lordul Eddard, da, avea acest renume, dar l-au numit trădător şi i-au luat capul. Ochii bătrânei o sfredeliră, tăioşi şi strălucitori ca vârfurile unor săbii.

— Joffrey, spuse Sansa, Joffrey a făcut asta. Mi-a promis că va fi îndurător şi i-a tăiat capul tatălui meu. Zicea că *asta* înseamnă îndurare, şi m-a dus cu el sus, pe ziduri şi m-a obligat să mă uit. La cap. Voia să plâng, dar… Se opri dintr-odată. *Dacă mă va pârî cineva?*

— Continuă. Cea care o îndemna era chiar Margaery, viitoarea regină a lui Joffrey. Sansa nu ştia cât anume auzise.

— Nu pot. *Dacă îi spune, dacă vorbeşte? Atunci mă va ucide cu siguranţă, sau mă va da pe mâna lui Ser Ilyn.* N-am vrut să… Tata era un trădător, fratele meu şi el, am sânge de trădător, vă rog, nu mă faceţi să spun mai mult.

— Linişteşte-te, copilă, porunci Regina Ghimpilor.

— E îngrozită, bunico, uită-te la ea.

Bătrâna îl strigă pe Butterbumps.

— *Bufonule!* Cântă-ne ceva. Un cântec lung, aş fi de părere. „*Ursul şi frumoasa fecioară*” ar fi potrivit.

— Ar fi! răspunse grăsanul măscărici. Ar fi potrivit, într-adevăr. Să-l cânt stând în cap, stăpâna mea?

— Ar suna mai bine?

— Nu.

— Atunci stai în picioare. Nu vrem să-ţi cadă tichia. Din câte-mi amintesc, nu-ţi speli niciodată părul.

— Cum porunceşte stăpâna mea. Butterbumps făcu o plecăciune adâncă, lăsând să-i scape un prelung râgâit, apoi se îndreptă, îşi umflă burta şi începu să răcnească: *Era un urs, un urs, un URS! Negru şi cafeniu, acoperit de păr…*

Lady Olenna se aplecă spre Sansa.

— Încă de pe când eram mai tânără ca tine, era bine cunoscut că la Fortăreaţa Roşie chiar şi pereţii au urechi. Ei bine, vor fi cât se poate de potrivite pentru un cântec, iar între timp noi, fetele, vom vorbi nestingherite.

— Dar, spuse Sansa, Varys… el ştie, întotdeauna el…

— *Cântă mai tare!* îi strigă Regina Ghimpilor lui Butterbumps. Urechile astea bătrâne sunt aproape surde, ştii? Îmi şopteşti, bufon grăsan? Nu te plătesc pentru şoapte. *Cântă!*

— *… URSUL!* tună Butterbumps cu glasu-i puternic, grav,

răsunând pe grinzile tavanului. O, *VINO! ZICEAU, VINO LA TÂRG! LA TÂRG? A ZIS, DAR SUNT UN URS NEGRU ŞI CAFENIU, ACOPERIT DE PĂR!*

Bătrâna zbârcită zâmbi.

— La Highgarden, avem mulţi păianjeni printre flori. Atâta vreme cât îşi văd de treabă, îi lăsăm să-şi ţeasă pânzele mici, dar dacă ne ajung sub picioare, îi călcăm. O bătu uşor pe Sansa pe mână. Acum, copila mea, adevărul. Ce fel de om e Joffrey, cel care îşi zice Baratheon, dar arată atât de Lannister?

— *MERGEAU PE DRUM, DE COLO-COLO, DE COLO-COLO! TREI FECIORI, O CAPRĂ ŞI UN URS DANSATOR.*

Sansa îşi simţea inima în gât. Regina Ghimpilor era atât de aproape, încât putea simţi mirosul acru al răsuflării sale. Degetele ei sfrijite îi strângeau încheietura. Alături, Margaery asculta şi ea. Sansa fu străbătută de un fior.

— Un monstru, şopti ea, atât de tremurat încât abia îşi auzi propria voce. Joffrey e un monstru. A minţit în legătură cu băiatul măcelarului şi l-a făcut pe tata să-mi omoare lupul. Când nu-i sunt pe plac, pune Garda Regală să mă bată. E hain şi crud, doamna mea, aşa este. Şi regina la fel.

Lady Olenna Tyrell şi nepoata ei schimbară o privire.

— Ah! făcu bătrâna. Păcat.

O, zei, gândi Sansa îngrozită. Dacă Margaery nu se va căsători cu el, Joff va şti că eu port vina.

— Vă rog, izbucni ea, nu opriţi nunta…

— N-ai teamă, copilă. Lordul Peşte Umflat e hotărât s-o facă pe Margaery regină. Iar cuvântul unui Tyrell valorează mai mult decât tot aurul de la Casterly Rock. Cel puţin aşa era pe vremea mea. Oricum, îţi mulţumim pentru sinceritate, copilă.

— *… A DANSAT ŞI S-A-NVÂRTIT, TOT DRUMUL PÂNĂ LA TÂRG! LA TÂRG! LA TÂRG!* Butterbumps sălta şi răcnea şi dansa apăsat.

— Sansa, ai vrea să vizitezi Highgardenul? Când Lady Margaery zâmbea, semăna foarte mult cu fratele ei, Loras. Toate florile toamnei sunt înflorite acum, şi acolo sunt crânguri şi fântâni, curţi umbroase, coloane de marmură. Nobilul meu tată are mereu cântăreţi la curte, cu glas mai dulce decât al lui Butterbumps, şi flautişti, scripcari şi harpişti. Avem caii cei mai buni şi bărci cu care ne plimbăm pe Mander. Ştii să vânezi, Sansa?

— Puţin, recunoscu ea.

— *O, ERA DULCE, PURĂ ŞI FRUMOASĂ! FECIOARA CU MIERE ÎN*

PĂR!

— Vei îndrăgi Highgardenul, ca şi mine, ştiu asta. Margaery netezi o şuviţă rebelă din părul Sansei. După ce ai să-l vezi, nu vei mai dori să pleci niciodată. Şi poate că nici nu va trebui.

— *PĂRUL EI! PĂRUL EI! FECIOARA CU MIERE ÎN PĂR!*

— Taci, copilă, Sansa nici măcar nu ne-a spus că vrea să vină în vizită.

— O, dar aş vrea, zise Sansa. Highgardenul i se părea locul la care visase dintotdeauna. Magica, frumoasa curte regală pe care nădăjduise că o va găsi la Debarcaderul Regelui.

— *SIMŢI MIREASMA AERULUI VERII! URSUL! URSUL! NEGRU ŞI CAFENIU, ACOPERIT DE PĂR!*

— Dar regina, continuă Sansa, nu mă va lăsa să plec…

— Ba da. Fără Highgarden, Lannisterii n-au nici o speranţă să-l păstreze pe Joffrey pe tron. Dacă fiul meu, lordul mocofan, i-o cere, nu va avea altceva de făcut decât să-i îndeplinească dorinţa.

— O va face? întrebă Sansa. I-o va cere?

Lady Olenna se încruntă.

— Nu cred că e cazul să-i dau de ales. Desigur, el n-are habar de adevăratul nostru scop.

— *SIMŢI MIREASMA AERULUI VERII!*

Sansa îşi încreţi fruntea.

— Adevăratul nostru scop, doamna mea?

— *ADULMECA, RĂGEA ŞI MIROSEA MIERE ÎN AERUL VERII!*

— Să te vedem căsătorită şi fără griji, copilă, răspunse bătrâna femeie, în timp ce Butterbumps răcnea cântecul vechi de când lumea. Cu nepotul meu.

Căsătorită cu Ser Loras, oh… Sansei i se tăie răsuflarea. Şi-l amintea pe *Ser* Loras în armura scânteietoare cu safire, aruncându-i un trandafir. *Ser* Loras în mătase albă, atât de pur, de inocent, de frumos. Gropiţele din colţurile gurii când zâmbea. Dulceaţa râsului său, căldura mâinii. Îşi putea închipui cum ar fi să-i ridice tunica şi să mângâie pielea netedă de dedesubt, să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute, să-şi treacă degetele prin buclele acelea dese, castanii, şi să se înece în ochii lui adânci, căprui. Roşeaţa i se ridică pe gât.

— *O, SUNT FECIOARĂ, SUNT PURĂ ŞI FRUMOASĂ! NU VOI DANSA NICIODATĂ CU UN URS PĂROS! UN URS PĂROS! NU VOI DANSA NICIODATĂ CU UN URS PĂROS!*

— Ţi-ar plăcea, Sansa? întrebă Margaery. N-am avut niciodată

o soră, doar fraţi. O, te rog, spune da, spune că vei încuviinţa să te căsătoreşti cu fratele meu.

Cuvintele ţâşniră din gura ei, într-o cascadă:

— Da, vreau. Mi-ar plăcea mai mult decât orice. Să mă căsătoresc cu *Ser* Loras, să-l iubesc…

— *Loras?* Lady Olenna părea iritată. Nu fi ridicolă, copilă. Cei din Garda Regelui nu se căsătoresc niciodată. Chiar nu te-au învăţat nimic la Winterfell? Vorbeam despre nepotul meu, Willas. E puţin cam bătrân pentru tine, nu încape îndoială, dar e o comoară de băiat. Câtuşi de puţin nerod şi, în plus, moştenitor al Highgardenului.

Sansa era ameţită. Acum o clipă mintea i-a fost plină de vise despre Loras, iar în clipa următoare totul i-a fost răpit. *Willas? Willas?*

— Eu, spuse ea prosteşte. *Curtoazia este armura unei doamne. Nu trebuie să le jigneşti, ai grijă ce spui.* Eu nu-l cunosc pe *Ser* Willas. N-am avut niciodată plăcerea, doamna mea. Este… este un cavaler la fel de destoinic ca fraţii lui?

— *… O RIDICĂ SUS, ÎN AER! URSUL! URSUL!*

— Nu, răspunse Margaery. N-a făcut legământ…

Bunica se încruntă.

— Spune-i fetei adevărul. Bietul băiat e schilod şi cu asta, basta.

— A fost rănit pe când era scutier, în primul său turnir, îi mărturisi Margaery. Calul a căzut şi i-a zdrobit piciorul.

— Şarpele acela din Dorne a fost de vină, acel Oberyn Martell. El şi maesterul lui.

— *AM CHEMAT UN CAVALER, DAR EŞTI UN URS! UN URS! UN URS! NEGRU ŞI CAFENIU ŞI ACOPERIT DE PĂR!*

— Willas are un picior bolnav, dar o inimă bună, spuse Margaery. Îmi citea când eram mică şi îmi desena stelele. Îl vei iubi la fel de mult ca şi noi, Sansa.

— *A DAT DIN PICIOARE ŞI S-A JELIT, ATÂT DE FRUMOASA FECIOARĂ! DAR EL I-A LINS MIEREA DIN PĂR, DIN PĂR! I-A LINS MIEREA DIN PĂR!*

— Când aş putea să-l întâlnesc? întrebă Sansa şovăitoare.

— Curând, promise Margaery. Când vei veni la Highgarden, după ce Joffrey şi cu mine ne căsătorim. Te va duce bunica.

— Te voi duce, întări bătrâna, mângâind mâna Sansei şi zâmbindu-i cu un zâmbet moale, zbârcit. Aşa voi face.

— *ATUNCI EA SUSPINĂ ŞI ŢIPĂ ŞI DĂDU DIN PICIOARE! URSUL*

MEU, CÂNTĂ EA, ATÂT DE FRUMOS! ŞI PORNIRĂ, DE COLO-COLO, URSUL, URSUL ŞI FRUMOASA FECIOARĂ!

Butterbumps răcni ultimul vers, făcu un salt în aer şi ateriză pe ambele picioare, cu o bufnitură care zgudui cupele de vin de pe masă. Femeile râseră şi bătură din palme.

— Credeam că nu se mai sfârşeşte niciodată cântecul acela îngrozitor, spuse Regina Ghimpilor. Dar, iată, soseşte brânza mea.

JON

Lumea era o beznă cenuşie, mirosind a pin, a muşchi şi a frig. Aburi palizi se ridicau din pământul negru, în timp ce călăreţii îşi croiau drum printre pietre risipite şi copacii răzleţi, în jos, către focurile îmbietoare, presărate ca nişte nestemate pe întreaga albie a văii. Erau mai multe focuri decât putea număra Jon Snow, sute de focuri, mii, un al doilea râu de lumini pâlpâitoare de-a lungul malurilor albe şi îngheţate ale Apei Laptelui. Degetele i se deschiseră şi i se închiseră pe sabie.

Coborau de pe creastă fără flamuri sau goarne, într-o linişte întreruptă doar de susurul îndepărtat al râului, de tropotul copitelor şi cloncănitul armurii de oase a lui Rattleshirt. Undeva, în văzduh, un vultur plutea pe aripi mari, albastre-cenuşii, în timp ce mai la vale veneau oameni, câini, cai şi un lup străvechi, alb ca zăpada.

O piatră săltă în josul povârnişului, mişcată din loc de copita unui cal, şi Jon văzu cum Năluca întoarce capul la sunetul neaşteptat. Îi urmărise de la distanţă toată ziua, aşa cum îi era obiceiul, dar când luna s-a ridicat deasupra pinilor, venise în salturi, cu ochii-i roşii scânteind. Câinii lui Rattleshirt l-au întâmpinat cu un cor de mârâituri, arătându-şi colţii şi lătrând sălbatic, ca întotdeauna, dar lupul nu s-a sinchisit defel. Cu şase zile în urmă, cel mai mare dintre câini îl atacase pe la spate, când sălbaticii s-au oprit să-şi aşeze tabăra pentru noapte, dar Năluca se întorsese şi se năpustise asupra lui, azvârlindu-l cât colo, cu coapsa sângerând. După acest moment, restul haitei s-a ţinut la distanţă.

Calul lui Jon Snow necheză încet, dar o mângâiere şi o vorbă blândă îl liniştiră curând. Ar fi vrut ca propriile-i temeri să poată fi la fel de uşor potolite. Era înveşmântat în negru din cap până-n picioare, negrul Rondului de Noapte, dar inamicul era şi în faţă şi în spate. *Sălbatici, iar eu sunt cu ei*. Ygritte purta mantia lui Qhorin Halfhand, Lenyl haina lui de zale, marea suliţaşă Ragwyle mănuşile, unul dintre arcaşi, cizmele. Coiful lui Qhorin fusese purtat de un bărbat scund, respingător, pe nume Ryk Longspear, dar nu se potrivea pe capul lui îngust, aşa că i-l dăduse şi pe acesta lui Ygritte. Iar Rattleshirt avea oasele lui Qhorin în raniţă, împreună cu capul însângerat al lui Ebben, cel care pornise

împreună cu Jon să cerceteze Trecătoarea Ţipătului. *Morţi, toţi morţi, în afară de mine, iar eu sunt mort pentru lume.*

Ygritte venea călare imediat în spatele lor. În frunte se afla Ryk Longspear. Lordul Oaselor îi făcuse pe cei doi străjerii lui Jon.

— Dacă zboară cioara, am să vă ard şi vouă oasele, îi avertizase la plecare, rânjind prin dinţii craniului gigantic pe care-l purta drept coif.

Ygritte se răstise la el:

— Vrei să-l păzeşti *tu?* Dacă vrei s-o facem noi, lasă-ne în pace şi-o vom face.

Aceştia sunt oameni liberi într-adevăr, a remarcat Jon. Rattleshirt era căpetenia lor, dar nici unul dintre ei nu se sfia să-i întoarcă vorba.

Căpetenia sălbaticilor îl fixase cu o privire plină de ură.

— Poate că pe ceilalţi i-ai prostit, cioară, dar să nu crezi că pe Mance ai să-l duci de nas. Va şti dintr-o singură privire că eşti un impostor. Şi când se va întâmpla asta, o să-mi fac o mantie din lupul ăla al tău, o să-ţi despic burta moale de băietan şi o să cos înăuntru o nevăstuică.

Mâna dreaptă a lui Jon s-a închis şi s-a deschis, îndoind degetele arse sub mănuşă, dar Ryk Longspear doar a râs:

— Şi unde ai să găseşti tu o nevăstuică în zăpadă?

În acea primă noapte, după o lungă zi călare, îşi aşezaseră tabăra într-o mică adâncitură în stâncă, în vârful unui munte fără nume, îngrămădindu-se aproape de foc, în timp ce zăpada începea să cadă. Jon privea cum fulgii se topesc deasupra flăcărilor. În ciuda straturilor de lână, blană şi piele, simţea frigul până în măduva oaselor. Ygritte s-a aşezat lângă el după ce a mâncat, cu gluga trasă pe cap şi mâinile vârâte în mâneci, ca să se încălzească.

— Când Mance va auzi ce ai făcut pentru Halfhand, te va lua destul de repede.

— Mă va lua drept ce?

Fata a râs cu dispreţ:

— Drept unul de-al nostru. Crezi că eşti prima cioară care a zburat vreodată de pe Zid? În adâncul inimii, vreţi cu toţii să zburaţi liberi.

— Şi când voi fi liber, a zis el încetişor, voi fi liber să plec?

— Cu siguranţă. Avea un zâmbet cald, în pofida dinţilor strâmbi. Iar noi vom fi liberi să te omorâm. E periculos să fii liber, dar celor mai mulţi ajunge să le placă gustul. Şi-a aşezat mâna

înmănuşată pe piciorul lui, imediat deasupra genunchiului. Vei vedea.

Voi vedea, gândi Jon. *Voi vedea, voi auzi şi voi învăţa, iar după aceea voi duce vorba înapoi la Zid.* Sălbaticii îl luaseră drept sperjur, dar în inima lui era încă omul Rondului de Noapte, îndeplinindu-şi ultima misiune pe care Qhorin Halfhand i-o încredinţase. *Înainte să-l omor.*

La poalele povârnişului, dădură peste un pârâiaş care curgea dinspre coline, vărsându-se în Apa Laptelui. Părea numai pietre şi sticlă, dar puteau auzi sunetul apei curgând pe sub pojghiţa de gheaţă. Rattleshirt îi conduse pe malul celălalt, zdrobind crusta îngheţată.

Călăreţii lui Mance Rayder se apropiau cu fiecare pas. Jon îi măsură dintr-o privire. Opt călăreţi, bărbaţi şi femei deopotrivă, înveşmântaţi în blănuri şi piele fiartă, ici şi colo câte un coif şi o haină de zale. Erau înarmaţi cu suliţe şi lănci oţelite, toţi în afară de conducătorul lor, un bărbat blond, cărnos, cu ochii umezi, care avea o coasă mare, ascuţită. *Plângătorul,* ştiu el dintr-odată. Fraţii în negru spuneau poveşti despre el. Ca şi Rattleshirt, Harma Cap de Câine şi Alfyn Ucigaşul Ciorilor, Plângătorul era un cunoscut războinic.

— Lordul Oaselor, spuse Plângătorul de îndată ce îi văzu. Dădu cu ochii de Jon şi de lupul său. Iar asta ce-i?

— O cioară care a venit cu noi, răspunse Rattleshirt, care prefera ca pentru armura zornăitoare pe care o purta să i se spună Lordul Oaselor.

— Se temea c-am să-i iau oasele, ca lui Halfhand. Îşi scutură sacul cu trofee în faţa celorlalţi sălbatici.

— L-a omorât pe Qhorin Halfhand, spuse Ryk Longspear. El şi lupul ăla al lui.

— Şi i-a făcut felul şi lui Orell, adăugă Rattleshirt.

— Flăcăul e un om-lup sau pe aproape, interveni Ragwyle, marea suliţaşă. Lupul lui a luat o bucată din piciorul lui Halfhand.

Ochii roşii, umezi, ai Plângătorului îi aruncară din nou o privire lui Jon.

— Da? Ei, bine, are un aer lupesc, acum, dacă mă uit mai bine. Aduceţi-l în faţa lui Mance, s-ar putea să-l păstreze. Îşi răsuci calul şi se îndepărtă la galop, cu călăreţii săi gonind pe urmele lui.

Vântul bătea umed şi aspru în timp ce traversau valea Apei Laptelui şi străbăteau, într-un singur şir, tabăra de la marginea

râului. Năluca se ţinea aproape de Jon, dar mirosul lui mergea înainte, ca un vestitor, şi curând fură împresuraţi de câinii sălbaticilor, mârâind şi lătrând. Lenyl încercă să-i potolească, dar câinii nu-i dădură atenţie.

— Nu le prea pasă de fiara aia a ta, îi zise Ryk Longspear lui Jon.

— Ei sunt câini, iar el e lup, răspunse Jon. Ştiu că nu e de-al lor. *Nu mai mult decât sunt eu de-al vostru.*

Dar trebuia să nu-şi uite datoria, misiunea pe care i-o încredinţase Qhorin Halfhand când au stat împreună lângă acel ultim foc: să joace rolul trădătorului şi să afle ce căutau sălbaticii în pustietatea neagră şi rece a Colţilor de Gheaţă. *O anume putere,* o numise Qhorin în faţa Bătrânului Urs, dar murise înainte să afle ce era sau dacă Mance Rayder o descoperise, în căutările lui.

De-a lungul râului erau risipite focuri, cât vedeai cu ochii, printre căruţe, care şi sănii. Mulţi dintre sălbatici ridicaseră corturi din piei, din blănuri şi lână dărăcită. Alţii se cuibăreau în spatele bolovanilor, în adăposturi improvizate. Sau dormeau pe sub căruţe. Lângă un foc, Jon Snow zări un bărbat ascuţind vârfurile unor suliţe lungi de lemn şi aruncându-le într-o stivă. Altundeva, doi tineri bărboşi înveşmântaţi în haine de piele fiartă se luptau cu beţele, săltând pe deasupra flăcărilor, mârâind de fiecare dată când unul dintre ei dădea o lovitură. În preajmă, mai multe femei şedeau în cerc, potrivind pene la săgeţi.

Săgeţi pentru fraţii mei, gândi Jon. *Săgeţi pentru poporul tatălui meu, pentru oamenii din Winterfell şi Deepwood Motte şi Ultima Vatră. Săgeţi pentru nord.*

Dar nu tot ceea ce vedea îi amintea de război. Jon văzu şi femei dansând, auzi un copil plângând, iar în faţa calului său ţâşni un băieţel încotoşmănat în blănuri şi gâfâind de atâta joacă. Oile şi caprele hoinăreau în voie, în timp ce boii se plimbau greoi de-a lungul râului, căutând iarbă. Dinspre unul dintre focuri răzbătea miros de oaie friptă, iar deasupra altuia văzu un mistreţ învârtindu-se pe o frigare de lemn.

Într-un luminiş înconjurat de pini înalţi şi verzi, Rattleshirt descăleca.

— Vom poposi aici, le spuse lui Lenyl, lui Ragwyle şi celorlalţi. Hrăniţi caii, apoi câinii, pe urmă pe voi. Ygritte, Longspear, aduceţi cioara, ca Mance să poată să-i arunce o privire. Pe urmă îi vom scoate maţele.

Parcurseră pe jos restul drumului, pe lângă alte focuri şi alte corturi, cu Năluca pe urmele lor. Jon nu mai văzuse niciodată atâţia sălbatici. Se întreba dacă mai văzuse cineva. *Tabăra se întinde la nesfârşit,* gândi el, *dar sunt mai degrabă o sută de tabere, nu una, şi fiecare e mai vulnerabilă decât precedenta.* Întinzându-se pe mulţi kilometri, construcţiile nu aveau nici un fel de apărare, nici capcane, nici ţepuşe, doar mici grupuri de cercetaşi patrulând în preajma lor. Fiecare grup sau clan sau sat se oprise pur şi simplu acolo unde voise, dacă îi văzuseră pe alţii oprindu-se sau găsiseră un loc potrivit. *Poporul liber.* Dacă fraţii în negru i-ar prinde într-o asemenea harababură, cu siguranţă mulţi dintre ei ar plăti cu sânge pentru libertatea lor. Erau numeroşi, dar Rondul de Noapte era disciplinat, iar în luptă disciplina e mai importantă decât numărul şi iese învingătoare în nouă cazuri din zece, aşa îi spusese tatăl lui.

Nu încăpea nici o îndoială care era cortul regelui. Era de trei ori cât cele mai mari dintre celelalte pe care le văzuse Jon şi dinăuntru se auzea muzică. Ca multe dintre corturile mai mici, era făcut din piei cusute, cu blana încă pe ele, dar ale lui Mance Rayder erau blănuri albe, lăţoase, de urşi polari. Acoperişul ascuţit era încoronat cu o pereche imensă de coarne de la unul dintre elanii uriaşi care cândva hoinăriseră liberi prin tot ţinutul Celor Şapte Regate, pe vremea Primilor Oameni.

Aici, cel puţin, găsiră paznici: doi străjeri ce flancau intrarea cortului, sprijiniţi în suliţe înalte, cu scuturi rotunde de piele prinse de braţ. Când zăriră lupul străvechi, unul dintre ei coborî vârful suliţei şi zise:

— Bestia aia rămâne aici.

— Nălucă, şezi, porunci Jon. Lupul se aşeză.

— Longspear, păzeşte animalul. Rattleshirt dădu la o parte clapa cortului şi le făcu semn lui Jon şi lui Ygritte să intre.

În cort era zăpuşeală şi fum. În toate cele patru colţuri erau aşezate coşuri cu turbă aprinsă, umplând aerul de o lumină palidă, roşiatică. Mai multe blănuri acopereau pământul. Jon se simţi din cale-afară de stingher în veşmintele-i negre, la discreţia trădătorului ce-şi spunea Regele-de-Dincolo-de-Zid. Când ochii i se obişnuiră cu întunecimea roşie, ceţoasă, văzu şase oameni, dar nici unul nu-i dădu atenţie câtuşi de puţin. Un tânăr brunet şi o frumoasă blondă împărţeau un corn de mied. O femeie însărcinată stătea deasupra unui mangal, gătind nişte găini, în timp ce un bărbat cărunt, într-o mantie jerpelită, roşu cu negru,

stătea cu picioarele încrucişate pe o pernă, ciupind corzile unei lăute şi cântând.

Frumoasă ca soarele era nevasta din Dome,
cu sărutări mai calde ca o primăvară,
Dar sabia bărbatului din Dorne din oţel negru era
şi avea un sărut ce te-nfioară.

Jon cunoştea cântecul, dar îi părea ciudat să-l audă aici, într-un cort din blană lăţoasă, dincolo de Zid, la zeci de mii de kilometri de munţii roşii şi vânturile calde ale Dornului.

Rattleshirt îşi scoase coiful îngălbenit, aşteptând sfârşitul cântecului. Sub armura lui din oase şi piele, era un om mărunt, iar faţa ascunsă în craniul uriaşului era obişnuită, cu bărbia noduroasă, mustaţa subţire şi obrajii supţi, ciupiţi. Avea ochii apropiaţi, cu sprâncene împreunate şi un păr negru, rar, formând un v pe frunte.

Nevasta din Dorne se-mbăia tot cântând,
cu glasu-i mai dulce ca vinul
Dar sabia bărbatului avea al său cânt
şi muşca mai amar ca veninul.

Lângă mangal, un bărbat scund, dar extrem de gras, stătea pe un taburet, mâncând o găină de pe frigare. Unsoarea fierbinte i se prelingea pe bărbie şi prin barba albă ca neaua, dar zâmbea fericit, fără să-i pese. Brăţări groase de aur gravate cu stihuri îi strângeau mâinile masive şi purta o cămaşă grea, neagră, de zale, care nu putea proveni decât de la un cercetaş mort. Aproape de el, un bărbat mai înalt şi mai suplu, înveşmântat într-o cămaşă de piele cusută cu solzi de bronz, stătea aplecat, încruntându-se, deasupra unei hărţi, cu o sabie mare cu două tăişuri atârnată de-a curmezişul spatelui, într-o teacă de piele. Era drept ca o suliţă, numai vână, proaspăt bărbierit, chel, cu un nas drept, puternic şi cei mai adânci ochi cenuşii. Ar fi putut fi chiar chipeş dacă ar fi avut urechi, dar le pierduse cu timpul pe amândouă. Dacă din cauza degerăturilor sau de cuţitul vreunui duşman, Jon nu-şi putea da seama. În absenţa lor, capul bărbatului părea îngust şi ascuţit.

Lui Jon îi fu limpede dintr-o privire că amândoi, bărbatul cu barba albă şi cel pleşuv, erau războinici. *Ăştia doi sunt de departe mai periculoşi decât Rattleshirt.* Se întreba care dintre ei era Mance Rayder.

Pe când sta la pământ, de beznă-nconjurat
cu gustul de sânge pe buze
Fraţii-au îngenuncheat şi pentru el s-au rugat
Iar el zâmbi şi cântă şi el râse.
O, fraţi dragi ai mei, zilele mi s-au sfârşit,
Bărbatul din Dome femeia mi-a luat
Dar c-o moarte cu toţii avem de plătit
Iar eu din nevasta lui am gustat.

Când ultimele acorduri ale „Nevestei din Dorne” se stinseră, bărbatul pleşuv, fără urechi, îşi ridică privirea de pe hartă şi se încruntă fioros la Rattleshirt şi la Ygritte, cu Jon între ei:

— Ce-i asta? O cioară?

— Ticălosul în negru care l-a ucis pe Orell, făcu Rattleshirt, care mai e şi un nemernic de om-lup, pe deasupra.

— Trebuia să-i ucideţi pe toţi.

— Acesta s-a predat, explică Ygritte. L-a omorât pe Qhorin Halfhand cu mâinile lui.

— Băieţandrul ăsta? Vestea îl mânie pe bărbatul fără urechi. Halfhand trebuia să fie al meu. Ai un nume, cioară?

— Jon Snow, Înălţimea Ta. Se întreba dacă trebuia să plece genunchiul.

— Înălţimea Ta? Bărbatul fără urechi se uită la cel cu barba albă: Vezi, mă ia drept rege.

Bărbosul râse atât de tare, încât împroşcă peste tot bucăţi de carne. Îşi şterse unsoarea de pe gură cu dosul palmei sale uriaşe.

— Băiatul e orb, fără doar şi poate. Cine a auzit vreodată de un rege fără urechi? Păi, coroana i-ar cădea drept pe gât. Ha! Îi rânji lui Jon, ştergându-şi degetele de pantaloni. Închide-ţi pliscul, cioară. Întoarce-te, poate că vei găsi ceea ce cauţi.

Jon se întoarse. Cântăreţul se ridică în picioare.

— Eu sunt Mance Rayder, spuse el, lăsând jos lăuta. Iar tu eşti bastardul lui Ned Stark, Snow din Winterfell.

Uluit, Jon rămase o clipă fără grai, înainte de a-şi reveni îndeajuns ca să spună:

— Cum… cum ai ştiut…

— Asta e o poveste pentru mai târziu, răspunse Mance Rayder. Cum ţi-a plăcut cântecul, băiete?

— Destul. L-am mai auzit.

— *Dar c-o moarte cu toţii avem de plătit,* zise încetişor Regele-de-Dincolo- de-Zid. *Iar eu din nevasta lui am gustat.*

Spune-mi, Lordul Oaselor spune adevărul? L-ai omorât pe vechiul meu prieten, Halfhand?

— Da. *Deşi a fost mai mult fapta lui decât a mea.*

— Turnul Umbrei nu va mai părea niciodată la fel de fioros, spuse regele cu tristeţe în glas. Qhorin era duşmanul meu. Dar cândva mi-a fost şi frate. Aşadar… să-ţi mulţumesc că l-ai ucis, Jon Snow? Sau să te blestem? Îi aruncă lui Jon un zâmbet batjocoritor.

Regele-de-Dincolo-de-Zid nu arăta defel ca un rege, nici măcar prea mult ca un sălbatic. Era de statură mijlocie, suplu, cu faţa ascuţită, ochi căprui, vicleni, şi un păr lung, castaniu, încărunţit aproape în întregime. Nu avea coroană pe cap, brăţări de aur la mâini, giuvaiere la gât, nici măcar o sclipire de argint. Avea straie din lână şi piele şi singurul lui veşmânt de seamă era o manite jerpelită din lână neagră, peticită cu mătase roşie, decolorată.

— Ar trebui să-mi mulţumeşti pentru că ţi-am ucis duşmanul, zise în cele din urmă Jon, şi să mă blestemi pentru că ţi-am ucis prietenul.

— Ha! Tună bărbatul cu barba albă. Bine răspuns!

— De acord. Mance Rayder îi făcu semn lui Jon să se apropie. Dacă vrei să ni te alături, ar fi cel mai bine să ne cunoşti. Bărbatul cu care m-ai confundat este Styr, Magnar al Thennei. *Magnar* înseamnă *lord,* în Limba Veche. Omul fără urechi îl fixă pe Jon cu răceală, în timp ce Mance se întoarse către bărbatul cu barba albă. Fiorosul nostru mâncător de găini, aici de faţă, este credinciosul meu Tormund. Femeia…

Tormund se ridică în picioare.

— Stai aşa. I-ai dat onorurile lui Styr, e rândul meu.

Mance Rayder râse.

— Cum pofteşti. Jon Snow, în faţa ta stă Tormund Năpasta uriaşilor, Mare Orator, Gornist şi Spărgător de Gheaţă. Şi de asemenea, Tormund Pumn de Fier, Consort al Ursoaicelor, Regele-Mied de la Castelul Afurisit, Vorbitor cu Zeii şi Tată al Oştirilor.

— Aşa parcă mai seamănă cu mine, zise Tormund. Mă bucur să te cunosc, Jon Snow. Întâmplarea face să îmi placă oamenii-lup, chiar dacă nu îmi plac cei din familia Stark.

— Buna doamnă de lângă mangal, continuă Mance Rayder, este Dalia. Femeia însărcinată zâmbi sfioasă. Poartă-te cu ea aşa cum te-ai purta cu orice regină, poartă în pântece copilul meu.

Se întoarse către ultimii doi: Frumuseţea aceasta este sora ei, Val. Tânărul Jarl de lângă ea este ultimul ei favorit.

— Nici un bărbat nu-mi spune mie favorit, zise Jarl, încruntat şi feroce.

— Iar Val nu e bărbat, pufni Tormund cel cu barba albă. Ar fi trebuit să observi asta până acum, băiete.

— Aşadar, iată-ne, Jon Snow, zise Mance Rayder. Regele-de-Dincolo-de-Zid şi curtea sa, aşa cum e ea. Iar acum, câteva cuvinte din partea ta, aş crede. De unde ai venit?

— De la Winterfell, răspunse el. Pe la Castelul Negru.

— Şi ce te aduce pe Apa Laptelui, atât de departe de focurile de acasă? Nu aşteptă răspunsul lui Jon, ci se uită de îndată la Rattleshirt. Câţi au fost?

— Cinci. Trei sunt morţi şi băiatul e aici. Ceilalţi au plecat în sus, urcând pe un versant unde nici un cal n-a putut să-i urmeze.

Ochii lui Rayder îi întâlniră din nou pe ai lui Jon.

— Aţi fost doar voi cinci? Sau mai stau la pândă şi alţi fraţi ai tăi?

— Am fost patru, iar Qhorin Halfhand făcea cât douăzeci de oameni obişnuiţi.

Regele-de-Dincolo-de-Zid zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Aşa credeau unii. Totuşi… un băiat de la Castelul Negru, cu cercetaşi de la Turnul Umbrei? Cum s-a ajuns la asta?

Jon avea minciuna pregătită.

— Lordul Comandant m-a trimis la Halfhand pentru pregătire, aşa că m-a luat cu el în cercetare.

Styr Magnarul se încruntă.

— Cercetare, spui? De ce ar veni ciorile să cerceteze Trecătoarea Ţipătului?

— Satele erau părăsite, răspunse Jon, cu sinceritate. Era ca şi cum toţi oamenii liberi dispăruseră.

— Dispăruseră, da, zise Mance Rayder. Şi nu doar oamenii liberi. Cine ţi-a spus unde suntem, Jon Snow?

Tormund râse zgomotos.

— Dacă nu a fost Craster, eu sunt o fecioară neprihănită. Ţi-am zis eu, Mance, că omul ăla trebuie să fie scurtat cu un cap.

Regele îi aruncă mai vârstnicului bărbat o privire enervată:

— Tormund, încearcă o dată să gândeşti înainte de a vorbi. Ştiu că a fost Craster. L-am întrebat pe Jon ca să văd dacă spune adevărul.

— Ha! scuipă Tormund. Ei, bine, m-am trezit vorbind! Îi zâmbi

lui Jon. Vezi, băiete, de-aia el e rege, iar eu nu. Pot să-l întrec la băut, la luptă şi la cântat, iar braţul meu e de trei ori cât al lui, dar Mance e şiret. A fost crescut cioară, ştii, iar cioara e o pasăre vicleană.

— Aş vrea să vorbesc cu băiatul între patru ochi, Lord al Oaselor, îi spuse Mance Rayder lui Rattleshirt. Lăsaţi-ne, toţi.

— Ce, şi eu? făcu Tormund.

— Nu, *mai ales* tu, răspunse Mance.

— Nu mănânc la masa la care nu sunt poftit. Tormund se ridică în picioare. Eu şi găinile plecăm, înhăţă încă o găină, o vârî în buzunarul cusut în căptuşeala mantiei, spuse: Ha! şi ieşi, lingându-se pe degete. Ceilalţi îl urmară, toţi în afară de Dalia.

— Ia loc, dacă doreşti, spuse Rayder după ce plecară. Ţi-e foame? Tormund ne-a lăsat cel puţin două găini.

— Mi-ar face plăcere să mănânc, Înălţimea Ta. Şi mulţumesc.

— Înălţimea Ta? Regele zâmbi. Asta nu e un nume ce poate fi auzit prea des de pe buzele oamenilor liberi. Sunt Mance, pentru cei mai mulţi. *Unicul Mance,* pentru unii. Vrei un corn cu mied?

— Bucuros, zise Jon.

Regele turnă el însuşi băutura, în timp ce Dalia tăie găinile bine fripte şi aduse fiecăruia câte o jumătate. Jon îşi scoase mănuşile şi mâncă direct cu degetele, muşcând fiecare bucăţică de carne de pe oase.

— Tormund a spus adevărul, zise Mance Rayder, rupând în două o bucată de pâine. Cioara neagră e o pasăre şireată, aşa este… dar eu am fost cioară pe când tu nu erai mai mare decât pruncul din pântecele Daliei, Jon Snow. Aşa că ai grijă să nu faci pe vicleanul cu mine.

— Aşa cum ai văzut, Înălţimea… Mance…

Regele râse.

— Înălţimea Mance! De ce nu? Ţi-am promis mai devreme o poveste despre cum te-am cunoscut. Ai desluşit misterul până acum?

Jon clătină din cap.

— A trimis vorbă Rattleshirt înaintea noastră?

— Pe aripi? Nu avem corbi antrenaţi. Nu, îţi cunoşteam chipul, l-am mai văzut înainte. De două ori.

La început Jon nu pricepu, dar când răsuci povestea în minte, se lumină.

— Când ai fost frate al Rondului…

— Foarte bine! Da, asta a fost prima oară. Erai doar un copil,

iar eu eram în negru din cap până-n picioare, unul din zecile care îl escortau pe bătrânul Lord Comandant Qorgyle când a venit la Winterfell să-l vadă pe tatăl tău. Patrulam pe zid în jurul curţii, când am dat de tine şi de fratele tău, Robb. Ninsese cu o noapte înainte şi voi doi clădiserăţi un munte mare deasupra porţii şi aşteptaţi ca pe dedesubt să treacă cineva.

— Îmi amintesc, spuse Jon, cu un râs uluit. Un frate tânăr în negru pe metereze, da... Ai jurat să nu spui nimănui.

— Şi mi-am ţinut jurământul. Cel puţin pe acela.

— Am răsturnat zăpada peste Tom cel Gras. Era străjerul cel mai greoi al tatei. După aceea, Tom îi alergase în jurul curţii, până ce fuseseră toţi trei roşii ca merele toamnei. Dar ai spus că m-ai văzut de două ori. Când a fost a doua oară?

— Atunci când Regele Robert a venit la Winterfell ca să-l numească Mână pe tatăl tău, zise încet Regele-de-Dincolo-de-Zid.

Jon făcu ochii mari, neîncrezător.

— Nu se poate una ca asta.

— Ba da. Când tatăl tău a aflat despre sosirea regelui, a trimis vorbă fratelui său Benjen, la Zid, ca să poată veni la ospăţ. Există mai multe legături între fraţii în negru şi oamenii liberi decât ştii tu, şi destul de curând vorbele au ajuns şi la urechile mele. Era o ocazie prea rară ca să-i pot rezista. Unchiul tău nu mă cunoştea după înfăţişare, aşa că n-aveam nici o teamă în privinţa lui şi nu îmi imaginam că tatăl tău ar putea să ţină minte o cioară tânără pe care o întâlnise în grabă, cu ani în urmă. Voiam să-l văd pe acest Robert cu ochii mei, de la rege la rege, şi să-mi fac o idee despre unchiul tău, Benjen. Era Prim Cercetaş pe atunci, şi năpasta tuturor alor mei. Aşadar, mi-am înşeuat cel mai iute cal şi am pornit la drum.

— Dar, obiectă Jon, Zidul...

— Zidul poate opri o armată, dar nu un singur om. Am luat cu mine o lăută şi un sac cu arginţi, am escaladat gheaţa lângă Movila Lungă, am mers pe jos câţiva kilometri, la sud de Noul Dar, şi am cumpărat un cal. Una peste alta, am înaintat mult mai repede decât Robert, care călătorea cu o caleaşcă mare, pentru confortul reginei. La o zi de mers de Winterfell, l-am ajuns din urmă şi am mers mai departe împreună. Călăreţii liberi şi cavalerii rătăcitori se agaţă întotdeauna de procesiunile regale, în speranţa de a găsi o slujbă în preajma regelui, şi lăuta mea mi-a deschis porţile cu uşurinţă. Râse. Ştiu fiecare cântec

deocheat care a fost cântat vreodată, la nord sau la sud de Zid. Aşadar, iată, ai aflat. În seara când tatăl tău l-a ospătat pe Robert, eu am stat în fundul sălii, pe o bancă, împreună cu ceilalţi călăreţi liberi, ascultându-l pe Orland din Oraşul Vechi cântând la harpă despre regii morţi pe fundul mării. M-am ospătat din carnea şi miedul nobilului tău tată, i-am zărit pe Regicid, pe Pezevenghi… şi i-am remarcat în treacăt pe copiii Lordului Eddard şi puii de lup care alergau la călcâiele lor.

— Bael Bardul, spuse Jon, amintindu-şi povestea pe care i-o spusese Ygritte la Colţii de Gheaţă, în noaptea în care el fusese cât pe ce s-o omoare.

— Aş vrea eu să fiu. N-am să neg că isprava lui Bael m-a inspirat… dar eu nu le-am furat pe nici una dintre surorile tale, din câte-mi amintesc. Bael îşi scria singur cântecele şi le trăia. Eu doar cânt cântecele pe care le-au făcut alţii mai buni decât mine. Mai vrei mied?

— Nu, răspunse Jon. Dacă ai fi fost descoperit, capturat…

— Tatăl tău mi-ar fi tăiat capul. Regele ridică din umeri. Deşi, odată aşezat la masa lui, eram protejat de dreptul oaspetelui. Legile ospitalităţii sunt vechi, de pe vremea Primilor Oameni, şi sacre ca un copac al inimii. Arătă către masa dintre ei, către pâinea ruptă şi oasele de găină. Aici, tu eşti oaspetele şi eşti ferit de orice rău din partea mea… în noaptea asta, cel puţin. Aşa că, spune-mi adevărul, Jon Snow. Eşti un laş care şi-a lepădat mantia de frică sau există vreun alt motiv care te aduce la cortul meu?

Cu sau fără legea ospitalităţii, Jon Snow ştia că aici păşeşte pe o gheaţă subţire. Un singur pas greşit şi ar putea cădea în apa destul de rece ca să-i oprească inima. *Cântăreşte fiecare cuvânt înainte de a-l rosti,* îşi spuse. Luă o prelungă sorbitură din mied, ca să câştige timp. Când aşeză cornul deoparte, începu:

— Spune-mi de ce ţi-ai lepădat mantia şi am să-ţi spun şi eu de ce mi-am lepădat-o pe a mea.

Mance Rayder zâmbi, aşa cum sperase Jon că va face. Regele era, în mod limpede, un om căruia îi plăcea sunetul propriului glas.

— Ai auzit, negreşit. Poveşti despre dezertarea mea.

— Unii spun că a fost pentru o coroană, unii zic că pentru o femeie. Alţii că aveai sângele sălbaticilor.

— Sângele sălbaticilor se află în sângele Primilor Oameni, acelaşi care curge prin venele familiei Stark. Cât despre coroană, vezi vreuna?

— Văd o femeie. Jon aruncă o privire către Dalia.

Mance o luă de mână şi o trase mai aproape.

— Doamna mea n-are nici un amestec, am cunoscut-o când m-am întors de la castelul tatălui tău. Halfhand era cioplit din stejar bătrân, dar eu sunt făcut din carne şi am o slăbiciune prea mare pentru farmecele femeieşti… ceea ce nu mă deosebeşte cu nimic de trei sferturi din Rond. Există bărbaţi ce poartă încă veşmintele negre şi care au cunoscut de zece ori mai multe femei decât acest biet rege. Mai ai de ghicit, Jon Snow.

Jon chibzui o clipă.

— Halfhand spunea că ai o pasiune pentru muzica sălbatică.

— Am avut, am. Eşti mai aproape, da. Dar n-ai nimerit. Mance Rayder se ridică, desfăcu catarama cu care îi era prinsă mantia şi îşi lăsă veşmântul să cadă peste bancă. Pentru asta am făcut-o.

— Pentru o mantie?

— Mantia neagră de lână a Fraţilor Juraţi ai Rondului de Noapte, zise Regele- de-Dincolo-de-Zid. Într-o zi, într-o misiune, am doborât un elan mare şi frumos. Îl jupuiam, când mirosul sângelui a atras o pisică-nălucă din ascunzişul ei. Am alungat-o, dar nu înainte să-mi facă mantia fâşii. Vezi? Aici, aici şi aici. Chicoti. Mi-a sfâşiat şi braţul şi spatele, şi am sângerat mai rău decât elanul acela. Fraţii mei se temeau că aş putea să mor înainte de a ajunge la Maester Mullin, la Turnul Umbrei, aşa că m-au dus în satul de sălbatici unde ştiam că trăieşte o vindecătoare. Întâmplarea a făcut că murise, dar fiica ei s-a îngrijit de mine. Mi-a curăţat rănile, m-a cusut şi mi-a dat terci şi poţiuni până ce m-am întremat îndeajuns să pot călări din nou. Şi mi-a cusut şi rupturile din mantie, cu un fir de mătase roşie din Asshai, pe care bunica ei o scosese de pe epava unei corăbii naufragiate pe Ţărmul Îngheţat. Era comoara cea mai de preţ pe care o avea. Şi darul ei pentru mine. Mance Rayder îşi trase din nou mantia peste umeri. Dar la Turnul Umbrei, am primit o mantie nouă, de lână, neagră cu negru şi tivită cu negru, ca să se asorteze cu pantalonii mei negri şi cizmele mele negre, cu jiletca neagră şi cămaşa neagră de zale. Noua mantie nu era roasă, nu era ruptă, nici sfâşiată şi, mai cu seamă, nu avea roşu. Bărbaţii Rondului de noapte se îmbracă în negru, mi-a amintit aspru *Ser* Denys Mallister, ca şi cum aş fi uitat. Vechea mea mantie putea fi arsă acum, mi-a spus el.

Am plecat în dimineaţa următoare, într-un loc unde un sărut nu era o crimă şi un bărbat putea să poarte orice mantie dorea.

Închise catarama şi se aşeză din nou. Iar tu, Jon Snow?

Jon luă o altă înghiţitură de mied. *Există o singură poveste pe care ar putea-o crede.*

— Spui că ai fost la Winterfell, în noaptea în care tatăl meu l-a ospătat pe Regele Robert.

— Aşa am spus, într-adevăr, fiindcă aşa a fost.

— Atunci, ne-ai văzut pe toţi. Prinţul Joffrey şi Prinţul Tommen, Prinţesa Myrcella, fraţii mei Robb, Bran şi Rickon, surorile mele Arya şi Sansa. I-ai văzut trecând pe culoarul central, cu toţi ochii aţintiţi asupra lor şi ocupându-şi locurile la masă, chiar sub dais, unde şedeau regele şi regina.

— Îmi amintesc.

— Şi ai văzut unde stăteam eu, Mance? Se aplecă spre el. Ai văzut unde e aşezat bastardul?

Mance Rayder privi îndelung chipul lui Jon.

— Cred că ar fi cel mai bine să-ţi găsim o mantie nouă, spuse regele, întinzând mâna.

DAENERYS

Peste apa albastră şi liniştită se auzea, dinspre galere, bătaia lentă, ritmică, a tobelor, însoţită de foşnetul domol al vâslelor. Corabia masivă gemea în urma galerelor, cu parâmele încordate între ele. Pânzele *Balerionului* se povârneau fără vlagă, atârnând părăsite de pe catarge. Cu toate acestea, stând pe punte şi privind hârjoana dragonilor săi pe cerul albastru, fără nori, Daenerys Targaryen era mai fericită ca oricând.

Dothrakii ei numeau această mare *apa otrăvită,* neîncrezători în orice lichid pe care caii lor nu puteau să-l bea. În ziua în care cele trei corăbii ridicaseră ancora la Qarth, ai fi zis că porneau către iad, nu către Pentos. Bravii ei călăreţi de sânge priveau cu ochi mari şi albi linia coastei ce se pierdea în zare, fiecare din cei trei tineri hotărât să nu-şi arate teama în faţa celorlalţi doi, în timp ce slujitoarele ei, Irri şi Ihiqui, se agăţau cu disperare de parapet şi vomitau peste bord, la fiecare val. Ceilalţi membri ai micului *khalasar* rămăseseră sub punţi, preferând compania propriilor cai agitaţi în locul lumii neţărmurite ce se întindea, înfricoşătoare, de jur împrejurul corăbiilor. Când, la şase zile de drum, fuseseră potopiţi de o furtună iscată din senin, i-a auzit sub punte: caii nechezau şi loveau cu copitele, iar călăreţii se rugau cu glasuri subţiri, tremurătoare, la fiecare mişcare a *Balerionului.*

Însă pe Dany nici o furtună n-o putea speria. *Daenerys, Născută din Furtună,* i se spunea, căci venise pe lume, ţipând, în îndepărtata Piatră a Dragonului, în timp ce afară urla cea mai aprigă furtună din istoria Westerosului, o furtună atât de năprasnică încât smulsese garguiele de pe zidurile castelului şi făcuse ţăndări flota tatălui său.

Marea Îngustă era adesea furtunoasă, iar Daenerys o traversase de zeci de ori pe când era copilă, alergând de la un Oraş Liber la altul, mereu cu un pas înaintea ucigaşilor plătiţi ai Uzurpatorului. Iubea marea. Îi plăceau mirosul înţepător, sărat, al aerului şi imensitatea orizontului, mărginit doar de bolta cerului azuriu de deasupra. O făcea să se simtă mică, dar totodată liberă. Îi plăceau delfinii ce înotau uneori pe lângă *Balerion,* despicând valurile ca nişte suliţe de argint şi îi plăceau peştii zburători pe care îi zăreau când şi când. Îi plăceau chiar şi

marinarii, cu toate snoavele şi cântecele lor. Odată, călătorind la Braavos, în timp ce privea echipajul căznindu-se, în plină vijelie, să coboare o imensă pânză verde, chiar îi trecuse prin minte cât de bine ar fi să fie marinar. Dar când i-a spus asta fratelui său, Viserys a tras-o de păr până când i-au dat lacrimile.

— Eşti sângele dragonului, ţipase la ea. *Dragon,* nu cine ştie ce peşte puturos.

A fost un mare nătărău în privinţa asta şi în atâtea altele, gândi Dany. *Dacă era mai înţelept şi mai răbdător, ar fi călătorit el spre vest, să ia tronul care-i aparţinea de drept.* Viserys fusese prost şi hain, ajunsese ea să-şi dea seama, dar uneori îi era dor de el. Nu de omul crud, slab, care devenise spre sfârşit, ci de fratele care o lăsa uneori să se furişeze în patul lui, de băiatul care îi spunea poveşti despre Cele Şapte Regate şi îi vorbea despre cât de frumoase aveau să fie vieţile lor după ce-şi va revendica el coroana.

Căpitanul se ivi lângă umărul ei.

— Aş vrea ca *Balerion* să zboare, Înălţimea Ta, precum cel al cărui nume-l poartă, spuse el într-o valyriană stricată, condimentată din belşug cu accente din Pentos. Atunci n-ar mai fi nevoie să vâslim, nici să cârmim, nici să ne rugăm să fie vânt.

— Întocmai, căpitane, răspunse Dany cu un zâmbet, mulţumită că-l câştigase.

Căpitanul Groleo era un bătrân din Pentos, asemeni stăpânului său, Illyrio Mopatis, şi avusese emoţii ca o fecioară să ducă trei dragoni pe corabia lui. Cincizeci de găleţi cu apă de mare atârnau şi acum de copastie, gata să stingă flăcările. La început, Groleo voise ca dragonii să fie închişi în cuşti, iar Daenerys se învoise, ca să-i potolească temerile, dar suferinţa lor era atât de palpabilă, încât în curând se răzgândise şi insistase să fie eliberaţi.

Până şi căpitanul Groleo se bucura acum de asta. Avuseseră parte de un singur foc mic, stins cu uşurinţă. În schimb, *Balerion* începuse dintr-odată să aibă de departe mai puţini şobolani decât înainte, când navigase sub numele de *Saduleon.* Iar membrii echipajului, cândva pe cât de temători pe atât de curioşi, începuseră să manifeste o mândrie neobişnuit de puternică faţă de dragonii „lor”. Fiecăruia dintre ei, de la căpitan la ajutorul bucătarului, îi plăcea să-i privească zburând… deşi nici unuia atât de mult ca lui Dany.

Sunt copiii mei, îşi spuse, *şi dacă maegi a spus adevărul,*

atunci sunt singurii copii pe care s-ar putea să-i am vreodată.

Solzii lui Viserion erau de culoarea smântânii proaspete, iar coarnele, oasele aripilor şi creasta spinală de un auriu-închis ce scânteia ca metalul în lumina soarelui. Rhaegal era zămislit din verdele verii şi arămiul toamnei. Pluteau în cercuri largi deasupra corăbiei, sus, mai sus, fiecare încercând să se înalţe mai mult decât celălalt.

Dany învăţase că dragonii preferau întotdeauna să atace de sus. Dacă vreunul ajungea între soare şi celălalt dragon, îşi strângea aripile şi cobora, ţipând, în picaj, şi amândoi, înlănţuiţi, într-o minge încâlcită de solzi, se prăbuşeau din văzduh, cu fălcile trosnind şi cozile plesnind. Prima oară când făcuseră asta, Dany se temuse că aveau de gând să se omoare, însă era doar un joc. Îndată ce plonjau în apă, se depărtau şi se ridicau din nou, ţipând şi şuierând, cu apa sărată şiroind de pe trupurile lor, în timp ce aripile băteau aerul. Drogon era şi el în văzduh, deşi nu se zărea. Putea fi la mare distanţă înaintea lor sau poate în urmă, vânând.

Întotdeauna era înfometat, Drogon al ei. *Era înfometat şi creştea repede. Încă un an sau poate doi şi s-ar putea să fie destul de mare pentru călărit. Atunci nu voi mai avea nevoie de corăbii ca să traversez imensa mare de sare.*

Dar vremea aceea nu sosise încă. Rhaegal şi Viserion erau de dimensiunea unor căţeluşi, Drogon doar cu puţin mai mare şi orice dulău i-ar fi depăşit. Erau doar aripile de ei, coada şi gâtul, fiind mai uşori decât păreau. Şi astfel, Daenerys Targaryen trebuia să se bizuiască pe lemn, pe vânt şi pe pânză, ca s-o ducă acasă.

Lemnul şi pânza o slujiseră destul de bine până acum, dar, capricios, vântul o trădase. Timp de şase zile şi şase nopţi marea fusese liniştită, iar acum cea de-a şaptea zi sosise şi încă nici o adiere nu le umfla velele. Din fericire, două dintre corăbiile pe care Magister Illyrio le trimisese după ea erau galere de negoţ, cu două sute de vâsle fiecare şi cu echipaje de vâslaşi vânjoşi. Dar cu *Balerion* era altă poveste: o corabie burduhănoasă, cu cale imense şi vele uriaşe, dar neputincioasă în vreme de acalmie. *Rhaegar* şi *Meraxes* aruncaseră funii ca s-o tragă după ele, dar înaintarea devenise chinuitor de înceată. Toate cele trei corăbii erau înţesate de oameni şi încărcate până la refuz.

— Nu-l văd pe Drogon, zise *Ser* Jorah Mormont, alăturându-i-se. Iar s-a rătăcit?

— Noi suntem cei care ne-am rătăcit, *ser*. Lui Drogon nu-i place târâşul ăsta pe apă, nu mai mult decât îmi place mie.

Mai cutezător decât ceilalţi doi, dragonul ei negru fusese primul care îşi încercase aripile deasupra apei, primul care zburase de la o corabie la alta, primul care se avântase într-un nor călător... şi primul care ucisese. Peştii zburători nici nu apucau să străpungă suprafaţa apei că o suliţă de foc îi lua în stăpânire, îi înhăţa şi îi înghiţea.

— Cât de mare va creşte? întrebă Daenerys curioasă. Ştii?

— În Cele Şapte Regate, umblă vorba despre dragoni care au crescut atât de mari încât puteau să prindă krakeni uriaşi din mare.

Dany râse.

— Ar fi o privelişte de toată minunăţia...

— E doar o poveste, *Khaleesi,* zise cavalerul său exilat. Se vorbeşte şi despre dragoni bătrâni şi înţelepţi care trăiesc o mie de ani.

— Ei, bine, cât trăieşte un dragon *cu adevărat?* Îşi ridică privirea, în timp ce Viserion plana deasupra corabiei, bătând încet din aripi şi stârnind velele pleoştite.

Ser Jorah ridică din umeri.

— Viaţa unui dragon este, în mod firesc, de mai multe ori cât viaţa unui om, sau cel puţin aşa vor să ne facă să credem cântecele..., dar dragonii pe care Cele Şapte Regate i-au cunoscut cel mai bine au fost cei ai Casei Targaryen. Erau crescuţi pentru luptă şi în luptă au murit. Nu-i lucru uşor să ucizi un dragon, dar nu e imposibil.

Scutierul Barbă-Albă, care stătea la provă, cu o mână încolăcită pe după toiagu-i înalt, de lemn, se întoarse către ei şi spuse:

— Balerion Teroarea Neagră avea două sute de ani când a murit, în timpul domniei lui Jaehaerys Pacificatorul. Era atât de mare, încât putea înghiţi un zimbru întreg. Un dragon creşte neîncetat, Înălţimea Ta, atât timp cât are hrană şi libertate.

Numele lui era Arstan, dar Vânjosul Belwas îl poreclise Barbă-Albă, după înfăţişare, şi aproape toată lumea îi spunea acum aşa. Era mai înalt decât *Ser* Jorah, dar nu la fel de musculos. Avea ochii de un albastru-deschis şi o barbă lungă, albă ca neaua şi fină ca mătasea.

— Libertate? întrebă Dany curioasă. Ce vrei să spui?

— La Debarcaderul Regelui, strămoşii tăi au ridicat un imens

castel cu cupolă pentru dragonii lor. Groapa Dragonilor i se spune. Se află şi acum în vârful Dealului lui Rhaenys, dar e cu totul în paragină. Acolo sălăşluiau dragonii regali în vremurile de altădată şi era un sălaş cavernos, cu uşi de fier atât de mari, încât treizeci de cavaleri puteau trece alături prin ele. Însă s-a constatat că nici unul dintre dragonii din castel nu ajungea vreodată la dimensiunile strămoşilor lui. Maesterii spun că toată vina o purtau zidurile din jurul lor şi marea cupolă de deasupra.

— Dacă zidurile ar împiedica oamenii să crească, atunci ţăranii ar fi cu toţii minusculi, iar regii, mari ca nişte giganţi, zise *Ser* Jorah. Am văzut oameni uriaşi născuţi în bordeie şi pitici care locuiesc în castele.

— Oamenii sunt oameni, răspunse Barbă-Albă. Dragonii sunt dragoni.

Ser Jorah pufni cu dispreţ:

— Ce profund! Cavalerul exilului nu-l îndrăgea câtuşi de puţin pe bătrân, lăsase să se înţeleagă asta limpede încă de la început. Oricum, ce ştii tu despre dragoni?

— Destul de puţine, e adevărat. Totuşi, am slujit o vreme la Debarcaderul Regelui, în vremurile când Regele Aerys stătea pe Tronul de Fier, şi m-am plimbat printre craniile de dragoni care priveau în jos de pe zidurile sălii tronului.

— Viserys vorbea despre aceste cranii, interveni Dany. Uzurpatorul le-a dat jos şi le-a ascuns. Nu suporta să le vadă privindu-l de sus, cum şade pe tronu-i furat. Daenerys îi făcu semn lui Barbă-Albă să se apropie. L-ai întâlnit vreodată pe nobilul meu tată?

Regele Aerys al II-lea murise înainte de naşterea fiicei sale.

— Am avut această onoare, Înălţimea Ta.

— Ţi s-a părut bun şi blând?

Barbă-Albă se strădui cum putu mai bine să-şi ascundă sentimentele, dar erau acolo, i se citeau limpede pe chip. Alteţa Sa era… adesea agreabil.

— Adesea? zâmbi Dany. Dar nu întotdeauna?

— Putea fi foarte aspru cu cei pe care-i considera duşmani.

— Un om înţelept nu-şi face niciodată duşman un rege, spuse Dany. L-ai cunoscut şi pe fratele meu, Rhaegar?

— Se spunea că nimeni nu l-a cunoscut vreodată pe Rhaegar cu adevărat. Dar am avut privilegiul să-l văd la turnir şi l-am auzit adesea cântând la harpa sa cu corzi de argint.

Ser Jorah mârâi:

— Împreună cu alţi o mie, la vreun festival al recoltei. Mai urmează să pretinzi că i-ai fost scutier.

— Nu pretind aşa ceva, *ser*. Myles Mooton a fost scutierul Prinţului Rhaegar şi Richard Lonmouth după el. Când s-au dovedit vrednici, i-a făcut el însuşi cavaleri şi au rămas tovarăşii lui nedespărţiţi. Tânărul Lord Connington îi era şi el drag regelui, dar cel mai vechi prieten al său a fost Arthur Dayne.

— Sabia Zorilor! exclamă Dany încântată. Viserys obişnuia să vorbească despre minunata lui sabie albă. Spunea că *Ser* Arthur a fost singurul cavaler din regat care îl egala pe fratele nostru.

Barbă-Albă plecă fruntea.

— Nu e locul meu să pun la îndoială cuvintele Prinţului Viserys.

— Regele Viserys, îl corectă Dany. A fost rege, deşi nu a domnit niciodată. Viserys, Al Treilea pe Numele Său. Dar ce vrei să spui? Răspunsul lui nu fusese cel la care s-ar fi aşteptat. Cândva, *Ser* Jorah l-a numit pe Rhaegar ultimul dragon. Cu siguranţă trebuie să fi fost un luptător fără egal dacă a fost numit aşa.

— Înălţimea Ta, zise Barbă-Albă, Prinţul Pietrei Dragonului a fost un luptător puternic, dar…

— Continuă, îl îndemnă ea. Mie poţi să-mi vorbeşti deschis.

— Cum porunceşti. Bătrânul se sprijini de toiagu-i de lemn, încruntat. Un războinic fără egal…, astea sunt vorbe frumoase, Înălţimea Ta, dar bătăliile nu se câştigă cu vorbe.

— Bătăliile se câştigă cu săbii, spuse *Ser* Jorah fără ocolişuri. Iar Prinţul Rhaegar ştia să le mânuiască.

— Aşa e, *ser*, dar… Am văzut o sută de turniruri şi mai multe războaie decât mi-aş fi dorit şi totuşi, oricât de puternic, de ager sau de priceput ar fi un cavaler, sunt alţii care-l pot egala. Un bărbat poate să câştige un turnir şi să cadă în următorul. Un petic alunecos în iarbă poate însemna înfrângerea, sau ce ai mâncat la cină cu o seară înainte. O schimbare a vântului poate aduce darul victoriei. Aruncă o privire către *Ser* Jorah. Sau panglica unei doamne legată la braţul tău.

Chipul lui Mormont se întunecă.

— Ai grijă ce spui, bătrâne.

Dany ştia că Arstan îl văzuse pe *Ser* Jorah luptând la Lannisport, în turnirul pe care Mormont îl câştigase cu panglica unei doamne legată în jurul braţului. Câştigase şi inima doamnei, Lynesse din Casa Hightower, cea de-a doua soţie a sa, frumoasă şi de obârşie nobilă…, dar ea îl distrusese, îl părăsise şi amintirea

ei era acum amară pentru el.

— Fii blând, cavalerul meu. Dany aşeză o mână pe braţul lui *Ser* Jorah. Arstan n-a vrut nicidecum să te jignească, sunt sigură.

— Cum spui, *Khaleesi.* Glasul lui *Ser* Jorah era plin de duşmănie.

Dany reveni la scutier.

— Ştiu puţine despre Rhaegar. Doar poveştile pe care mi le-a spus Viserys, iar el era mic când a murit fratele nostru. Cum era el, cu adevărat?

Bătrânul chibzui o clipă.

— Înzestrat. Asta mai presus de orice. Hotărât, chibzuit, conştiincios, onest. Există o poveste despre el…, dar fără doar şi poate, *Ser* Jorah o ştie.

— Aş vrea s-o aud de la tine.

— Cum ţi-e voia, răspunse Barbă-Albă. Pe când era copil, Prinţul Pietrei Dragonului era studios din cale-afară. Învăţase să citească atât de devreme, încât oamenii ziceau că Regina Rhaella trebuie să fi înghiţit nişte cărţi şi o lumânare în timp ce îl purta în pântece. Pe Rhaegar nu-l interesau jocurile altor copii. Maesterii erau uluiţi de inteligenţa lui, dar cavalerii tatălui său îl zeflemiseau, zicând că Baelor cel Binecuvântat renăscuse. Până când, într-o zi, Prinţul Rhaegar a găsit în sulurile sale ceva care l-a schimbat. Nimeni nu ştie ce ar fi putut să fie, doar că băiatul şi-a făcut apariţia în curte, într-o dimineaţă devreme, când cavalerii îşi îmbrăcau armurile. S-a dus la *Ser* Willem Darry, maestrul armurier, şi i-a spus: Am nevoie de sabie şi de armură. Se pare că trebuie să fiu luptător.

— Şi a fost, spuse Dany încântată.

— A fost, într-adevăr. Barbă-Albă făcu o plecăciune. Îmi cer iertare, Înălţimea Ta. Noi vorbim de războinici şi văd că Vânjosul Belwas s-a trezit. Trebuie să mă îngrijesc de el.

Dany privi spre pupă. Eunucul urca din cala centrală, ager în ciuda dimensiunilor sale. Belwas era scund, dar voinic, nouăzeci şi cinci de kilograme bătute pe muchie de grăsime şi muşchi, cu burduhanul tuciuriu brăzdat de cicatrici albe, palide. Purta pantaloni bufanţi, o centură galbenă de mătase şi o vestă de piele minusculă până la ridicol, smălţată cu ţinte de fier.

— Vânjosului Belwas îi e foame, tună el, adresându-se tuturor şi nimănui în special. Vânjosul Belwas va mânca acum. Întorcându-se, îl zări pe Arstan pe teugă. Barbă-Albă, ai să-i aduci de mâncare Vânjosului Belwas!

— Poţi pleca, îi spuse Dany scutierului. Acesta se înclină din nou şi se îndepărtă, să vadă de nevoile celui pe care-l slujea.

Ser Jorah îi urmărea, cu o privire încruntată pe chipu-i aspru şi onest. Mormont era mare şi vânjos, cu maxilarul puternic şi umerii laţi. Nu era nicidecum un bărbat chipeş, însă era cel mai devotat prieten pe care-l cunoscuse Dany vreodată.

— Ai fi înţeleaptă dacă n-ai lua de bun tot ce spune bătrânul ăla, îi spuse el, când Barbă-Albă nu-i mai putea auzi.

— O regină trebuie să-i asculte pe toţi, îi reaminti ea. Pe cei de neam şi pe cei de rând, pe cei puternici şi pe cei slabi, pe cei nobili şi pe cei lipsiţi de scrupule. Poate că un glas te va minţi, dar în mai multe vei găsi întotdeauna adevărul. Citise asta într-o carte.

— Atunci ascultă glasul meu, Înălţimea Ta, spuse cavalerul exilat. Acest Arstan Barbă-Albă te trage pe sfoară. E prea bătrân să fie scutier şi vorbeşte cu prea multă elocinţă ca să fie servitorul acelui mocofan de eunuc.

Pare într-adevăr ciudat, fu ea nevoită să recunoască. Vânjosul Belwas era un fost sclav, crescut şi educat în arenele de luptă de la Meereen. Magister Illyrio îl trimisese ca s-o păzească, sau cel puţin aşa susţinea Belwas, şi era adevărat că Dany avea nevoie de pază. Uzurpatorul, de pe tronul lui, oferise pământuri şi rangul de lord oricui o va ucide. O încercare fusese făcută deja, cu o cupă de vin otrăvit. Cu cât se apropia mai mult de Westeros, cu atât devenea mai probabil un nou atac. La Qarth, vrăjitorul Pyat Pree trimisese după ea un Om Mâhnit, să-i răzbune pe Cei Nemuritori, arşi în Palatul de Pulbere. Se spunea că vrăjitorii nu uită niciodată răul ce li s-a făcut, iar Oamenii Mâhniţi nu dau niciodată greş. Majoritatea Dothrakilor erau şi ei, probabil, împotriva ei. Oamenii lui *Khal* Drogo conduceau acum propriile lor *khalasaruri* şi nici unul n-ar ezita să-i atace pe dată micul alai, să nimicească oamenii şi s-o târască pe Dany însăşi înapoi la Vaes Dothrak, să-şi ia locul cuvenit printre baborniţele ofilite din *Dosh khaleen.* Dany spera că Xaro Xhoan Daxos nu-i era duşman, dar neguţătorul din Qarth îi râvnea dragonii. Şi mai era Quaithe a Umbrelor, femeia aceea ciudată cu masca roşie de lac, cu toată povaţa ei criptică. Oare era şi ea un duşman, sau doar un prieten periculos? Dany nu-şi putea da seama.

Ser Jorah m-a salvat de otravă, iar Barbă-Albă de manticoră. Probabil că Vânjosul Belwas mă va apăra de ceea ce va urma. Era zdravăn, cu braţele ca nişte copăcei şi avea un *arakh* mare,

curbat, atât de tăios încât ar fi putut să se bărbierească cu el, în cazul, greu de crezut, că pe acei obraji netezi, arşi de soare, ar putea să răsară barba. Dar în acelaşi timp, era inocent ca un prunc. Ca protector, lăsa mult de dorit. *Din fericire, îl am pe Ser Jorah şi călăreţii mei de sânge. Şi dragonii mei, să nu uit niciodată.* Cu timpul, dragonii aveau să fie cei mai straşnici străjeri, întocmai cum fuseseră pentru Aegon Cuceritorul şi surorile lui, cu trei sute de ani în urmă. Totuşi, în clipa de faţă, îi aduceau mai multă primejdie decât protecţie. În lumea întreagă mai existau doar trei dragoni, şi aceia erau ai ei; erau o minune, o teroare şi erau de nepreţuit.

Cugeta la ce avea să spună, când simţi o răsuflare rece pe ceafă şi o şuviţă rebelă din păru-i argintiu-auriu începu să i se agite pe frunte. Deasupra, vela pârâia şi se mişca şi, dintr-odată, un strigăt puternic se ridică de pe tot cuprinsul *Balerionului.*

— Vânt, strigau marinarii. Vântul se întoarce, vânt!

Dany îşi ridică privirea către locul unde velele uriaşei corăbii se unduiau, mugind, în timp ce parâmele zbârnâiau, încordate, cântând cântecul dulce căruia îi duseseră dorul timp de şase nesfârşite zile.

Căpitanul Groleo alergă la pupa, strigând ordine. Pentoshii ridicau catargele, cei care nu ovaţionau. Până şi Vânjosul Belwas scoase un urlet puternic şi ţopăi puţin.

— Zeii sunt buni, zise Dany. Vezi, Jorah? Înaintăm din nou!

— Da, răspunse el, dar încotro, regina mea? Vântul bătu ziua întreagă, domol dinspre est la început, apoi în rafale sălbatice. Soarele apuse într-o vâlvătaie roşie. *Încă mă desparte o jumătate de lume de Westeros,* îşi reaminti Dany, *dar fiecare ceas mă duce mai aproape.* Încercă să-şi imagineze ce ar simţi când ar zări întâia oară pământul peste care fusese născută să domnească. *Va fi ţărmul cel mai frumos pe care l-am văzut vreodată. Ştiu. Cum altfel ar putea fi?*

Dar mai târziu în seara aceea, în timp ce Belwas se avânta prin întuneric şi Dany stătea cu picioarele încrucişate în patul ei din cabina căpitanului, hrănindu-şi dragonii – *Chiar şi pe mare,* spusese Groleo, atât de curtenitor, *reginele au întâietate în faţa căpitanilor* – se auzi o bubuitură puternică în uşă.

Irri dormea la picioarele patului (era prea îngust pentru trei, iar în seara aceasta era rândul lui Ihiqui să împartă patul de puf cu *khaleesi),* dar slujitoarea se trezi şi se duse la uşă, Dany trase pe ea o cuvertură şi şi-o strânse sub braţe. Era goală şi nu se

aştepta la musafiri la ora aceasta.

— Intră, spuse ea, când îl văzu pe *Ser* Jorah stând în faţa uşii, sub un felinar pâlpâitor.

Cavalerul exilului îşi aplecă fruntea când intră.

— Înălţimea Ta, îmi cer iertare că-ţi tulbur somnul.

— Nu dormeam, *ser*. Vino şi priveşte. Dany luă o bucată de carne sărată de porc din castronul pe care-l ţinea în poală şi o ridică, s-o vadă dragonii. Toţi trei o priviră cu lăcomie. Rhaegar îşi deschise aripile verzi şi agită aerul, iar gâtul lui Viserion se legănă înainte şi înapoi, ca un şarpe lung şi palid, urmărind mişcările mâinii ei. Drogon, spuse Dany încet, *dracarys.* Şi aruncă bucata de carne în aer.

Drogon se mişcă mai iute ca o cobră la atac. Din gură îi ţâşniră flăcări, portocalii, roşii şi negre, pârjolind carnea înainte să cadă. Când dinţii negri şi ascuţiţi ai dragonului se închiseră în jurul cărnii, capul lui Rhaegal se năpusti, ca şi cum ar fi vrut să fure prada dintre fălcile fratelui său, dar Drogon o înghiţi şi ţipă, iar dragonul verde, mai mic, nu putu decât să şuiere a pagubă.

— Încetează, Rhaegal, spuse Dany supărată, pocnindu-l peste cap. Tu ai primit data trecută. N-am nevoie de dragoni lacomi. Îi zâmbi lui *Ser* Jorah. Nu va mai fi nevoie să le prăjesc mâncarea deasupra mangalului.

— Aşa se pare. *Dracarys!*

La auzul acelui cuvânt, toţi cei trei dragoni îşi întoarseră capetele, iar Viserion îşi descărcă mânia cu o văpaie de flăcări aurii, care îl făcu pe *Ser* Jorah să schiţeze un pas grăbit înapoi. Dany chicoti.

— Ai grijă cum foloseşti acel cuvânt, *ser*, dacă nu vrei să-ţi pârlească barba. Înseamnă „focul dragonilor” în valyriana cultă. Am vrut să aleg drept comandă un cuvânt pe care nimeni să nu-l rostească din întâmplare.

Mormont clătină din cap.

— Înălţimea Ta, mă întreb dacă aş putea să-ţi spun câteva vorbe între patru ochi.

— Desigur. Irri, lasă-ne puţin. Aşeză o mână pe umărul gol al lui Jhiqui şi o scutură, să se trezească. Şi tu, draga mea. *Ser* Jorah vrea să-mi vorbească.

— Da, *Khaleesi.* Căscând, Jhiqui sări din pat goală, cu păru-i negru, des, răvăşit. Se îmbrăcă în grabă şi plecă împreună cu Irri, închizând uşa în spatele lor.

Dany le dădu dragonilor restul de carne sărată, lăsându-i să se

încaiere în preajma ei şi bătu cu palma patul, lângă ea.

— Şezi, dragă *ser*, şi spune-mi ce te frământă.

— Trei chestiuni. *Ser* Jorah se aşeză. Vânjosul Belwas. Acest Arstan Barbă-Albă şi Illyrio Mopatis, care i-a trimis.

Iar începe! Dany îşi trase cuvertura mai sus şi îşi înfăşură un capăt peste umăr.

— Şi de ce, mă rog?

— Vrăjitorii din Qarth ţi-au spus că vei fi trădată de trei ori, îi reaminti cavalerul exilului, în timp ce Viserion şi Rhaegal începură să se hârjonească.

— O dată pentru sânge, o dată pentru aur şi o dată pentru iubire. Dany nu era omul care să uite. Mirri Maz Duur fusese prima.

— Ceea ce înseamnă că mai rămân doi trădători... şi acum îşi fac apariţia aceştia doi. Mi se pare îngrijorător, da. Nu uita, Robert i-a promis titlul de lord celui care te va ucide.

Dany se aplecă şi-l trase pe Viserion de coadă, ca să-l îndepărteze de fratele său verde. În mişcare, cuvertura îi dezgoli pieptul. O înşfăcă iute şi se acoperi la loc.

— Uzurpatorul a murit, spuse ea.

— Dar fiul său domneşte în locul lui. *Ser* Jorah îşi ridică privirea şi ochii săi întunecaţi îi întâlniră pe ai ei. Un fiu îndatoritor plăteşte datoriile tatălui său. Chiar şi datoriile de sânge.

— Se prea poate ca acest băietan, Joffrey, să mă vrea moartă... dacă îşi aminteşte că sunt în viaţă. Ce legătură are asta cu Belwas şi Arstan Barbă-Albă? Bătrânul nici măcar nu poartă sabie, ai văzut şi tu.

— Da, şi am văzut cu câtă dibăcie mânuieşte toiagul ăla al său. Îţi aminteşti cum a ucis manticora la Qarth? Se putea la fel de bine să-ţi zdrobească ţie gâtlejul.

— Se putea, dar n-a fost aşa, sublinie ea. Era o manticoră ucigaşă, menită să mă omoare pe mine. Mi-a salvat viaţa.

— *Khaleesi,* ţi-a trecut prin minte că Barbă-Albă şi Belwas ar fi putut să fie aliaţi cu asasinul? E posibil ca totul să fi fost un şiretlic menit să-ţi câştige încrederea.

Râsul ei neaşteptat îl făcu pe Drogon să şuiere şi îl trimise pe Viserion, fâlfâind din aripi, deasupra ferestrei de sus.

— Şiretlicul a funcţionat de minune.

Cavalerul exilului nu-i întoarse zâmbetul.

— Sunt corăbiile lui Illyrio, căpitanii lui Illyrio, mateloţii lui Illyrio... iar Vânjosul Belwas şi Arstan sunt, la rândul lor, oamenii

lui, nu ai tăi.

— Magister Illyrio m-a apărat în trecut. Vânjosul Belwas spune că a plâns când a auzit că fratele meu e mort.

— Da, dar a plâns după Viserys sau pentru planurile pe care şi le făcuse cu el?

— Nu e nevoie ca planurile sale să se schimbe. Magister Illyrio e prietenul Casei Targaryen şi e bogat…

— Nu s-a născut bogat. După câte am văzut eu, nimeni nu se îmbogăţeşte prin bunătate, în lumea asta. Vrăjitorii au spus că a doua trădare va fi pentru aur. Ce iubeşte Illyrio Mopatis mai mult decât aurul?

— Propria-i piele. În celălalt capăt al cabinei, Drogon se foi agitat, scoţând fum pe nări. Mirri Maz Duur m-a trădat. Am ars-o pentru asta.

— Mirri Maz Duur era sub puterea ta. La Pentos, vei fi tu sub puterea lui Illyrio. Nu e acelaşi lucru. Îl cunosc pe magister la fel de bine ca tine. E un om perfid, şi abil…

— Am nevoie de oameni abili în jurul meu, dacă vreau să câştig Tronul de Fier.

Ser Jorah pufni.

— Vinarul ăla care a încercat să te otrăvească era şi el un om abil. Oamenii abili urzesc intrigi ambiţioase.

Dany îşi trase picioarele sub pătură.

— Tu mă vei apăra. Tu şi călăreţii mei de sânge.

— Patru oameni? *Khaleesi,* crezi că-l cunoşti pe Illyrio Mopatis foarte bine. Cu toate acestea, insişti să te înconjori de oameni pe care nu-i cunoşti, ca acest eunuc plin de aere şi cel mai bătrân scutier din lume. Învaţă de la Pyat Pree şi de la Xaro Xhoan Daxos.

Are intenţii bune, îşi reaminti Dany. *Face totul din dragoste.*

— Mi se pare că o regină care nu are încredere în nimeni e la fel de nesăbuită ca o regină care se încrede în toată lumea. Fiecare om pe care îl iau în slujba mea e un risc, înţeleg asta, dar cum să pun eu stăpânire pe Cele Şapte Regate fără asemenea riscuri? Să cuceresc Westerosul cu un cavaler al exilului şi trei călăreţi de sânge Dothraki?

Jorah îşi încleşta fălcile, cu îndărătnicie.

— Calea pe care ai ales-o e primejdioasă, nu voi tăgădui asta. Dar dacă te încrezi orbeşte în orice mincinos şi în orice intrigant care îţi iese în cale, vei sfârşi asemeni fratelui tău.

Încăpăţânarea lui o înfuria. *Nu are încredere în mine mai mult*

decât într-un copil.

— Vânjosul Belwas n-a fost în stare să-şi organizeze nici propriul mic dejun. Şi ce minciuni mi-a spus Arstan Barbă-Albă?

— Nu e ceea ce vrea să pară. Îţi vorbeşte cu mai mult curaj decât ar îndrăzni orice scutier.

— A vorbit deschis la porunca mea. L-a cunoscut pe fratele meu.

— O mulţime de oameni l-au cunoscut, Înălţimea Ta. În Westeros, Lordul Comandant al Gărzii Regale şade în consiliul mic şi îl slujeşte pe rege atât cu înţelepciunea, cât şi cu sabia sa. Dacă eu sunt cel dintâi din Garda Reginei, te rog, ascultă-mă. Vreau să-ţi înfăţişez un plan.

— Ce plan? Vorbeşte!

— Illyrio Mopatis te vrea la Pentos, sub acoperişul lui. Prea bine, du-te la el… dar atunci când hotărăşti tu, şi nu singură. Hai să vedem cât de loiali şi de ascultători sunt aceşti doi supuşi ai tăi cu adevărat. Porunceşte-i lui Groleo să schimbe direcţia către Golful Sclavilor.

Dany nu era convinsă că-i place cum sună toate acestea. Tot ce auzise despre târgul de carne vie din marile oraşe de sclavi Yunkai, Meereen şi Astapor era cumplit şi înfricoşător.

— Ce să caut eu la Golful Sclavilor?

— O oaste, răspunse *Ser* Jorah. Dacă îl placi atât de mult pe Vânjosul Belwas, poţi cumpăra alţi sute ca el în arenele de luptă de la Meereen…, dar la Astapor aş vrea eu să ajung. La Astapor poţi cumpăra sclavi Nepătaţi.

— Din cei cu coifuri ascuţite de bronz? Dany văzuse străjeri Nepătaţi în Oraşele Libere, postaţi la porţile magistraţilor, arhonţilor şi dinaştilor. La ce-mi trebuie mie Nepătaţi? Nici măcar nu călăresc, iar cei mai mulţi sunt graşi.

— Cei Nepătaţi pe care poate că i-ai văzut la Pentos şi Myr erau străjeri de casă. E o slujbă uşoară, iar eunucii au, oricum, tendinţa să se îngraşe. Mâncarea este singurul viciu care le este îngăduit. Să-i judeci pe Cei Nepătaţi după câţiva sclavi bătrâni de casă, Înălţimea Ta, e ca şi cum ai judeca toţi scutierii după Arstan Barbă-Albă. Ştii povestea Celor Trei Mii din Qohor?

— Nu. Cuvertura îi alunecă de pe umăr şi Dany şi-o potrivi la loc.

— S-a întâmplat acum o sută de ani şi mai bine, pe când Dothrakii au plecat pentru prima oară dinspre est, prădând şi pârjolind orice oraş, mic sau mare, ce le ieşea în cale. *Khalul* pe

care-l aveau în frunte purta numele de Temmo. *Khalasarul* lui nu era cât al lui Drogo, însă era destul de mare. Cincizeci de mii, cel puţin. Jumătate dintre ei, războinici cu cosiţe, cu clopoţei sunători prinşi în păr. Cei din Qohor ştiau că se apropie. Şi-au întărit zidurile, şi-au dublat gărzile şi, în plus, au tocmit două companii libere, Stindardele Strălucitoare şi Ceilalţi Fii. Şi, aproape în ultimul moment, au trimis un om la Astapor, să cumpere trei mii de Nepătaţi. Dar drumul înapoi la Qohor a fost un marş lung şi, când s-au apropiat, au zărit fum şi praf şi au auzit larma îndepărtată a luptei.

Când Cei Nepătaţi au ajuns în apropiere de oraş, soarele apusese. Ciorile şi lupii se ospătau la poalele zidurilor din ceea ce mai rămăsese din cavaleria grea a celor din Qohor. Stindardele Strălucitoare şi Ceilalţi Fii dăduseră bir cu fugiţii, aşa cum obişnuiesc să facă mercenarii când nu au şanse de izbândă. La lăsarea întunericului, Dothrakii se retrăseseră în taberele lor, să bea, să dănţuiască şi să petreacă, dar nimeni nu se îndoia că se vor întoarce în zori, să zdrobească porţile oraşului, să ia zidurile cu asalt, să prade şi să siluiască după bunul plac.

Dar când s-a crăpat de ziuă şi călăreţii de sânge ai lui Temmo au pornit cu *khalassarul lor,* au găsit trei mii de Nepătaţi postaţi în faţa porţilor, cu stindardul Caprei Negre fluturând deasupra capetelor. O oaste atât de neînsemnată era uşor de nimicit, dar ştii cum sunt Dothrakii. Aveau în faţa lor pedestraşi, iar pedestraşii pot fi uşor doborâţi de o oaste călare.

Dothrakii au atacat. Cei Nepătaţi şi-au apropiat scuturile, au coborât suliţele şi au stat neclintiţi. Cu douăzeci de mii de oşteni care zbierau, cu clopoţei în păr, în faţa lor, au stat neclintiţi.

De optsprezece ori au atacat Dothrakii şi tot de atâtea ori s-au lovit de scuturile şi suliţele acelea, ca nişte valuri de un ţărm stâncos. De trei ori şi-a trimis Temmo arcaşii înainte şi săgeţile lor au căzut ca ploaia asupra Celor Trei Mii, dar Cei Nepătaţi n-au făcut decât să-şi ridice scuturile deasupra capetelor până când a trecut potopul. Până la sfârşit, doar şase sute au mai rămas..., dar mai mult de douăsprezece mii de Dothraki zăceau morţi pe câmpul de bătălie, printre care *Khal* Temmo, cavalerii lui de sânge, ai săi *kos* şi toţii fiii pe care-i avea. În zorii celei de-a patra zile, noul *khal* şi-a condus supravieţuitorii dincolo de porţile oraşului, într-o măreaţă procesiune. Unul câte unul, fiecare bărbat şi-a tăiat pleata şi a aruncat-o la picioarele Celor Trei Mii. Din ziua aceea, straja oraşului Qohor e formată doar din

Nepătaţi, toţi cu suliţe înalte, de care atârnă o şuviţă de păr.

Asta vei găsi la Astapor, Înălţimea Ta. Acostează acolo şi continuă drumul spre Pentos pe uscat. Va fi un drum mai lung, da…, însă când vei sta la masă cu Magister Illyrio, vei avea o mie de săbii în spate, nu doar patru.

Într-adevăr, e înţelept ce spune, gândi Dany, *dar…*

— Şi cum o să cumpăr eu o mie de oşteni sclavi? N-am nimic de preţ, în afară de coroana pe care mi-a dat-o Frăţia Turmalinelor.

— Dragonii vor fi o minune la fel de mare în Astapor, ca în Qarth. S-ar putea ca sclavii să te copleşească, la rândul lor, cu daruri. De nu… aceste corăbii nu te poartă doar pe tine şi cei patru călăreţi de sânge ai tăi. Coţi de mătase, baloţi de blănuri de tigru, chihlimbare şi jad, sculpturi, şofran, smirnă… Sclavii sunt ieftini, Înălţimea Ta, blănurile de tigru sunt scumpe.

— Sunt blănurile lui *Illyrio,* se împotrivi ea.

— Iar Illyrio este prietenul Casei Targaryen.

— Un motiv în plus să nu-i fur bunurile.

— La ce folos prietenii bogaţi, dacă nu-şi pun avuţia la dispoziţia ta, regina mea? Dacă Magister Illyrio te va refuza, înseamnă că nu e decât un Xaro Xhoan Daxos cu patru bărbi. Iar dacă e sincer în devotamentul faţă de cauza ta, nu-ţi va cere socoteală pentru trei corăbii cu mărfuri de negoţ. Cum ar putea fi mai bine întrebuinţate aceste blănuri decât ca să-ţi cumpere un început de oaste?

E adevărat. Dany începea să se entuziasmeze.

— Un marş atât de lung nu va fi lipsit de pericole…

— Pericole există şi pe mare. Corsarii şi piraţii străbat apele pe drumul dinspre sud, iar la nord de Valyria, Marea Fumegândă e bântuită de demoni. Am putea fi zdrobiţi sau scufundaţi de următoarea furtună, un kraken ne-ar putea trage la fund… sau am putea să ne pomenim din nou fără vânt şi să murim de sete aşteptând să se stârnească. Un marş va avea alte primejdii, regina mea, dar nu mai mari.

— Dar dacă, totuşi, căpitanul Groleo refuză să schimbe direcţia? Şi Arstan, Vânjosul Belwas, ei ce vor face?

Ser Jorah se ridică în picioare.

— Poate că e timpul să afli.

— Da, hotărî ea. Aşa voi face. Dany dădu cuverturile la o parte şi ridică din pat. Mă voi duce îndată la căpitan şi am să-i poruncesc să se îndrepte către Astapor. Se aplecă deasupra

cufărului său, deschise capacul şi înhăţă primele veşminte care îi ieşiră în cale, o pereche de pantaloni largi de mătase. Dă-mi medalionul, îi porunci lui Jorah, trăgându-şi pantalonii peste şolduri. Şi vesta… începu ea, întorcându-se.

Ser Jorah o cuprinse în braţe.

— Oh, mai apucă ea să spună, în timp ce Jorah o strângea la piept, apăsându-i gura cu buzele. Mirosea a sudoare, a sare şi a piele, iar ţintele de fier ale jiletcii sale săpară în sânii ei dezgoliţi, când îi strivi trupul de trupul lui. O mână o ţinea pe după umăr, iar cealaltă îi alunecă pe spate, către talie. Gura lui Dany se deschise, fără poruncă. *Barba lui mă înţeapă,* gândi ea, *dar gura îi e dulce.* Dothrakii nu purtau barbă, doar mustăţi lungi şi, până atunci, doar *Khal* Drogo o mai sărutase. *N-ar trebui să facă asta, sunt regina, nu femeia lui.*

Fu un sărut lung, deşi Dany nu ar fi putut spune cât de lung. Când se sfârşi, *Ser* Jorah o eliberă, iar ea făcu iute un pas înapoi.

— N-ar fi… n-ar fi trebuit să…

— N-ar fi trebuit să aştept atât, completă el. Ar fi trebuit să te sărut la Qarth, la Vaes Tolloro. Ar fi trebuit să te sărut în pustiul roşu, în fiecare noapte şi în fiecare zi. Ai fost făcută să fii sărutată, des şi bine. Nu-şi dezlipea privirea de sânii ei.

Dany îşi acoperi pieptul cu mâinile, înainte ca sfârcurile s-o trădeze.

— Eu… nu se cuvine. Sunt regina ta.

— Regina mea, spuse el, şi cea mai curajoasă, dulce şi frumoasă dintre femei. Daenerys…

— *Înălţimea Ta!*

— Înălţimea Ta, se învoi el, *dragonul are trei capete,* îţi aminteşti? Te-ai întrebat ce înseamnă asta, de când ai auzit-o de la vrăjitorii din Castelul de Pulbere? Ei, bine, iată semnificaţia: Balerion, Meraxes şi Vhgar, călăriţi de Aegon, Rhaerys şi Visenya. Dragonul cu trei capete al Casei Targaryen – trei dragoni şi *trei călăreţi.*

— Da, răspunse Dany, dar fraţii mei sunt morţi.

— Rhaenys şi Visenya au fost soţiile lui Aegon şi deopotrivă surorile lui. Tu nu ai fraţi, dar poţi să-ţi iei soţi. Şi îţi spun adevărul, Daenerys, nu există alt om pe lume care ţi-ar fi vreodată la fel de credincios ca mine.

BRAN

Creasta se povârnea abruptă, o cută alungită de pietre şi pământ, de forma unei gheare. De versanţii de jos se agăţau pomi, pini, frasini şi păducei, dar mai sus pământul era sterp, iar linia despuiată a crestei se profila pe cerul înnourat.

Simţea chemarea înălţimilor. Începu să urce, săltând uşor la început, apoi mai repede, mai sus, mâncând pământul, cu picioarele-i puternice. În goana lui, păsările ţâşneau dintre crengile copacilor, scoţându-şi ghearele şi fâlfâindu-şi aripile către văzduh. Auzea suspinul vântului sus, printre frunze, veveriţele ciorovăindu- se, chiar şi sunetul unui con de pin căzând pe covorul pădurii. Miresmele îl împresurau ca un cântec, un cântec care umplea minunata lume verde.

Pietrele îi zburau de sub labe, în timp ce cucerea ultimii metri până în vârf. Soarele atârna deasupra pinilor înalţi, imens şi roşu, iar dedesubt, copacii şi dealurile se întindeau la nesfârşit, până acolo unde ochiul şi mirosul lui puteau străbate. În depărtări, un zmeu se învârtea în cercuri, întunecat pe cerul rozaliu.

Prinţ. Sunetul-de-om îi veni în cap pe neaşteptate, dar simţea adevărul din el. *Prinţ al lumii verzi, prinţ al pădurii lupilor.* Era puternic, ager şi feroce şi tot ce mişca în minunata lume verde îi ştia de frică.

Departe, mai jos, la poalele pădurii, ceva se mişcă printre copaci. O scânteie de gri, doar o străfulgerare şi dispăru, dar fu îndeajuns ca el să-şi ciulească urechile. Acolo, jos, lângă un pârâiaş verde şi iute, o altă siluetă se furişă, alergând. *Lupi,* ştiu el. Verii săi mai mici, hăituind vreo pradă. Acum prinţul vedea mai mulţi, umbre cu labe sprintene, cenuşii. *O haită.*

Avusese şi el o haită cândva. Cinci la număr fuseseră, şi un al şaselea, care stătea deoparte. Undeva, în adâncul lui, se aflau sunetele cu care oamenii îi numiseră pentru a-i deosebi unul de altul, dar nu după sunetele oamenilor îi cunoştea el. Îşi amintea mirosurile lor, ale fraţilor şi surorilor lui. Aveau cu toţii acelaşi miros, miros de *haită,* dar, în acelaşi timp, fiecare era diferit.

Prinţul simţea că fratele lui cel furios, cu ochii verzi, scânteietori, era prin preajmă, deşi era multă vreme de când nu-l văzuse. Se îndepărta cu fiecare apus de soare, şi acest frate fusese ultimul. Ceilalţi erau risipiţi, ca frunzele răvăşite de vântul

sălbatic.

Totuşi, uneori îi putea simţi, ca şi cum încă s-ar fi aflat cu el, numai că erau ascunşi privirii de un bolovan sau de un pâlc de copaci. Nu le simţea mirosul, nici nu-i auzea, însă îi simţea în spate… pe toţi, în afară de sora pe care o pierduseră. Coada i se pleoşti când îşi aminti de ea. *Patru acum, nu cinci. Patru, şi încă unul, cel alb, fără de glas.*

Pădurile acestea erau ale lor, versanţii înzăpeziţi şi munţii stâncoşi, falnicii pini verzi şi stejarii cu frunze aurii, pâraiele năvalnice şi lacurile albastre, tivite cu degete albe de gheaţă. Dar sora lui părăsise lumea sălbăticiei, pentru a păşi în castelele de piatră ale oamenilor, unde alţi vânători erau stăpâni, şi odată intrat acolo, era greu să găseşti calea înapoi. Prinţul lup nu uitase.

Vântul se stârni pe neaşteptate.

Căprioară şi teamă şi sânge. Mirosul prăzii îi deşteptă foamea. Prinţul adulmecă iarăşi aerul, întorcându-se şi apoi o luă la goană, săltând de-a lungul crestei, cu fălcile pe jumătate deschise. În capătul celălalt, creasta era mai abruptă decât pe unde urcase, dar el zburda nestingherit peste pietre, peste rădăcini şi frunze moarte, coborând printre copaci, în salturi lungi, mâncând pământul. Mirosul îi dădea ghes, zorindu-l.

Când ajunse lângă ea, căprioara era la pământ, pe moarte, înconjurată de opt dintre verii săi mai mici. Căpeteniile haitei începuseră deja să mănânce, masculul mai întâi, pe urmă femela lui, sfâşiind pe rând carnea de pe pântecele roşu al prăzii. Ceilalţi aşteptau răbdători, toţi în afară de coada haitei, care veghea, plimbându-se în cerc, la câţiva paşi de ceilalţi, cu propria coadă coborâtă. El avea să mănânce ultimul, ce rămânea de la fraţii lui.

Prinţul venea împotriva vântului, astfel că nu-l simţiră, până când sări pe un buştean căzut, la şase paşi de locul unde mâncau. Coada haitei îl văzu prima, scoase un scheunat jalnic şi se retrase furişându-se. Fraţii lui de haită se întoarseră la auzul sunetului şi-şi dezveliră colţii, mârâind toţi, în afară de căpetenia haitei şi de femela lui.

Lupul străvechi le răspunse cu un mârâit prelung, arătându-şi, la rându-i, colţii. Era mai voinic decât verii săi, de două ori cât coada sfrijită a haitei, şi cu o jumătate de stat mai mare decât cele două căpetenii. Sări în mijlocul lor şi trei dintre ei se îndepărtară, topindu-se în pădure. Un altul se apropie, clănţănind din dinţi. Întâmpină atacul cu capul înainte, prinse laba lupului

între fălci şi îl azvârli cât colo, schelălăind şi şchiopătând.

Şi apoi mai rămase doar căpetenia lupilor de înfruntat, masculul mare, cenuşiu, cu botul plin de sângele proaspăt de pe pântecele moale al prăzii. Avea şi pete albe pe bot, semn că era un lup bătrân, iar când deschise gura, printre dinţi i se prelinse saliva roşie.

N-are teamă, gândi prinţul, *întocmai ca şi mine.* Avea să fie o luptă pe cinste. Se năpustiră unul asupra celuilalt.

Îndelung se luptară, rostogolindu-se încătuşaţi peste rădăcini, pietre şi frunze moarte şi peste măruntaiele împrăştiate ale prăzii, sfâşiindu-se cu colţii şi ghearele, despărţindu-se, dându-şi ocol şi ţâşnind unul spre altul, pentru a se lupta din nou. Prinţul era mai mare şi de departe mai puternic, dar vărul lui avea o haită în spate. Femela se învârtea în jurul lor, pândindu-i de aproape, pufnind şi mârâind, gata să intervină dacă tovarăşul ei ar ceda, însângerat. Din când în când, ceilalţi lupi se repezeau şi ei să-l înhaţe pe prinţ de un picior sau de o ureche, când era întors în cealaltă parte. Unul îl supără atât de tare, încât prinţul se răsuci, negru de furie, şi sfâşie beregata atacatorului. După asta, ceilalţi se ţinură la distanţă.

Şi pe când ultimele raze roşii de lumină se strecurau printre crengile verzi şi aurii, bătrânul lup se culcă istovit la pământ şi se rostogoli, arătându-şi gâtlejul şi burta. Se preda.

Prinţul îl adulmecă şi îi linse sângele de pe blană şi de pe carnea sfâşiată. Când bătrânul lup scânci încet, lupul străvechi se îndepărtă. Era foarte flămând acum, şi prada era a lui.

— Hodor!

Sunetul neaşteptat îl făcu să se oprească, mârâind. Lupii îl priviră cu ochi verzi şi galbeni, strălucind de ultimele raze de lumină ale zilei. Nici unul nu auzise. Era un vânt bizar, care suflase doar în urechile lui. Îşi îngropa fălcile în burta căprioarei şi sfâşie o bucată mare de carne.

— Hodor, Hodor.

Nu, gândi el. *Nu, nu vreau.* Era gândul unui băiat, nu al unui lup străvechi. Pădurile se întunecară de jur împrejur, până când mai rămaseră doar umbrele copacilor şi ochii strălucitori ai verilor săi. Iar *prin* ochii aceştia, şi dincolo de ei, zări faţa zâmbitoare a unui om voinic şi beciul de piatră cu zidurile pătate cu silitră. Gustul cald, vârtos, al sângelui, îi dispăru de pe limbă. *Nu, nu, nu, vreau să mănânc. Vrea. Vreau...*

— Hodor, hodor, hodor, hodor, hodor, incantă Hodor,

scuturându-l uşurel de umeri, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Hodor încerca să fie blând, întotdeauna încercase, dar era înalt de doi metri şi mai puternic decât îşi dădea seama şi dinţii lui Bran începură să clănţăne sub mâinile sale uriaşe.

— *NU!* ţipă el plin de furie. Hodor, lasă-mă. Sunt aici, sunt *aici.*

Hodor se opri, cu un aer stânjenit.

— Hodor?

Pădurile şi lupii dispăruseră. Bran revenise jos, în beciul umed al unui străvechi turn de veghe, abandonat, pesemne, cu mii de ani în urmă. Nu prea se mai putea numi turn acum. Până şi pietrele căzute la pământ erau năpădite de muşchi şi iederă, de nu le puteai zări până ce nu te aflai chiar deasupra lor. Turnul Prăbuşit, aşa îl numise Bran; dar cea care găsise drumul către beci fusese Meera.

— Ai fost prea mult timp plecat. Jojen Reed avea treisprezece ani, doar cu patru mai mulţi decât Bran. Jojen nu era nici mult mai înalt, doar cu cinci centimetri, poate şase, dar avea un fel solemn de a vorbi care-l făcea să pară mai în vârstă şi mai înţelept decât era de fapt. La Winterfell, Bătrâna Nan îl poreclise „micul bunic”.

Bran se încruntă la el.

— Voiam să mănânc.

— Meera se va întoarce în curând cu cina.

— Mi s-a urât de broaşte. Meera era de la Gât, unde se mâncau broaşte, aşa că Bran bănuia că nu o putea chiar *învinui* că prindea atât de multe, dar... Voiam să mănânc căprioara. Pentru o clipă, îşi aminti gustul, sângele şi carnea crudă, consistentă, şi simţi cum îi lasă gura apă. *Am câştigat lupta pentru ea. Am câştigat.*

— Ai marcat copacii?

Bran se îmbujora. Jojen îi spunea întotdeauna să facă anumite lucruri când îşi deschidea al treilea ochi şi intra în pielea Verii. Să zgârie scoarţa unui copac, să prindă un iepure şi să-l aducă în gură, nemâncat, să împingă nişte pietre într-un şir. *Lucruri stupide.*

— Am uitat.

Era adevărat. *Avea de gând* să facă lucrurile pe care i le cerea Jojen, dar, odată devenit lup, ele nu mai păreau niciodată importante. Erau întotdeauna lucruri de văzut şi lucruri de mirosit, o întreagă lume verde de cutreierat. Şi putea alerga! Nu era nimic mai plăcut decât să alergi, în afară de goana după

pradă.

— Am fost prinţ, Jojen, îi spuse băiatului mai mare. Am fost prinţul pădurilor.

— *Eşti* prinţ, îi aminti Jojen cu blândeţe. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Lui Bran îi veni pur şi simplu să-l pocnească.

— Vreau să rosteşti cuvintele. Spune-mi cine eşti.

— Bran, zise el ursuz. *Bran cel Zdrobit.* Brandon Stark. *Băiatul Schilod.* Prinţul de Winterfell. Un Winterfell pârjolit şi prăbuşit, cu oamenii risipiţi sau ucişi. Grădinile de sticlă erau sfărâmate şi apa fierbinte ţâşnea din zidurile crăpate, fumegând sub soare. *Cum poţi fi prinţul unui tărâm pe care poate nu-l vei revedea niciodată?*

— Şi cine este Vara? îl îndemnă Jojen.

— Lupul meu străvechi. Zâmbi. Prinţul pădurii.

— Bran băiatul şi Vara lupul. Sunteţi doi, aşadar?

— Doi, suspină el, şi unul. Îl ura pe Jojen când devenea atât de netot. *La Winterfell voia să-mi visez visul de lup, iar acum, când ştiu cum s-o fac, mă cheamă mereu înapoi.*

— Nu uita asta, Bran. Nu uita de tine însuţi, altfel lupul te va mistui. Când vă uniţi, nu e suficient să alergi, să vânezi şi să urli în pielea lupului.

Pentru mine, este, gândi Bran. Se simţea mai bine în pielea lupului decât într-a lui. *La ce bun să-ţi poţi schimba pielea dacă nu poţi s-o porţi pe cea care-ţi place?*

— N-ai să uiţi? Şi, data viitoare, marchează copacii. Orice copac, nu contează, atât timp cât o faci.

— O voi face. O să-mi aduc aminte. Aş putea să mă întorc şi s-o fac acum, dacă vrei. Nu voi uita de data asta. *Dar îmi voi mânca mai întâi căprioara şi mă voi mai lupta niţel cu lupii ăia.*

Jojen îşi scutură capul.

— Nu. Mai bine stai şi mănâncă. Cu gura ta. Un om-lup nu poate să trăiască din ceea ce mănâncă animalul lui.

De unde ştii tu? gândi Bran cu ranchiună. *N-ai fost niciodată om-lup, nu ştii cum e.*

Hodor se ridică dintr-odată în picioare, aproape lovindu-şi capul de tavanul boltit.

— HODOR! urlă el, repezindu-se la uşă. Meera o deschise chiar înainte ca el să ajungă lângă ea şi păşi în adăpostul lor. Hodor hodor! spuse imensul grăjdar, zâmbind larg.

Meera Reed avea şaisprezece ani, femeie în toată firea, dar nu era mai înaltă decât fratele ei. Toţi oamenii mlaştinilor erau

scunzi, îi spusese ea odată lui Bran, când o întrebase de ce nu e mai înaltă. Cu părul castaniu şi ochii verzi, plată ca un băiat, umbla cu o graţie mlădioasă pe care Bran nu putea decât s-o privească şi s-o invidieze. Meera purta un pumnal lung şi ascuţit, dar cel mai mult îi plăcea să se bată cu un trident ascuţit de prins broaşte într-o mână şi un năvod în alta.

— Cui îi e foame? întrebă ea, ridicându-şi captura: doi păstrăvi mici, argintii, şi şase broaşte verzi şi grase.

— Mie, răspunse Bran. *Dar nu de broaşte.* La Winterfell, înainte să se întâmple toate nenorocirile, Walderii obişnuiau să spună că, dacă mănânci broaşte, ţi se înverzesc dinţii şi îţi creşte muşchi sub braţ. Se întreba dacă Walderii erau morţi. Nu le văzuse trupurile la Winterfell…, însă fuseseră cadavre o mulţime, iar în interiorul clădirilor nu căutaseră.

— Atunci, n-avem decât să te hrănim. Bran, mă ajuţi să curăţ captura?

Bran încuviinţă. Era greu să fii îmbufnat cu Meera. Era mult mai veselă decât fratele ei şi parcă ştia întotdeauna cum să-l facă să zâmbească. Niciodată n-o speria sau n-o supăra nimic. *Ei, bine, în afară de Jojen, uneori…* Jojen Reed putea să sperie aproape pe oricine. Se îmbrăca în verde din cap până-n picioare, avea ochii întunecoşi ca muşchiul de pe pietre şi avea vise verzi. Ceea ce visa Jojen se adeverea. *Doar că m-a visat mort şi nu sunt.* Totuşi, într-un fel, era.

Jojen îl trimise pe Hodor afară după lemne şi aprinse un foculeţ, în timp ce Bran şi Meera spălau peştele şi broaştele. Folosiră coiful Meerei pe post de oală, tăind carnea în cubuleţe şi aruncând înăuntru nişte apă şi nişte ceapă sălbatică. Hodor învăţase să facă tocană de broaşte. Nu se compara cu căprioara, dar nu era nici rea, hotărî Bran în timp ce mânca.

— Mulţumesc, Meera, spuse el. Doamna mea!

— Cu multă plăcere, Înălţimea Ta.

— Mâine, anunţă Jojen, ar fi bine să plecăm.

Bran o văzu pe Meera crispându-se.

— Ai avut un vis verde?

— Nu, recunoscu el.

— Atunci de ce să plecăm? întrebă sora lui. Turnul Prăbuşit e un loc bun pentru noi. Fără sate prin preajmă, pădurile sunt pline de vânat, în lacuri şi pâraie sunt peşti şi broaşte… şi cine să ne găsească vreodată aici?

— Nu e locul unde ar trebui să fim.

— Totuşi, e sigur.

— *Pare* sigur, ştiu, răspunse Jojen, dar pentru cât timp? La Winterfell a avut loc o bătălie, am văzut morţii. Bătăliile înseamnă războaie. Dacă vreo armată ne-ar lua pe nepregătite…

— S-ar putea să fie oastea lui Robb, spuse Bran. Robb se va întoarce din sud în curând, ştiu că aşa va fi. Se va întoarce cu toate flamurile şi îi va alunga pe oamenii de fier.

— Maesterul tău n-a zis nimic de Robb, când zăcea pe moarte, îi reaminti Jojen. *Oameni de fier pe Ţărmul Stâncos,* a zis el, şi *la est, Bolton Bastardul.* Moat Cailin şi Deepwood Motte prăbuşite, moştenitorul Casei Cerwyn mort, şi castelanul de la Castelul lui Torrhen. *Război pretutindeni,* aşa a *spus, fiecare împotriva vecinului său.*

— Iar o luăm de la început, zise Meera. Tu vrei să mergem la Zid şi la cioara ta cu trei ochi. Foarte bine, numai că Zidul e departe şi Bran nu are alte picioare în afară de ale lui Hodor. Dacă am avea cai…

— Dacă am fi vulturi am putea zbura, i-o tăie Jojen, dar aripi nu avem, aşa cum nu avem nici cai.

— Cai putem găsi, zise Meera. Chiar şi în adâncul pădurii lupilor, există pădurari, ţărani, vânători. Unii dintre ei trebuie să aibă cai.

— Şi dacă au, ce facem, îi furăm? Ce suntem noi, hoţi? Atâta ne mai trebuie, să ne mai şi urmărească cineva!

— Am putea să-i cumpărăm, preciza ea. Să-i târguim.

— Uită-te la noi, Meera. Un băiat infirm cu un lup străvechi, un uriaş nătâng şi doi mlăştinari la o mie de leghe de Gât. *Vom fi recunoscuţi.* Şi va merge vorba. Atât timp cât Bran rămâne mort, e în siguranţă. Viu, devine pradă pentru cei care-l vor mort pe veci şi de-a binelea. Jojen se duse la foc şi începu să aţâţe jarul cu un băţ. Undeva, la nord, cioara cu trei ochi ne aşteaptă. Bran are nevoie de un dascăl mai bun decât mine.

— Cum, Jojen? întrebă sora lui. Cum?

— Pe jos, răspunse el. Pas cu pas.

— Drumul de la Apa Cenuşie la Winterfell ne-a luat o veşnicie şi pe atunci eram călare. Tu vrei să străbatem un drum şi mai lung pe jos, fără măcar să ştim unde se sfârşeşte. Dincolo de Zid, spui tu. Eu n-am fost acolo, şi nici tu, dar ştiu că Dincolo de Zid e un ţinut mare, Jojen. Există mai multe ciori cu trei ochi sau numai una? Cum o găsim?

— Probabil ne va găsi ea pe noi.

Înainte ca Meera să găsească o replică, auziră sunetul: urletul îndepărtat al unui lup, străbătând prin noapte.

— Vara? întrebă Jojen, ciulind urechea.

— Nu. Bran cunoştea glasul lupului său.

— Eşti sigur? întrebă micul bunic.

— Sigur. Vara hoinărise departe în ziua aceea şi n-avea să se întoarcă până în zori. *O fi având Jojen vise verzi, dar nu poate deosebi un lup obişnuit de un lup străvechi.* Bran se întreba de ce îi dădeau cu toţii atât de mult ascultare lui Jojen. Nu era prinţ, aşa cum era el, nu era mare şi puternic, ca Hodor, şi nici nu era un vânător atât de iscusit ca Meera, şi totuşi, Jojen era întotdeauna cel care le spunea ce să facă. Ar trebui să furăm cai, aşa cum vrea Meera, zise Bran, şi să pornim călare spre Umbers, până la Ultima Vatră. Chibzui o clipă. Sau am putea să furăm o barcă şi să o luăm în josul Pumnalului Alb, până la Portul Alb. Acolo stăpâneşte Lordul Manderly, grăsanul. A fost prietenos la sărbătoarea recoltei. Voia să construiască corăbii. Poate că a şi construit câteva şi am putea să mergem pe apă până la Riverrun şi să-l aducem pe Robb acasă, cu toată oştirea lui. Atunci n-ar mai conta cine ar şti că sunt în viaţă. Robb n-ar lăsa pe nimeni să ne facă vreun rău.

— Hodor, izbucni Hodor. Hodor, hodor.

Era singurul căruia îi plăcea planul lui Bran. Meera nu făcu decât să-i zâmbească, iar Jojen se încruntă. Nu-i făceau niciodată pe voie, deşi Bran era un Stark şi, mai mult, un prinţ, iar cei din clanul Reed, de la Gât, erau purtătorii de flamuri ai Casei Stark.

— Hoooodor, zise Hodor, legănându-se. Hooooooo-dor, hoooooodor, hoDOR, hoDOR, hoDOR. Îi plăcea să facă asta uneori, să-şi spună pur şi simplu numele în mai multe feluri, la nesfârşit. Alteori, stătea atât de liniştit încât uitai de prezenţa lui. Nu puteai şti niciodată la ce să te aştepţi de la Hodor. HODOR, HODOR, HODOR! strigă el.

No să se oprească, îşi dădu seama Bran.

— Hodor, ce ar fi să te duci tu afară şi să exersezi cu sabia?

Grăjdarul uitase de sabia lui, dar acum îşi amintea.

— Hodor! izbucni el, plecând să-şi caute sabia. Luaseră trei săbii din criptele de la Winterfell, acolo unde Bran şi fratele său, Rickon, se ascunseseră de oamenii de fier ai lui Theon Greyjoy. Bran revendicase sabia unchiului său Brandon, Meera pe cea găsită pe genunchii bunicului său, Lordul Rickard. Sabia lui Hodor era mult mai veche, o bucată imensă de fier, roasă de secolele

cât zăcuse nefolosită, şi pătată din belşug de rugină. Hodor era în stare s-o învârtă câte patru ore, fără oprire. Lângă pietrele prăbuşite se afla un copac putrezit pe care îl tăiase în bucăţi, pe jumătate.

Chiar şi după ce ieşi, îl mai auziră, prin ziduri, răcnind HODOR, în timp ce lovea copacul, în dreapta şi-n stânga. Din fericire, pădurea lupilor era imensă şi nu era de aşteptat să fie cineva prin preajmă, ca să-l audă.

— Jojen, ce-ai vrut să spui despre dascăl? întrebă Bran. *Tu eşti* dascălul meu. Ştiu că n-am însemnat copacii, dar data viitoare am s-o fac. Cel de-al treilea ochi îmi e deschis, aşa cum ai vrut…

— Atât de larg deschis încât mă tem c-o să te prăbuşeşti prin el şi o să trăieşti toată viaţa ca lup al pădurii.

— N-am să fac asta, îţi promit.

— Băiatul promite. Dar lupul îşi va aminti? Alergi cu Vară, vânezi cu el, ucizi cu el…, dar te supui voinţei lui mai mult decât se supune el voinţei tale.

— Pur şi simplu, uit, se plânse Bran. Am doar nouă ani. Mă voi descurca mai bine când voi fi mai mare. Nici măcar Florian Bufonul sau Prinţul Aemon Cavalerul Dragon n-au fost mari cavaleri când aveau *nouă ani.*

— E adevărat, zise Jojen, şi ar fi un lucru înţelept de spus, dacă zilele ar creşte… dar nu e aşa. Eşti un copil al verii, ştiu. Spune-mi sloganul Casei Stark.

— *Vine iarna.* Numai rostind cuvintele, lui Bran i se făcu frig.

Jojen clătină solemn din cap.

— Am visat un lup înaripat, legat de pământ cu lanţuri de piatră şi am venit la Winterfell să-l eliberez. Acum ţi-ai lepădat lanţurile, dar nu zbori.

— Atunci, învaţă-mă. Bran se temea şi acum de cioara cu trei ochi care îi bântuia uneori visele, ciugulindu-i la nesfârşit pielea dintre ochi şi spunându-i să zboare. Tu ai viziunea verde.

— Nu, răspunse Jojen, sunt doar un băiat care visează. Cei care aveau viziunea verde erau mai mult decât atât. Erau şi oameni-lup, ca tine, şi cel mai mare dintre ei putea intra în pielea oricărei făpturi care zboară, înoată sau se târăşte şi putea să se uite prin ochii copacilor inimii şi să vadă adevărul din spatele lunii.

— Zeii dau multe daruri, Bran, continuă Jojen. Sora mea vânează. Are darul de a alerga repede şi de a sta atât de nemişcată încât parcă dispare. Are urechi ascuţite, ochi ageri şi o

mână sigură, cu năvodul şi suliţa. Poate să respire noroi şi să zboare printre copaci. Eu n-aş putea face asta, nu mai mult decât tine. Mie zeii mi-au dat vise verzi, iar ţie... tu ai putea să mă depăşeşti, Bran. Tu eşti lupul înaripat şi nu se ştie cât de sus şi de departe ai putea să zbori... dacă ai avea pe cineva care să te înveţe. Cum te pot ajuta eu să stăpâneşti un dar pe care nu-l înţeleg? Noi ne amintim de Primii Oameni de la Gât şi de copiii pădurii care le erau prieteni... dar atât de multe au rămas uitate şi atât de multe n-am ştiut niciodată.

Meera îl luă pe Bran de mână.

— Dacă rămânem aici, fără să deranjăm pe nimeni, vei fi în siguranţă până când se termină războiul. Dar nu vei învăţa decât ce-ţi poate spune fratele meu, şi i-ai auzit părerea. Dacă plecăm de aici şi ne căutăm adăpost la Ultima Vatră sau dincolo de Zid, riscăm să fim luaţi ostatici. Eşti doar un copil, ştiu, dar mai eşti şi prinţul nostru, fiul stăpânului nostru şi adevăratul moştenitor al regelui nostru. Ţi-am jurat credinţă, pe bronz şi fier, pământ şi apă, pe gheaţă şi foc. Riscul e al tău, Bran, la fel şi darul. Cred că şi alegerea ar trebui să-ţi aparţină. Suntem la dispoziţia ta. Meera zâmbi. Cel puţin în privinţa asta.

— Vrei să spui, întrebă Bran, că veţi face aşa cum spun? Cu adevărat?

— Cu adevărat, prinţul meu, răspunse fata, aşa că gândeşte-te bine.

Bran încercă să cumpănească, aşa cum ar fi făcut tatăl său. Unchii Mareluijon, Hother Whoresbane şi Mors Crowfood, erau oameni feroce, dar bănuia că erau loiali. Iar Casa Karstark, la fel. Karhold era un castel puternic, aşa spune mereu tatăl său. *Vom fi în siguranţă la clanurile Umber şi Karstark.*

Sau ar putea merge spre sud, la Lordul Manderly, grăsanul. La Winterfell fusese foarte vesel şi nu păruse niciodată să-l privească pe Bran cu atâta milă, asemenea celorlalţi lorzi. Castelul Cerwyn era mai aproape decât Portul Alb, dar Maester Luwin spusese că Cley Cerwyn era mort. *Poate că şi cei din clanurile Umber, Karstark şi Manderly sunt cu toţii morţi,* îşi dădu el seama. Aşa cum ar fi şi el, dacă l-ar fi prins oamenii de fier sau Bolton Bastardul.

Dacă ar rămâne aici, ascunşi în spatele Turnului Prăbuşit, nimeni nu i-ar găsi. Ar rămâne în viaţă. *Şi schilod.*

Bran îşi dădu seama că plângea. *Copilaş prost,* îşi zise în gând. Indiferent unde s-ar duce, la Karhold, la Portul Alb sau la Straja

Apei Cenuşii, când ar ajunge acolo ar fi tot un infirm. Îşi strânse mâinile în pumn.

— Vreau să zbor, le spuse. Vă rog, duceţi-mă la cioară.

DAVOS

Când urcă pe punte, promontoriul alungit al insulei Driftmark se micşora în spatele lor, în timp ce, în faţă, Piatra Dragonului se înălţa din mare. O dâră alburie de fum se ridica din vârful muntelui, indicând locul unde se afla insula. *Muntele Dragonului e agitat în dimineaţa aceasta,* gândi Davos, *dacă nu cumva Melisandre arde iar pe cineva.*

Se gândise mult la Melisandre, pe când *Dansul Shayalei* îşi croia drum prin Golful Apei Negre şi prin Trecătoare, înfruntând vânturile potrivnice, îndărătnice. Focul imens care ardea în vârful turnului de veghe de la capătul Ciocului lui Massey îi amintea de rubinul pe care îl purta Melisandre la gât, iar când lumea se înroşea în zori sau la asfinţit, norii călători căpătau culoarea foşnitoarelor ei rochii de mătase şi satin.

Avea să-l aştepte şi ea la Piatra Dragonului, în toată splendoarea şi puterea, cu zeii ei, umbrele ei şi cu regele lui. Preoteasa roşie păruse a-i fi loială lui Stannis întotdeauna, până acum. *L-a dresat, aşa cum dresează un om un cal. L-ar duce, încălecat, spre putere, de-ar putea, şi pentru asta mi-a dat focului fiii. Am să-i smulg inima bătând din piept şi am s-o privesc cum arde.* Atinse mânerul frumosului pumnal lung din Lys, pe care i-l dăruise căpitanul.

Căpitanul fusese foarte bun cu el. Se numea Khorane Sathmantes, un lysean, ca Salladhor Saan, a cărui corabie era aceasta. Avea ochii de un albastru-deschis pe care îi vedeai adesea în Lys, încastraţi într-o faţă osoasă, tăbăcită, dar petrecuse mulţi ani ocupându-se cu negoţul în Cele Şapte Regate. Când aflase că bărbatul pe care îl culesese de pe mare era vestitul Cavaler Ceapă, i-a cedat propria-i cabină şi propriile haine şi o pereche de cizme noi, care aproape că i se potriveau. A insistat să-şi împartă şi proviziile cu Davos, dar asta sfârşise prost. Stomacul lui nu putea tolera melcii, mreana şi alte mâncăruri grele pe care Căpitanul Khorane le savura într-atât şi, după prima lor masă împreună, Davos şi-a petrecut tot restul zile bălăbănindu-şi când capul, când picioarele, peste parapet.

Piatra Dragonului se profila tot mai impunătoare cu fiecare bătaie a vâslelor. Davos putea desluşi acum conturul muntelui şi, lângă el, imensa citadelă neagră, cu garguiele şi turnurile ei în formă de dragon. Figura de bronz de la prora *Dansului Shayalei* tăia apa, stârnind valuri înaripate de sare. Davos se sprijini de parapet, recunoscător pentru reazemul pe care-l găsea. Calvarul prin care trecuse îi slăbise puterile.

Dacă stătea prea mult timp ridicat, picioarele îi tremurau şi uneori cădea pradă unor accese incontrolabile de tuse, scuipând bucăţi mari de flegmă cu sânge. *Nu-i nimic,* îşi spunea. *Cu siguranţă zeii nu m-au adus teafăr prin foc şi prin apă doar ca să mă ucidă cu o hemoragie.*

Ascultând bubuitul tobei căpitanului de galeră, zbârnâitul velei, lipăitul şi scârţâitul ritmic al vâslelor, îşi aduse aminte de vremurile de odinioară, când aceleaşi sunete îi stârniseră teamă în suflet, în multe dimineţi înnegurate. Vesteau apropierea gărzii marine a bătrânului *Ser* Tristimun, iar garda marină însemna moarte pentru contrabandişti, în vremea când pe Tronul de Fier şedea Aerys Targaryen.

Dar asta se întâmpla într-o altă viaţă, gândi el. *Asta se întâmpla înainte de corabia-ceapă, înainte de Capătul Furtunii, înainte ca Stannis să-mi scurteze degetele. Asta era înainte de război, înainte de cometa roşie, înainte ca eu să devin Seaworth sau cavaler. Eram alt om în vremea aceea, înainte ca Lordul Stannis să mă ridice.*

Căpitanul Khorane îi povestise despre sfârşitul speranţelor lui Stannis, în noaptea în care râul a ars, cuprins de flăcări. Lannisterii îl luaseră prin învăluire şi nestatornicii săi purtători de flamuri îl abandonaseră cu sutele la ceas de cumpănă.

— Umbra Regelui Renly a fost văzută şi ea, spusese căpitanul, spintecând în stânga şi dreapta, în fruntea oştirii lordului leu. Se spune că armura lui verde a căpătat o strălucire fantomatică în lumina focului sălbatic, iar coarnele îi sclipeau de flăcări aurii.

Umbra lui Renly. Davos se întreba dacă fiii săi se vor întoarce şi ei, sub forma unor umbre. Văzuse prea multe lucruri stranii pe mare ca să spună că fantomele nu existau.

— Nu i-a rămas nici unul credincios? întrebase.

— Doar câţiva, a răspuns căpitanul. Rudele reginei, îndeosebi. Am luat cu noi mulţi dintre cei ce purtau ca însemne vulpea şi florile, dar mult mai mulţi au rămas pe ţărm, cu tot soiul de blazoane. Lordul Florent este acum Mâna Regelui la Piatra

Dragonului.

Muntele era tot mai înalt, încununat de un fum alburiu, cât vedeai cu ochii. Vela vâjâia, toba bătea, vâslele se mişcau mai domol şi, în scurt timp, gura portului se deschise în faţa lor. *Atât de gol,* gândi Davos, amintindu-şi cum fusese mai demult, cu corăbiile îngrămădindu-se la fiece chei şi legănându-se, ancorate dincolo de dig. Vedea corabia-stindard a lui Salladhor Saan, *Valyriana,* amarată la chei, acolo unde cândva acostaseră *Furia* şi surorile ei. De ambele părţi, corăbiile aveau şi ele carenele vărgate ale lysenilor. În zadar căuta vreun semn, nu era nici urmă de *Lady Marya* ori de *Spectru.*

Coborâră vela în timp ce intrau în port, înaintând doar cu vâslele. Căpitanul se apropie de Davos în timp ce acostau.

— Prinţul meu va dori să te vadă îndată.

Un acces de tuse puse stăpânire pe Davos, când încercă să răspundă. Se sprijini de parapet şi scuipă peste bord.

— Regele, horcăi el, trebuie să merg la rege. *Căci acolo unde se află regele, o voi găsi pe Melisandre.*

— Nimeni nu se duce la rege, răspunse Khorane Sathmantes cu fermitate. Salladhor Saan îţi va spune. El primul.

Davos era prea slăbit ca să-l înfrunte. Nu putu decât să încuviinţeze.

Salladhor Saan nu era la bordul *Valyrianei* lui. Îl găsiră la un alt debarcader, la jumătate de kilometru distanţă, jos, în cala burduhănoasei corăbii de negoţ Pentoshi pe nume *Recolta Îmbelşugată,* făcând inventarul cariciului împreună cu doi eunuci. Unul ţinea un felinar, celălalt o tăbliţă de ceară şi un condei.

— Treizeci şi şapte, treizeci şi opt, treizeci şi nouă, număra bătrânul tâlhar, în timp ce Davos şi căpitanul coborau prin bocaport. Astăzi purta o tunică rubinie şi cizme din piele înălbită, ornamentate cu arabescuri de argint. Desfăcând capacul unui vas, mirosi, zâmbi batjocoritor şi spuse: Măcinat mare şi de calitatea a doua, aşa decretează nasul meu. Foaia de expediţie zice patruzeci şi trei de borcane. Unde au ajuns celelalte, mă întreb. Aceşti Pentoshi chiar cred că eu nu ştiu să număr? Când îl zări pe Davos, se opri dintr-odată. Oare mă usturá ochii de la piper sau din cauza lacrimilor? Cel ce stă în faţa mea este cavalerul cepelor? Nu, cum se poate una ca asta, bunul meu prieten Davos a murit pe râul în flăcări, o ştiu cu toţii. De ce a venit să mă bântuie?

— Nu sunt stafie, Salla.

— Dar ce altceva? Cavalerul cepei pe care l-am cunoscut eu n-a fost niciodată atât de slab, nici atât de palid ca tine. Salladhor Saan îşi croi drum printre vasele cu mirodenii şi baloţii de pânzeturi care umpleau cala corăbiei de negoţ, îl cuprinse pe Davos într-o îmbrăţişare înflăcărată, pe urmă îl sărută pe fiecare obraz şi a treia oară pe frunte. Încă eşti cald, *ser*, şi îţi simt inima bubuind. Poate fi adevărat? Marea care te-a înghiţit te-a scuipat înapoi afară?

Davos îşi reaminti de Chip Peticit, bufonul nătâng al Prinţesei Shireen. Şi el dispăruse în mare şi, când ieşise la suprafaţă, era nebun. *Oare sunt şi eu nebun?* Tuşi într-o mână înmănuşată şi spuse:

— Am înotat pe sub lanţ şi am ieşit la mal pe una dintre suliţele regelui merlan. Aş fi murit acolo, dacă *Dansul Shayalei* nu ar fi dat peste mine.

Salladdor Saan îşi trecu un braţ pe după umerii căpitanului.

— Bună treabă, Khorane. Vei primi o recompensă frumoasă, mă gândesc. Meizo Mahr, fii un bun eunuc şi du-l pe prietenul meu Davos în cabina căpitanului acestui vas. Adu-i nişte vin fierbinte cu cuişoare, nu-mi place cum sună tusea aia. Stoarce şi nişte lămâie în el. Şi adu telemea şi un castron cu măsline din alea verzi, zdrobite, de care am numărat mai devreme. Davos, voi veni şi eu în curând, după ce o să am o vorbă cu bunul nostru căpitan. Ştiu că mă vei scuza. Nu mânca toate măslinele, dacă nu vrei să ai de-a face cu mine.

Davos îl lăsă pe cel mai în vârstă dintre cei doi eunuci să-l conducă la o cabină spaţioasă şi somptuoasă de la pupa corăbiei. Covoarele erau groase, ferestrele din sticlă colorată şi pe fiecare dintre scaunele mari de piele ar fi putut sta cât se poate de comod trei ca Davos. Brânza şi măslinele sosiră în scurt timp, alături de o cupă de vin fierbinte, aburind. O luă cu ambele mâini şi sorbi, recunoscător. Căldura îi dădu o senzaţie liniştitoare, răspândindu-i-se prin piept.

Salladhor Saan îşi făcu apariţia nu mult după aceea.

— Trebuie să mă ierţi pentru vin, prietene. Aceşti Pentoshi ar fi în stare să-şi bea propria urină dacă ar fi roşie.

— Îmi va face bine, spuse Davos. Vinul fierbinte e mai bun pentru piept decât o compresă, obişnuia să spună mama mea.

— Vei avea nevoie şi de comprese, mă gândesc. Să stai pe o suliţă atâta amar de vreme, vai mie. Cum ţi se pare scaunul acela excelent? Are buci mari, nu-i aşa?

— Cine? întrebă Davos printre sorbituri.

— Illyrio Mopatis. O balenă cu barbă, zău. Scaunele astea au fost croite pe măsura lui, deşi arareori se urneşte el de la Pentos ca să stea pe ele. Un om gras şade întotdeauna comod, cred eu, fiindcă îşi ia perna cu el oriunde merge.

— Cum se face că ai ajuns pe o corabie Pentoshi? întrebă Davos. Te-ai făcut din nou pirat?

— O calomnie mârşavă. Cine a suferit mai mult din cauza piraţilor decât Salladhor Saan? Cer numai ceea ce mi se cuvine. Mult aur am de primit, o, da, dar nu sunt necugetat, aşa că, în loc de bani am luat un frumos pergament, foarte fragil. Poartă numele şi sigiliul Lordului de la Golful Apei Negre, şi nici un vas nu poate trece măreţele mele ape fără mărinimoasa mea permisiune, nu. Iar când aceşti nelegiuiţi încearcă să se furişeze pe lângă mine, la adăpostul nopţii, ca să ocolească taxele şi impozitele mele legale, ei, bine, nu sunt mai buni decât contrabandiştii, aşa că am tot dreptul să pun mâna pe ei. Bătrânul pirat râse. Totuşi, nu tai degetele nimănui. La ce folos nişte bucăţi de degete? Eu la iau corăbiile, marfa, mici despăgubiri, nimic exagerat. Îi aruncă lui Davos o privire aspră. Nu te simţi bine, prietene. Tusea aia… şi eşti atât de slab, că ţi se văd oasele prin piele. Şi totuşi, nu-ţi văd traista cu oasele degetelor…

Obişnuinţa îl făcu pe Davos să întindă mâna după punga de piele care nu mai era acolo.

— Am pierdut-o în râu. *Norocul meu.*

— Râul a fost îngrozitor, spuse Salladhor Saan cu solemnitate. Vedeam chiar şi din golf, şi tremuram.

Davos tuşi, scuipă şi tuşi din nou.

— Am văzut *Betha Neagră* arzând, la fel şi *Furia,* reuşi el să articuleze, răguşit, în cele din urmă. Nici una dintre corăbii n-a scăpat din foc? O parte din el încă spera.

— *Lordul Steffon, Colţuroasa Jenna, Sabia Iute, Lordul Surâzător* şi alte câteva au fost în amonte de urina piromanţilor, da. N-au ars, dar, cu lanţul ridicat, nici n-au putut scăpa. Câteva s-au predat. Cele mai multe au vâslit în susul Apei Negre, departe de câmpul de luptă, iar apoi au fost scufundate de echipajele lor, ca să nu cadă în mâinile Lannisterilor. *Colţuroasa Jenna* şi *Lordul Surâzător* se joacă încă de-a piraţii pe râu, după câte am auzit, dar cine poate spune dacă e aşa?

— *Lady Marya?* întrebă Davos. *Spectrul?*

Salladhor Saan îşi aşeză o mână pe braţul lui Davos şi îl strânse.

— Nu. Ele nu. Îmi pare rău, prietene. Au fost oameni buni, Dale şi Allard ai tăi. Dar atâta mângâiere poţi să-ţi aduc – fiul tău cel mic, Devan, a fost printre cei pe care i-am luat cu noi la sfârşit. Bravul băiat nu s-a dezlipit de lângă rege, sau cel puţin aşa se spune.

Pentru o clipă, Davos se simţi aproape ameţit, atât de palpabilă îi era uşurarea. Îi fusese frică să întrebe despre Devan.

— Mama e milostivă. Trebuie să mă duc la el, Salla. Trebuie să-l văd.

— Da, răspunse Salladhor Saan. Şi eşti nerăbdător să pleci la Capul Mâniei, ştiu, să-ţi vezi nevasta şi pe cei doi micuţi. Ai o nouă corabie, mă gândesc.

— Înălţimea Sa îmi va da o corabie, zise Davos.

Lyseanul clătină din cap.

— Dacă vine vorba de corăbii, Înălţimea Sa nu are nici una, iar Salladhor Saan are multe. Corăbiile regelui au ars pe râu, dar ale mele nu. Vei primi una, vechiul meu prieten. Vei naviga pentru mine, aşa-i? Te vei furişa în Braavos, Myr şi Volantis în toiul nopţii, nevăzut, şi apoi te vei strecura afară, cu mătăsuri şi mirodenii. Vom avea pungile grase, da.

— Eşti generos, Salla, dar datoria mi-e faţă de rege, nu faţă de punga ta. Războiul va continua. Stannis rămâne moştenitorul de drept după toate legile Celor Şapte Regate.

— Legile nu sunt de nici un folos când toate corăbiile se fac scrum, mă gândesc. Iar regele tău, ei, bine, mă tem că-l vei găsi schimbat. De la bătălie, nu primeşte pe nimeni, doar stă şi cloceşte în Toba lui de Piatră. Regina Selyse se ocupă de treburile curţii în locul lui, împreună cu unchiul ei, Lordul Alester, care îşi zice Mână. Selyse i-a dat sigiliul regelui acestui unchi, să-şi pecetluiască scrisorile, aşa cum a făcut şi cu drăgălaşul meu pergament. Dar regatul pe care-l stăpânesc ei este mic, sărac şi stâncos, da. Nu se găseşte aur, nici măcar puţinul cu care să-i plătească credinciosului Salladhor Saan ceea ce i se cuvine, ci doar acei cavaleri pe care i-am luat la sfârşit, şi nici un fel de corăbii, în afară de cele câteva ale mele, mici şi arătoase.

O tuse chinuitoare îl încovoie dintr-odată pe Davos. Salladhor Saan dădu să-i vină în ajutor, însă Davos îi făcu semn să se îndepărteze, iar după o clipă îşi reveni.

— Nimeni? hârâi el. Cum adică nu primeşte pe nimeni? Glasul

îi suna încărcat şi răguşit, chiar şi în propriile urechi şi, pentru o clipă, cabina se învârti în jurul lui.

— Pe nimeni în afară de *ea,* răspunse Salladhor Saan, iar Davos nu trebui să întrebe la cine se referea. Prietene, te oboseşti. De un pat ai tu nevoie, nu de Salladhor Saan. Un pat şi multe pături, cu o compresă fierbinte pe piept şi încă nişte vin cu cuişoare.

Davos clătină din cap.

— O să mă descurc. Spune-mi, Salla, trebuie să ştiu. Pe nimeni, în afară de Melisandre?

Lyseanul îi aruncă o privire lungă, întrebătoare şi continuă, fără tragere de inimă:

— Străjerii îi ţin pe toţi ceilalţi la distanţă, chiar şi pe regină şi pe fetiţa lui. Slujitorii aduc mâncare de care nu se atinge nimeni. Se apleacă şi coborî glasul: Vorbe ciudate am auzit, despre focuri mistuitoare în munte şi cum Stannis şi femeia roşie coboară împreună să privească flăcările. Există puţuri şi scări secrete care coboară în inima muntelui, unde doar *ea* poate umbla fără să se ardă. E mai mult decât îndeajuns să-i dai unui om bătrân asemenea spaime, ca uneori să nu găsească nici puterea să mănânce.

Melisandre. Davos fu cuprins de un fior.

— Femeia roşie i-a făcut asta, spuse el. Ea a trimis focul să ne mistuie, ca să-l pedepsească pe Stannis fiindcă a îndepărtat-o, ca să-i arate că nu poate spera să învingă fără vrăjitoriile ei.

Lyseanul alese o măslină rotofeie din castronul aflat între ei.

— Nu eşti primul care spune asta, prietene. Dar dacă aş fi în locul tău, n-aş spune-o aşa de tare. Piatra Dragonului mişună de oamenii acestei regine, o, da, şi au urechi ascuţite şi pumnale încă şi mai ascuţite.

Pocni măslina în gură.

— Am şi eu un cuţit. Căpitanul Khorane mi l-a dăruit. Scoase pumnalul şi îl aşeză pe masă, între ei. Un cuţit cu care să spintec inima lui Melisandre. Dacă are aşa ceva.

Salladhor Saan scuipă sâmburele de măslină.

— Davos, bunule Davos. N-ar trebui să spui asemenea lucruri, nici măcar în glumă.

— Nici o glumă. Am de gând s-o omor. *Dacă poate fi ucisă de armele muritorilor.* Davos nu era convins că putea fi. Îl văzuse pe bătrânul Maester Cressen vârând otrava în vinul ei, cu ochii lui îl văzuse, dar când au băut amândoi din cupa otrăvită, maesterul a

fost cel care a murit, nu preoteasa roşie. *Totuşi, un pumnal în inimă… chiar şi demonii pot fi ucişi de fierul rece, spun cântăreţii.*

— Sunt vorbe primejdioase, prietene, îl preveni Salladhor Saan. Mă gândesc că încă ţi-o fi rău din cauza mării. Febra ţi-a înfierbântat minţile, da. Mai bine te-ai duce în patul tău şi te-ai odihni pe îndelete, până ce te mai întremezi.

Până ce îmi slăbeşte voinţa, vrei să spui. Davos se ridică în picioare. Se simţea, într-adevăr, înfierbântat şi uşor ameţit, dar nu avea importanţă.

— Eşti un tâlhar bătrân şi perfid, Salladhor Saan, dar în acelaşi timp un bun prieten.

Lyseanul îşi mângâie barba argintie, ascuţită.

— Aşadar, rămâi cu acest grozav prieten, da?

— Nu, am să plec. Tuşi.

— Să pleci? Uită-te la tine! Tuşeşti, tremuri, eşti slab şi firav. Unde să te duci?

— La castel. Patul meu este acolo. Şi fiul meu.

— Şi femeia roşie, adăugă Salladhor Saan bănuitor. Şi ea e tot la castel.

— Şi ea. Davos îşi vârî înapoi pumnalul în teacă.

— Eşti un contrabandist de ceapă, ce ştii tu despre furişat şi înjunghiat? Şi eşti bolnav, nu poţi nici măcar să ţii pumnalul în mână. Ştii ce ţi se va întâmpla dacă vei fi prins? În timp ce noi ardeam pe râu, regina roşie îi ardea pe trădători. *Slujitori ai întunericului,* i-a numit, bieţii de ei, şi femeia roşie cânta în timp ce focurile erau aprinse.

Davos nu era surprins. *Ştiam,* gândi el, *ştiam înainte să-mi spună el.*

— L-a luat pe Lordul Sunglass din temniţă, ghici el, şi pe fiii lui Hubard Rambton…

— Întocmai, şi i-a ars, aşa cum te va arde şi pe tine. Dacă o omori pe femeia roşie, te vor arde, drept răzbunare, iar dacă nu reuşeşti s-o omori, te vor arde fiindcă ai încercat. Ea va cânta, iar tu vei ţipa şi pe urmă vei muri. Şi abia ai revenit la viaţă!

— Da, tocmai pentru asta, spuse Davos. Ca să *fac* acest lucru. Ca să se termine cu Melisandre din Ashai şi toate lucrările ei. De ce altceva m-ar fi scuipat marea? Cunoşti Golful Apei Negre la fel de bine ca mine, Salla. Nici un căpitan cu judecată nu şi-ar duce vreodată corabia printre suliţele regelui merlan, riscând să-i sfâşie fundul. *Dansul Shayalei* n-ar fi trebuit să se apropie de mine.

— Un vânt, insistă Salladhor Saan cu glas sonor. Un vânt potrivnic, atâta tot. Un vânt a dus-o prea departe spre sud.

— Şi cine a trimis vântul? Salla, Mama mi-a vorbit.

Bătrânul lysean îi aruncă o privire furişă:

— Mama ta e moartă…

— Mama cea mare. M-a binecuvântat cu şapte fii, şi totuşi i-am lăsat s-o ardă. Mi-a vorbit. Noi *am chemat* focul, mi-a zis ea. Noi am chemat şi umbrele. Eu am fost cel care a dus-o cu barca pe Melisandre în măruntaiele Capătului Furtunii şi am privit-o născând un monstru. Încă îl vedea în coşmaruri, cu mâinile negre, sfrijite, împingând coapsele femeii roşii, în timp ce ea se zvârcolea, eliberându-se din pântecele-i umflat. Ea i-a ucis pe Cressen, pe Lordul Renly şi pe viteazul pe nume Cortnay Penrose, şi tot ea mi-a ucis fiii. Acum a sosit vremea s-o omoare cineva pe ea.

— *Cineva,* spuse Salladhor Saan. Da, chiar aşa, cineva. Dar nu tu. Eşti slab ca un copil şi nu eşti un războinic. Rămâi, te implor, vom mai vorbi şi vei mânca şi poate vom merge la Braavos, unde vom tocmi un Om fără Chip să facă treaba asta, da! Dar tu, nu, tu trebuie să stai şi să mănânci.

Face să-mi fie mult mai greu, gândi Davos vlăguit, *şi mi-a fost al naibii de greu să mă urnesc.*

— Am răzbunarea în stomac, Salla. Nu mai e loc pentru mâncare. Lasă-mă să plec acum. În numele prieteniei noastre, urează-mi succes şi lasă-mă să plec.

Salladhor Saan se ridică în picioare.

— Nu eşti un prieten adevărat, mă gândesc. Când vei muri, cine o să-ţi ducă la soţia ta cenuşa şi oasele, spunându-i că a pierdut un soţ şi patru fii? Nimeni altul decât nefericitul bătrân Salladhor Saan. Dar, fie, brav cavaler, du-te învârtindu-te în mormânt. Îţi voi aduna oasele într-un sac şi le voi da fiilor pe care-i laşi în urmă, să le poarte în punguţe la gât. Flutură o mână nervoasă, cu inele pe fiecare deget. Pleacă, pleacă, pleacă!

Davos nu voia să plece aşa.

— Salla…

— DU-TE! Sau mai bine rămâi, dar dacă pleci, pleacă.

Plecă.

Drumul său de la *Recolta Îmbelşugată* la Piatra Dragonului fu lung şi însingurat. Străzile din apropierea docului, care fuseseră înţesate de soldaţi, marinari şi oameni de rând, erau acum goale şi părăsite. Acolo unde cândva păşise printre porci care guiţau şi

copii despuiaţi, mişunau şobolanii. Îşi simţea picioarele moi ca un terci şi de trei ori tusea îl chinui atât de rău, încât fu nevoit să se oprească şi să se odihnească. Nimeni nu-i veni în ajutor, lumea nici măcar nu se uită pe o fereastră, să vadă ce se întâmplă. Ferestrele erau închise cu obloane, porţile erau încuiate şi mai mult de jumătate dintre case afişau un semn de doliu sau altul. *Cu miile au pornit în susul Apei Negre şi s-au întors sute,* cugetă Davos. *Fiii mei n-au murit singuri. Fie ca Mama să aibă milă faţă de toţi.*

Când ajunse la porţile castelului, le găsi şi pe acestea închise. Davos lovi cu pumnul în lemnul ţintuit cu fier. Când nu primi nici un răspuns, lovi cu piciorul, iar şi iar.

În cele din urmă, un arbaletist îşi făcu apariţia în vârful barbacanei, privind în jos printre garguie.

— Cine-i acolo?

Îşi trase capul înapoi şi îşi duse mâinile pâlnie la gură:

— *Ser* Davos Seaworth, ca să-l vadă pe rege.

— Eşti beat? Pleacă şi încetează cu bubuitul ăla.

Salladhor Saan îl prevenise. Davos încercă o altă abordare.

— Trimite după fiul meu, atunci. Devan, scutierul regelui.

Străjerul se încruntă:

— Cine ziceai că eşti?

— Davos, strigă el. Cavalerul Ceapă.

Capul dispăru, pentru a reveni o clipă mai târziu.

— Vezi-ţi de drum. Cavalerul Ceapă a murit pe râu. Corabia lui a ars.

— Corabia lui a ars, îi dădu dreptate Davos, dar el a rămas în viaţă şi iată-l în faţa ta. Jate mai e şi acum comandantul porţii?

— Cine?

— Jate Blackberry, mă cunoaşte destul de bine.

— N-am auzit niciodată de el. Probabil e mort.

— Lordul Chyttering, atunci.

— Pe ăsta îl ştiu. A ars pe Apa Neagră.

— Will Cârlig? Hal Hârciogul?

— Mort şi iarăşi mort, zise arbaletistul, dar chipul său trăda o umbră de îndoială ivită din senin. Aşteaptă aici. Dispăru din nou.

Davos rămase în aşteptare. *S-au dus, s-au dus cu toţii,* gândi el cu amărăciune, amintindu-şi cum pântecele gras al lui Hal răsărea mereu de sub jiletca-i pătată cu grăsime, cicatricea alungită pe care harponul o lăsase pe faţa lui Will, felul în care Jate îşi scotea mereu boneta în faţa femeilor, fie că erau de cinci,

fie că de cincizeci de ani, de obârşie nobilă sau modestă, *înecaţi sau arşi, împreună cu fiii mei şi alţii o mie, s-au dus să facă un rege în iad.*

Pe neaşteptate, arbaletistul se întoarse.

— Ocoleşte şi du-te la poteră şi te vor primi.

Davos făcu aşa cum i s-a cerut. Străjerii care îl întâmpinară îi erau străini. Aveau lănci, iar pe piept purtau blazonul Casei Florent, vulpea şi florile. Nu-l conduseră spre Toba de Piatră, aşa cum se aşteptase, ci pe sub bolta Cozii Dragonului şi în jos, către Grădina lui Aegon.

— Aşteaptă aici, îi spuse comandantul lor.

— Înălţimea Sa ştie că m-am întors? întrebă Davos.

— Să fiu al naibii dacă am habar. Aşteaptă aici, am zis. Bărbatul plecă, luându- şi lăncierii cu el.

Grădina lui Aegon răspândea un miros plăcut de pin şi era străjuită de copaci înalţi, întunecaţi. Erau şi trandafiri sălbatici, arbuşti înalţi şi ţepoşi şi un colţ mlăştinos, unde creşteau răchitele.

De ce m-au adus aici? se întrebă Davos.

Apoi auzi un clinchet uşor de clopoţei, chicotitul unui copil şi, dintr-odată, Chip Peticit, bufonul, răsări din tufişuri, târşâindu-şi picioarele cât putea de repede, cu Prinţesa Shireen pe urmele lui.

— Vino imediat înapoi, striga ea după el. Chip Peticit, vino înapoi.

Când îl zări pe Davos, bufonul se opri cu o smucitură, zornăindu-şi clopoţeii prinşi de coarnele coifului de tinichea, *ding-dong, ding-dong.* Ţopăind de pe un picior pe altul, începu să cânte: *Sânge de bufon, sânge de rege, sânge din coapsa fecioarei, dar lanţuri pentru oaspeţi şi lanţuri pentru mire, da, o, da, o, da.* Atunci Shireen aproape îl ajunse din urmă, însă, în ultima clipă, Chip Peticit sări peste un pâlc de ferigi şi dispăru printre copaci. Prinţesa era imediat în spatele lui. Văzându-i, Davos zâmbi.

Se întorsese cu spatele, ca să tuşească într-o mănuşă, când o altă siluetă mică ţâşni din tufişuri şi dădu nas în nas cu el, doborându-l la pământ.

Băiatul căzu şi el, dar fu din nou în picioare aproape imediat.

— Ce cauţi aici? întrebă el pe un ton poruncitor, ştergându-se de praf. Părul negru ca tăciunele îi cădea până pe umeri şi avea ochi de un albastru nemaivăzut. N-ar trebui să-mi ieşi în cale când fug.

— Nu, fu de acord Davos, n-ar trebui. Fu cuprins de un nou acces de tuse, pe când se căznea să se ridice în picioare.

— Nu te simţi bine? Băiatul îl luă de braţ şi-l ridică. Să-l chem pe maester?

Davos clătină din cap.

— O simplă tuse. Va trece.

Băiatul îl crezu pe cuvânt.

— Ne jucăm de-a monştrii şi fecioarele, îi explică el. Eu eram monstrul. E un joc copilăresc, dar vărului meu îi place. Ai un nume?

— *Ser* Davos Seaworth.

Băiatul îl măsură de sus până jos, neîncrezător.

— Eşti sigur? Nu ai o înfăţişare prea cavalerească.

— Sunt cavalerul cepelor, stăpâne.

Ochii albaştri clipiră.

— Cel cu corabia neagră?

— Ştii povestea aceea?

— I-ai adus unchiului meu Stannis peşte să mănânce înainte ca eu să mă fi născut, pe când l-a asediat Lordul Tyrell. Băiatul îşi îndreptă spatele.

— Eu sunt Edric Storm, anunţă el. Fiul Regelui Robert.

— Bineînţeles. Davos ştiuse asta aproape din prima clipă. Băiatul avea urechile proeminente ale unui Florent, dar părul, ochii, maxilarul şi pometţii erau în întregime ai unui Baratheon.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu? vru să ştie Edric Storm.

— L-am văzut de multe ori când îl vizita pe unchiul tău, la curte, dar n-am vorbit niciodată.

— Tata m-a învăţat să lupt, spuse băiatul cu mândrie. Venea să mă vadă aproape în fiecare an şi uneori ne antrenam împreună. La ultima mea aniversare, mi-a trimis un ciocan de război, exact ca ăsta, numai că mai mic. Însă m-au pus să-l las la Capătul Furtunii. E adevărat că unchiul meu Stannis ţi-a tăiat degetele?

— Doar ultima articulaţie. Am şi acum degete, numai că mai scurte.

— Arată-mi.

Davos îşi scoase mănuşa. Băiatul îi examina mâna cu băgare de seamă.

— Nu ţi-a tăiat degetul mare?

— Nu. Davos tuşi. Nu, pe ăsta mi l-a lăsat.

— N-ar fi trebuit să-ţi taie nici unul dintre degete, hotărî

băiatul. A fost rău ce a făcut.

— Eram contrabandist.

— Da, dar i-ai dus peşte şi ceapă.

— Lordul Stannis m-a făcut cavaler pentru ceapă şi mi-a luat degetele pentru contrabandă. Davos îşi trase mănuşa la loc.

— Tatăl meu nu ţi-ar fi retezat degetele.

— Aşa cum spui, stăpâne. *Robert era altfel decât Stannis, într-adevăr. Băiatul seamănă cu el. Da, şi cu Renly.* Gândul acela îl nelinişti.

Băiatul era pe cale să mai adauge ceva, când auziră paşi. Davos se întoarse. *Ser* Axell Florent se apropia pe aleea grădinii, împreună cu o duzină de străjeri, în jiletci vătuite. Pe piept, purtau inima înflăcărată a Lordului Luminii. *Oamenii reginei,* gândi Davos. Tusea puse stăpânire pe el dintr-odată.

Ser Axell era scund şi musculos, avea pieptul bombat, braţe vânjoase, picioare lungi şi păr în urechi. Ca unchi al reginei, slujise drept castelan la Piatra Dragonului timp de zece ani şi îl tratase întotdeauna pe Davos curtenitor, ştiind că se află în graţiile Lordului Stannis. Dar nu fu nici curtoazie, nici căldură în tonul său, când spuse:

— *Ser* Davos, neînecat. Cum se poate una ca asta?

— Cepele plutesc, *ser*. Ai venit să mă duci la rege?

— Am venit să te duc în temniţă. *Ser* Axell le făcu semn oamenilor săi. Puneţi mâna pe el şi luaţi-i pumnalul. Are de gând să-l folosească pentru *doamna* noastră.

JAIME

Jaime fu cel dintâi care zări hanul. Clădirea principală îmbrăţişa ţărmul sudic, acolo unde râul cotea, cu aripile lungi, joase, întinse de-a lungul apei, ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze călătorii care treceau în aval. Parterul era din piatră cenuşie, etajul din lemn văruit, acoperişul de ardezie. Vedea şi grajduri şi un chioşc încărcat de viţă.

— Nici un fum din hornuri, sublinie el, în timp ce se apropiau. Nici o lumină la ferestre.

— Hanul era încă deschis ultima oară când am trecut pe aici, zise *Ser* Cleos Frey. Făceau o bere bună. Poate a mai rămas ceva în pivniţă.

— S-ar putea să fie oameni, spuse Brienne. Ascunşi sau morţi.

— Te sperii de câteva cadavre, fătucă? făcu Jaime.

Brienne îi aruncă o privire aspră:

— Mă cheamă…

— Brienne, da. Nu ţi-ar plăcea să dormi, pentru o noapte, într-un pat, Brienne? Am fi mai în siguranţă decât în largul râului şi s-ar putea să fie înţelept să aflăm ce s-a întâmplat aici.

Ea nu-i răspunse, dar, după o clipă, trase cârma pentru a îndrepta luntrea către docul părăginit din lemn. *Ser* Cleos se urcă să coboare vela. Când se loviră uşor de chei, ieşi să lege barca. Jaime se căţără după el, îngreunat de lanţuri.

La capătul docului, o stinghie scorojită se legăna pe un stâlp de fier, pictată cu chipul unui rege îngenuncheat, cu mâinile împreunate într-un gest de loialitate. Jaime aruncă o privire şi râse zgomotos:

— Nici c-am fi putut găsi un han mai bun.

— E vreun loc deosebit? întrebă fetişcana, bănuitoare.

Ser Cleos îi răspunse:

— Acesta e Hanul Omului Îngenuncheat, doamna mea. Se află chiar pe locul unde ultimul Rege al Nordului a îngenuncheat în faţa lui Aegon Cuceritorul, în semn de supunere. Cel de pe tăbliţă este el, presupun.

— Torrhen şi-a adus oastea spre sud, după căderea celor doi regi pe Câmpul de Foc, spuse Jaime, dar când a văzut dragonul lui Aegon şi oştirea-i numeroasă, a ales calea înţelepciunii, plecându-şi genunchii îngheţaţi. Jaime se opri, la nechezatul unui

cal. Cai în grajd. Unul, cel puţin. *Şi doar de unul am nevoie, ca să scap de fătuca asta.* Haideţi să vedem cine este acasă, bine? Fără să aştepte un răspuns, Jaime porni, zornăind, în josul docului, înfipse un umăr în poartă, o deschise şi…

… şi se pomeni faţă în faţă cu o arbaletă încărcată. În spatele ei era un băiat îndesat de cincisprezece ani.

— Leu, peşte sau lup? întrebă flăcăul.

— Noi speram la un clapon. Jaime îşi auzi tovarăşii intrând în urma lui. Arbaleta e o armă de laş.

— Dar la fel de bine îţi va înfige o săgeată în inimă.

— Poate, dar înainte să poţi trage din nou, vărul meu, aici de faţă, îţi va împrăştia maţele pe jos.

— Nu-l speria acum pe flăcău, interveni *Ser* Cleos.

— Nu vrem să-ţi facem nici un rău, zise Brienne. Şi avem bani să plătim pentru mâncare şi băutură. Scoase o monedă de argint din pungă.

Băiatul privi neîncrezător moneda, pe urmă cătuşele lui Jaime.

— Omul ăsta de ce e în lanţuri?

— Am ucis câţiva arbaletişti, spuse Jaime. Ai bere?

— Da. Băiatul coborî arbaleta câţiva milimetri. Desfaceţi-vă centurile şi lăsaţi-le să cadă şi poate că vă vom hrăni. Se răsuci, pentru a privi prin ochiurile de sticlă groase, hexagonale, să vadă dacă mai erau şi alţii afară.

— Aceea e o corabie a Casei Tully.

— Venim de la Riverrun. Brienne îşi desfăcu centura şi o lăsă să cadă, zdrăngănind, pe podea. *Ser* Cleos o urmă.

Un bărbat smead, cu o faţă cleioasă, ciupită de vărsat, păşi pe uşa beciului, ţinând în mână un satâr greu de măcelar.

— Trei sunteţi, aşa-i? Avem destulă carne de cal pentru trei. Calul era bătrân şi îndărătnic, dar carnea lui e proaspătă încă.

— Pâine este? întrebă Brienne.

— Pâine tare şi turte uscate de ovăz.

Jaime zâmbi.

— Iată un hangiu cinstit. Toţi îţi servesc pâine uscată şi carne aţoasă, dar cei mai mulţi n-o recunosc atât de nestingheriţi.

— Nu sunt hangiu. L-am îngropat afară, în spate, cu femeile lui.

— I-ai omorât?

— Crezi că ţi-aş spune, dacă aş fi făcut-o? Bărbatul scuipă. Probabil a fost isprava lupilor, sau poate a leilor, ce contează? Nevastă-mea şi cu mine i-am găsit morţi. După cum vedem noi

lucrurile, locul e al nostru acum.

— Unde e soţia asta a ta? întrebă *Ser* Cleos. Bărbatul îi aruncă o privire bănuitoare.

— Şi de ce ai vrea tu să ştii asta? Nu-i aici… după cum nu veţi fi nici voi, dacă nu cumva îmi place gustul argintului vostru.

Brienne îi azvârli moneda. Bărbatul o prinse din zbor, o muşcă şi o dosi.

— Mai are, anunţă băiatul cu arbaleta.

— Sigur că mai are. Băiete, du-te jos şi adu-mi nişte ceapă.

Flăcăul îşi ridică arbaleta pe umăr, le aruncă o ultimă privire aspră şi se făcu nevăzut în beci.

— Fiul tău? întrebă *Ser* Cleos.

— Doar un băiat pe care nevasta şi cu mine l-am luat pe lângă noi. Am avut doi fii, dar pe unul l-au omorât leii, iar celălalt a murit de difterie. Băiatul şi-a pierdut mama, ucisă de Măştile Însângerate. În vremurile astea, omul are nevoie de un suflet care să vegheze când el doarme. Făcu semn cu securea către masă: Puteţi să şedeţi.

Şemineul era rece, dar Jaime alese scaunul cel mai apropiat de cenuşă şi îşi întinse picioarele lungi sub masă. Zornăitul lanţurilor îi însoţea fiecare mişcare. *Un sunet iritant. Înainte să se isprăvească toate astea, voi înfăşură lanţurile pe după gâtlejul fătucii, să văd cum îi place atunci.*

Bărbatul care nu era hangiu prăji trei hălci de carne de cal şi fripse ceapa în untură, astfel că turtele uscate de ovăz trecură aproape neobservate. Jaime şi Cleos băură bere, Brienne o cană de cidru. Băiatul se ţinu la distanţă, cocoţat pe butoiul de cidru, cu arbaleta pe genunchi, în poziţie de tragere. Bucătarul îşi luă o stacană de bere şi se aşeză cu ei la masă.

— Ce se mai aude despre Riverrun? îl întrebă pe *Ser* Cleos, luându-l drept şeful lor.

Ser Cleos îi aruncă o privire Briennei, înainte de a răspunde.

— Lordul Hoster e pe ducă, dar fiul lui le ţine piept Lannisterilor la vadurile Furcii Roşii. S-au dus lupte.

— Lupte peste tot. Încotro mergeţi, *ser*?

— La Debarcaderul Regelui. *Ser* Cleos îşi şterse unsoarea de pe buze.

Gazda lor pufni:

— Atunci sunteţi trei nebuni. Ultima veste pe care am auzit-o era că Regele Stannis se află lângă zidurile oraşului. Se spune că are o sută de mii de oameni şi o sabie fermecată.

Mâinile lui Jaime se înfăşurară în jurul lanţului care îi lega încheieturile şi îl răsuciră, dorindu-şi să aibă puterea să-l rupă în două. *Atunci am să-i arăt eu lui Stannis unde să-şi vâre sabia fermecată.*

— În locul vostru, m-aş ţine departe de drumul ăla al regelui, continuă bărbatul. E mai rău decât îţi poţi închipui, după câte am auzit. Lupi şi lei deopotrivă, şi cete de oameni de nimic care jefuiesc pe oricine le iese în cale.

— Lepădături, decretă *Ser* Cleos cu dispreţ. Asemenea oameni n-ar îndrăzni niciodată să se lege de oameni înarmaţi.

— Să-mi fie cu iertare, *ser*, dar eu, unul, văd un singur bărbat înarmat care călătoreşte cu o femeie şi un prizonier în lanţuri.

Brienne îi aruncă bucătarului o privire întunecată. *Fătuca urăşte să i se aducă aminte că e o fătucă,* gândi Jaime, trăgând din nou de lanţuri. Zalele erau reci şi aspre pe piele, fierul neîndurător. Cătuşele îi roseseră încheieturile.

— Am de gând să urmez cursul Tridentului, spre mare, îi spuse gazdei lor fetişcana. Vom găsi cai la Iazul Fecioarelor şi vom merge călare pe la Duskendale şi Rosby. Asta ar trebui să ne ţină departe de focul bătăliilor.

Gazda lor clătină din cap.

— Nu veţi ajunge niciodată la Iazul Fecioarelor pe râu. La nici cincisprezece kilometri de aici, câteva bărci au ars şi s-au scufundat, iar canalul e înnămolit în jurul lor. Acolo e un cuib de proscrişi care atacă pe oricine încearcă să se apropie, şi alţii ca ei în josul râului, în preajma Pietrelor Săltătoare şi a Insulei Cerbului Roşu. Iar lordul fulgerului a fost zărit şi el prin părţile alea. Trece râul oriunde-i place, călărind încoace şi încolo, fără astâmpăr.

— Şi cine este acest lord al fulgerului? întrebă *Ser* Cleos Frey.

— Lordul Beric, cu voia ta, *ser*. I se spune aşa fiindcă loveşte atât de neaşteptat, ca un fulger din senin. Zice-se că nu are moarte.

Au cu toţii moarte, când îi străpungi cu o sabie, gândi Jaime.

— Thoros din Myr e şi acum cu el?

— Da, vrăjitorul roşu. Am auzit vorbindu-se că are puteri neobişnuite.

Ei, bine, a avut puterea să bea cot la cot cu Robert Baratheon şi destul de puţini se puteau lăuda cu asta. Jaime îl auzise odată pe Thoros spunându-i regelui că a devenit preot în straie roşii fiindcă acestea ascund atât de bine petele de vin. Robert a râs cu atâta poftă încât a vărsat berea pe toată mantia de mătase a

lui Cersei.

— Departe de mine gândul să mă împotrivesc, spuse Jaime, dar poate că Tridentul nu e traseul nostru cel mai sigur.

— Aş spune că aşa este, fu de acord bucătarul. Chiar dacă reuşiţi să treceţi de Insula Cerbului Roşu fără să daţi nas în nas cu Lordul Beric şi cu vrăjitorul roşu, mai aveţi în faţa voastră vadul rubiniu. Ultima oară am auzit că lupii Lordului Leech sunt stăpâni peste vad, dar asta a fost acum ceva vreme. Acum, ar putea să fie iarăşi leii, sau Lordul Beric sau oricine.

— Sau nimeni, sugeră Brienne.

— Dacă doamna vrea să-şi pună pielea la bătaie pentru asta, n-o voi opri... dar dacă aş fi în locul vostru, aş lăsa râul ăsta în pace şi aş tăia-o pe uscat. Dacă vă ţineţi departe de drumurile principale şi vă adăpostiţi noaptea sub copaci, ascunşi, cum ar veni... ei, bine, tot nu m-aş încumeta să merg cu voi, dar s-ar putea să aveţi un dram de noroc.

Fata vânjoasă îl privea cu îndoială.

— Am avea nevoie de cai.

— Sunt cai aici, sublinie Jaime. Am auzit unul în grajduri.

— Da, sunt, răspunse hangiul care nu era hangiu. Trei, dacă veni vorba, dar nu sunt de vânzare.

Jaime nu-şi putu stăpâni râsul.

— Bineînţeles că nu. Dar, oricum, o să ni-i arăţi.

Brienne se încruntă, dar bărbatul care nu era hangiu îi înfruntă privirea fără să clipească şi, după o clipă, ea spuse:

— Arată-mi. Şi se ridicară cu toţii de la masă.

Grajdurile nu fuseseră curăţate de multă vreme, după cum miroseau. Sute de muşte negre, grase, roiau în jurul paielor, bâzâind de la o boxă la alta şi mişunând pe munţii de bălegar care se aflau la tot pasul, dar nu erau de văzut decât cei trei cai. Formau un trio ciudat: un cal murg, greoi, de tracţiune, un cal jugănit alb, bătrân şi orb de un ochi, şi o iapă sură şi aprigă.

— Nu sunt de vânzare, cu nici un preţ, anunţă pretinsul lor proprietar.

— Cum te-ai ales cu caii ăştia? vru să ştie Brienne.

— Murgul era aici, în grajd, când nevasta şi cu mine am venit la han, spuse bărbatul, împreună cu ăla pe care tocmai l-aţi mâncat. Calul jugănit a venit într-o noapte, iar iapa a prins-o băiatul. Alerga liberă, cu şaua şi căpăstrul încă pe spate. Haideţi să vă arăt.

Şaua pe care le-o arătă era ornamentată cu incrustaţii de

argint. Valtrapul fusese la început în carouri roz şi negre, dar acum era aproape în întregime maro. Jaime nu deosebi culorile originale, dar remarcă petele de sânge cu destulă uşurinţă.

— Ei, bine, proprietarul ei nu va veni s-o revendice prea curând. Examină picioarele iepei şi numără dinţii calului jugănit. Dă-i o monedă de aur pentru iapa sură, dacă ne dă şi şaua, o sfătui pe Brienne. Un ban de argint pentru calul de plug. Iar fiindcă i-l luăm pe ăla alb de pe cap, ar trebui să ne plătească el.

— Nu vorbi nepoliticos despre calul tău, *ser*. Fetişcana deschise punga pe care i-o dăduse Lady Catelyn şi scoase trei monede de aur. Am să-ţi plătesc câte un dragon pentru fiecare.

Bărbatul clipi şi întinse mâna după aur, pe urmă şovăi şi şi-o trase înapoi.

— Nu ştiu, nu pot călări un dragon de aur, dacă trebuie să plec. Nici să mănânc unul, dacă mi-e foame.

— Poţi păstra şi luntrea noastră, spuse ea. Să pluteşti pe râu, în sus şi-n jos, după cum pofteşti.

— Lasă-mă să gust niţel din aurul ăla. Bărbatul luă una dintre monede din palma ei şi o muşcă. Hm, destul de bun, aş zice. Trei dragoni şi luntrea?

— Te fură de nu te vezi, fătucă, zise Jaime prietenos.

— O să vreau şi provizii, îi spuse Brienne gazdei lor, ignorându-l pe Jaime. Orice ai, de care te poţi lipsi.

— Mai sunt turte de ovăz. Bărbatul înhăţă şi ceilalţi doi dragoni din palma ei şi îi zornăi în pumn, zâmbind la auzul sunetului pe care îl făceau. Da, şi peşte afumat în saramură, dar ăsta te va costa un argint. Paturile mele costă şi ele. Vreţi, probabil, să rămâneţi peste noapte.

— Nu, răspunse Brienne fără şovăire.

Bărbatul o privi încruntat.

— Femeie, doar n-ai de gând să plecaţi noaptea pe meleaguri străine, călare pe cai pe care nu-i cunoaşteţi. S-ar putea să vă împotmoliţi în vreo mocirlă sau să rupeţi piciorul unui cal.

— Luna va străluci în noaptea asta, răspunse Brienne. Vom găsi drumul fără probleme.

Gazda lor chibzui la acestea.

— Dacă nu ai argint, poate că nişte monede de cupru ar fi de-ajuns ca să vă plătiţi paturile şi o pătură, două, să vă ţină de cald. Nu sunt omul care să alunge călătorii, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Mi se pare mai mult decât mulţumitor, zise *Ser* Cleos.

— Păturile sunt şi proaspăt spălate. Nevastă-mea s-a îngrijit de asta înainte să plece. Şi nici urmă de purici, aveţi cuvântul meu. Zornăi din nou monedele, zâmbind.

Ser Cleos era vizibil ispitit.

— Un pat cumsecade ne-ar prinde bine tuturor, doamna mea, îi spuse Briennei. Dacă ne odihnim, mâine vom înainta mai bine. Se uită spre vărul său, căutând sprijin.

— Nu, vere. Fătuca are dreptate. Avem promisiuni de ţinut şi multe leghe în faţa noastră. Ar trebui să ne continuăm drumul.

— Dar, făcu *Ser* Cleos, ai spus chiar tu…

— Atunci. *Când am crezut că hanul e părăsit.* Acum am burta plină şi o călătorie sub clar de lună va fi exact ceea ce ne trebuie. Îi zâmbi Briennei. Dar, dacă nu vreţi să mă aruncaţi pe spatele calului ca pe un sac de făină, ar trebui careva să se ocupe de lanţurile astea. E greu să călăreşti cu gleznele legate.

Brienne privi încruntată lanţurile. Bărbatul care nu era hangiu îşi scărpină bărbia.

— E o fierărie în spatele grajdului.

— Arată-mi-o, spuse Brienne.

— Da, zise Jaime, şi cu cât mai repede cu atât mai bine. E mult prea mult bălegar aici pentru gustul meu. N-aş suporta să calc în el. Îi aruncă fetişcanei o privire aspră, întrebându-se dacă era destul de isteaţă să priceapă subînţelesul vorbelor sale.

Jaime spera că îi va tăia şi cătuşele de la încheieturi, dar Brienne era încă bănuitoare. Fata despică la mijloc lanţul de la gleznele lui Jaime, lovind puternic, cu barosul, de mai multe ori, capătul bont al unei dălţi de oţel. Când Jaime îi sugeră să-i taie şi lanţul de la încheieturi, ea îl ignoră.

— La trei kilometri în josul râului veţi vedea un sat pârjolit, le spuse gazda lor în timp ce-i ajuta să înşeueze caii şi să-şi încarce bagajele. De data aceasta, îşi îndreptă sfaturile către Brienne. Acolo drumul se desparte. Dacă o luaţi către sud, veţi ajunge la fortăreaţa de piatră a lui *Ser* Warren. Acesta a plecat şi a murit, aşa că n-aş putea spune cine e stăpân acum acolo, dar e un loc de care e cel mai bine să te fereşti. Aţi face bine să o luaţi prin pădure, spre sud-est.

— Aşa vom face, răspunse Brienne. Ai mulţumirile mele.

Principalul e că are aurul tău. Jaime păstră acest gând pentru sine. Se săturase să fie neglijat de această vacă urâtă de femeie.

Brienne luă calul de plug şi hotărî să-i dea iapa lui *Ser* Cleos. Aşa cum fusese ameninţat, Jaime se alese cu bătrânul cal chior,

ceea ce puse capăt oricăror speranţe de a da pinteni, lăsând-o pe fetişcană în urmă, într-un nor de praf.

Bărbatul şi băiatul ieşiră să-i privească plecând. Bărbatul le ură noroc şi le spuse să revină în vremuri mai bune, în timp ce băiatul rămase tăcut, cu arbaleta sub braţ.

— Ia suliţa sau măciuca, îi spuse Jaime, te vor sluji mai bine. Băiatul îl privi cu neîncredere. *Gata cu sfaturile prieteneşti.* Ridică din umeri, îşi întoarse calul şi nu se mai uită în urmă.

În timp ce se îndepărtau, *Ser* Cleos se văicărea mereu, continuând să jelească după patul de puf pe care-l pierduse. Merseră spre est, pe malul râului scăldat în lumina lunii. Furca Roşie era foarte largă aici, dar apa era mică, cu malurile numai mâl şi stuf. Calul lui Jaime tropăia tacticos, deşi bietul animal avea tendinţa să se ducă spre partea ochiului său bun. Era plăcut să fie din nou călare. Jaime nu mai călărise de când arcaşii lui Robb Stark îi omorâseră de sub el calul de luptă, la Pădurea Şoaptelor.

Când ajunseră la satul pârjolit, se găsiră în faţa unor drumuri la fel de puţin promiţătoare: făgaşe înguste, adânc brăzdate de căruţele ţăranilor care îşi cărau grânele la râu. Unul şerpuia către sud-est şi se pierdea curând printre copacii pe care-i vedeau în zare, iar celălalt, mai drept şi mai pietros, ducea direct spre sud. Brienne le cercetă dintr-o privire şi apoi ţâşni cu calul pe drumul ce ducea către sud. Jaime fu plăcut surprins: era alegerea pe care ar fi făcut-o şi el.

— Dar acesta este drumul pe care hangiul ne-a prevenit să-l ocolim, obiectă *Ser* Cleos.

— Nu era nici un hangiu. Brienne stătea cocoşată în şa, lipsită de graţie, dar în acelaşi timp dădea impresia că se ţine bine. Bărbatul s-a arătat prea interesat de traseul pe care-l avem de ales, iar pădurile alea... se ştie că asemenea locuri sunt bântuite de tâlhari. S-ar putea să ne fi împins într-o cursă.

— Isteaţă fătucă. Jaime îi zâmbi vărului său. Aş pune rămăşag că gazda noastră are prieteni în josul drumului. De la caii lor a căpătat grajdul lui acea mireasmă de neuitat.

— S-ar putea să fi minţit şi în legătură cu râul, ca să ne pună pe caii ăştia, zise fetişcana, dar n-am putut să-mi asum riscul. S-ar putea să fie soldaţi la vadul rubiniu şi la răscruci.

Ei, bine, o fi ea urâtă, dar nu e chiar proastă de tot. Jaime îi aruncă un zâmbet pizmaş.

Lumina roşiatică de la fereastra de sus a fortăreţei de piatră îi

înştiinţa de prezenţa acesteia încă de departe, iar Brienne îi conduse pe câmp. Doar când cetatea rămase mult în urmă cotiră înapoi şi regăsiră drumul.

Trecu o jumătate de noapte până când fetişcana hotărî că nu e periculos să se oprească. Toţi trei atârnau istoviţi în şa. Se adăpostiră într-un crâng mic de stejari şi frasini, lângă un pârâu molatic. Fetişcana nu le îngădui să facă foc, aşa că mâncară împreună turte uscate de ovăz şi peşte sărat. O linişte stranie se aşternea peste noapte. Deasupra, semiluna se odihnea pe cerul negru de fetru, înconjurată de stele. În depărtare, se auzeau lupii urlând. Unul dintre cai necheză agitat. În rest, totul era cufundat în tăcere. *Războiul n-a atins locul acesta,* gândi Jaime. Era bucuros să se afle aici, bucuros să fie în viaţă, bucuros să se întoarcă la Cersei.

— Voi sta prima de strajă, îi spuse Brienne lui *Ser* Cleos, şi în curând Frey sforăia domol.

Jaime se aşeză lângă scorbura unui stejar, întrebându-se ce făceau Cersei şi Tyrion în clipa aceea.

— Ai fraţi sau surori, doamna mea? întrebă el.

Brienne îl privi cu coada ochiului, bănuitoare.

— Nu, am fost singurul fi… copil al tatălui meu.

Jaime chicoti.

— *Fiu,* ai vrut să spui. Te priveşte ca pe un fiu? Eşti o fiică ciudată, fără doar şi poate.

Fără să scoată o vorbă, Brienne îi întoarse spatele, cu degetele strânse pe mânerul sabiei. *Ce mai fiinţă jalnică.* Îi amintea de Tyrion, într-un mod ciudat, deşi la prima vedere, doi oameni nu puteau fi mai diferiţi. Probabil gândul acela la fratele său îl făcu să spună:

— N-am vrut să te jignesc, Brienne. Iartă-mă.

— Crimele tale nu pot fi iertate, Regicidule.

— Iarăşi numele ăla. Jaime îşi răsuci plictisit lanţurile. De ce te scot aşa din sărite? Nu ţi-am făcut nici un rău, din câte ştiu.

— Le-ai făcut rău altora. Celor pe care ai jurat să-i aperi. Celor slabi, celor inocenţi…

— … regelui? Întotdeauna se ajungea la Aerys. Să nu crezi că poţi să judeci ceea ce nu înţelegi, fătucă.

— Mă cheamă…

— Brienne, da. Ţi-a spus cineva vreodată că eşti pe cât de urâtă pe atât de plicticoasă?

— N-o să reuşeşti să mă înfurii, Regicidule!

— O, aş putea, dacă m-aş sinchisi să încerc.

— De ce ai făcut jurământul? întrebă ea. De ce să îmbraci mantia albă, dacă ai de gând să trădezi tot ce reprezintă ea?

De ce? Ce ar putea spune ca ea să înţeleagă?

— Eram copil. Aveam cincisprezece ani. Era o mare onoare pentru cineva atât de tânăr.

— Ăsta nu-i un răspuns, zise ea cu dispreţ.

Nu ţi-ar plăcea adevărul. Jaime intrase în Garda Regelui din dragoste, desigur.

Tatăl lor o chemase pe Cersei la curte pe când avea doisprezece ani, sperând să-i aranjeze o căsătorie regală. El refuza fiecare cerere în căsătorie pentru fiica sa, preferând s-o ţină cu el în Turnul Mâinii, în timp ce ea creştea, devenind din ce în ce mai femeie, din ce în ce mai frumoasă. Fără îndoială, aştepta ca Prinţul Viserys să devină bărbat sau ca soţia lui Rhaegar să moară pe patul de lăuzie. Elia din Dorne nu fusese niciodată cea mai sănătoasă dintre femei.

Între timp, Jaime petrecuse patru ani ca scutier al lui *Ser* Sumner Crakehall şi îşi câştigase renumele luptând împotriva Frăţiei Pădurii Regelui. Dar când, pe drumul de întoarcere de la Casterly Rock, trecuse pe la Debarcaderul Regelui, special ca să-şi vadă sora, Cersei l-a luat deoparte şi i-a şoptit că Lordul Tywin intenţionează să-l însoare cu Lysa Tully, mergând până într-acolo încât îl invitase pe Lordul Hoster în oraş, să discute zestrea fetei. Însă, dacă Jaime ar îmbrăca straiele albe, ar putea fi mereu aproape de ea. Bătrânul *Ser* Harlan Grandison murise în somn, aşa cum îi şedea bine unuia al cărui blazon era leul adormit. Aerys voia ca locul lui să fie luat de cineva tânăr, aşa că, de ce nu un leu fioros în locul unuia somnoros?

— Tata nu va consimţi niciodată, obiectase Jaime.

— Regele nu-i va cere părerea. Şi, după ce faptul e împlinit, tata nu mai poate protesta, nu pe faţă. Aerys a pus să i se smulgă limba lui *Ser* Ilyn Payne doar fiindcă s-a fălit că Mâna Regelui era cea care conducea cu adevărat Cele Şapte Regate. Era vorba despre căpitanul gărzii Mâinii, şi totuşi tata nu a îndrăznit să se împotrivească. Nu se va împotrivi nici la asta.

— Dar, a spus Jaime, mai e şi Casterly Rock…

— O stâncă e ceea ce vrei? Sau pe mine?

Îşi amintea noaptea aceea de parcă ar fi fost ieri. Au petrecut-o într-un han vechi de pe Aleea Ţiparului, departe de ochii iscoditori. Cersei a venit la el îmbrăcată ca o simplă

slujnică, ceea ce l-a stârnit cumva şi mai mult. Jaime nu o văzuse niciodată mai înfocată. De fiecare dată când el adormea, Cersei îl trezea. Dimineaţa, Casterly Rock părea un preţ mic de plătit pentru a fi mereu aproape de ea. Şi-a dat consimţământul şi Cersei i-a promis că va face restul.

O lună mai târziu, un corb regal a sosit la Casterly Rock să-l informeze că fusese ales pentru Garda Regelui. Avea ordin să se prezinte în faţa regelui în timpul marelui turnir de la Harrenhal, să-şi rostească jurămintele şi să-şi îmbrace mantia.

Învestitura l-a eliberat de Lysa Tully. În rest, nimic nu a mers conform planului. Tatăl lui s-a înfuriat ca niciodată. Nu putea să obiecteze în mod deschis – Cersei judecase asta corect – dar a demisionat din funcţia de Mână a Regelui, sub un pretext mărunt, şi s-a întors la Casterly Rock, luându-şi cu el fiica. În loc să fie împreună, Cersei şi Jaime nu au făcut decât să schimbe locurile. Jaime se pomeni singur la curte, păzind un rege nebun, în timp ce alţi patru bărbaţi mai mărunţi au dansat, pe rând, pe cuţite, în pantofii, prea strâmţi pentru ei, ai tatălui său. Atât de repede se ridicau şi cădeau Mâinile, încât Jaime îşi amintea heraldica lor mai bine decât chipurile. Mâna cornului abundenţei şi Mâna grifonilor dansând fuseseră, ambii, exilaţi, Mâna ghioaga-şi-pumnalul s-a cufundat în foc sălbatic şi a murit ars de viu. Lordul Rossart fusese ultimul. Blazonul lui fusese o torţă arzând, o alegere nefericită, având în vedere soarta predecesorului său, însă alchimistul a fost răsplătit cu mărinimie, fiindcă împărtăşea pasiunea regelui pentru foc. *Ar fi trebuit să-l înec pe Rossart în loc să-i scot maţele.*

Brienne aştepta încă răspunsul lui. Jaime spuse:

— Nu ai destui ani să-l fi cunoscut pe Aerys Targaryen…

Ea nu voia să audă nimic.

— Aerys a fost nebun şi crud, nimeni n-a negat vreodată asta. Dar era regele tău, uns şi încoronat. Iar tu ai jurat să-l aperi.

— Ştiu ce am jurat.

— Şi ce ai făcut. Brienne se înălţa deasupra lui, un munte de dispreţ pistruiat, încruntat, furios.

— Da, şi ce ai făcut şi tu. Amândoi suntem regicizi, dacă e adevărat ce am auzit.

— Nu m-am atins de Renly. Am să-l omor pe cel care spune altceva.

— Atunci ar fi cel mai bine să începi cu Cleos. Şi pe urmă vei avea o grămadă de omorât, după cum povesteşte el.

— *Minciuni!* Lady Catelyn era acolo când regele a fost omorât. A văzut. A apărut o umbră. Lumânările au pâlpâit, s-a făcut frig, şi a fost sânge…

— O, foarte bine, râse Jaime. Eşti mai isteaţă decât mine, recunosc. Când m-au găsit deasupra regelui meu mort, nu mi-a trecut prin minte să spun: Nu, n-am fost eu, a fost o umbră, o înfricoşătoare umbră rece. Râse din nou. Spune-mi cinstit, ca de la regicid la regicid, cine te-a plătit să-i spinteci beregata, familia Stark sau Stannis? Renly te-a respins, aşa au stat lucrurile? Sau poate erai în acea perioadă a lunii. Să nu-i dai niciodată unei fetişcane o sabie în mână atunci când sângerează.

Pentru o clipă, Jaime crezu că Brienne îl va lovi. *Încă un pas şi-i voi înşfăca pumnalul ăla din teacă, după care am să i-l vâr în pântece.* Strânse un picior sub el, gata să sară, dar fetişcana nu se clinti.

— Să fii cavaler e un dar preţios şi rar, spuse ea, iar să fii cavaler al Gărzii Regale înseamnă şi mai mult. E un dar pe care puţini îl primesc, un dar pe care tu l-ai batjocorit şi l-ai pângărit.

Un dar pe care îl vrei cu disperare, fătucă, şi pe care nu-l vei putea avea niciodată.

— Mi-am dobândit titlul de cavaler. N-am căpătat nimic pe degeaba. Am câştigat un turnir la treisprezece ani, când încă eram scutier. La cincisprezece, am mers la luptă alături de *Ser* Arthur Dayne împotriva Frăţiei Pădurii Regelui, iar el m-a făcut cavaler pe câmpul de bătălie. Mantia aceea albă m-a pângărit pe mine, nu viceversa. Aşa că scuteşte-mă de invidia ta. Zeii sunt cei care n-au avut grijă să te înzestreze cu un mădular, nu eu.

Privirea pe care i-o aruncă Brienne atunci fu plină de dezgust. *M-ar sfârteca bucuroasă, dacă n-ar fi scumpul ei jurământ,* cugetă el. *Bun. M-am săturat de atâta cucernicie şi de ideile ei feciorelnice.* Fetişcana se îndepărtă ţanţoşă, fără să scoată o vorbă. Jaime se cuibări sub mantie, sperând să viseze cu Cersei.

Dar când închise ochii, îl văzu pe Aerys Targaryen singur, măsurând cu pasul sala tronului, pigulindu-şi mâinile însângerate şi pline de cruste. Se tăia mereu, nebunul, în ţepii şi muchiile ascuţite ale Tronului de Fier. Jaime se furişase înăuntru pe uşa regelui, înveşmântat în armura lui aurie, cu sabia în mână. *Armura aurie, nu cea albă, dar nimeni nu şi-a amintit vreodată asta. Mi-aş dori să-mi fi scos şi mantia aia blestemată.*

Când Aerys a văzut sângele de pe sabia lui, a vrut să ştie dacă era al Lordului Tywin.

— Îl vreau mort pe trădător. Îi vreau capul, o să-mi aduci capul lui, sau vei arde cu toţi ceilalţi. Toţi trădătorii, Rossart spune că sunt *între ziduri.* S-a dus să le facă o primire călduroasă. Al cui e sângele? *Al cui?*

— Al lui Rossart, a răspuns Jaime.

Ochii aceia purpurii s-au lărgit atunci, şi, uluită, gura regală s-a căscat dintr-odată. S-a scăpat pe el, s-a întors şi a fugit către Tronul de Fier. Sub ochii goi ai craniilor de pe pereţi, Jaime l-a târât, pe trepte în jos, pe ultimul rege-dragon în persoană, guiţând ca un porc şi duhnind ca o hazna. O singură tăietură de-a lungul beregatei a fost de ajuns ca să pună capăt scenei. *Atât de uşor,* îşi amintea că se gândise. *Un rege ar trebui să fie mai greu de învins.* Rossart, cel puţin, încercase să se opună, deşi la drept vorbind, lupta ca un alchimist. *Ciudat că n-au întrebat niciodată cine l-a ucis pe Rossart... dar, desigur, el era un nimeni, de obârşie modestă, Mână a Regelui pentru două săptămâni, doar un alt capriciu nebun al Regelui Nebun.*

Ser Elys Westerling, Lordul Crakehall şi alţi cavaleri ai tatălui său au năvălit în sală la timp să vadă finalul, astfel că n-a fost chip ca Jaime să se facă nevăzut şi să lase vreun fanfaron să-i fure slava sau ocara. Avea să fie ocară, a ştiut îndată ce a văzut cum *îl priveau...* deşi poate în ochii lor era teamă. Lannister ori ba, era unul din cei şapte ai lui Aerys.

— Castelul este al nostru, *ser*, la fel şi oraşul, i-a spus Roland Crakehall, ceea ce era pe jumătate adevărat. Loialiştii lui Targaryen îşi dădeau încă viaţa pe treptele palatului şi în armurărie. Gregor Clegane şi Amory Lorch luau cu asalt zidurile Fortăreţei lui Maegor, iar Ned Stark intra tocmai atunci, în fruntea nordicilor săi, pe Poarta Regelui, dar Crakehall n-avea de unde să ştie toate acestea. Nu păruse surprins să-l găsească pe Aerys ucis; Jaime fusese fiul Lordului Tywin cu mult înainte să fie primit în Garda Regelui.

— Spune-ţi-le că Regele Nebun a murit, a poruncit el. Cruţaţi-i pe toţi cei care se predau şi luaţi-i ostatici.

— Să proclam şi un nou rege? a întrebat Crakehall şi Jaime a priceput foarte bine întrebarea: Va fi tatăl tău sau Robert Baratheon, sau ai de gând să încerci să faci un nou rege-dragon? S-a gândit o clipă la Viserys, băiatul fugit la Piatra Dragonului, şi la Aegon, la pruncul lui Rhaegar, aflat încă la Fortăreaţa lui Maegor, cu mama lui. *Un nou rege Targaryen şi tatăl meu ca Mână. Cum vor mai urla lupii şi cum se va sufoca de mânie lordul*

furtunii. Preţ de o clipă, a fost ispitit, până când a aruncat din nou o privire în jos, către trupul neînsufleţit ce zăcea pe podea, în balta-i de sânge. *Sângele lui curge în amândoi,* a gândit Jaime.

— Proclamă pe cine naiba pofteşti, i-a spus lui Crakehall. Pe urmă s-a urcat spre Tronul de Fier şi s-a aşezat cu sabia pe genunchi, să vadă cine va veni să revendice regatul. S-a întâmplat să fie Eddard Stark.

N-aveai nici tu dreptul să mă judeci, Stark.

În visele sale, morţii veneau arzând, învăluiţi în vârtejuri de flăcări verzi. Jaime dănţuia în jurul lor cu o sabie aurie în mână, dar, la fiecare pe care-l dobora, alţi doi se ridicau.

Brienne îl trezi cu o cizmă în coaste. Lumea era încă întunecată şi începuse să plouă. Mâncară turte de ovăz, peşte sărat şi câteva mure pe care *Ser* Cleos le găsise şi urcară înapoi în şa, înainte de răsăritul soarelui.

TYRION

Eunucul fredona fals, în surdină, când intră pe uşă, îmbrăcat în straie vaporoase de mătase de culoarea piersicii şi mirosind a lămâie. Când dădu cu ochii de Tyrion aşezat lângă şemineu, se opri şi rămase înmărmurit.

— Stăpâne Tyrion, izbucni el într-un chiţăit, punctat de un râs nervos.

— Aşadar, îţi aminteşti de mine? Începusem să mă îndoiesc.

— Mă bucur nespus de mult să văd că arăţi atât de puternic şi sănătos. Varys afişă zâmbetul său cel mai perfid. Deşi, mărturisesc, nu m-am aşteptat să te găsesc în umilele mele camere.

— Sunt umile. Excesiv de umile, e adevărat. Tyrion aşteptase până când Varys fusese chemat de tatăl său, ca să se furişeze înăuntru, pentru a-i face o vizită. Camerele eunucului erau mici şi sărăcăcioase, trei odăiţe fără ferestre, sub zidul dinspre nord. Am sperat să găsesc baniţe pline de secrete suculente cu care să-mi omor timpul aşteptându-te, dar nu-i de găsit nici o hârtie. Căutase şi pasaje secrete, ştiind că Păianjenul trebuia să aibă pe unde să intre şi să iasă nevăzut, dar şi acestea se dovediseră la fel de iluzorii. Slavă zeilor, am găsit *apă* în carafele tale, continuă Tyrion, celula în care dormi nu e mai mare decât un coşciug, iar patul ăla… e făcut, într-adevăr, din piatră, sau doar aşa pare?

Varys închise uşa şi o zăvori.

— Mă chinuie durerea de şale, stăpâne, şi prefer să dorm pe o suprafaţă dură.

— Eu aş fi zis că eşti un om cu pene.

— Sunt plin de surprize. Eşti supărat pe mine fiindcă te-am abandonat după bătălie?

— Asta m-a făcut să te privesc ca pe un membru al familiei mele.

— N-a fost din lipsă de dragoste, bunul meu stăpân. Am o natură atât de sensibilă, iar rana ta e atât de îngrozitoare de privit… Se scutură, cu un gest teatral. Bietul tău nas…

Tyrion îşi scărpină crusta nervos.

— Poate că ar trebui să comand unul nou, din aur. Ce fel de nas mi-ai sugera, Varys? Unul ca al tău, care să adulmece secretele? Sau să-i spun aurarului că vreau nasul tatălui meu?

Zâmbi. Nobilul meu tată munceşte cu atâta sârguinţă încât abia dacă-l mai văd. Spune-mi, e adevărat că-l readuce pe Marele Maester Pycelle în micul consiliu?

— Da, stăpâne.

— Trebuie să-i mulţumesc iubitei mele surori pentru asta? Pycelle fusese omul surorii sale. Tyrion îl văduvise de rang, barbă şi demnitate şi îl azvârlise într-o temniţă neagră.

— Nicidecum, stăpâne. Mulţumeşte-le arhimaesterilor din Oraşul Vechi, cei care au insistat asupra reabilitării lui Pycelle, pe motiv că doar Conclavul poate să numească sau să demită un Mare Maester.

Idioţi, gândi Tyrion.

— Parcă-mi amintesc că gâdele lui Maegor cel Crud a demis vreo trei cu securea.

— Cât se poate de adevărat, spuse Varys. Iar cel de-al doilea Aegon l-a dat pe Marele Maester Gerardys dragonilor, să-l mănânce.

— Din păcate, eu chiar n-am nici un dragon. Bănuiesc că aş fi putut să-l cufund pe Pycelle în foc sălbatic. Oare Citadela ar fi preferat asta?

— Ei, bine, ar fi respectat mai mult linia tradiţiei. Eunucul chicoti. Din fericire, capetele mai luminate au precumpănit, iar Conclavul a recunoscut destituirea lui Pycelle şi s-a apucat să-i aleagă succesorul. După ce i-a dat respectul cuvenit lui Maester Turquin şi lui Maester Erreck, bastardul cavalerului rătăcitor, demonstrându-şi astfel că dibăcia contează mult mai mult în ordinul lor decât obârşia, Conclavul era cât pe ce să ni-l trimită pe Maester Gormon, un Tyrell din Highgarden. Când i-am spus nobilului tău tată, a luat măsuri imediat.

Tyrion ştia că Conclavul se întrunea în spatele uşilor închise. Dezbaterile lor erau, teoretic, secrete. *Aşadar, Varys are mici ciripitori şi în Citadelă.*

— Înţeleg. Deci tata a hotărât să smulgă buruiana din rădăcină? Râse pe înfundate. Pycelle e o canalie. Dar mai bine o canalie Lannister decât o canalie Tyrell, nu?

— Marele Maester Pycelle a fost întotdeauna un prieten bun al Casei tale, zise Varys suav. Probabil te va consola să afli că *Ser* Boros Blount a fost şi el reabilitat.

Cersei îl lipsise pe *Ser* Boros de mantia albă fiindcă nu-şi dăduse viaţa în apărarea Prinţului Tommen atunci când Bronn a pus mâna pe băiat pe drumul spre Rosby. Omul nu-i era prieten

lui Tyrion, dar după acea întâmplare, o ura probabil pe Cersei aproape la fel de mult. *Bănuiesc că asta e ceva.*

— Blount este un fanfaron laş, zise el pe un ton prietenos.

— Aşa să fie? Vai, vai! Totuşi, cavalerii Gărzii Regelui sunt, în mod tradiţional, numiţi pe viaţă. Poate că *Ser* Boros se va dovedi mai curajos pe viitor. Fără îndoială, va rămâne loial.

— Faţă de tatăl meu, ţinu să precizeze Tyrion.

— Că veni vorba despre Garda Regelui... Mă întreb, oare această încântătoare vizită inopinată a ta are întâmplător vreo legătură cu răposatul frate al lui *Ser* Boros, galantul *Ser* Mandon Moore? Eunucul îşi mângâie un obraz pudrat. Omul tău, Bronn, pare cât se poate de interesat de soarta lui în ultimul timp.

Bronn dezgropase tot ce putuse despre *Ser* Mandon, dar, fără doar şi poate, Varys ştia mult mai multe... dacă se hotăra să vorbească.

— Omul pare a fi chiar lipsit de prieteni, zise Tyrion cu prudenţă.

— Trist, spuse Varys, o, trist. Ţi-ai putea găsi vreo rudă dacă ai răsturna câteva pietre în Vale, dar aici... Lordul Arryn l-a adus la Debarcaderul Regelui, iar Robert i-a dat mantia albă, dar mă tem că nici unul nu l-a iubit prea mult. Şi nici nu era genul de om pe care poporul îl aclamă la turniruri, în ciuda incontestabilei sale dibăcii. Ei, bine, nici măcar fraţii săi din Garda Regelui nu s-au apropiat vreodată de el. *Ser* Barristan a fost auzit odată spunând că *Ser* Mandor nu avea alt prieten în afară de sabia sa şi altă viaţă în afară de datorie... dar, mă-nţelegi, nu cred că Selmy a spus-o pe de-a-ntregul ca laudă. Ceea ce e ciudat, când stai să te gândeşti, nu? Acestea sunt tocmai calităţile pe care le căutăm la Garda Regală, se poate spune – oameni care nu trăiesc pentru ei înşişi, ci pentru regele lor. În această lumină, bravul nostru *Ser* Mandon era cavalerul alb perfect. Şi a murit aşa cum îi şade bine unui cavaler al Gărzii, cu sabia în mână, apărând pe cineva care era sânge din sângele regelui. Eunucul îi aruncă un zâmbet perfid şi îl privi tăios.

Încercând să ucidă pe cineva care era sânge din sângele regelui, vrei să spui. Tyrion se întreba dacă Varys ştia de fapt mai mult decât spunea. Nimic din ceea ce tocmai auzise nu era o noutate pentru el. Bronn îi adusese cam aceleaşi veşti. Avea nevoie de o legătură cu Cersei, un semn că *Ser* Mandon fusese spionul ei. *Nu obţinem întotdeauna ceea ce vrem,* cugetă el cu amărăciune, ceea ce îi aminti...

— Nu *Ser* Mandon e cel care mă aduce aici.

— Nu încape îndoială. Eunucul traversă camera, către carafa cu apă. Pot să te servesc, stăpâne? îl întrebă, umplând o cană.

— Da, dar nu cu apă. Îşi împreună mâinile. Vreau să mi-o aduci pe Shae.

Varys luă o înghiţitură.

— Oare e înţelept, stăpâne? Dulcea copilă. Ar fi fost mare păcat ca tatăl tău s-o spânzure.

Nu-l mira că Varys ştia.

— Nu, nu e înţelept, e curată nebunie. Vreau s-o văd pentru ultima oară, înainte s-o trimit departe. Nu pot suporta s-o am atât de aproape.

— Înţeleg.

Cum ai putea? Tyrion o văzuse nu mai devreme decât ieri, urcând scările şerpuitoare ale castelului cu o găleată de apă în mână. Privise cum un tânăr cavaler s-a oferit să ducă găleata grea. Felul în care i-a atins braţul şi i-a zâmbit l-a întors pe dos. Au trecut la un pas unul de altul, el coborând, ea urcând, atât de aproape încât a simţit parfumul curat şi proaspăt al părului ei. *Stăp'ne,* i-a spus, cu o mică reverenţă, iar lui îi venea să întindă mâna, s-o ia în braţe şi s-o sărute chiar acolo, dar n-a putut decât să dea din cap băţos şi să treacă pe lângă ea, cu mersu-i clătinat.

— Am văzut-o de mai multe ori, îi spuse lui Varys, dar n-am îndrăznit să-i vorbesc. Bănuiesc că toate mişcările îmi sunt urmărite.

— Eşti înţelept să bănuieşti asta, bunul meu stăpân.

— Cine?

— Fraţii Kettleblack îi dau raportul frecvent iubitei tale surori.

— Când mă gândesc cu câţi bani i-am plătit pe nenorociţii ăia… crezi că există vreo şansă ca mai mult aur să-i îndepărteze de Cersei?

— Întotdeauna există o şansă, dar eu, unul, nu m-aş obosi să pun rămăşag pe probabilităţi. Acum sunt cavaleri, toţi trei, iar sora ta le-a promis şi alte avansări. Un chicot maliţios izbucni de pe buzele eunucului. Iar cel mai vârstnic, *Ser* Osmund din Garda Regelui, visează şi la anumite alte… *favoruri…* O poţi egala pe regină, n-am nici o îndoială, când vine vorba de bani, dar ea mai are o pungă, care e chiar inepuizabilă.

Şapte draci, gândi Tyrion.

— Vrei să sugerezi că Cersei şi-o trage cu Osmund

Kettleblack?

— O, vai de mine, nu, asta ar fi îngrozitor de periculos, nu crezi? Nu, regina doar *lasă să se înţeleagă* ... poate mâine, sau când se termină cu nunta... şi apoi un zâmbet, o şoaptă, o glumă deocheată... un sân frecându-se uşor de mâneca lui, în treacăt... şi totuşi, se pare că merge. Dar ce ştie un eunuc despre asemenea lucruri? Vârful limbii trecu peste buza lui de jos, ca un animal roz, sfios.

De-aş putea să-i împing cumva dincolo de mângâieri furişe, să aranjez ca tata să-i prindă împreună în pat... Tyrion îşi duse mâna la crusta de pe nas. Nu vedea cum s-ar putea face una ca asta, dar poate că mai târziu avea să-i vină în minte vreun plan.

— Fraţii Kettleblack sunt singurii?

— Aş vrea să fie aşa, stăpâne. Mă tem că sunt mulţi ochi asupra ta. Eşti... cum să spun? *Remarcabil.* Şi nu prea îndrăgit, mă doare sufletul să-ţi spun. Fiii lui Janos Slynt te-ar denunţa bucuroşi, ca să-şi răzbune tatăl, iar dragul nostru Lord Petyr are prieteni în jumătate din bordelurile din Debarcaderul Regelui. Dacă ai fi atât de imprudent să vizitezi vreunul, Lordul Petyr va afla îndată şi nobilul tău tată curând după aceea.

E chiar mai rău decât m-am temut.

— Şi tata? El pe cine a pus să mă spioneze?

De data aceasta eunucul râse cât îl ţinea gura.

— Păi, pe mine, stăpâne.

Tyrion râse şi el. Nu era atât de nătărău încât să aibă încredere în Varys mai mult decât trebuia – dar eunucul ştia deja destule despre Shae ca s-o trimită de-a dreptul la spânzurătoare.

— Ai să mi-o aduci pe Shae prin pereţi, ascunsă de toţi aceşti ochi. Aşa cum ai făcut înainte.

Varys îşi frângea mâinile.

— O, stăpâne, nimic nu mi-ar face o plăcere mai mare, dar... Regele Maegor n-a vrut şobolani în zidurile sale, dacă mă-nţelegi. A cerut, într-adevăr, o ieşire secretă, în caz că ar fi prins vreodată în cursă de duşmani, dar uşa aceea nu are legătură cu nici un alt pasaj. Nu-i vorbă, aş putea să i-o răpesc lui Lady Lollys pe Shae a ta, o vreme, dar nu am cum s-o aduc în dormitorul tău fără să fim văzuţi.

— Atunci adu-o altundeva.

— Dar unde? Nu există nici un loc sigur.

— Există. Tyrion rânji. Aici. Cred că e timpul să dai o întrebuinţare mai bună patului ăluia al tău, tare ca piatra.

Gura eunucului se deschise. Apoi Varys chicoti.

— Lollys oboseşte cu uşurinţă în perioada asta. Stă să nască. Îmi închipui că va dormi dusă la răsăritul lunii.

Tyrion săltă jos de pe scaun.

— La răsăritul lunii, atunci. Vezi să aduci nişte vin. Şi două cupe curate.

Varys făcu o plecăciune.

— Va fi după porunca stăpânului meu.

Restul zilei se târî parcă, încet ca melcul. Tyrion urcă în bibliotecă şi încercă să-şi mute gândul citind *Istoria Războaielor de pe Rhoyne,* dar nu putea vedea elefanţii, căci în minte îi venea zâmbetul lui Shae. Când se făcu după-amiază, lăsă cartea deoparte şi se duse să facă o baie. Se frecă până când apa se răci şi pe urmă îl puse pe Pod să-i ajusteze barba. Pentru el, barba era o povară, o încâlceală de păr blond, alb şi negru, aspră şi asimetrică. Arareori era altfel decât hidoasă, dar îi era de folos ca să-i ascundă o parte a feţei şi ăsta era un mare avantaj.

Când fu cât se poate de curat, rozaliu şi tuns, Tyrion îşi cercetă dulapul şi alese o pereche de pantaloni strâmţi de satin, de culoarea purpurie a Lannisterilor, şi cea mai bună tunică a sa, cea din catifea neagră, cu ţinte în formă de cap de leu. Şi-ar fi pus şi lanţul de mâini aurii, dacă tatăl său nu i l-ar fi furat pe când se zbătea între viaţă şi moarte. Abia după ce fu gata îmbrăcat îşi dădu seama de dimensiunea nebuniei sale. *Şapte draci, piticule, ţi-ai pierdut toate minţile, odată cu nasul? Oricine te va vedea o să se întrebe de ce ţi-ai pus veşmintele de gală ca să-l vizitezi pe eunuc.* Înjurând, Tyrion se dezbrăcă şi se îmbrăcă din nou, în haine simple: pantaloni negri de lână, o tunică albă veche şi o jiletcă maro de piele. *N-are importanţă,* îşi spuse, în timp ce aştepta răsăritul lunii. *Oricum ai fi îmbrăcat, rămâi tot un pitic. Nu vei fi niciodată înalt, asemeni cavalerului de pe scări, cu picioarele sale lungi şi drepte, abdomenul puternic şi umerii largi, bărbăteşti.*

Luna se ivea deasupra zidului castelului când îi spuse lui Podrick Payne că îi va face o vizită lui Varys.

— Stai mult, stăpâne? întrebă băiatul.

— O, sper că da.

Cu Fortăreaţa Roşie atât de ticsită de lume, Tyrion nu putea spera să treacă neobservat. *Ser* Balon Swann stătea de strajă la poartă, iar *Ser* Loras Tyrell la podul basculant. Tyrion se opri să schimbe politeţuri cu amândoi. Era ciudat să-l vezi pe Cavalerul

Florilor îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, când înainte fusese întotdeauna colorat ca un curcubeu.

— Câţi ani ai, *Ser* Loras? îl întrebă Tyrion.

— Şaptesprezece, stăpâne.

Şaptesprezece, frumos şi deja o legendă. Jumătate dintre fetele Celor Şapte Regate vor să se culce cu el şi toţi băieţii vor să fie în locul lui.

— Iartă-mă că întreb, *ser* – de ce ar alege cineva să intre în Garda Regelui la şaptesprezece ani?

— Prinţul Aemon, Cavalerul Dragon, şi-a făcut jurămintele la şaptesprezece ani, răspunse *Ser* Loras, iar fratele tău Jaime a fost încă şi mai tânăr.

— Motivele lor le cunosc. Care sunt ale tale? Onoarea de a sluji sub modele de virtute precum Meryn Trant sau Boros Blount? Îi aruncă băiatului un zâmbet batjocoritor. Ca să păzeşti viaţa regelui, ţi-o dai pe a ta. Renunţi la pământurile şi la triburile tale, renunţi la speranţa de a te căsători, de a avea copii…

— Casa Tyrell continuă prin fraţii mei, răspunse *Ser* Loras. Nu e necesar ca un al treilea fiu să se căsătorească sau să aibă copii.

— Nu e necesar, dar unora li se pare plăcut. Cum rămâne cu dragostea?

— Când soarele apune, nici o lumânare nu-i poate ţine locul.

— Asta e dintr-un cântec? Tyrion îşi înălţă capul, zâmbind. Da, ai şaptesprezece ani, acum îmi dau seama.

Ser Loras se crispă.

— Îţi baţi joc de mine?

Un flăcău ţepos.

— Nu. Dacă te-am jignit, iartă-mă. Am iubit şi eu cândva şi aveam şi un cântec al nostru. *Am iubit o fecioară, frumoasă ca o vară, cu soare în păr.* Îi ură lui *Ser* Loras o seară bună şi îşi văzu de drum.

Lângă adăposturi, un grup de oşteni asista la lupta dintre doi câini. Tyrion se opri cât să vadă cum câinele mai mic sfâşie capul celui mai mare. Smulse câteva hohote răguşite de râs, remarcând că învinsul semăna acum cu Sandor Clegane şi apoi, sperând că reuşise să le adoarmă vigilenţa, îşi continuă drumul către zidul nordic şi în jos, pe şirul scurt de trepte care duceau către umila reşedinţă a eunucului. Uşa se deschise în timp ce Tyrion ridica mâna să bată.

— Varys? Tyrion se strecură înăuntru. Eşti aici? O singură

lumânare licărea în întuneric, răspândind mireasmă de iasomie.

— Stăpâne? O femeie se furişă în lumină, dolofană, moale, cu un aer de matroană, o faţă roz ca o lună plină şi bucle negre, grele. Tyrion dădu înapoi. E ceva în neregulă?

Varys, îşi dădu el seama, iritat.

— Preţ de o clipă înfiorătoare, am crezut că mi-ai adus-o pe Lollys în loc de Shae. Unde e?

— Aici, stăp’ne. Shae îi acoperi ochii cu mâinile, din spate. Poţi să ghiceşti cu ce sunt îmbrăcată?

— Cu nimic?

— O, eşti aşa de isteţ, se bosumflă ea, retrăgându-şi repede mâinile. De unde ai ştiut?

— Eşti foarte frumoasă îmbrăcată cu nimic.

— Adevărat? întrebă ea. Chiar sunt?

— O, da.

— Atunci n-ar trebui să te culci cu mine în loc să mă ţii de vorbă?

— Mai întâi trebuie să scăpăm de Lady Varys. Nu sunt genul de pitic căruia îi place publicul.

— A plecat, spuse Shae.

Tyrion se întoarse să vadă. Era adevărat. Eunucul dispăruse, cu fuste cu tot. *Uşile secrete sunt aici pe undeva, trebuie să fie.* Doar atât avu timp să gândească. Shae îi întoarse capul ca să-l sărute. Gura ei era umedă şi lacomă, şi nici măcar nu părea să-i vadă cicatricea sau crusta aspră din locul unde îi fusese nasul. Îi simţea sub degete pielea caldă şi mătăsoasă. Când degetul lui mare alunecă peste sfârcul ei stâng, acesta se întări dintr-odată.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă ea printre sărutări, în timp ce mâinile lui Tyrion se îndreptară către cingătoare. O, mai repede, mai repede, te vreau în mine, în mine, în mine. Nici măcar nu avu timp să se dezbrace cum se cuvine. Shae îi trase penisul afară din pantaloni, apoi îl împinse jos, pe podea şi se urcă deasupra lui. Ţipă când o pătrunse şi îl călări sălbatic, gemând: *Uriaşul meu, uriaşul meu, uriaşul meu,* cu fiecare mişcare. Tyrion era atât de dornic, încât explodă la cea de-a cincea mişcare, dar pe Shae nu păru s-o deranjeze. Zâmbi lasciv când îl simţi ţâşnind şi se aplecă, sărutându-i sudoarea de pe frunte. Uriaşul meu Lannister, murmură ea. Rămâi în mine, te rog. Îmi place să te simt acolo.

Astfel, Tyrion nu se clinti, doar o cuprinse cu braţele. *E atât de plăcut s-o îmbrăţişez şi să fiu îmbrăţişat,* gândi el. *Cum poate un*

lucru atât de plăcut să fie o crimă pentru care să meriţi să fii spânzurat?

— Shae, spuse el, iubita mea, aceasta trebuie să fie ultima noastră întâlnire. Pericolul e prea mare. Dacă nobilul meu tată te-ar descoperi…

— Îmi place cicatricea ta. O urmări cu degetul. Te face să arăţi foarte fioros şi puternic.

Tyrion râse.

— Foarte urât, vrei să spui.

— Stăp'nul meu nu va fi niciodată urât în ochii mei. Sărută crusta care acoperea ciotul zdrenţuit al nasului său.

— Nu faţa mea trebuie să te preocupe, ci tatăl meu…

— Nu mă sperie. Acum îmi dă stăp'nul bijuteriile şi mătăsurile înapoi? L-am întrebat pe Varys dacă le pot primi, când ai fost rănit în luptă, dar n-a vrut să mi le dea. Ce s-ar fi ales de ele, dacă tu ai fi murit?

— N-am murit. Iată-mă aici.

— Ştiu. Shae se vânzoli deasupra lui, zâmbind. Exact unde ţi-e locul. Gura ei se îmbufna. Dar cât mai trebuie să continui cu Lollys acum, că eşti bine?

— Ai ascultat ce vorbesc? întrebă Tyrion. Poţi rămâne cu Lollys, dacă vrei, dar ar fi mai bine să părăseşti oraşul.

— Nu vreau să plec. Mi-ai promis că mă muţi iarăşi într-un castel, după bătălie. Îl strânse uşor între coapse şi Tyrion începu să se întărească din nou, în ea. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile, spuneai.

— Shae, zeii fie blestemaţi, încetează. Ascultă-mă. Trebuie să pleci. Oraşul e plin de Tyrelli chiar în clipa asta, iar eu sunt atent supravegheat. Nu înţelegi pericolele.

— Pot să vin la nunta regelui? Lollys nu vrea să meargă. I-am spus că n-o s-o violeze nimeni în sala tronului, dar e aşa de proastă! Când Shae se rostogoli pe o parte, penisul lui ieşi din ea cu un sunet moale, umed. Symon zice că vor fi saltimbanci, un turnir al cântăreţilor, chiar şi o întrecere a bufonilor.

Tyrion aproape că uitase despre blestematul de cântăreţ al lui Shae.

— Cum de ai vorbit cu Symon?

— I-am spus lui Lady Tanda despre el, iar ea l-a angajat pentru Lollys. Muzica o linişteşte când copilul începe să lovească. Symon zice că la nuntă va fi un urs dansator, şi vinuri de la Arbor. N-am văzut niciodată un urs dansând.

— Dansează mai prost decât mine. Cântăreţul îl preocupa pe el, nu ursul. O singură vorbă scăpată în urechea cui nu trebuie şi Shae ar fi spânzurată.

— Symon zice că vor fi şaptezeci şi şapte de feluri de mâncare şi o sută de porumbei, într-un tort uriaş. Când capacul se va deschide, vor ţâşni toţi afară şi vor zbura.

— După care îşi vor găsi adăpost pe grinzi, de unde va ploua cu găinaţ peste oaspeţi.

Tyrion mai suportase asemenea torturi de nuntă. Porumbeilor le plăcea să se uşureze în special deasupra lui, sau cel puţin aşa i se păruse întotdeauna.

— N-aş putea să mă îmbrac în veşmintele mele de mătase şi catifea şi să merg ca doamnă, nu ca o slujitoare? Nimeni nu-şi va da seama că nu sunt.

Toată lumea va şti că nu eşti, gândi Tyrion.

— Lady Tanda s-ar putea întreba unde a găsit slujitoarea lui Lollys atâtea giuvaiere.

— O să fie o mie de invitaţi, zice Symon. Nici măcar nu mă va vedea. O să găsesc un loc, într-un ungher întunecat, mai jos de salieră, dar ori de câte ori te vei ridica să mergi să te uşurezi, aş putea să mă furişez afară şi să ne întâlnim. Îi prinse penisul în mână şi îl mângâie uşor. Nu voi purta lenjerie sub rochie, aşa că stăp'nul nu va trebui să mă dezbrace. Se juca cu el, plimbându-şi degetele în sus şi-n jos. Sau, dacă vrea, pot să-i fac asta. Îi luă bărbăţia în gură.

Curând, Tyrion fu gata din nou. De data asta, dură mai mult. Când termină, Shae se urcă din nou peste el şi i se cuibări sub braţ.

— Ai să mă laşi să vin, nu-i aşa?

— Shae, *e riscant*, gemu el.

O vreme, ea nu scoase nici un cuvânt. Tyrion încercă să vorbească despre alte lucruri, dar se lovi de un zid de politeţe ursuză, rece şi neînduplecată ca Zidul pe care îl colindase cândva, la nord. *Zei, aveţi milă,* gândi el obosit, privind cum lumânarea se topeşte, *cum am lăsat să se întâmple asta din nou, după Tysha? Chiar sunt un mare nătărău, aşa cum crede tata?* Bucuros i-ar fi făcut promisiunea pe care o vroia, bucuros ar fi condus-o în dormitorul lui pe braţe, s-o lase să se îmbrace în veşmintele de mătase şi catifea pe care le iubea atât de mult. Dacă ar fi fost după el, ar fi lăsat-o să-i stea alături la masa de nuntă a lui Joffrey şi să danseze cu toţi urşii cu care ar fi vrut. Dar

n-o putea vedea spânzurată.

Când lumânarea se stinse, Tyrion se desprinse din îmbrăţişarea ei şi aprinse o alta. Apoi dădu ocol camerei şi ciocăni fiecare perete în parte, căutând uşa secretă. Shae îl privea, cu genunchii la piept şi braţele în jurul picioarelor. În cele din urmă, spuse:

— Sunt sub pat. Treptele secrete.

Tyrion se uită la ea neîncrezător.

— Sub pat? Patul e din piatră masivă. Cântăreşte o jumătate de tonă.

— Este un loc unde Varys apasă şi patul se ridică drept în sus. L-am întrebat cum face, iar el mi-a spus că e o vrajă.

— Da. Tyrion nu-şi putu stăpâni un zâmbet larg. O vrajă care se cheamă contragreutate.

Shae se ridică în picioare.

— Ar trebui să mă întorc. Uneori bebeluşul mişcă şi atunci Lollys se trezeşte şi mă strigă.

— Varys trebuie să sosească din clipă în clipă. Probabil ne ascultă fiecare cuvânt. Tyrion aşeză jos lumânarea. Avea o pată udă pe pantaloni, în partea din faţă, dar în întuneric ar trebui să treacă neobservată. Îi spuse lui Shae să se îmbrace şi să-l aştepte pe eunuc.

— Aşa voi face, promise ea. Tu eşti leul meu, nu-i aşa? Uriaşul meu Lannister.

— Da, răspunse el, iar tu eşti…

— … târfa ta. Shae îi aşeză un deget pe buze. Ştiu. Aş fi doamna ta, dar nu se poate. Altfel m-ai duce la ospăţ. Nu contează. Îmi place să-ţi fiu târfă, Tyrion. Doar păstrează-mă, leul meu, şi ai grijă de mine.

— Aşa voi face. *Nebunule, nebuniile,* strigă glasul său interior. *De ce ai spus asta? Ai venit aici ca s-o trimiţi departe.* În schimb, o mai sărută o dată.

Drumul înapoi i se păru lung şi stingher. Podrick Payne dormea în patul lui de campanie, la piciorul patului lui Tyrion, dar piticul îl trezi.

— Bronn, spuse el.

— *Ser* Bronn? Pod îşi frecă ochii, alungându-şi somnul. Oh, să-l aduc? Stăpâne?

— Păi, nu, te-am trezit să stăm la taifas despre felul cum se îmbracă, zise Tyrion, dar îşi irosi sarcasmul. Pod îl privi cu gura căscată, nedumerit, până când Tyrion îşi ridică mâinile şi spuse:

Da, adu-l. Adu-l acum.

Flăcăul se îmbrăcă în grabă şi ieşi valvârtej din cameră. *Sunt chiar atât de înfricoşător?* se întrebă Tyrion, schimbându-se în cămaşa de noapte şi turnându-şi nişte vin.

Era la cea de-a treia cupă şi noaptea trecuse când Pod reveni, în sfârşit, cu cavalerul mercenar după el.

— Sper că flăcăul a avut un motiv serios să mă târască afară din casa Chatayei, zise Bronn, aşezându-se.

— Casa *Chatayei?* făcu Tyrion iritat.

— E bine să fii cavaler. Nu mai cauţi bordelurile mai ieftine din josul străzii. Bronn zâmbi. Acum putem vorbi de Alayaya şi Marei în acelaşi pat de puf, cu *Ser* Bronn la mijloc.

Tyrion fu nevoit să-şi înghită frustrarea. Bronn avea dreptul să se culce cu Alayaya ca orice alt bărbat, dar… *N-am atins-o niciodată, oricât mi-aş fi dorit, dar Bronn n-are de unde să ştie asta. Ar fi trebuit să-şi ţină bărbăţia departe de ea.* Tyrion nu îndrăznea să viziteze casa Chatayei. Dacă ar face-o, Cersei s-ar îngriji ca tatăl lor să afle şi Yaya ar avea de îndurat mai mult decât o biciuire. Îi trimisese fetei un colier din argint şi jad şi o pereche de brăţări pe potrivă, prezentându-şi astfel scuzele, dar în afară de asta…

E zadarnic.

— Există un cântăreţ care-şi spune Symon Limbă de Argint, zise Tyrion obosit, lăsând la o parte sentimentul vinovăţiei. Cântă uneori pentru fiica Doamnei Tanda.

— Ce-i cu el?

Omoară-l, ar fi putut să spună, dar omul nu făcuse nimic, doar cântase câteva cântece. *Şi-i umpluse căpşorul lui Shae cu vise despre porumbei şi urşi dansatori.*

— Găseşte-l, spuse el, în schimb. Găseşte-l înainte să-l găsească altcineva.

ARYA

Scotea legume din pământ, în grădina unui om mort, când auzi cântecul.

Arya înţepeni, neclintită ca o stâncă, ascultând, cu cei trei morcovi din mână daţi uitării dintr-odată. Se gândi la Măştile Însângerate şi la oamenii lui Roose Bolton şi un fior de spaimă îi coborî pe şira spinării. *Nu-i drept, când am găsit, în sfârşit, Tridentul, când credeam că suntem aproape în siguranţă.*

Numai că, de ce ar cânta Măştile?

Cântecul venea din susul râului, de undeva de dincolo de colina dinspre est.

— *Spre Gulltown am pornit, s-o văd pe frumoasa fecioară, hei-ho, hei-ho...*

Arya se ridică în picioare, cu morcovii atârnându-i din mână. Se auzea ca şi cum un cântăreţ venea de-a lungul râului. Puţin mai departe, printre verze, Plăcintă Fierbinte auzea şi el cântecul, judecând după expresia de pe chipul lui. Gendry se culcase la umbra casei pârjolite şi nu auzea nimic.

— *Îi voi fura un dulce sărut cu vârful sabiei, hei-ho, hei-ho.*

I se păru că aude şi o harpă de lemn, dincolo de susurul apei.

— Auzi? întrebă Plăcintă Fierbinte cu o şoaptă răguşită, strângând în braţe un morman de varză. Vine cineva.

— Du-te şi trezeşte-l pe Gendry, îi spuse Arya. Scutură-l doar de umăr, nu face mare tărăboi. Gendry era uşor de trezit, spre deosebire de Plăcintă Fierbinte, căruia trebuia să-i tragi şuturi şi să-i strigi în urechi.

— O *voi face iubita mea şi ne vom odihni în umbră, hei-ho, hei-ho.* Cântecul se auzea tot mai puternic, cu fiecare cuvânt.

Plăcintă Fierbinte îşi desfăcu braţele. Verzele căzură pe pământ, cu bufnituri surde.

— Trebuie să ne ascundem.

Unde? Coliba pârjolită şi grădina năpădită de buruieni se aflau chiar pe malul Tridentului. Câteva sălcii creşteau de-a lungul albiei râului, iar mai jos, în apele mocirloase de la mal, era stufăriş, dar prin preajmă terenul era, în cea mai mare parte, ca-n palmă. *Ştiam că n-ar fi trebuit să ieşim din pădure,* gândi ea. Însă fuseseră atât de flămânzi, iar grădina era o ispită prea mare. Pâinea şi brânza furate de la Harrenhal se terminaseră cu

şase zile în urmă, pe când se aflau în inima pădurii.

— Du-l pe Gendry, împreună cu caii, în spatele colibei, hotărî ea. O parte din zid era încă în picioare, destul de mare, poate, ca să ascundă doi băieţi şi trei cai. *Dacă nu nechează caii şi dacă acel cântăreţ nu vine să scotocească prin grădină.*

— Dar tu?

— Eu o să mă ascund după copac. Probabil e singur. Dacă mă supără, îl omor. *Du-te.*

Plăcintă Fierbinte plecă şi Arya aruncă morcovii şi îşi scoase sabia furată de după umăr. Îşi prinsese teaca de-a curmezişul spatelui. Sabia lungă era făurită pe măsura unui bărbat şi se lovea de pământ când o purta pe şold. *În plus, e prea grea,* gândi ea, simţind lipsa Acului, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când lua sabia aceea grosolană în mână. Dar era o sabie şi putea ucide cu ea, asta era suficient.

Tiptil, se îndreptă către salcia bătrână şi mare care creştea la răspântia drumului şi se aşeză cu un genunchi în iarbă şi noroi, sub paravanul ramurilor plângătoare. *Voi, vechi zei,* se rugă ea, în timp ce glasul cântăreţului se auzea tot mai tare, *voi, zei ai copacilor, ascundeţi-mă şi faceţi-l să treacă pe lângă mine.* În clipa următoare, un cal necheză şi cântecul se frânse brusc. *A auzit,* înţelese Arya, *dar poate că e singur sau, dacă nu e, poate că e la fel de speriat de noi cum suntem noi de el.*

— Ai auzit? întrebă un glas de bărbat. E ceva dincolo de zidul ăla, aş zice.

— Da, răspunse un al doilea glas, mai profund. Ce crezi c-ar putea să fie, Arcaşule?

Doi, aşadar. Arya îşi muşcă buza. Nu-i putea vedea din locul unde stătea îngenuncheată, din cauza sălciei. Dar îi putea auzi.

— Un urs. Un al treilea sau iarăşi primul glas.

— Un urs cu o grămadă de carne, zise glasul mai gros. Şi o grămadă de grăsime, toamna. Bună de mâncat, dacă e pregătită cum se cuvine.

— Poate că e un lup. Poate un leu.

— Cu patru picioare, ce crezi? Sau cu două?

— N-are nici o importanţă. Sau are?

— Nu, din câte ştiu eu. Arcaşule, ce vrei să faci cu toate săgeţile alea?

— Să trag câteva peste zid. Orice s-ar ascunde acolo va ieşi afară cât ai bate din palme. Stai să vezi.

— Dar dacă e vreun om cinstit? Sau o biată femeie cu copilul

la sân?

— Un om cinstit ar ieşi să-şi arate faţa. Doar un tâlhar ar sta pitit şi ne-ar pândi.

— Da, asta aşa-i. Dă-i drumul şi aruncă-ţi săgeţile.

Arya sări în picioare.

— Nu! Le arătă sabia. Erau trei, vedea acum. *Doar trei.* Syrio se putea lupta cu mai mult de trei, iar ea îi avea pe Gendry şi Plăcintă Fierbinte să i se alăture, poate. *Dar ei sunt băieţi, iar aceştia sunt bărbaţi.*

Călătoreau pe jos, murdari şi plini de noroi. Îşi dădu seama care era cântăreţul, după harpa de lemn pe care o legăna la piept, aşa cum o mamă ar legăna un prunc. Un bărbat mărunt, de vreo cincizeci de ani după înfăţişare, cu o gură mare, un nas ascuţit şi părul rar, castaniu. Verdele spălăcit al hainelor sale se amesteca ici şi colo cu petice vechi de piele maro. Purta o pereche de pumnale la şold şi o secure de pădurar atârnată pe spate.

Bărbatul de lângă el era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt şi avea înfăţişarea unui soldat. Din centura-i de piele ţintată atârnau o sabie lungă şi un pumnal, pe cămaşă avea cusute şiruri de inele de argint suprapuse, iar capul îi era acoperit de un coif negru de fier, de forma unui con. Avea dinţii stricaţi şi o barbă castanie, stufoasă, dar mantia lui galbenă, cu glugă, era cea care sărea în ochi. Groasă şi grea, pătată ici cu iarbă, colo cu sânge, zdrenţuită la margini şi peticită cu piele de căprioară pe umărul drept, mantia îi dădea bărbatului voinic înfăţişarea unei păsări galbene, uriaşe.

Ultimul era un tânăr subţirel, ca şi arcul său lung, dar nu chiar atât de înalt. Roşcovan şi pistruiat, purta o cămaşă de zale cu ţinte, cizme, mănuşi de piele fără degete şi o tolbă pe spate. Săgeţile sale aveau la capăt pene de gâscă şi şase dintre ele stăteau înfipte în pământ, în faţa lui, ca un gărduleţ.

Cei trei bărbaţi o priviră cum stătea acolo, în drum, cu sabia în mână. Apoi cântăreţul ciupi alene o coardă.

— Băiete, zise el, lasă jos sabia aia chiar acum, dacă nu vrei cu orice preţ să te răneşti. E prea mare pentru tine, flăcăule şi, în plus, Anguy, aici de faţă, ar putea să vâre trei săgeţi în tine înainte să poţi spera să ne atingi.

— N-ar putea, răspunse Arya, şi sunt fată.

— Aşa. Cântăreţul făcu o plecăciune. Să-mi fie cu iertare.

— Vedeţi-vă de drum. Mergeţi înainte, iar tu continuă să cânţi,

ca să ştim unde sunteţi. Plecaţi şi lăsaţi-ne în pace, şi n-am să vă omor.

Pistruiatul izbucni în râs.

— Lem, n-o să ne omoare, ai auzit?

— Am auzit, răspunse Lem, soldatul voinic cu vocea groasă.

— Copilă, zise cântăreţul, lasă sabia şi o să te ducem într-un loc sigur, unde o să te alegi cu nişte mâncare caldă în burta aia. Sunt lupi prin părţile astea şi lei şi lucruri mult mai rele. Nu-i un loc unde să se plimbe o fetiţă singură.

— Nu e singură. Gendry ieşi călare din spatele zidului colibei, urmat de Plăcintă Fierbinte, ducând de căpăstru calul Aryei. În cămaşa lui de zale, cu sabia în mână, Gendry părea aproape bărbat în toată firea şi avea un aer periculos. Plăcintă Fierbinte arăta ca Plăcintă Fierbinte. Faceţi cum v-a spus şi lăsaţi-ne în pace, îi ameninţă Gendry.

— Doi şi trei, numără cântăreţul, şi atâţia sunteţi toţi? Şi caii, bineînţeles, frumoşi cai. De unde i-aţi furat?

— Sunt ai noştri. Arya le urmărea fiecare mişcare. Cântăreţul îi distrăgea întruna atenţia cu vorbăria lui, dar cel periculos era arcaşul. *Dacă aş putea să scot o săgeată din pământ…*

— Ne spuneţi cum vă numiţi, ca nişte oameni cinstiţi? îi întrebă pe băieţi.

— Eu sunt Plăcintă Fierbinte, spuse Plăcintă Fierbinte fără întârziere.

— Da, bravo ţie. Bărbatul zâmbi. Nu mi-e dat să întâlnesc în fiecare zi un flăcău cu un nume atât de gustos. Şi cum le-o fi zicând prietenilor tăi? Cotlet de Berbec şi Porumbel?

Gendry privi mânios din şa.

— De ce ţi-aş spune numele meu? Nu le-am auzit pe ale voastre.

— Ei, bine, cât despre asta, eu sunt Tom Şaptepâraie, dar mi se spune Tom Şaptecoarde, sau Tom de Şapte. Mocofanul ăsta cu dinţii negri este Lem, prescurtarea de la Mantie-de-Lămâie. Mantia lui e galbenă, vezi, iar Lem e acru ca o lămâie. Şi flăcăul de colo e Anguy, sau Arcaşul, cum ne place să-i spunem. Acum, voi cine sunteţi? întrebă el cu glasu-i grav pe care Arya îl auzise printre crengile sălciei.

Nu era pregătită să-şi divulge adevăratul nume atât de uşor.

— Porumbelul, dacă vreţi, răspunse ea. Nu-mi pasă. Bărbatul voinic râse.

— Un porumbel cu sabie, zise el. Asta chiar e ceva ce nu vezi

toată ziua.

— Eu sunt Taurul, zise Gendry, luându-se după Arya. Nu-l putea învinui că prefera să-şi spună Taurul în loc de Cotlet de Berbec.

Şaptecoarde zdrăngăni din harpă.

— Plăcintă Fierbinte, Porumbelul şi Taurul. Sunteţi scăpaţi din bucătăria Lordului Bolton, nu-i aşa?

— De unde ai ştiut? întrebă Arya încurcată.

— Porţi un blazon pe piept, micuţa mea.

Arya uitase asta o clipă. Pe sub mantie, purta încă jiletca sa frumoasă de paj, cu bărbatul jupuit al Dreadfortului cusut pe piept.

— Nu-mi spune *micuţa mea.*

— De ce nu? se miră Lem. Eşti destul de mică.

— Sunt mai mare decât am fost. Nu mai sunt un copil. Copiii nu omorau oameni, iar ea o făcuse.

— Îmi dau seama, Porumbel. Nici unul nu e copil, nu când aţi fost ai lui Bolton.

— N-am fost niciodată. Plăcintă Fierbinte nu ştia când să tacă. Am fost la Harrenhal înainte să vină el, atâta tot.

— Aşadar, sunteţi pui de lei, aşa stă treaba? întrebă Tom.

— Nici aşa. Nu suntem oamenii nimănui. Voi ai cui sunteţi?

Anguy Arcaşul spuse:

— Suntem oamenii regelui. Arya se încruntă:

— Care rege?

— Regele Robert, răspunse Lem, în mantia lui galbenă.

— Beţivanul ăla bătrân? făcu Gendry dispreţuitor. E mort, ucis de vreun mistreţ, toată lumea ştie asta.

— Da, băiete, răspunse Tom Şaptecoarde, şi cu atât mai rău. Smulse harpei sale o notă tristă.

Arya nu credea nicidecum că erau oamenii regelui. Arătau mai degrabă ca nişte tâlhari, jerpeliţi din cap până-n picioare. Nici măcar nu aveau cai. Oamenii regelui ar fi avut cai.

Dar pe Plăcintă Fierbinte îl luă gura pe dinainte.

— Noi căutăm Riverrunul, spuse el. Câte zile sunt de mers călare, ştiţi cumva?

Aryei îi venea să-l omoare.

— Tu taci acolo, sau o să-ţi îndes nişte pietre în gura aia mare şi proastă.

— Până la Riverrun e cale lungă, în susul râului. O cale lungă şi flămândă. Nu v-ar plăcea o masă fierbinte înainte de a pleca? Nu

departe se află un han al unor prieteni ai noştri. Am putea să bem împreună nişte bere şi să luăm o îmbucătură de pâine, în loc să ne certăm.

— Un han? Aryei îi chiorăiau maţele gândindu-se la mâncarea caldă, dar nu avea încredere în acest Tom. Nu oricine îţi vorbea prietenos îţi era cu adevărat prieten. E aproape, zici?

— Trei kilometri în amonte, răspunse Tom. Cel mult o leghe.

Gendry arăta pe cât de şovăielnic era.

— Cum adică *prieteni?* întrebă el precaut.

— Prieteni. Ai uitat ce sunt prietenii?

— Sharna e numele hangiţei, interveni Tom. Are limba ascuţită şi o privire aprigă, asta recunosc, dar are inima bună şi îi plac fetiţele.

— Nu sunt fetiţă, zise Arya furioasă. Cine mai e acolo? Ai spus *prieteni.*

— Soţul Sharnei şi un orfan pe care l-au luat de suflet. Nu vă vor face nici un rău. Au bere, dacă crezi că eşti destul de mare. Pâine proaspătă şi poate o bucăţică de carne. Tom aruncă o privire către colibă. Şi, în plus, orice aţi furat din grădina Bătrânului Pate.

— N-am furat nimic, zise Arya.

— Atunci eşti fiica Bătrânului Pate? O soră? O soţie? Nu mă minţi, Porumbel, l-am îngropat pe Bătrânul Pate cu mâinile mele, chiar acolo, sub salcia aia unde te ascundeai, şi nu semeni cu el. Scoase un sunet trist de pe strunele harpei. Am îngropat mulţi oameni de treabă în anul ce a trecut, dar nu vrem să vă îngropăm şi pe voi. Jur pe harpa mea. Arcaşule, fă-i o demonstraţie.

Mâna arcaşului se mişcă mai iute decât ar fi crezut Arya. Săgeata şuieră pe lângă capul ei, la doi centimetri de ureche, şi se împlântă în trunchiul sălciei din spatele ei. Arcaşul avea pregătită deja o a doua săgeată. Crezuse că a înţeles ce voia să spună Syrio prin: *fii ager ca un şarpe şi moale ca mătasea verii,* dar acum ştia că nu înţelesese. Săgeata bâzâi în spatele ei, ca o albină.

— Ai ratat, spuse ea.

— Mare nătăfleaţă eşti dacă crezi asta, zise Anguy. Se duc unde le trimit.

— Chiar aşa, fu de acord Lem Mantie-de-Lămâie.

Erau vreo doisprezece paşi între arcaş şi vârful sabiei ei. *Nu avem nici o şansă,* îşi dădu seama Arya, dorindu-şi să aibă un arc

ca acesta şi priceperea de a-l mânui. Posacă, îşi coborî sabia lungă până când vârful atinse pământul.

— Venim să vedem hanul ăla, cedă ea, încercând să-şi ascundă îndoiala din inimă în spatele unor vorbe îndrăzneţe. Voi veţi merge în faţă, pe jos, iar noi vom veni în urma voastră, ca să putem vedea ce faceţi.

Tom Şaptecoarde făcu o plecăciune adâncă şi spuse:

— În faţă, în spate, n-are nici o importanţă. Haideţi, băieţi, să le arătăm drumul. Anguy, mai bine ai scoate din pământ săgeţile alea, n-o să mai avem nevoie de ele aici.

Arya îşi vârî sabia în teacă şi traversă drumul spre locul unde prietenii ei stăteau pe cai, ţinându-se la distanţă de cei trei străini.

— Plăcintă Fierbinte, du-te şi adu verzele alea, spuse ea, sărind în şa. Şi morcovii.

Măcar de data asta băiatul nu se împotrivi. Porniră la drum aşa cum dorise ea, conducându-şi caii încet pe drumul brăzdat de făgaşe, la zece paşi în urma celor trei bărbaţi care mergeau pe jos. Dar nu după mult timp, se pomeniră cumva chiar în spatele lor. Tom Şaptecoarde păşea încet şi îşi zdrăngănea harpa în timpul mersului.

— Ştiţi vreun cântec? îi întrebă el. Mi-ar plăcea din suflet să am cu cine să cânt, chiar mi-ar plăcea. Lem nu e în stare să scoată un sunet, iar flăcăul nostru cu arcul lung ştie doar balade de hotar, fiecare lungă de o sută de versuri.

— Cântăm cântece adevărate, în ţinuturile hotarelor, zise blajin Anguy.

— E o prostie să cânţi, zise Arya. Cântatul face gălăgie. V-am auzit din depărtare. Am fi putut să vă omoram.

Zâmbetul lui Tom spunea că nu era de aceeaşi părere.

— Sunt lucruri şi mai rele decât să mori cu un cântec pe buze.

— Dacă ar fi fost lupi prin preajmă, am fi ştiut, bombăni Lem. Sau lei. Astea sunt pădurile noastre.

— N-aţi ştiut că suntem acolo, zise Gendry.

— Păi, flăcăule, n-ar trebui să fii aşa de sigur de asta, zise Tom. Uneori un om ştie mai multe decât spune.

Plăcintă Fierbinte se foi în şa.

— Eu ştiu cântecul despre urs, spuse el. O parte din el, oricum.

Tom îşi trecu degetele peste coarde.

— Atunci, hai să-l auzim, băiete-plăcintă. Îşi dădu capul pe spate şi începu să cânte: *Era un urs, un urs, un urs. Negru şi brun*

şi păros.

Plăcintă Fierbinte i se alătură cu înflăcărare, chiar săltând uşurel în şa, pe versuri. Arya se uita la el cu gura căscată. Avea glas şi cânta bine. *N-a făcut niciodată nimic bine, în afară de copt,* îşi zise în sinea ei.

Un pârâiaş se vărsa în Trident, ceva mai încolo. În timp ce traversau apa, o raţă ţâşni din stufăriş, la cântecul lor. Anguy se opri în loc, îşi desfăcu arcul, întinse o săgeată şi o doborî. Pasărea se prăbuşi în valuri, nu departe de mal. Lem îşi scoase mantia galbenă şi intră în apă, până la genunchi, s-o recupereze, văicărindu-se tot timpul.

— Crezi că s-ar putea ca Sharna să aibă lămâi, acolo jos, în beciul ăla al ei? îl întrebă Anguy pe Tom, în timp ce-l priveau pe Lem împroşcând apa şi înjurând. O fată din Dorne mi-a gătit odată raţă cu lămâi. Părea nostalgic.

Tom şi Plăcintă Fierbinte îşi reluară cântecul pe celălalt mal al pârâului, cu raţa atârnând de centura lui Lem, pe sub mantia-i galbenă. Cântecul făcea drumul să pară cumva mai scurt. Nu după mult timp hanul se ivi în faţa lor, înălţându-se în buza râului, în locul unde Tridentul cotea către nord. Pe măsură ce se apropiau, Arya se uita chiorâş la el, bănuitoare. Nu arăta ca un bârlog de tâlhari; avea o înfăţişare prietenoasă, chiar îmbietoare, cu etajul văruit, acoperişul de ardezie şi fumul răsucindu-se leneş din horn. Era înconjurat de grajduri şi alte acareturi, iar în spate se aflau un arbore, meri şi o mică grădină. Hanul avea chiar şi propriul doc ce pătrundea în râu, şi…

— Gendry, îl chemă ea cu glasul scăzut şi precipitat. Au barcă. Am putea să călătorim pe apă restul drumului până la Riverrun. Cred că am ajunge mai repede decât călare.

Gendry părea sceptic.

— Ai condus vreodată o barcă?

— Ridici vela, răspunse ea, şi vântul o împinge.

— Şi dacă vântul bate în altă direcţie?

— Atunci foloseşti vâslele.

— Împotriva curentului? Gendry se încruntă. Nu ar merge încet? Şi dacă barca se răstoarnă şi cădem în apă? Oricum, nu e barca noastră, e a hanului.

Am putea s-o luăm. Arya îşi muşcă buza şi nu spuse nimic. Descălecară în faţa grajdurilor. Nu se mai zărea nimeni, dar ea observă urme proaspete de bălegar în multe dintre boxe.

— Unul dintre noi trebuie să păzească animalele, zise ea cu

prudenţă.

Tom o auzi.

— Nu-i nevoie, Porumbel. Haideţi să mâncaţi, caii sunt în siguranţă.

— Eu rămân aici, zise Gendry, neluându-l în seamă pe cântăreţ. Puteţi veni după mine, după ce mâncaţi ceva.

Clătinând aprobator din cap, Arya porni după Plăcintă Fierbinte şi Lem. Sabia îi era încă pe spate, în teacă, iar ea îşi ţinea mâna aproape de mânerul pumnalului furat de la Roose Bolton, în caz că n-o să-i fie pe plac ce va găsi înăuntru.

Tăbliţa pictată de deasupra uşii înfăţişa imaginea unui rege bătrân, îngenuncheat. Înăuntru se afla sala de mese, unde o femeie urâtă, foarte înaltă, cu bărbia noduroasă, stătea cu mâinile în şold, cu o privire fioroasă.

— Nu sta aşa acolo, băiete, pufni ea. Sau eşti fată? Orice ai fi, îmi blochezi intrarea. *Intră sau ieşi.* Lem, ce ţi-am spus eu despre podeaua mea? Eşti plin de noroi.

— Am prins o raţă. Lem ridică pasărea, ca pe un stindard de pace.

Femeia i-o smulse din mână.

— Anguy a prins o raţă, vrei să spui. Scoate-ţi cizmele, eşti surd sau doar nătărău? Femeia se întoarse: *Bărbate!* strigă ea cât o ţinea gura. Vino-ncoa! S-au întors băieţii. *Bărbate!*

Urcând scările dinspre beci, apăru, bombănind, un bărbat cu un şorţ plin de pete. Era cu un cap mai scund decât femeia, cu faţa aspră şi o piele fleşcăită, gălbuie, pe care încă se zăreau urme de vărsat.

— Sunt aici, femeie. Nu mai urla. Acum ce mai e?

— Atârnă asta, zise ea, înmânându-i raţa. Anguy se foi.

— Ne gândeam că am putea s-o mâncăm. Cu lămâi, dacă ai.

— Lămâi. Şi de unde să luăm noi lămâi? Te crezi la Dorne, neghiob pistruiat? Ce ar fi să te duci în spate, în livada cu lămâi, să culegi un coş şi nişte măsline frumuşele, şi, de ce nu, nişte rodii? Clătină un deget spre el. Acum, presupun c-aş putea s-o prepar cu mantia lui Lem, dacă pofteşti, dar numai după ce stă la uscat vreo câteva săptămâni. Veţi mânca iepure sau nu veţi mânca nimic. Iepurele la frigare se face cel mai repede, dacă sunteţi flămânzi. Sau poate vă place înăbuşit, cu bere şi ceapă.

Arya aproape că simţea gustul iepurelui.

— N-avem bani, dar am adus nişte morcovi şi varză pe care vi le-am putea da în schimb.

— Nu zău? Şi unde să fie?

— Plăcintă Fierbinte, dă-i varza, spuse Arya, iar băiatul făcu întocmai, însă apropiindu-se de femeie cu băgare de seamă, de parcă ar fi fost Rorge sau Muşcătorul sau Vargo Hoat.

Femeia cercetă varza îndeaproape, iar pe băiat şi mai îndeaproape.

— Unde e *plăcinta fierbinte?*

— Aici. Eu. E numele meu. Iar ea este… ăăă… Porumbelul.

— Nu sub acoperişul meu. Eu dau mesenilor şi mâncărurilor mele nume diferite, ca să-i pot deosebi. *Bărbate!*

Bărbatul ieşise, dar la strigătul ei, sosi în goană înapoi.

— Raţa e atârnată. Acum ce mai e, femeie?

— Spală legumele astea! porunci ea. Voi, ceilalţi, staţi jos până ce mă apuc eu de iepuri. Băiatul vă va aduce de băut. Privi în josul nasului ei lung, către Arya şi Plăcintă Fierbinte. N-am obiceiul să servesc băutură copiilor, dar cidrul s-a terminat, n-am vaci pentru lapte şi apa are gust de război, cu toate cadavrele plutind în josul râului. Dacă v-aş da o cană de supă plină de muşte moarte, aţi bea-o?

— Arry da, zise Plăcintă Fierbinte. Vreau să spun Porumbelul.

— Şi Lem la fel, sugeră Anguy, cu un zâmbet şiret.

— Nu-ţi face tu griji pentru Lem, zise Sharna. Am bere pentru toţi. Porni spre bucătărie, târşâindu-şi picioarele.

Anguy şi Tom Şaptecoarde se aşezară la masa de lângă cămin, în timp ce Lem îşi agăţa mantia mare şi galbenă într-un cârlig. Plăcintă Fierbinte se prăbuşi pe o bancă, la masa de lângă uşă, iar Arya se înghesui lângă el.

Tom îşi desfăcu harpa.

— *Un han singuratic pe un drum de pădure,* începu el să cânte, dibuind încet, după ureche, câte un sunet care să meargă cu versurile. *Soţia hangiului era urâtă, ca o broască râioasă.*

— Încetează cu asta imediat, sau nu vom mai primi nici un iepure, îl preveni Lem. Ştii cum e ea.

Arya se apleca spre Plăcintă Fierbinte.

— Ştii să conduci o barcă? îl întrebă.

Înainte ca el să apuce să răspundă, un băiat îndesat de cincisprezece sau şaisprezece ani îşi făcu apariţia cu stacane de bere. Plăcintă Fierbinte şi-o luă pe a lui, reverenţios, cu ambele mâini şi, după ce sorbi, afişă cel mai larg zâmbet pe care Arya îl văzuse vreodată la el.

— Bere, şopti el. Şi iepure.

— Ei, bine, în cinstea Înălţimii Sale, strigă vesel Anguy Arcaşul, ridicând halba într-un toast. Cei şapte să-l apere pe rege!

— Toţi doisprezece, mormăi Lem Mantie-de-Lămâie. Bău şi îşi şterse spuma de la gură cu dosul palmei.

Bărbatul năvăli pe uşa din faţă, cu un şorţ plin de legume spălate.

— În grajduri sunt cai străini, anunţă el, de parcă n-ar fi ştiut cu toţii.

— Da, zise Tom lăsând harpa deoparte, şi sunt cai mai buni decât cei trei pe care i-ai dat tu.

Bărbatul aruncă legumele pe o masă, iritat.

— Eu nu i-am dat pe degeaba, i-am *vândut* la un preţ bun şi ne-am ales cu o barcă. Oricum, voi, băieţi, trebuia să-i aduceţi înapoi.

Ştiam eu că sunt tâlhari, gândi Arya, ciulind urechea. Mâna îi alunecă sub masă, atingând mânerul pumnalului, să se asigure că era acolo. *Dacă încearcă să ne jefuiască, o să le pară rău.*

— Nu ne-au ieşit în cale, zise Lem.

— Ei, bine, eu, unul, i-am trimis. Probabil aţi fost beţi sau aţi dormit.

— Noi? Beţi? Tom dădu pe gât o duşcă zdravănă de bere. Niciodată!

— Aţi fi putut să-i capturaţi chiar voi, îi spuse Lem.

— Ce? Doar cu băiatul ăsta? Ţi-am spus de două ori, bătrâna era plecată la Lamswold s-o ajute pe acea Fern să-şi nască pruncul. Şi mai mult ca sigur că unul dintre voi a plantat copilul ăla în pântecele bietei fete. Îi aruncă lui Tom o privire aspră. Tu, aş pune rămăşag, cu harpa aia a ta, cântând toate cântecele alea triste, doar ca s-o faci pe biata femeie să-şi ridice fusta.

— Dacă un cântec face o fecioară să dorească să-şi dezbrace veşmintele şi să simtă soarele bun şi cald sărutându-i pielea, ei, bine, e vina cântăreţului? întrebă Tom. Şi în plus, pe Anguy îl plăcea ea. Pot să-ţi ating arcul? am auzit-o întrebându-l. Ooohh, e atât de neted şi de puternic. Pot să-l mângâi puţin?

Soţul mârâi.

— Tu şi Anguy, n-are importanţă care. Sunteţi la fel de vinovaţi ca şi mine pentru cai. Au fost trei, ştii. Ce poate face un singur om când are în faţă trei?

— Trei, făcu Lem batjocoritor, dar printre ei o femeie şi unul în lanţuri, ai spus-o chiar tu.

Bărbatul se strâmbă.

— O femeie voinică, îmbrăcată ca un bărbat. Şi cel în lanţuri… nu mi-a plăcut privirea lui.

Anguy zâmbi deasupra berii sale.

— Mie, când nu-mi plac ochii cuiva, îi înfig o săgeată într-unul.

Arya îşi aminti săgeata care îi trecuse pe lângă ureche. Îşi dorea să ştie să tragă cu arcul.

Soţul nu era impresionat.

— Tu taci când vorbesc cei mari. Bea-ţi berea şi ţine-ţi gura, sau o pun pe bătrână să vină cu lingura la tine.

— Cei mari vorbesc prea mult, şi n-am nevoie să-mi spui tu să-mi beau berea. Bău cu nesaţ, ca să demonstreze că aşa era.

Arya făcu la fel. După zile de băut apă din pâraie şi bălţi, şi pe urmă din Tridentul mocirlos, berea era la fel de bună ca micile înghiţituri de vin pe care i le îngăduia tatăl ei. Dinspre bucătărie, venea un miros de îi lăsa gura apă, dar gândul îi era încă numai la barca aceea. *Va fi mai greu s-o conducem decât s-o furăm. Dacă aşteptăm până când adorm cu toţii…*

Slujitorul reapăru cu felii mari, rotunde, de pâine. Arya rupse hămesită o bucată şi muşcă din ea. Dar era greu de mestecat, cumva bătucită şi cu cocoloaşe şi arsă la fund.

Plăcintă Fierbinte se strâmbă îndată ce gustă din ea.

— E pâine proastă, spuse el. E arsă şi tare, pe deasupra.

— E mai bună înmuiată în tocană, zise Lem.

— Ba nu, făcu Anguy, dar ai mai puţine şanse să-ţi rupi dinţii.

— Poţi s-o mănânci sau să faci foamea, zise bărbatul. Arăt eu ca un nenorocit de brutar? Mi-ar plăcea să te văd făcând una mai bună.

— Aş putea, răspunse Plăcintă Fierbinte. E uşor. Ai frământat coca prea mult, de aia e aşa de greu de mestecat. Mai luă o sorbitură de bere şi începu să vorbească drăgăstos despre pâine, plăcinte şi tarte, toate lucrurile care îi plăceau. Arya îşi dădu ochii peste cap. Tom se aşeză vizavi de ea.

— Porumbelule, spuse el, sau Arry, sau care o fi adevăratul tău nume, asta e pentru tine. Aşeză o bucată murdară de pergament între ei, pe masa de lemn.

Ea o privi cu neîncredere.

— Ce este?

— Trei dragoni de aur. Trebuie să cumpărăm caii ăia. Arya îl privi bănuitoare.

— Sunt caii noştri.

— Adică i-aţi furat chiar voi, aşa să fie? Nu-i nici o ruşine în

asta, fetiţo. Războiul face hoţi din mulţi oameni cinstiţi. Tom lovi cu degetul bucata împăturită de pergament. Îţi dau un preţ frumos. Mai mult decât merită orice cal, la drept vorbind.

Plăcintă Fierbinte înşfăcă pergamentul şi îl despături.

— Nu e nici un aur, se plânse el în gura mare. E doar scris.

— Da, zise Tom, şi-mi pare rău. Dar după război, avem de gând să-l transformăm în aur, aveţi cuvântul meu, ca om al regelui.

Arya se îndepărtă de masă şi se ridică în picioare.

— Nu sunteţi nici un fel de oameni ai regelui. Sunteţi tâlhari.

— Dacă ai fi întâlnit vreodată un tâlhar adevărat, ai şti că ei nu plătesc, nici măcar cu hârtii. Nu pentru noi vă luăm caii, copilă, ci pentru binele regatului, ca să putem merge mai repede de colo-colo şi să luptăm luptele care trebuie luptate. Luptele regelui. L-ai refuza pe rege?

Se uitau cu toţii la ea: Arcaşul, Lem cel voinic, bărbatul cu chipu-i palid şi ochii-i vicleni. Până şi Sharna, care stătea în uşa bucătăriei, cu ochii mijiţi. *Ne vor lua caii indiferent ce spun eu,* îşi dădu ea seama. *Va trebui să mergem pe jos la Riverrun, dacă nu cumva...*

— Nu vrem hârtii. Arya smulse pergamentul din mâna lui Plăcintă Fierbinte. Puteţi lua caii noştri în schimbul bărcii ăleia de afară. Dar numai dacă ne arătaţi cum s-o mânuim.

Tom Şaptecoarde se holbă la ea o clipă, apoi gura lui largă, urâtă, se strâmbă într-un rictus îndurerat. Râse zgomotos. Anguy i se alătură şi în clipa următoare râdeau cu toţii, Lem Mantie-de-Lămâie, Sharna şi bărbatul, până şi slujitorul, care ieşise de după butoaie, cu o arbaletă sub braţ. Aryei îi venea să ţipe la ei, dar, în schimb, schiţă un zâmbet...

— *Călăreţi!* Strigătul lui Gendry era ascuţit şi speriat. Uşa se dădu în lături şi iată-l în prag. *Soldaţi,* gâfâi el. Vin pe malul râului, o duzină.

Plăcintă Fierbinte sări în picioare, răsturnându-şi halba, dar Tom şi ceilalţi rămaseră netulburaţi.

— N-ai nici un motiv să-mi împrăştii berea bună pe podea, zise Sharna. Aşază-te la loc şi calmează-te, băiete, vine iepurele. Şi tu, fetiţo. Orice rău vi s-a întâmplat, s-a sfârşit, gata, iar acum sunteţi cu oamenii regelui. Vom avea grijă de voi cum putem mai bine.

Singura reacţie a Aryei fu să întindă mâna peste umăr, după sabie, dar înainte să ducă gestul la bun sfârşit, Lem o înhăţă de

încheietură.

— Gata cu asta acum. Îi răsuci braţul, până ce mâna i se deschise. Degetele bărbatului erau bătătorite şi înfricoşător de puternice. *Iarăşi!* gândi Arya. *Se întâmplă din nou, cum s-a întâmplat în sat cu Chiswyck şi Roff şi cu Muntele care Călăreşte.* Aveau să-i fure sabia şi s-o transforme din nou în şoricel. Mâna liberă i se închise pe halbă, azvârlindu-i-o în faţă lui Lem. Berea se revărsă peste margine şi îl improşcă în ochi, iar Arya auzi cum i se rupe nasul şi văzu sângele ţâşnind. Răcnind, îşi duse mâinile la faţă şi Arya era liberă.

— Fugiţi! ţipă ea, luând-o la goană.

Dar Lem o ajunse din urmă într-o clipită, cu picioarele sale lungi care făceau ca un pas al lui să fie cât trei ai ei. Arya se răsuci şi lovi cu picioarele, dar el o ridică în aer fără nici un efort şi o ţinu, bălăbănindu-se, în timp ce sângele îi şiroia pe faţă.

— *Încetează, proastă mică,* ţipă el, zgâlţâind-o. *Încetează acum!*

Gendry dădu să-i sară în ajutor, până când Tom Şaptecoarde îi sări în faţă, cu un pumnal în mână.

Era deja prea târziu să fugă. Arya auzea caii afară şi glasuri de bărbaţi. O clipă mai târziu, un bărbat intră ţanţoş pe uşa deschisă, un Tyroshi mai voinic chiar decât Lem, cu o barbă mare şi deasă, de un verde strălucitor la capete, dar crescând căruntă. În spatele lui veneau doi arbaletişti, sprijinind între ei un bărbat rănit, şi pe urmă alţii…

Arya nu mai văzuse niciodată o şleahtă mai jerpelită, dar nu era nimic jerpelit la săbiile, topoarele şi arcurile pe care le aveau. Vreo doi îi aruncară priviri curioase în timp ce intrau, dar nici unul nu scoase o vorbă. Un bărbat chior, cu un coif ruginit pe cap, adulmecă aerul şi rânji, în timp ce un arcaş cu o chică de păr blond şi aspru striga după bere. În urma lor venea un lăncier cu un coif cu cap de leu, un altul, mai în vârstă, şchiopătând, un mercenar Braavosi, un…

— Harwin? şopti Arya. *El era.* Sub barba şi părul încâlcit se afla chipul fiului lui Huller, care obişnuia să plimbe poneiul în jurul curţii, să se ia la întrecere cu Jon şi Robb şi să bea prea mult în zilele de ospăţ. Era oarecum mai slab, mai musculos, şi la Winterfell nu purtase niciodată barbă, dar era el – omul tatălui ei. *Harwin!* Zvârcolindu-se, Arya se aruncă înainte, încercând să scape din strânsoarea de fier a lui Lem. Sunt eu, strigă ea, Harwin, sunt eu, nu mă recunoşti, nu? Lacrimile ţâşniră şi Arya se

pomeni plângând ca un copil, întocmai ca orice fetiţă prostuţă. Harwin, *sunt eu!*

Ochii lui Harwin trecură de la chipul Aryei la omul jupuit de pe tunica ei.

— De unde mă cunoşti? întrebă el, încruntându-se neîncrezător. Omul jupuit… cine eşti, vreun slujitor al Lordului Leech?

Pentru o clipă, nu ştiu cum să răspundă. Avusese atâtea nume. Oare doar o visase pe Arya Stark?

— Sunt fată, se smiorcăi ea. Am fost slujitoarea Lordului Bolton, dar avea de gând să mă lase în seama ţapului, aşa că am fugit cu Gendry şi Plăcintă Fierbinte. *Trebuie* să mă cunoşti! Îmi plimbai poneiul, când eram mică.

Harwin făcu ochii mari.

— O, zei milostivi, spuse el gâtuit. Arya Underfoot? Lem, las-o în pace.

— Mi-a spart nasul. Lem o lăsă să cadă grămadă pe podea. Şi cine naiba o fi ea?

— Fiica Mâinii. Harwin plecă genunchiul în faţa ei. Arya Stark de Winterfell.

CATELYN

Robb, ştiu ea, din clipa în care auzi adăposturile câinilor dezlănţuindu-se.

Fiul ei se întorsese la Riverrun, şi Vântul Cenuşiu era împreună cu el. Doar mirosul uriaşului lup străvechi ar fi putut să stârnească în rândul câinilor o asemenea frenezie de urlete şi lătrături. *Va veni la mine,* ştia ea. Edmure nu revenise după prima sa vizită, preferând să-şi petreacă zilele cu Marq Piper şi Patrek Mallister, ascultând versurile lui Rymund Poetul despre bătălia de la Moara de Piatră. *Dar Robb nu e ca Edmure, totuși. Robb mă va căuta.*

Ploua de zile în şir, o ploaie rece care se potrivea cu starea de spirit a lui Catelyn. Tatăl ei era mai slab şi mai delirant cu fiecare zi, trezindu-se doar ca să murmure *Tansy* şi să-şi ceară iertare. Edmure o ocolea, iar *Ser* Desmond Grell continua să-i refuze libertatea de a se plimba prin castel, oricât de nefericit părea că-l face asta. Doar întoarcerea lui *Ser* Robin Ryger şi a oamenilor lui, istoviţi şi uzi până în măduva oaselor, îi mai ridicase moralul. Se pare că veniseră înapoi pe uscat. Regicidul reuşise cumva să le scufunde galera şi să scape, îi mărturisise Maester Vyman. Catelyn întrebase dacă ar putea să stea de vorbă cu *Ser* Robin, ca să afle mai multe despre cele întâmplate, dar acest lucru i-a fost refuzat.

Şi mai era ceva în neregulă. În ziua când fratele ei s-a întors, la câteva ore după cearta lor, a auzit glasuri mânioase dinspre curtea de dedesubt. Când s-a urcat pe acoperiş să vadă, în faţa castelului, lângă poarta principală, erau adunate cete de oameni. Din grajduri fuseseră scoşi cai, înşeuaţi şi cu căpăstrul la gât, şi se auzeau strigăte, dar Catelyn era prea departe ca să desluşească vorbele. Una dintre flamurile albe ale lui Robb zăcea la pământ, iar unul dintre cavaleri şi-a întors calul şi a trecut tropăind peste lupul străvechi, ţâşnind spre poartă. Mai mulţi alţii au făcut acelaşi lucru. *Aceştia sunt cei care au luptat alături de Edmure la vaduri,* gândi ea. *Ce i-a putut supăra atât de tare? Oare fratele meu i-a ofensat cu ceva, i-a insultat?* I s-a părut că-l recunoaşte pe *Ser* Perwin Frey, care călătorise cu ea la Podul Amar, la Capătul Furtunii şi înapoi, şi pe fratele său vitreg, bastardul Martyn Rivers, dar de la o asemenea depărtare nu

putea fi sigură. Aproape patruzeci de oameni s-au revărsat pe porţile castelului – încotro, nu ştia.

Nu s-au întors. Şi nici Maester Vyman nu i-a spus cine fuseseră, de ce au plecat şi ce i-a mâniat atât de tare.

— Sunt aici doar ca să-l îngrijesc pe tatăl tău, doamna mea, nimic mai mult. Fratele tău va fi în curând Lord de Riverrun. Ce vrea să ştii trebuie să-ţi spună el.

Dar acum Robb se întorsese de la vest, se întorsese în triumf. *Mă va ierta,* îşi spuse Catelyn. *Trebuie să mă ierte, e propriul meu fiu, iar Arya şi Sansa sunt sângele lui, la fel de mult ca al meu. Mă va elibera din camerele astea şi apoi voi afla ce s-a întâmplat.*

Când *Ser* Desmond veni după ea, Catelyn se îmbăiase, se îmbrăcase şi îşi pieptănase părul roşcat.

— Regele Robb s-a întors de la vest, doamna mea, spuse cavalerul, şi porunceşte să i te înfăţişezi în Sala Mare.

Era momentul la care visase şi de care se temuse. *Am pierdut doi fii sau trei? Avea să afle cât de curând.*

Sala era înţesată de oameni când intrară. Toţi ochii erau îndreptaţi către dais, dar Catelyn îi cunoştea din spate. Lady Mormont, în cămaşa din zale peticită, Marelejon şi fiul său, înălţându-şi capetele deasupra tuturor, Lordul Jason Mallister, cărunt, cu coiful său înaripat sub braţ, Tyros Blackwood, în superba sa mantie cu pene de corb… *Jumătate dintre ei vor dori să mă spânzure acum. Cealaltă jumătate s-ar putea doar să-şi întoarcă privirile.* O încerca sentimentul neliniştitor că mai lipsea cineva de aici.

Robb stătea pe dais. *Nu mai e un copil,* îşi dădu ea seama, cu o strângere de inimă. *Are deja şaisprezece ani, e bărbat în toată firea. Uită-te la el!* Războiul îi topise toată blândeţea de pe chip, lăsându-l obosit şi sfrijit. Renunţase la barbă, dar păru-i roşcat îi cădea, netuns, pe umeri. Ploile recente îi ruginiseră cămaşa de zale, lăsând pete maronii pe mantia-i albă şi pe tunică. Sau poate că petele erau de sânge. Pe cap avea coroana-sabie care fusese făurită pentru el din bronz şi fier. *O poartă cu mai multă uşurinţă acum. O poartă ca un rege.*

Edmure stătea sub daisul înţesat de oameni, cu capul umil plecat, în timp ce Robb îi elogia victoria:

— … întâmplat la Moara de Piatră nu va fi uitat niciodată. Nu e de mirare că Lordul Tywin şi-a luat tălpăşiţa, ferindu-se să-l înfrunte pe Stannis. Se săturase şi de nordici şi de riverani, în

egală măsură. Vorbele lui stârniră ovaţii şi hohote de râs, dar Robb ridică o mână, făcând linişte. Totuşi, să nu vă înşelaţi. Lannisterii vor mărşălui din nou şi vor mai fi şi alte lupte de câştigat înainte ca regatul să fie în siguranţă.

Marelejon răcni:

— *Rege în Nord!* şi lovi aerul cu un pumn înmănuşat în zale.

Lorzii riverani îi răspunseră strigând:

— *Regele Tridentului!*

Sala bubuia de pumni şi bătăi din picioare.

Doar câţiva îi observară pe Catelyn şi pe *Ser* Desmond în mijlocul tumultului, însă aceştia făcură semne vecinilor şi, încet-încet, în jurul ei se aşternu liniştea. Catelyn îşi ţinu capul sus şi ignoră ochii aţintiţi asupra ei. *Să gândească ce vor. Judecata lui Robb e cea care contează.*

Prezenţa chipului zbârcit al lui *Ser* Brynden Tully, pe dais, o liniştea. Un băiat pe care nu-l ştia părea că joacă rolul de scutier al lui Robb. În spatele lui stătea un tânăr cavaler într-o tunică nisipie, cu blazonul scoicilor, şi unul mai vârstnic, care purta blazonul celor trei piperniţe pe o bentiţă oblică de culoarea şofranului, aşezată de-a curmezişul pe un fond vărgat, în dungi verzi şi argintii. Între ei se aflau o frumoasă doamnă mai în vârstă şi o fată drăguţă, care părea să-i fie fiică. Mai era şi o altă fată, cam de vârsta Sansei. Catelyn ştia că scoicile erau blazonul unei case mai mici: a bărbatului mai vârstnic pe care nu-l recunoştea. *Prizonieri!* De ce ar aduce Robb ostatici pe dais?

Utherydes Wayn lovi cu toiagul în podea, în timp ce *Ser* Desmond o conduse pe Catelyn mai în faţă. *Dacă Robb mă priveşte aşa cum m-a privit Edmure, nu ştiu ce am să fac.* Dar i se păru că nu era furie ceea ce vedea în ochii fiului său, ci altceva… teamă, poate? Nu, nu avea nici o noimă. De ce s-ar *teme?* Robb era Tânărul Lup, Regele Tridentului şi al Nordului.

Unchiul ei fu primul care o salută. Ca un peşte negru ce era, *Ser* Brynden nu se sinchisea de ce ar putea crede ceilalţi. Coborî de pe dais cu un salt şi o trase pe Catelyn în braţele sale. Când spuse: *Mă bucur să te văd acasă, Cat,* ea fu nevoită să se lupte ca să-şi păstreze firea.

— Şi eu mă bucur să te văd, şopti ea.

— Mamă!

Catelyn îşi ridică privirea către fiul ei înalt, măreţ.

— Înălţimea Ta, m-am rugat să te întorci teafăr. Am auzit c-ai fost rănit.

— M-am ales cu o săgeată în braţ, pe când asediam Cragul, răspunse el. Dar s-a vindecat bine. Am avut parte de cea mai bună îngrijire.

— Zeii sunt buni, aşadar. Catelyn trase adânc aer în piept. *Spune-o. Nu poate fie evitat.* Probabil că ai aflat ce am făcut. Ţi-au spus şi motivele mele?

— Pentru fete.

— Am avut cinci copii. Acum mai am trei.

— Da, doamna mea. Lordul Rickard Kastark îşi făcu loc pe lângă Marelejon, ca un spectru sinistru, cu zalele negre şi barba-i lungă, albă şi nepieptănată, împietrit şi tras la faţă.

— Iar eu am un fiu şi cândva am avut trei. M-ai privat de răzbunarea mea.

Catelyn îl înfruntă cu calm:

— Lord Rickard, moartea Regicidului n-ar fi cumpărat viaţă pentru fiii tăi. Dar viaţa lui poate cumpăra viaţă pentru copiii mei.

Lordul era neîmpăcat.

— Jaime Lannister te-a jucat pe degete. Ai cumpărat un sac de vorbe goale, nimic altceva. Fiii mei, Torrhen şi Eddard, meritau mai mult de la tine.

— Lasă-ne, Karstark, murmură Marelejon, încrucişându-şi braţele uriaşe peste piept. A fost nesăbuinţa unei mame. Aşa sunt femeile.

— Nesăbuinţa unei mame? Lordul Karstark se întoarse către Lordul Umber. Eu o numesc trădare.

— *Ajunge!* Pentru o clipă doar, Robb semăna mai mult cu Brandon decât cu tatăl său. Nimeni nu o numeşte trădătoare pe doamna de Winterfell în prezenţa mea, Lord Rickard. Când i se adresă lui Catelyn, glasul i se înmuie: Dacă mi-aş putea dori ca Regicidul să se întoarcă în lanţuri, aş face-o. L-ai eliberat fără ştirea sau consimţământul meu... dar ştiu că ai făcut-o din dragoste pentru Arya şi Sansa, şi din durere pentru Bran şi Rickon. Am învăţat că dragostea nu e întotdeauna *înţeleaptă.* Poate să ne conducă la o mare nebunie, dar ne urmăm inima... oriunde ne-ar duce. Nu-i aşa, mamă?

Oare asta am făcut eu?

— Dacă inima m-a dus la nesăbuinţă, mi-aş repara bucuroasă greşeala cum aş putea mai bine, în faţa Lordului Karstark şi a ta.

Chipul Lordului Rickard era neclintit.

— *Reparaţiile* tale îi vor încălzi pe Torrhen şi pe Eddard în

mormintele reci în care i-a îngropat Regicidul? Îşi făcu loc printre Marelejon şi Maege Mormont şi părăsi sala.

Robb nu făcu nici un gest ca să-l reţină.

— Iartă-l, mamă.

— Dacă mă vei ierta şi tu.

— Te-am iertat. Ştiu ce înseamnă să iubeşti cu atâta putere încât să nu te gândeşti la nimic altceva.

Catelyn îşi plecă creştetul.

— Îţi mulţumesc. *Măcar pe acest copil nu l-am pierdut.*

— Trebuie să vorbim, continuă Robb. Tu şi unchii mei. Despre asta şi… altele. Intendent, anunţă sfârşitul.

Utherydes Wayn lovi cu toiagul în podea şi vesti retragerea, iar lorzii riverani şi cei nordici se îndreptară cu toţii către uşi. Abia atunci îşi dădu seama Catelyn ce anume lipsea. *Lupul. Lupul nu e aici. Unde e Vânt Cenuşiu?* Ştia că lupul străvechi se întorsese cu Robb, auzise câinii, dar nu era în sală, nu se afla lângă fiul ei, unde-i era locul.

Dar înainte să se gândească măcar să-l întrebe pe Robb, se pomeni înconjurată de un cerc de binevoitori. Lady Mormont îi luă mâna şi spuse:

— Doamna mea, dacă Cersei Lannister mi-ar fi luat două dintre fiice, aş fi făcut la fel.

Marelejon, care nu ţinea la etichetă, o ridică, strivindu-i braţele cu mâinile-i imense şi păroase:

— Puiul tău de lup l-a muşcat o dată pe Regicid, ar face-o din nou, dacă ar fi nevoie.

Galbart Glover şi Lordul Jason Mallister erau mai reci, iar Jonos Bracken aproape glacial, dar cuvintele lor erau destul de curtenitoare. Fratele ei fu ultimul care se apropie de ea.

— Mă rog şi eu pentru fetele tale, Cat. Sper că nu te îndoieşti de asta.

— Bineînţeles că nu. Îl sărută. Te iubesc pentru asta.

Când nu mai rămase nimic de spus, Sala Mare a Riverrunului era aproape goală, doar cu Robb, cei trei Tully şi cei şase străini pe care Catelyn nu ştia de unde să-i ia. Îi privi curioasă.

— Doamna mea, domnilor, sunteţi nou-veniţi alături de cauza fiului meu?

— Nou-veniţi, spuse tânărul cavaler, cel cu scoicile, dar aprig ne e curajul şi neclintită loialitatea, după cum nădăjduiesc că vă vom dovedi, doamnă.

Robb avea un aer stânjenit.

— Mamă, zise el, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Lady Sybell, soţia Lordului Gawen Westerling al Cragului. Femeia mai vârstnică se apropie, cu o mină solemnă. Soţul ei a fost unul dintre cei pe care i-am luat ostatici în Pădurea Şoaptelor.

Westerling, da, gândi Catelyn. *Pe blazonul lor sunt şapte scoici albe pe fond nisipiu. O casă mică, jurată Lannisterilor.*

Robb le făcu semn celorlalţi străini să se apropie, fiecare pe rând.

— *Ser* Rolph Spicer, fratele Doamnei Sybell. A fost castelan la Crag când l-am capturat. Cavalerul piperniţelor îşi înclină capul. Îndesat, cu nasul spart şi barba retezată scurt, bărbatul părea destul de îndrăzneţ. Copiii Lordului Gawen şi ai Doamnei Sybell. *Ser* Raynald Westerling. Cavalerul scoicilor zâmbi sub mustaţa-i stufoasă. Tânăr, uscăţiv, grosolan, avea dinţi sănătoşi şi o chică deasă de păr castaniu. Elenya. Fetiţa făcu o scurtă plecăciune. Rollam Westerling, scutierul meu. Băiatul dădu să îngenuncheze, observă că nimeni altcineva nu îngenunchea şi făcu, în schimb, o plecăciune.

— Onoarea e de partea mea, spuse Catelyn. *Oare a reuşit Robb să câştige loialitatea Cragului?* Dacă aşa stăteau lucrurile, nu era de mirare că clanul Westerling era alături de el. Casterly Rock nu trecea uşor cu vederea asemenea trădări, de când Tywin Lannister ajunsese la vârsta potrivită să poată merge la război…

Fecioara se apropie ultima şi cu multă sfială. Robb îi luă mâna.

— Mamă, spuse el, am marea onoare să ţi-o prezint pe Lady Jeyne Westerling, fiica cea mare a Lordului Gawen şi… ah… soţia mea.

Primul gând care îi trecu prin minte lui Catelyn a fost: *Nu, nu se poate, eşti doar un copil.*

Cel de-al doilea: *Şi, în plus, te-ai făgăduit alteia.*

Iar cel de-al treilea gând: *Mamă, ai milă; Robb, ce-ai făcut?*

Abia apoi veni întârziata amintire: *Nesăbuinţe făcute din dragoste! M-a prins cu abilitate, ca pe un iepure în cursă. Se pare că l-am iertat deja.* Cu supărarea ei se amesteca şi o admiraţie îndurerată; scena fusese pregătită cu o iscusinţă de maestru păpuşar… sau de rege.

— Am o nouă fiică, spuse ea, mai rece decât avusese de gând. O sărută pe fata înspăimântată pe ambii obraji. Fii bine-venită în castelul şi în inimile noastre.

— Mulţumesc, doamna mea. Îi voi fi lui Robb o soţie bună şi

devotată, jur. Şi o regină pe cât de înţeleaptă îmi stă în puteri.

Regină. Da, fetiţa asta drăgălaşă este regină. Să nu uit asta. Era frumoasă, fără îndoială, cu buclele-i castanii, faţa în formă de inimă şi zâmbetul acela sfios. Uscăţivă, dar cu şolduri bine conturate, observă Catelyn. *Cel puţin ar trebui să poată naşte cu uşurinţă copii.*

Lady Sybell interveni, înainte să mai continue discuţiile.

— Suntem onoraţi că ne-am unit cu Casa Stark, doamna mea, dar în acelaşi timp, suntem foarte osteniţi. Am venit cale lungă, într-un timp foarte scurt. Ne putem retrage în camerele noastre, ca să poţi tăifăsui cu fiul tău?

— Ar fi cel mai bine. Robb o sărută pe Jeyne. Intendentul vă va găsi camere potrivite.

— Vă duc eu la el, se oferi *Ser* Edmure Tully.

— Eşti foarte amabil, spuse Lady Sybell.

— Trebuie să plec şi eu? întrebă Rollam, băiatul. Sunt scutierul tău.

Robb râse.

— Dar n-am nevoie de scutier chiar acum.

— Oh.

— Înălţimea Sa s-a descurcat timp de şaisprezece ani şi fără tine, Rollam, zise *Ser* Raynald, cavalerul scoicilor. Cred că va mai supravieţui câteva ore. Luându-şi hotărât frăţiorul de mână, îl conduse afară din încăpere.

— Soţia ta este încântătoare, spuse Catelyn când rămaseră singuri, iar familia Westerling pare vrednică… numai că Lordul Gawen e omul lui Tywin Lannister, nu-i aşa?

— Da. Jason Mallister l-a capturat în Pădurea Şoaptelor şi îl ţine de atunci la Garda Mării, pentru răscumpărare. Desigur, acum îl voi elibera, deşi s-ar putea să nu dorească să mi se alăture. Mă tem că ne-am căsătorit fără consimţământul lui, iar căsătoria asta îl pune în mare primejdie. Cragul nu e puternic. Din dragoste pentru mine, Jeyne ar putea pierde totul.

— Iar tu, zise Catelyn cu blândeţe, i-ai pierdut pe Freyi.

Tresărirea lui spunea totul. Catelyn înţelegea acum glasurile furioase, de ce Perwyn Frey şi Martyn Rivers plecaseră atât de grăbiţi, făcând flamura lui Robb una cu pământul.

— Îndrăznesc să te întreb câte săbii vin cu mireasa ta, Robb?

— Cincizeci. O duzină de cavaleri. Glasul îi era mohorât, şi avea şi de ce. Când se încheiase contractul de căsătorie, la Gemeni, bătrânul Lord Walder Frey îl însoţise pe Robb cu o mie

de cavaleri călare şi aproape trei mii de pedeştri.

— Jeyne e pe cât de frumoasă pe atât de ageră. Şi blândă, pe deasupra. Are o inimă nobilă.

De săbii ai tu nevoie, nu de inimi nobile. Cum ai putut face asta, Robb? Cum ai putut fi atât de nechibzuit, atât de prost? Cum ai putut fi atât de… atât de foarte… tânăr? Dar reproşurile nu-şi aveau rostul aici. Nu spuse decât:

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat.

— Eu i-am luat castelul, iar ea mi-a luat inima. Robb zâmbi. Cragul era slab păzit, aşa că l-am luat cu asalt într-o noapte. Walder cel Negru şi Miculjon au condus grupuri de asalt peste ziduri, în timp ce eu spărgeam poarta principală cu un berbece. M-am ales cu o săgeată în braţ chiar înainte ca *Ser* Rolph să ne predea castelul. Rana a părut un fleac la început, dar a puroiat. Jeyne a cerut să fiu dus în propriul ei pat şi m-a îngrijit până ce mi-a trecut fierbinţeala. Şi era cu mine când Marelejon mi-a adus vestea despre… despre Winterfell. Bran şi Rickon. În noaptea aceea, ea… ea mi-a adus alinare, mamă.

Lui Catelyn nu trebuia să i se spună ce fel de alinare îi adusese Jeyne Westerling fiului ei.

— Şi ai luat-o de soţie în ziua următoare.

Robb o privi în ochi, mândru şi nefericit în acelaşi timp.

— A fost singurul lucru onorabil pe care-l puteam face. E blândă şi dulce, mamă, îmi va fi o soţie bună.

— Poate. Dar asta nu-l va aduce pe Lordul Frey la sentimente mai bune.

— Ştiu, răspunse îndurerat fiul ei. Am stricat totul, în afară de bătălii, nu-i aşa? Credeam că bătăliile vor fi partea cea mai grea, dar… de ţi-aş fi dat ascultare şi l-aş fi ţinut pe Theon ostatic, aş stăpâni nordul şi acum, iar Bran şi Rickon s-ar afla la Winterfell, vii şi nevătămaţi.

— Poate. Sau poate că nu. Poate că şi aşa Lordul Balon ar fi riscat un război. Ultima oară când a încercat să pună mâna pe o coroană, l-a costat doi fii. Poate că i s-ar fi părut un chilipir să piardă doar unul de data asta. Îi atinse braţul. Ce s-a întâmplat cu Freyii după ce v-aţi căsătorit?

Robb clătină din cap.

— Cu *Ser* Stevron poate că aş fi reuşit să cad la pace, dar *Ser* Ryman e prost ca noaptea, iar Walder cel Negru… omul ăla nu şi-a căpătat numele pentru culoarea bărbii, te asigur. A mers atât de departe, încât a spus că surorile lui nu vor fi dispuse să se

mărite cu un văduv. Aş fi fost în stare să-l omor pentru asta, dacă Jeyne nu m-ar fi implorat să am milă.

— Ai adus Casei Frey o gravă insultă, Robb.

— Nici prin gând nu mi-a trecut. *Ser* Stevron şi-a dat viaţa pentru mine, iar Olyvar a fost cel mai credincios scutier pe care şi l-ar fi putut dori orice rege. A cerut să rămână cu mine, dar *Ser* Ryman l-a luat împreună cu ceilalţi. Toată oastea lor. Marelejon m-a îndemnat să-i atac…

— Să te lupţi cu ai tăi în mijlocul duşmanilor? S-ar fi zis cu tine.

— Da. Mă gândeam că am putea aranja alte partide pentru fiicele Lordului Walder. *Ser* Wendel Manderly s-a oferit să ia una, iar Marelejon îmi spune că unchii săi vor să se recăsătorească. Dacă Lordul Walder e rezonabil…

— Nu e rezonabil, zise Catelyn. E mândru şi iute la mânie. Ştii asta. Voia să fie bunic de rege. Nu-l vei îmbuna oferindu-i doi bătrâni tâlhari încărunţiţi şi pe cel de-al doilea fiu al celui mai gras bărbat din Cele Şapte Regate. Nu numai că ţi-ai încălcat jurământul, dar ai terfelit onoarea Gemenilor, alegând o soţie dintr-o casă neînsemnată.

Robb se zburli la auzul acestor vorbe.

— Sângele Westerling e mai bun decât al Freyilor. Provin dintr-o familie străveche şi descind din Primii Oameni. Regii Stâncii se căsătoreau uneori cu fete din familia Westerling, înainte de Cucerire, şi a mai existat o Jeyne Westerling care a fost regina Maegor, acum trei sute de ani.

— Iar toate acestea nu vor face decât să-i pună sare pe rană Lordului Walder. Întotdeauna l-a ros faptul că mai vechile case i-au privit pe Frey de sus, ca pe nişte parveniţi. Nu e prima insultă pe care a îndurat-o. Jon Arryn nu a fost dispus să-i crească nepoţii, iar tatăl meu l-a refuzat când i-a oferit una dintre fiicele sale pentru Edmure. Catelyn făcu semn cu capul către fratele ei, când acesta li se alătură din nou.

— Înălţimea Ta, spuse Brynden Peştele Negru, poate ar fi mai bine să continuăm discuţia asta în particular.

— Da. Robb avea un glas obosit. Aş face moarte de om pentru o cupă cu vin. În sala de audienţe, cred.

În timp ce porniră în sus pe scări, Catelyn puse întrebarea care o frământa de când intrase în sala mare a castelului:

— Robb, unde e Vântul Cenuşiu?

— În curte, cu o halcă de berbec. I-am spus îngrijitorului să-l hrănească.

— Înainte îl ţineai întotdeauna cu tine.

— Un castel nu e locul potrivit pentru un lup. Devine agitat, ai văzut. Mârâie şi dă să muşte. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine la război. A ucis prea mulţi oameni ca să se mai teamă acum de ei. Jeyne e neliniştită în preajma lui, iar pe mama ei o sperie.

Şi iată miezul problemei, gândi Catelyn.

— E parte din tine, Robb. Să se teamă de el înseamnă să se teamă de tine.

— Nu sunt lup, oricum mi s-ar spune. Robb părea iritat. Vântul Cenuşiu a ucis un om la Crag, un altul la Ashemark şi şase sau şapte la Oxcross. Dacă ai fi văzut…

— Am văzut lupul lui Bran sfârtecând beregata unui om la Winterfell, zise ea cu asprime, şi pentru asta l-am iubit.

— Asta e altceva. Omul de la Crag era un cavaler pe care Jeyne îl cunoştea de o viaţă. N-o poţi învinui că se teme. Vântul Cenuşiu nu-l place nici pe unchiul ei. Îşi arată colţii ori de câte ori *Ser* Rolph se apropie de el.

Catelyn fu străbătută de un fior.

— Alungă-l pe *Ser* Rolph. Numaidecât.

— Unde? Înapoi la Crag, ca Lannisterii să aibă ocazia să-i înalţe capul într-o ţeapă? Jeyne îl iubeşte. E unchiul ei şi, în plus, un cavaler fără cusur. Am nevoie de mai mulţi oameni ca Rolph Spicer, nu de mai puţini. N-am să-l izgonesc doar fiindcă lupului meu nu pare să-i placă felul cum miroase.

— Robb. Catelyn se opri şi îl prinse de braţ. Cândva ţi-am spus să-l ţii pe Theon Greyjoy aproape şi nu m-ai ascultat. Ascultă-mă de data aceasta. *Scapă de omul ăsta.* Nu spun că trebuie să-l izgoneşti. Găseşte o misiune care cere un om curajos, o sarcină onorabilă, n-are importanţă ce… dar *nu-l ţine lângă tine.*

Robb se încruntă.

— Ar trebui să-l pun pe Vânt Cenuşiu să-mi adulmece toţi cavalerii? S-ar putea să mai fie şi alţii al căror miros să nu-i fie pe plac.

— Orice om care nu e pe placul Vântului Cenuşiu e un om pe care nu-l vreau în preajma ta. Lupii aceştia sunt mai mult decât lupi, Robb. Trebuie să ştii asta. Cred că zeii ni i-au trimis. Zeii tatălui tău, vechii zei ai nordului. Cinci pui de lup, Robb, cinci pentru cinci copii Stark.

— Şase, zise Robb. A fost un lup şi pentru Jon. Eu i-am găsit, ai uitat? Ştiu câţi au fost şi de unde au venit. Şi eu gândeam ca tine, că lupii sunt străjerii noştri, protectorii noştri, până când…

— Până când?… îl îmboldi ea. Gura lui Robb se crispa.

— … până când am aflat că Theon i-a ucis pe Bran şi Rickon. Lupii nu le-au fost de ajutor. Nu mai sunt copil, mamă. Sunt rege şi mă pot apăra singur. Oftă. Voi găsi o sarcină pentru *Ser* Rolph, un pretext oarecare ca să-l îndepărtez. Nu din cauza mirosului său, ci ca să te liniştesc. Ai suferit destul.

Uşurată, Catelyn îl sărută uşor pe obraz, înainte ca restul celorlalţi să se ivească pe după cotul scării şi, pentru o clipă, Robb fu din nou băiatul ei, nu regele ei.

Camera personală de audienţe a Lordului Hoster era o încăpere mică, deasupra Sălii Mari, mai potrivită pentru discuţii intime. Robb se aşeză pe jilţ, îşi scoase coroana şi o aşeză pe podea, lângă el, în timp ce Catelyn sună după vin. Edmure îi împuia capul unchiului său cu întreaga poveste a bătăliei de la Moara de Piatră. Abia după ce servitorii veniră şi plecară, Peştele Negru îşi drese glasul şi spuse:

— Cred c-am auzit cu toţii destul din lăudăroşeniile tale, nepoate.

Edmure fu luat prin surprindere.

— Lăudăroşenii? Ce vrei să spui?

— *Vreau să spun,* zise Peştele Negru, că datorezi Înălţimii Sale mulţumiri pentru îngăduinţă. A jucat rolul acela în Sala Mare doar ca să nu te umilească în faţa oamenilor tăi. De-aş fi fost în locul lui, te-aş fi luat la refec pentru nerozia ta, în loc să ridic în slăvi nebunia asta cu vadurile.

— Oameni destoinici au murit ca să apere acele vaduri, unchiule.

Edmure părea contrariat.

— Ce, nimeni nu poate să aibă victorii în afară de Tânărul Lup? Ţi-am furat gloria, Robb?

— *Înălţimea Ta,* îl corectă Robb, glacial. M-ai acceptat ca rege, unchiule. Sau ai uitat şi asta?

Peştele Negru spuse:

— Ţi s-a poruncit să aperi Riverrunul, Edmure, nimic mai mult.

— Am apărat Riverrunul şi, în plus, am umplut de sânge nasul Lordului Tywin…

— Într-adevăr, replică Robb. Dar un război nu se câştigă cu un nas spart, nu-i aşa? Ţi-a trecut vreodată prin minte să te întrebi de ce am rămas în vest atâta vreme după Oxcross? Ştiai că nu am destui oameni ca să atac Lannisportul sau Casterly Rock.

— Păi… mai erau şi alte castele… aur, vite…

— Crezi că noi am rămas acolo pentru *jafuri?* Lui Robb nu-i venea să-şi creadă urechilor. Unchiule, voiam ca Lordul Tywin să vină spre vest.

— Eram cu toţii călări, zise *Ser* Brynden. Oastea Lannisterilor era în cea mai mare parte pe jos. Intenţionam să-l hăituim pe Lordul Tywin de colo-colo pe coastă, pe urmă să ne furişăm în spatele lui, să luăm o poziţie defensivă puternică pe drumul aurului, într-un loc găsit de cercetaşii mei unde terenul ne-ar fi favorizat. Dacă ne-ar fi atacat acolo, ar fi plătit un preţ amarnic. De nu, ar fi fost prins în cursă la vest, la o sută de leghe de locul în care ar fi trebuit să fie. În tot acest timp ne-am fi dus traiul din roadele pământului său, în loc ca el să trăiască din roadele pământului nostru.

— Lordul Stannis era cât pe ce să atace Debarcaderul Regelui, zise Robb. Poate ne-ar fi scăpat de Joffrey, de regină, de Pezevenghi dintr-o singură, sângeroasă lovitură. Apoi poate am fi reuşit să încheiem o pace.

Edmure se uită de la unchi la nepot.

— Nu mi-aţi spus niciodată.

— *Ţi-am spus* să aperi Riverrunul, zise Robb. Care parte din porunca asta n-ai priceput-o?

— Când l-ai oprit pe Lordul Tywin la Furca Roşie, zise Peştele Negru, l-ai întârziat tocmai îndeajuns cât să ajungă la el călăreţii care veneau de la Podul Amar şi să-i spună ce se întâmpla la est. Lordul Tywin şi-a întors oastea îndată, unindu-şi forţele cu Matthis Rowan şi Randyll Tarly, lângă izvoarele Apei Negre, şi s-a îndreptat în marş forţat către Cascada Saltimbancului, unde i-a găsit pe Mance Tyrell şi pe doi dintre fiii săi aşteptând, cu o oaste uriaşă şi o flotă de corăbii cu pânze. Au plutit în josul râului, au debarcat la o jumătate de zi de mers călare de oraş şi l-au atacat pe Stannis din spate.

Catelyn îşi amintea curtea Regelui Renly, aşa cum o văzuse la Podul Amar. O mie de trandafiri aurii fâlfâind în vânt. Zâmbetul sfios al Reginei Margaery şi vorbele-i blânde, fratele ei, Cavalerul Florilor, cu tâmplele însângerate. *Dacă a trebuit să cazi în braţele unei femei, fiul meu, de ce n-au putut să fie ale lui Margaery Tyrell?* Bogăţia şi puterea Highgardenului ar fi cântărit greu în luptele ce aveau să vină. *Şi, poate, Vântului Cenuşiu i-ar fi plăcut mirosul ei.*

Edmure avea un aer năpăstuit.

— N-am vrut niciodată să… *niciodată.* Robb, trebuie să mă laşi

să-mi răscumpăr greşeala. Voi fi în fruntea următoarei bătălii.

Ca să-ţi răscumperi greşeala, frăţioare, sau de dragul gloriei? se întrebă Catelyn.

— Următoarea bătălie, spuse Robb. Ei, bine, asta se va întâmpla destul de curând. Odată Joffrey căsătorit, Lannisterii mă vor ataca din nou, nu mă îndoiesc, iar de data asta Tyrellii vor fi alături de ei. Şi s-ar putea să fiu nevoit să-i înfrunt şi pe Freyi, dacă va fi după voia lui Walder cel Negru…

— Atâta vreme cât Theon Greyjoy stă pe tronul tatălui nostru, cu mâinile mânjite de sângele fraţilor tăi, aceşti alţi duşmani trebuie să mai aştepte, îi spuse Catelyn fiului ei. Datoria ta dintâi e să-ţi aperi neamul, să recucereşti Winterfellul şi să-l atârni pe Theon într-o colivie pentru ciori, să moară încet. Sau, de nu, lasă coroana aceea deoparte pentru vecie, Robb, căci oamenii vor şti că nu eşti nicidecum un rege adevărat.

După felul cum o privi, Catelyn îşi dădu seama că trecuse multă vreme de când cineva îndrăznise să-i vorbească lui Robb atât de direct.

— Când am aflat că Winterfellul a căzut, am vrut să mă duc îndată la nord, spuse el, uşor defensiv. Voiam să-i eliberez pe Bran şi Rickon, dar am crezut… niciodată nu mi-am închipuit că Theon ar fi în stare să le facă vreun rău, sincer. Dacă mi-ar fi trecut prin minte…

— E prea târziu pentru *dacă şi parcă,* îl întrerupse Catelyn. Nu ne mai rămâne decât răzbunarea.

— Ultimele veşti pe care le avem de la nord ne spun că *Ser* Rodrik a înfrânt o oaste a oamenilor de fier lângă Castelul lui Torrhen şi adună trupe la Casterly Rock ca să recucerească Winterfellul, spuse Robb. Poate că a şi făcut-o deja. N-am mai auzit nimic de multă vreme. Şi ce se întâmplă cu Tridentul, dacă eu mă îndrept spre nord? Nu le pot cere lorzilor riverani să-şi abandoneze propriul neam.

— Nu, spuse Catelyn. Lasă-i să-i păzească pe ai lor şi recâştigă nordul cu oameni ai nordului.

— Cum să-i aduci pe oamenii nordului la nord? o întrebă fratele ei, Edmure. Oamenii nordului stăpânesc marea apusului. Casa Greyjoy e stăpână şi peste Moat Cailin. Nici o armată n-a luat până acum Moat Cailin. Chiar şi să mărşăluieşti împotriva lui e o nebunie. Am putea fi prinşi în cursă pe drum, cu oamenii de fier în faţa noastră şi Freyii furioşi în spate.

— Trebuie să-i recâştigăm pe Freyi de partea noastră, zise

Robb. Cu ei, încă avem o şansă de izbândă, oricât de mică. Fără ei, nu văd nici o speranţă. Sunt dispus să-i dau Lordului Walder orice va cere… scuze, onoruri, pământuri, aur… trebuie să existe *ceva* care să-i domolească mândria…

— Nu ceva, zise Catelyn. *Cineva*.

JON

— Ţi se par destul de mari? Fulgii de nea se aşezau ca nişte pistrui pe faţa largă a lui Tormund, topindu-i-se în păr şi în barbă.

Uriaşii se legănau încet pe spinarea mamuţilor, trecând călare, doi câte doi. Calul de luptă al lui Jon se feri, înfricoşat de o asemenea ciudăţenie, dar era greu de spus dacă mamuţii sau călăreţii lor erau cei care îl speriaseră. Până şi Nălucă făcu un pas înapoi, dezvelindu-şi colţii, cu un mârâit înfundat. Lupul străvechi era mare, dar mamuţii îl întreceau de departe şi erau cu duiumul.

Jon luă calul de căpăstru şi-l ţinu nemişcat, ca să poată număra uriaşii ivindu-se prin zăpada viscolită şi ceţurile palide care se învârtejeau de-a lungul Apei Laptelui. Trecuse bine de cincizeci când Tormund spuse ceva şi Jon pierdu şirul. *Trebuie că sunt sute.* Indiferent câţi trecuseră, parcă nu mai conteneau să vină.

În poveştile Bătrânei Nan, uriaşii erau oameni neobişnuit de mari care trăiau în castele colosale, se luptau cu săbii imense şi umblau de colo-colo în cizme în care un băiat s-ar putea ascunde. Aceştia erau altfel, mai asemănători cu urşii decât cu oamenii şi la fel de păroşi ca mamuţii pe care-i călăreau. Văzându-i aşezaţi, era greu să-ţi dai seama cât de mari erau de fapt. *Înalţi de trei metri, poate, sau patru,* gândi Jon. *Poate cinci, dar nu mai înalţi.* Piepturile bombate ar fi putut trece drept ale unor oameni, dar braţele lor atârnau prea jos, iar umerii păreau de două ori mai largi decât talia. Aveau picioarele mai scurte decât braţele, însă foarte groase şi nu purtau nici un fel de încălţări. Labele picioarelor – apariţii lătăreţe, aspre, bătătorite şi negre. În absenţa gâtului, barba le ţâşnea dintre omoplaţi, iar feţele lor erau turtite şi grosolane. Ochii de şobolan, nu mai mari decât nişte mărgele, aproape că se pierdeau între pliurile de carne bătucită, dar fojgăiau întruna, adulmecând tot ce vedeau.

Nu poartă blănuri, îşi dădu el seama. *E părul lor.* O blană

lăţoasă le acoperea trupurile, mai deasă sub talie şi mai rară deasupra. Dinspre ei se răspândea o duhoare sufocantă, dar poate că venea de la mamuţi. *Şi Joramun suflă din Cornul Iernii şi trezi uriaşii din pământ.* Căută din priviri săbiile mari, lungi de trei metri, dar văzu numai ciomege. Majoritatea erau pur şi simplu crengile copacilor uscaţi, unele târând încă după ele ramuri desfrunzite. Câteva aveau un fel de gheme legate la capăt, formând ghioage uriaşe. *Cântecul nu spune dacă sunetul cornului i-a adormit.*

Unul dintre uriaşii care veneau năvalnic spre ei părea mai vârstnic decât ceilalţi. Avea blana cenuşie cu dungi albe, iar mamutul pe care îl călărea, mai mare decât oricare dintre mamuţii celorlalţi, era, de asemenea, gri cu alb. Tormund îi strigă ceva în trecere, cuvinte horcăite, într-o limbă pe care Jon nu o înţelese. Buzele uriaşului se desfăcură, dezvelind o gură plină de dinţi imenşi, laţi, şi scoţând un sunet, jumătate râgâit, jumătate huruit. După o clipă, Jon îşi dădu seama că uriaşul râdea. Mamutul îşi întoarse capul masiv pentru a le arunca o privire fugară celor doi, trecându-şi un colţ uriaş peste capul lui Jon în timp ce bestia înainta, lăsând urme gigantice în noroiul moale şi zăpada proaspătă de la malul râului. Uriaşul strigă şi el ceva în aceeaşi limbă aspră pe care o folosise Tormund.

— Era regele lor? întrebă Jon.

— Uriaşii n-au regi, după cum n-au nici mamuţii, nici urşii polari şi nici balenele gigantice din marea cenuşie. Acela era Mag Mar Tun Doh Weg. Mag cel Puternic. Poţi să îngenunchezi în faţa lui, dacă pofteşti, nu se supără. Ştiu că genunchii tăi de om îngenuncheat ard de dorul unui rege în faţa căruia să se plece. Dar ai grijă să nu te calce în picioare. Uriaşii au ochii slabi şi s-ar putea să nu observe o cioară mică, hăt, departe, la picioarele lor.

— Ce i-ai spus? Ai vorbit în Limba Veche?

— Da. L-am întrebat dacă e tatăl lui cel pe care-l călăreşte; seamănă atât de mult, numai că miroase mai bine.

— Iar el ce ţi-a spus?

Tormund Thunderfist căscă gura într-un zâmbet ştirb.

— M-a întrebat dacă cea de colo, care vine călare în spatele meu, cu obrajii roz şi netezi, e fiica mea. Sălbaticul îşi scutură zăpada de pe braţ şi îşi întoarse calul. S-ar putea să nu mai fi văzut niciodată un bărbat fără barbă. Haide, pornim înapoi. Mance e cu o falcă-n cer şi una-n pământ când nu mă găseşte la locul obişnuit.

Jon se întoarse şi îl urmă pe Tormund către capătul coloanei, cu mantia nouă atârnându-i greu pe umeri. Era făcută din blană nespălată de oaie, purtată cu lâna pe dinăuntru, aşa cum îi sugeraseră sălbaticii. Îl apăra destul de bine de zăpadă, iar noaptea era plăcută şi caldă, dar Jon îşi păstrase şi mantia neagră, împăturită sub şa.

— E adevărat că ai ucis cândva un uriaş? îl întrebă pe Tormund, în timp ce mergeau. Nălucă sălta pe tăcute în spatele lor, lăsând urme în zăpada proaspătă.

— Păi, de ce te-ai îndoi de un om puternic ca mine? Era iarnă şi eram un băieţandru, prost ca toţi băieţii. Am mers prea departe, calul mi-a murit şi pe urmă m-a prins o furtună. O furtună *adevărată,* nu un vânticel ca ăsta. Ha! Ştiam c-aş putea muri îngheţat înainte să se oprească. Aşa că am găsit o uriaşă adormită, i-am spintecat pântecele şi m-am ghemuit înăuntru. Mi-a ţinut de cald destul, o, da, dar duhoarea aproape că m-a răpus. Partea cea mai rea a fost că la venirea primăverii s-a trezit şi m-a luat drept pruncul ei. M-a alăptat trei luni întregi până să pot scăpa. Ha! Dar uneori mi-e dor de laptele uriaşei.

— Dacă te-a hrănit, înseamnă că n-ai omorât-o.

— Nu, dar vezi să nu te apuci să dai din gură. Tormund Năpasta Uriaşilor sună mai bine decât Tormund Ţâncul Uriaşilor, şi ăsta e purul adevăr.

— Şi cum ai ajuns la celelalte nume ale tale? întrebă Jon. Mance ţi-a zis Cornistul, nu-i aşa? Regele-Mied de la Castelul Afurisit şi Bărbatul Ursoaicelor şi Tatăl Oştirilor. Despre suflatul din corn voia să audă în special, dar nu îndrăznea să-l întrebe direct. *Şi Joramun suflă din Cornul Iernii şi trezi uriaşii din pământ.* Oare de acolo veniseră, ei şi mamuţii lor? Oare Mance Rayder găsise Cornul lui Joramun şi i-l dăduse lui Tormund Pumn de Tunet să sufle în el?

— Toate ciorile sunt atât de curioase? întrebă Tormund. Ei, bine, iată o poveste pentru tine. Era într-o altă iarnă, mai friguroasă chiar decât cea pe care o petrecusem în burta uriaşei, şi ningea zi şi noapte, cu fulgi mari cât ţeasta ta, nu cu fulguleţi din ăştia. Ninsese atât de tare, încât jumătate din sat era îngropat. Mă aflam în Castelul Arămiu, doar cu un poloboc de mied să-mi ţină de urât şi nimic altceva de făcut decât să-l beau. Cu cât beam mai mult, cu atât mă gândeam mai abitir la femeia care locuia în apropiere, o femeie voinică, cu cei mai mari sâni pe care i-ai văzut vreodată. Era îndărătnică femeia, dar, oh, ştia

să fie şi caldă, şi în toiul iernii un bărbat are nevoie de căldură.

Cu cât beam mai mult, cu atât mai mult mă gândeam la ea, şi cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât mi se întărea mai mult mădularul, până când n-am mai putut suporta. Neghiob cum eram, m-am încotoşmănat în blănuri din cap până-n picioare, mi-am înfăşurat un ghem de lână peste faţă şi am pornit s-o caut. Ninsoarea cădea atât de tare, încât m-am răsucit de vreo două ori, iar vântul bătea direct prin mine, îngheţându-mi oasele, dar în cele din urmă am ajuns la ea, aşa înfofolit cum eram.

Femeia era iute la mânie şi s-a împotrivit din răsputeri când am pus mâna pe ea. Tot ce am putut să fac a fost s-o duc pe sus acasă şi s-o dezbrac de blănurile alea, dar când am reuşit, a fost chiar mai fierbinte decât îmi aminteam – şi mai petrecusem cândva clipe plăcute împreună – iar pe urmă am adormit. A doua zi dimineaţă, când m-am trezit, ninsoarea se oprise şi soarele strălucea, dar nu eram în stare să mă bucur de vremea frumoasă. Din cap până-n picioare eram sfârtecat şi zdrobit, cu jumătate din membru muşcat, iar acolo, pe podea, zăcea o blană de ursoaică. Şi curând după aceea oamenii liberi povesteau despre o ursoaică golaşă care colinda prin pădure, cu doi pui ciudaţi după ea. Ha! Se lovi peste coapsa cărnoasă. Aş vrea s-o mai pot găsi. Era bună de tăvăleală ursoaica aia. Cu nici o femeie n-am avut vreodată o asemenea trântă, nici fii aşa de puternici.

— Ce ai putea să faci dacă ai găsi-o *într-adevăr?* întrebă Jon. Ziceai că ţi-a muşcat jumătate din mădular.

— O jumătate. Şi mădularul meu pe jumătate e de două ori mai lung decât mădularul oricărui alt bărbat. Tormund mârâi. Cât despre tine… e adevărat că ţi-au tăiat bărbăţia când te-au luat la Zid?

— Nu, răspunse Jon, ofensat.

— Eu cred că trebuie să fie adevărat. Altfel ce motiv ai avea s-o refuzi pe Ygritte? Nici măcar nu ţi s-ar împotrivi, aş zice. Fata te vrea, mie mi-e destul de limpede.

Prea al naibii de limpede, gândi Jon, *ţi se pare că jumătate din coloană a observat.* Cercetă zăpada care cădea, ca Tormund să nu-l vadă roşind. *Sunt un bărbat al Rondului de Noapte,* îşi reaminti. Atunci, de ce se simţea ca o fecioară sfielnică?

Îşi petrecea aproape toate zilele în compania Ygrittei. Şi aproape toate nopţile. Mance Rayder nu fusese orb la neîncrederea pe care Rattleshirt o arătase faţă de „influenţa

ciorii", astfel că, după ce-i dăduse lui Jon noua mantie din blană de oaie, sugerase că poate ar vrea să călătorească alături de Tormund Năpasta Uriaşilor. Jon se învoise bucuros, iar în ziua următoare Ygritte şi Ryk Sabie-Lungă părăsiră grupul lui Rattleshirt pentru a i se alătura lui Tormund.

— Oamenii liberi merg cu cine vor, i-a spus fata, iar noi ne-am săturat până peste cap de Sac de Oase.

În fiecare seară când îşi aşezau tabăra, Ygritte îşi trăgea blănurile lângă ale lui, fie că Jon era aşezat lângă foc, fie că era departe. O dată, se trezise din somn şi o găsise cuibărită lângă el, cu braţul peste pieptul lui. A rămas ascultându-i răsuflarea multă vreme, încercând să-şi ignore tensiunea dintre picioare. Cercetaşii împărţeau adesea blănurile, ca să-şi ţină unul altuia de cald, însă bănuia că nu doar căldură căuta Ygritte. După această întâmplare, Jon şi-a făcut obiceiul de a se folosi de Nălucă pentru a o ţine pe Ygritte la distanţă. Bătrâna Nan obişnuia să spună poveşti despre cavaleri şi domniţele lor care dormeau în acelaşi pat, cu o sabie între ei, de dragul virtuţii, dar Jon bănuia că era singura dată când un lup străvechi lua locul sabiei.

Chiar şi după aceea, Ygritte stărui. Cu două zile în urmă, Jon făcuse greşeala de a-şi dori apă fierbinte pentru baie.

— Rece e mai bună, i-a spus ea neîntârziat, dacă ai pe cineva care să te încălzească după aceea. Râul n-a îngheţat încă de tot, hai, du-te.

Jon a râs.

— Ai fi în stare să mă îngheţi.

— Toate ciorile se tem de furnicături? Puţină gheaţă n-o să te omoare. O să sar în apă cu tine, ca să-ţi dovedesc.

— Şi o să mergem toată ziua cu hainele îngheţate pe noi? s-a împotrivit el.

— Jon Snow, nu ştii nimic. Nu intri în apă îmbrăcat.

— Nu intru deloc, a zis el hotărât, chiar înainte de a auzi glasul lui Tormund Pumn de Tunet răcnind după el (nu-l auzise, dar ce mai contează).

Se părea că sălbaticii o socoteau pe Ygritte o mare frumuseţe datorită părului ei; părul roşu era o raritate printre oamenii liberi, iar despre cei care îl aveau se spunea că au fost sărutaţi de foc, ceea ce însemna noroc. O fi fost norocos părul Ygrittei, şi roşcat, cu siguranţă, dar era atât de încâlcit încât lui Jon îi venea s-o întrebe dacă şi-l pieptăna doar la schimbarea anotimpurilor.

Jon ştia că la curtea unui lord Ygritte n-ar fi fost considerată

niciodată altfel decât o fată oarecare. Avea o faţă rotundă de ţărăncuţă, nasul cârn şi dinţi uşor strâmbi, iar ochii îi erau prea depărtaţi. Jon observase toate acestea de prima dată când o zărise, cu pumnalul la gât. Totuşi, mai târziu, începuse să remarce şi alte lucruri. Când zâmbea, dinţii strâmbi treceau parcă neobservaţi. Şi poate că ochii îi erau prea depărtaţi, dar aveau o culoare frumoasă, gri-albăstruie, şi erau cei mai vioi ochi pe care îi văzuse Jon. Uneori cânta cu o voce joasă, aspră, care îl stârnea. Iar alteori, lângă foc, când stătea cu genunchii la piept, cu focul trezind reverberaţii în părul ei roşu şi se uita la el, zâmbind… ei, bine, şi asta stârnea unele lucruri.

Dar era un bărbat al Rondului de Noapte şi făcuse un jurământ. *Nu-mi voi lua niciodată soţie, nu voi stăpâni pământuri, nu voi zămisli copii.* Rostise cuvintele în faţa copacului inimii, în faţa zeilor tatălui său. Nu le putea desface… aşa cum nu putea să recunoască motivul repulsiei faţă de Tormund Pumn de Tunet, Tată al Urşilor.

— Îţi displace fata? îl întrebă Tormund, în timp ce treceau pe lângă alţi douăzeci de mamuţi, ducând în spate, de data aceasta, sălbatici pe reazeme înalte de lemn, în loc de uriaşi.

— Nu, dar eu… *Ce-i pot spune ca să mă creadă?* Sunt încă prea tânăr ca să mă însor.

— Să te însori? Tormund râse. Cine a vorbit de aşa ceva? La sud, bărbaţii trebuie să se însoare cu toate fetele cu care se culcă?

Jon simţea că roşeşte din nou.

— Mi-a luat apărarea când Rattleshirt a vrut să mă omoare. Nu vreau s-o dezonorez.

— Acum eşti un bărbat liber, iar Ygritte e o femeie liberă. Ce dezonoare e să fiţi împreună?

— Aş putea s-o las însărcinată.

— Da. Aş spera. Un flăcău voinic sau o fetiţă drăgălaşă şi plină de viaţă, sărutată de foc. Şi ce e rău în asta?

Pentru o clipă, Jon nu-şi găsi cuvintele.

— Băiatul… copilul… ar fi un bastard.

— Şi bastarzii sunt mai neputincioşi decât alţi copii? Mai bolnăvicioşi, mai uşor de doborât?

— Nu, dar…

— Tu însuţi eşti bastard. Iar dacă Ygritte nu va voi să aibă un copil, se va duce la o vrăjitoare a pădurii şi va bea o cană cu ceai de lună. Tu n-ai ce să te amesteci, după ce plantezi sămânţa.

— N-am să aduc pe lume un bastard. Tormund îşi scutură capul lăţos.

— Ce proşti sunteţi voi, îngenuncheaţii. De ce ai mai răpit-o pe fată, dacă n-o vrei?

— *Răpit-o?* Eu n-am…

— Ba da, zise Tormund. I-ai omorât pe cei doi cu care era şi ai luat-o cu tine, cum numeşti tu asta?

— Am luat-o ostatică.

— Ai făcut-o să ţi se predea.

— Da, dar… Tormund, îţi jur, n-am atins-o niciodată.

— Eşti *sigur* că nu ţi-au retezat mădularul? Tormund ridică din umeri, ca şi cum ar fi spus că nu poate pricepe o asemenea nerozie. Ei, bine, acum eşti un om liber, dar dacă n-o vrei pe fată, ar fi cel mai bine să-ţi găseşti o ursoaică. Dacă un bărbat nu-şi foloseşte mădularul, i se face din ce în ce mai mic, până când, într-o zi, vrea să se uşureze şi nu şi-l mai găseşte.

Jon n-avea nici un răspuns la aşa ceva. Nu era de mirare că Cele Şapte Regate îi considerau pe oamenii liberi nu tocmai oameni. *N-au lege, n-au onoare, nici măcar simplă decenţă. Se fură la nesfârşit unul pe altul, se împerechează ca nişte animale, preferă violul căsătoriei şi umplu lumea de bastarzi.* Cu toate acestea, începea să ţină la Tormund Năpasta Uriaşilor, aşa vântură-lume şi flecar cum era. Şi la Longspear. Şi la Ygritte… *Nu, nu mă voi gândi la Ygritte.*

Alături de cetele lui Longspear şi Tormund călătoreau şi alţi sălbatici, oameni aspri, ca Rattleshirt şi Plângătorul, care nici una, nici două, te-ar înjunghia. Era Harma Cap de Câine, un butoiaş de femeie cu obrajii ca nişte bucăţi de carne albă, care ura câinii şi omora câte unul la fiecare două săptămâni, ca să aibă un cap nou pentru stindardul ei, Styr, cel fără urechi, Magnarul din Thenn, pe care oamenii lui îl priveau mai mult ca pe un zeu decât ca pe un stăpân, Varamyr Şasepiei, un şoricel de om care călărea un urs alb, sălbatic, înalt de patru metri când se ridica pe labele din spate. Şi oriunde mergeau Varamyr şi ursul său, trei lupi şi o pisică-nălucă veneau în urma lor. Jon fusese în compania lui doar o dată şi asta fusese suficient. I se făcea părul măciucă doar când îl vedea, aşa cum se zbârlise blana de pe spatele Nălucii la vederea ursului şi a pisicii aceleia lungi şi tărcate.

Şi mai erau alţii, chiar mai fioroşi decât Varamyr, din nordul îndepărtat al pădurii bântuite, din văile ascunse ale Colţilor de

Gheaţă şi din locuri încă şi mai stranii: oamenii Ţărmului Îngheţat care călătoreau în şarete făcute din coji de nucă, trase de câini sălbatici, înfricoşătoarele clanuri ale râului îngheţat despre care se spunea că se ospătează cu carne de om, oamenii cavernelor, cu feţele pictate în albastru, purpuriu şi verde. Jon văzuse cu ochii lui Copitaţii tropăind în coloană, cu tălpile goale, tari ca pielea fiartă. Snarci sau grumpkini nu văzuse, dar, după cum îl ştia pe Tormund, urma să aibă câţiva la cină.

Jumătate din oastea sălbaticilor trăise toată viaţa fără ca măcar să zărească Zidul, din câte îşi dădea Jon seama, iar cei mai mulţi nu ştiau o boabă din Limba Comună. Nu avea importanţă. Mance Rayder vorbea în Limba Veche, chiar cânta în această limbă, trecându-şi degetele peste coardele lăutei şi umplând aerul nopţii de o muzică străveche, ciudată.

Mance petrecuse ani buni adunând imensa oaste greoaie, vorbind ici cu mama unui clan, colo cu un magnar, cucerind un sat cu vorbe dulci, altul cu un cântec şi un al treilea cu tăişul sabiei, făcând pace între Harma Cap de Câine şi Lordul Oaselor, între clanul Copitaţilor şi Fugarii Nopţii. Între oamenii morselor de pe Ţărmul Îngheţat şi clanurile canibale ale marilor râuri de gheaţă, contopind o sută de pumnale diferite într-o singură suliţă îndreptată către inima Celor Şapte Regate. Nu avea nici coroană, nici sceptru, nici veşminte de mătase şi catifea, dar lui Jon îi era limpede că Mance Rayder era rege mai mult decât doar cu numele.

Jon se alăturase sălbaticilor la porunca lui Qhorin Halfhand: *Mergi cu ei, mănâncă împreună cu ei, luptă alături de ei,* îi spusese cercetaşul în noaptea dinaintea morţii sale. *Şi urmăreşte.* Dar, cu toată atenţia cu care îi urmărise, nu aflase mai nimic. Halfhand bănuise că sălbaticii au pornit spre tărâmul sumbru şi pustiu al Colţilor de Gheaţă, în căutarea unei arme, a unei puteri, a unei vrăji cumplite cu ajutorul căreia să zdrobească Zidul... dar dacă găsiseră aşa ceva, nimeni nu se fălea cu asta în gura mare şi nici nu-i arăta lui Jon. Şi nici Mance Rayder nu-i dezvăluise vreunul dintre planurile sale. Din acea primă noapte, nu-l mai zărise decât de la distanţă.

Îl voi ucide, dacă va fi nevoie. Perspectiva nu-i făcea lui Jon nici o plăcere; o asemenea crimă nu i-ar aduce nici o onoare şi va însemna, în acelaşi timp, propria lui moarte. Cu toate acestea, nu-i putea lăsa pe sălbatici să zdrobească Zidul, să ameninţe Winterfellul şi nordul, meleagurile colinelor şi Pâraiele, Portul Alb

şi Ţărmul Stâncos sau chiar Gâtul. De opt mii de ani oamenii Casei Stark trăiau şi mureau ca să-şi apere poporul de asemenea hoţi şi tâlhari şi, bastard sau nu, acelaşi sânge curgea şi în venele lui Jon Snow. *În plus, Bran şi Rickon sunt încă la Winterfell, Maester Luwin, Ser Rodrik, Bătrâna Nan, Farlen, îngrijitorul de câini, Mikken în fierăria lui şi Gage lângă cuptoare... toţi cei pe care i-am cunoscut, toţi cei pe care i-am iubit.* Dacă trebuia să ucidă un om pe care îl admira pe jumătate şi aproape îl plăcea, ca să-i salveze din mâinile lui Rattleshirt, ale Harmei Cap de Câine şi ale Magnarului fără urechi din Thenn, atunci asta avea de gând să facă.

Se ruga, totuşi, ca zeii tatălui său să-l cruţe de această sarcină sumbră. Oastea înainta foarte încet, împovărată cum era de toate turmele sălbaticilor, de copii şi nimicuri fără valoare, iar zăpezile îi încetiniseră şi mai mult înaintarea. Cea mai mare parte a coloanei ieşise dintre dealurile de la poalele munţilor şi se prelingea de-a lungul ţărmului vestic al Apei Laptelui ca mierea într-o dimineaţă rece de iarnă, urmând cursul râului către inima pădurii bântuite.

Şi Jon ştia că undeva aproape, mai în faţă, Pumnul Primilor Oameni se înălţa deasupra copacilor, adăpost pentru trei sute de fraţi în negru ai Rondului de Noapte, înarmaţi, călări, aşteptând. Bătrânul Urs trimisese şi alte iscoade în afară de Halfhand şi cu siguranţă că Jarman Buckwell şi Thoren Smallwood se întorseseră deja cu vorbă despre oastea ce cobora din munţi.

Mormont nu va fugi, gândi el. *E prea bătrân şi a ajuns prea departe. Va lovi, fără să ţină seama de număr.* Într-o zi, curând, Jon va auzi sunetul goarnelor de război şi va vedea o coloană de călăreţi năvălind asupra lor, cu mantiile negre în vânt şi oţelul rece în mâini. Desigur, trei sute de oameni nu puteau spera să ucidă de o sută de ori mai mulţi, dar Jon nu credea că vor fi nevoiţi. *Nu trebuie să omoare o mie, ci doar unul. Mance e tot ce-i ţine laolaltă.*

Regele-de-Dincolo-de-Zid făcea tot ce-i stătea în puteri, dar sălbaticii rămâneau iremediabil nedisciplinaţi şi asta îi făcea vulnerabili. Ici şi colo, în interiorul şarpelui lung, nesfârşit, al coloanei lor se aflau războinici aprigi, ca oricare din Rond, însă mai bine de o treime dintre ei erau grupaţi la cele două capete ale coloanei, în avangarda Harmei Cap de Câine şi în sălbatica ariergardă, cu uriaşi, zimbri şi aruncători de flăcări. O altă treime înainta alături de însuşi Mance Rayder, undeva la mijloc,

străjuind căruţele, săniile şi carele trase de câini care duceau cea mai mare parte din lucrurile şi merindele oştirii, tot ce rămăsese din recolta verii trecute. Ceilalţi, împărţiţi în cete mici, conduse de Rattleshirt, Jarl, Tormund Năpasta Uriaşilor şi Plângătorul, aveau rol de însoţitori de coloană, căutători de hrană şi hăitaşi, galopând fără încetare, încoace şi încolo, de-a lungul coloanei, ca s-o menţină cât de cât ordonată.

Şi, mai grăitor încă, doar unul din o sută de sălbatici era călare. *Bătrânul Urs va intra în ei ca o secure prin brânză.* Şi după judecata lui Jon, când se va întâmpla asta, Mance va trebui să atace cu centrul său, pentru a încerca să micşoreze impactul. Dacă va cădea în lupta care va urma negreşit, Zidul va fi în siguranţă încă o sută de ani, se socoti Jon. *Iar de nu...*

Îşi îndoi degetele arse ale mâinii drepte. Gheara-Lungă era atârnată de şa, cu măciulia sculptată în piatră în forma unui cap de lup şi mânerul din piele moale la îndemână.

Ninsoarea cădea nemiloasă când ajunseră din urmă grupul lui Tormund, multe ore mai târziu. Nălucă pornise de-a lungul drumului, topindu-se în pădure, adulmecând prada. Lupul străvechi avea să se întoarcă abia când vor poposi ca să înnopteze sau cel târziu în zori. Oricât de departe hoinărea după pradă, Nălucă se întorcea întotdeauna… şi la fel făcea, se pare, şi Ygritte.

— Ei, strigă fata când îl văzu, acum ne crezi? Ai văzut uriaşii, călare pe mamuţi?

— Ha! strigă Tormund înainte ca Jon să apuce să răspundă. Cioara s-a îndrăgostit! Vrea să se însoare!

— Cu o uriaşă? râse Ryk Longspear.

— Nu, cu un *mamut!* zbieră Tormund. Ha!

Când Jon îşi struni calul, mergând la pas, Ygritte se apropie de el la trap. Susţinea că era cu trei ani mai mare decât el, dar era cu zece centimetri mai scundă; oricâţi ani ar fi avut, era o zvârlugă de fată. Stonesnake o numise „suliţaşă”, când o capturaseră la Trecătoarea Ţipătului. Arma ei preferată era un arc scurt şi curbat din corn şi lemn de copac al inimii, dar „suliţaşă” i se potrivea la fel de bine. Aducea puţin cu sora lui, Arya, deşi Arya era mai puternică şi probabil mai slabă. Era greu să-ţi dai seama cât de dolofană sau de subţire ar putea fi Ygritte, cu toate blănurile şi pieile cu care era îmbrăcată.

— Ştii *Ultimul dintre uriaşi?* Fără să aştepte un răspuns, Ygritte spuse: Îţi trebuie o voce mai joasă decât a mea ca să-l cânţi cum

trebuie. Pe urmă începu să lălăie: *Ooooooh, sunt ultimul dintre uriaşi, de pe pământ toţi ai mei au pierit.*

Tormund Năpasta Uriaşilor auzi cuvintele şi zâmbi.

— *Măreţii uriaşi ai muntelui, ce lumea stăpâneau pe când m-am născut,* îi dădu el replica, răcnind prin ninsoare.

Longspear Ryk li se alătură, cântând:

— *O, oamenii mi-au furat pădurile, mi-au furat râurile şi munţii.*

— *Şi prin văile mele un zid au construit, iar din râuri toţi peştii mi i-au pescuit,* continuară Ygritte şi Tormund, cu glasuri gigantice, pe potrivă.

Fiii lui Tormund, Toregg şi Dormund, îşi alăturară, la rândul lor, vocile groase, apoi fiica sa, Munda, şi toţi ceilalţi. Alţii începură să-şi lovească suliţele de scuturile de piele, ţinând ritmul, până când întreaga ceată de război cânta pe drum.

În castele de piatră focuri mari ei aprind
în castele de piatră suliţe-şi făuresc
În vreme ce singur prin munţi eu colind
şi doar cu lacrimile mă-nsoţesc.
Cu câini mă vânează când soarele-i sus
cu torţe mă caută mereu la apus.
Căci aceşti oameni mici nu se-nalţă semeţi
în timp ce uriaşii rămân cu fruntea sus.
Ooooooh, cel de pe urmă uriaş eu sunt
deci aminte voi luaţi la cântecul meu
Căci, după ce n-oi mai fi, va pieri al meu cânt
şi liniştea va domni peste lume mereu.

Când cântecul se sfârşi, pe obrajii Ygrittei şiroiau lacrimi.

— De ce plângi? întrebă Jon. A fost doar un cântec. Există sute de uriaşi, tocmai i-am văzut.

— O, sute, spuse ea cu furie. Nu ştii nimic, Jon Snow. Tu… JON!

Jon se întoarse la sunetul neaşteptat de aripi. Pene albastre-cenuşii îi umplură ochii şi i se înfipseră în faţă, ascuţite ca nişte gheare. Fu străpuns de o durere roşie, năprasnică, în timp ce aripile fâlfâiau în jurul capului său. Văzu ciocul, dar nu avu timp să ridice mâna sau să apuce o armă. Răsuci calul, piciorul îi scăpă de pe scara şeii, calul fu cuprins de panică şi pe urmă Jon simţi că se prăbuşeşte. Vulturul continua să se agaţe de faţa lui, sfâşiindu-i carnea cu vârfurile aripilor, în timp ce

fâlfâia şi ţipa şi îl lovea cu ciocul. Lumea se întoarse cu susul în jos, într-un haos de pene, carne de cal şi sânge, şi pe urmă pământul se ridică spre el, lovindu-l.

Când îşi recapătă cunoştinţa, se afla cu faţa în jos, cu gust de noroi şi sânge în gură, iar Ygritte stătea în genunchi deasupra lui, apărându-l, cu un pumnal de os în mână. Auzea încă zvon de aripi, deşi vulturul nu se zărea prin preajmă. Jumătate din lume era întunecată.

— Ochiul meu, zise el cuprins de panică, ridicându-şi o mână la faţă.

— E doar sânge, Jon Snow. Nu ţi-a nimerit ochiul, doar ţi-a sfâşiat puţin pielea.

Faţa îi pulsa. Tormund stătea deasupra lor, urlând, văzu Jon cu ochiul drept, în timp ce îşi ştergea sângele de pe stângul. Apoi se auziră tropote de cai, strigăte şi zornăit de oase vechi şi uscate.

— Sac de Oase, răcni Tormund, cheamă-ţi cioara iadului.

— Uite-ţi acolo cioara iadului. Rattleshirt arătă către Jon. Sângerează în noroi ca un câine necredincios. Vulturul coborî fâlfâind din aripi şi ateriză pe craniul de uriaş care îi servea drept coif. Am venit după el.

— Atunci vino şi ia-l, zise Tormund, dar ai face bine să vii cu sabia în mână, căci pe a mea acolo o vei găsi. Poate c-am să-ţi pun oasele la fiert şi am să mă uşurez în coiful tău. Ha!

— Dacă te înţep şi scot aerul din tine, te faci mai mic decât fata aia. Stai deoparte, sau Mance va auzi despre asta.

Ygritte se ridică în picioare.

— Ce, *Mance* îl vrea?

— Aşa am zis, nu? Ridică-l pe picioarele alea negre.

Tormund se uită la Jon încruntat.

— Mai bine du-te, dacă Mance e cel care te vrea.

Ygritte îl ajută pe Tormund să-l ridice în picioare.

— Sângerează ca un vier măcelărit. Uite ce-a făcut Orell cu faţa-i dulce.

Oare o pasăre poate să urască? Jon îl ucisese pe sălbaticul Orell, dar o parte din el rămăsese în vultur. Ochii aurii îl priviră cu o răutate rece.

— Vin, spuse el. Sângele continua să-i curgă peste ochiul drept şi obrazul îi era o văpaie de durere. Când îl atinse, mănuşile-i negre se înroşiră. Lăsaţi-mă să-mi iau calul. Nu de cal avea el nevoie, ci de Nălucă, dar lupul străvechi nu era de văzut nicăieri. *Poate fi deja la kilometri depărtare, sfâşiind beregata vreunui*

elan. Probabil că aşa era.

Calul se feri de el când se apropie, speriat, fără doar şi poate, de sângele de pe faţa lui, dar Jon îl linişti cu câteva vorbe blânde şi, în cele din urmă, reuşi să se apropie destul de mult ca să ia hăţurile. Când sări înapoi în şa, simţi că i se învârte capul. *Va trebui să mă îngrijesc de asta,* gândi el, *dar nu chiar acum. Lasă să vadă Regele-de-Dincolo-de-Zid ce mi-a făcut vulturul său.* Închise şi deschise pumnul drept, întinse mâna după Gheara-Lungă şi îşi azvârli sabia peste umăr înainte de a întoarce calul, către locul unde era aşteptat de Lordul Oaselor şi ceata lui.

Ygritte aştepta şi ea, strunindu-şi calul, cu un aer îndârjit.

— Vin şi eu.

— Vezi-ţi de drum. Oasele de pe platoşa lui Rattleshirt se loviră unele de altele, zornăind. Am fost trimis după cioara intrusă, nu după altcineva.

— O femeie liberă merge unde vrea, răspunse Ygritte.

Vântul sufla zăpada în ochii lui Jon. Simţea sângele îngheţându-i pe faţă.

— Stăm de vorbă sau mergem?

— Mergem, răspunse Lordul Oaselor.

Porniră într-un galop neîmblânzit. Străbătură trei kilometri în josul coloanei, prin vârtejuri de ninsoare, pe urmă o scurtară printr-un hăţiş de căruţe cu bagaje, avântându-se peste Apa Laptelui, în locul unde râul făcea o curbă largă către est. O pojghiţă de gheaţă subţire acoperea malurile; cu fiecare pas, copitele cailor pătrundeau în stratul de gheaţă, până când ajunseră în apele mai adânci, la zece metri în larg. Zăpada cădea parcă mai repede pe malul estic şi nămeţii erau şi ei mai mari. *Până şi vântul e mai rece.* Şi se lăsa înserarea.

Dar, chiar şi prin viscolul zăpezii, silueta dealului înalt şi alb care se înălţa deasupra copacilor era inconfundabilă. *Pumnul Primilor Oameni.* Jon auzi ţipătul vulturului deasupra capului. Un corb privi în jos, dintr-un pin, şi *croncăni* când trecu pe lângă el. *Oare Bătrânul Urs şi-a pornit atacul?* În loc de zăngănit de oţel şi de zbârnâit de săgeţi în zbor, Jon auzi doar scârţâitul uşor al pojghiţei îngheţate sub copitele calului său.

În tăcere, ocoliră spre coasta sudică, unde urcuşul era mai uşor. Acolo, jos, Jon văzu calul mort, răşchirat la poalele dealului, pe jumătate îngropat în zăpadă. Intestinele se revărsau din pântecele animalului ca nişte şerpi îngheţaţi şi unul dintre picioare îi dispăruse. *Lupi,* fu primul gând al lui Jon, dar nu era

aşa. Lupii îşi mănâncă doar propria pradă.

Alţi cai de luptă erau împrăştiaţi pe coasta dealului, cu picioarele răsucite grotesc, cu ochii orbi privind în moarte. Sălbaticii mişunau deasupra lor ca muştele, smulgându-le şeile, frâiele, poverile şi armurile şi despicându-i cu topoare de piatră.

— Sus, îi spuse Rattleshirt lui Jon. Mance e sus, în vârf.

În faţa zidului de apărare, descălecară pentru a se strecura printr-o deschizătură strâmbă între pietre. Hoitul unui cal de luptă brun şi lăţos era înfipt în ţepuşele ascuţite pe care Bătrânul Urs le aşezase la fiecare intrare. *Încerca să iasă, nu să intre.* Nu era nici urmă de vreun călăreţ.

Înăuntru îi aşteptau şi altele, încă şi mai rele. Jon nu mai văzuse vreodată zăpadă roz. Vântul vâjâia în jurul lui, trăgând de mantia-i grea din blană de oaie. Corbii fâlfâiau de la un cal mort la altul. *Oare sunt corbi sălbatici sau corbii noştri?* Jon nu-şi putea da seama. Se întreba unde era acum bietul Sam. Şi *ce* era.

O crustă de sânge îngheţat îi scârţâi sub călcâi. Sălbaticii dezbrăcau caii morţi de orice fărâmă de oţel şi piele, smulgându-le până şi potcoavele de pe copite. Câţiva scotoceau prin desagile pe care le găsiseră, căutând arme şi mâncare. Jon trecu pe lângă unul din câinii lui Chett, sau ce mai rămăsese din el, care zăcea într-o baltă noroioasă de sânge, pe jumătate îngheţat.

Câteva corturi rămăseseră în picioare, în celălalt capăt al taberei, şi acolo îl găsiră pe Mance Rayder. Sub mantia-i din fâşii de lână neagră şi mătase roşie, purta o cămaşă neagră de zale şi pantaloni miţoşi de lână, iar pe cap avea un coif mare din bronz şi fier, cu aripi de corb la tâmple. Jarl era cu el, la fel şi Harma Cap de Câine, şi Varamyr Şasepiei cu lupii săi şi pisica-nălucă.

Mance îi aruncă lui Jon o privire aspră şi rece.

— Ce s-a întâmplat cu faţa ta?

Ygritte spuse:

— Orell a încercat să-i scoată ochii.

— Pe el l-am întrebat. Şi-a pierdut limba? Poate că ar trebui, ca să ne scutească de alte minciuni.

Styr şi Madnar îşi scoaseră cuţitele lungi.

— Poate că băiatul o să vadă mai bine cu un ochi decât cu doi.

— Vrei să-ţi păstrezi ochiul, Jon? întrebă Regele-de-Dincolo-de-Zid. Dacă e aşa, spune-mi câţi erau. Şi încearcă să spui adevărul de data asta, Bastard de Winterfell.

Gâtul îi era uscat.

— Stăpâne… ce…?

— Nu sunt stăpânul tău, i-o reteză Mance. Şi e destul de limpede *ce.* Fraţii tăi au murit. Întrebarea e: câţi?

Faţa lui Jon pulsa, zăpada continua să cadă şi îi era greu să gândească. *Nu trebuie să şovăi, orice te-ar întreba,* îi spusese Qhorin. Cuvintele i se opriră în gâtlej, dar se forţă să spună:

— Am fost trei sute.

— *Am* fost? întrebă Mance cu asprime.

— *Au* fost. Trei sute au fost. *Orice te întreabă,* îi spusese Halfhand. *Atunci de ce mă simt atât de laş?* Două sute de la Castelul Negru şi o sută de la Turnul Umbrei.

— Iată o poveste mai adevărată decât cea pe care ai cântat-o în cortul meu. Mance îşi întoarse privirea către Harma Cap de Câine: Câţi cai am găsit?

— Mai mult de o sută, răspunse femeia voinică, mai puţin de două. Mai sunt şi alţi cai morţi către est, sub zăpadă, greu de spus câţi. În spatele ei se afla purtătorul de stindard, care ţinea o prăjină cu un cap de câine în vârf, destul de proaspăt ca să i se prelingă încă sângele.

— N-ar fi trebuit să mă minţi niciodată, Jon Snow, zise Mance.

— Eu… ştiu asta. *Ce ar putea să spună?*

Regele sălbaticilor îi cercetă chipul.

— Cine era la comandă aici? Şi spune-mi adevărul. Rykker? Smallwood? Wythers nu, el e prea slab. Al cui era cortul acesta?

Am spus prea multe.

— Nu i-ai găsit cadavrul?

Harma mârâi, pufnindu-şi dispreţul îngheţat pe nări.

— Ce proaste sunt ciorile astea negre.

— Data viitoare când îmi mai răspunzi cu o întrebare, te dau pe mâna Lordului Oaselor, îi promise Mance Rayder lui Jon. Se apropie: Cine a condus aici?

Încă un pas, gândi Jon. *Alt picior.* Îşi apropie mâna de mânerul Ghearei Lungi. *Dacă-mi ţin gura…*

— Întinde mâna după spada aia bastardă şi, înainte să iasă din teacă, am să-ţi tai capul de bastard, zise Mance. Sunt pe cale să-mi pierd răbdarea cu tine, cioară.

— Spune-i, îl îndemnă Ygritte. E mort, oricine ar fi fost.

Când se încruntă, sângele închegat îi crăpă pe obraz. *E prea greu,* gândi Jon cuprins de disperare. *Cum să joc rolul de trădător fără să fi devenit unul?* Asta nu-i spusese Qhorin. Dar al doilea pas e întotdeauna mai uşor decât primul.

— Bătrânul Urs.

— Bătrânul ăla? Din tonul Harmei se citea că nu-l crede. A venit în persoană? Atunci cine are comanda la Castelul Negru?

— Bowen Marsh. De data aceasta Jon răspunse pe loc. *Nu trebuie să şovăi, orice te-ar întreba.*

Mance râse.

— Dacă e aşa, războiul nostru e câştigat. Bowen ştie mult mai multe despre număratul săbiilor decât a ştiut vreodată despre mânuitul lor.

— La comandă era Bătrânul Urs. Locul acesta era ferit şi puternic, iar el l-a întărit. A săpat capcane şi a plantat ţepuşe, a adunat hrană şi apă. Era gata pentru…

— … mine? îl completă Mance Rayder. Da, era. De-aş fi fost destul de nebun să atac acest deal, poate c-aş fi pierdut cinci oameni pentru fiecare cioară pe care aş fi omorât-o şi tot m-aş fi socotit norocos. Gura i se încleşta. Dar când morţii umblă, zidurile, ţepuşele şi săbiile nu înseamnă nimic. Nu te poţi lupta cu morţii, Jon Snow. Nimeni nu ştie asta nici pe jumătate cât mine. Îşi ridică privirea către cerul care se întuneca şi spuse: Poate că ciorile ne-au ajutat mai mult decât ştiu. M-am întrebat de ce n-am avut parte de nici un atac. Dar mai sunt încă sute de kilometri de mers şi frigul sporeşte. Varamyr, trimite-ţi lupii să adulmece după morţi vii, nu vreau să ne ia pe nepregătite. Lord al Oaselor, dublează patrulele şi ai grijă ca fiecare om să aibă torţă şi cremene. Styr, Jarl, voi plecați la primii zori.

— Mance, spuse Rattleshirt. Vreau nişte oase de cioară.

Ygritte păşi în faţa lui Jon.

— Nu poţi ucide un om fiindcă a vrut să-i apere pe cei ce-i erau fraţi.

— Încă sunt fraţii lui, declară Styr.

— Nu sunt, insistă Ygritte. Nu m-a omorât, aşa cum i-au cerut. Şi l-a ucis pe Halfhand, am văzut cu toţii.

Răsuflarea lui Jon răspândea aburi în aer. *Dacă-l voi minţi, va şti.* Îl privi pe Mance Rayder în ochi, deschise şi închise mâna arsă.

— Port mantia pe care mi-ai dat-o, Înălţimea Ta.

— O mantie din blană de oaie, zise Ygritte. Şi în multe nopţi am dansat sub ea.

Jarl râse şi până şi Harma Cap de Câine zâmbi.

— Aşa stau lucrurile, Jon Snow? întrebă Mance Rayder. Ea şi cu tine?

Era uşor să te rătăceşti dincolo de Zid. Jon nu mai ştia dacă putea deosebi onoarea de ruşine sau binele de rău. *Tată, iartă-mă.*

— Da, răspunse el.

Mance clătină din cap.

— Bine. Atunci mâine veţi merge cu Jarl şi Styr. Amândoi. Departe de mine gândul să despart două inimi care bat ca una.

— Să mergem unde? întrebă Jon.

— Dincolo de Zid. E timpul să-ţi dovedeşti credinţa prin ceva mai de preţ decât cuvintele, Jon Snow.

Magnarul nu era mulţumit.

— Ce să fac eu cu o cioară?

— Cunoaşte Rondul şi cunoaşte Zidul, spuse Mance, şi cunoaşte Castelul Negru mai bine decât orice cercetaş. Îi vei găsi întrebuinţare, altfel, eşti un prost.

Styr se încruntă.

— Poate că inima îi e tot neagră.

— Atunci scoate-i-o. Mance se întoarse către Rattleshirt: Lord al Oaselor, vezi de coloană, să-şi continue drumul cu orice preţ. Dacă ajungem la Zid înainte de Mormont, am învins.

— Vor înainta. Glasul lui Rattleshirt era grav şi furios.

Mance clătină din cap şi se îndepărtă, cu Harma şi Şasepiei după el. Lupii lui Varamyr şi pisica-nălucă îi urmară îndeaproape. Jon şi Ygritte rămaseră cu Jarl, Rattleshirt şi cu Magnarul. Cei doi sălbatici mai vârstnici îl priviră pe Jon cu nedisimulată ranchiună, în timp ce Jarl spuse:

— Aţi auzit, plecăm când se crapă de ziuă. Aduceţi cât mai multă mâncare, nu vom avea timp să vânăm. Şi vezi să se ocupe cineva de faţa ta, cioară. Arăţi în ultimul hal.

— Aşa voi face, răspunse Jon.

— Ar fi bine să nu fi minţit, fetiţo, îi spuse Rattleshirt Ygrittei, cu ochii strălucind în spatele craniului de uriaş.

Jon trase Gheara Lungă.

— Lasă-ne în pace, dacă nu vrei să capeţi ce a căpătat Qhorin.

— Acum n-ai nici un lup să te ajute, băiete.

Rattleshirt întinse mâna după sabie.

— Eşti sigur de asta, nu-i aşa? râse Ygritte.

De pe pietrele zidului de apărare, Nălucă făcu un salt, zburlindu-şi blana albă. Nu scoase nici un sunet, dar ochii săi roşii, întunecaţi, grăiau despre sânge. Lordul Oaselor îşi îndepărtă încet mâna de sabie, făcu un pas înapoi şi plecă,

înjurând.

Nălucă mergea tiptil în urma cailor, când Jon şi Ygritte coborâră Pumnul. Abia când se aflau la jumătatea Apei Laptelui Jon simţi că poate vorbi fără nici un pericol:

— Nu ţi-am cerut să minţi pentru mine.

— N-am minţit, răspunse ea. Am lăsat ceva la o parte, atâta tot.

— Ai spus…

— … că ne tăvălim adesea sub mantia ta. Dar n-am spus când am început. Îi zâmbi aproape cu sfială. Găseşte alt loc pentru Nălucă la noapte, Jon Snow. E aşa cum spunea Mance. Faptele sunt mai grăitoare decât vorbele.

SANSA

— O rochie nouă? întrebă Sansa, pe cât de uimită pe atât de precaută.

— Mai încântătoare decât orice rochie ai purtat vreodată, domniţa mea, îi promise bătrâna. Îi măsură şoldurile, cu un cot de aţă împletită. Numai din mătase şi dantelă din Myr, cu căptuşeală de satin. Vei fi foarte frumoasă. Regina însăşi a comandat-o.

— Care regină? Margaery nu era încă regina lui Joff, dar fusese a lui Renly. Sau se referea la Regina Ghimpilor? Sau…

— Regina Regentă, negreşit.

— Regina *Cersei?*

— Nimeni alta. Mă onorează cu comenzile ei de mulţi ani. Bătrâna întinse sfoara de-a lungul piciorului Sansei. Înălţimea Sa mi-a spus că acum eşti femeie în toată firea şi nu trebuie să te mai îmbraci ca o fetiţă. Desfă braţul!

Sansa ridică braţul. Avea nevoie de o rochie nouă, era adevărat. Crescuse şapte centimetri în ultimul an şi cea mai mare parte din vechea ei garderobă fusese distrusă de fum atunci când încercase să-şi ardă plapuma, în ziua când a dat în floare.

— Vei avea un piept la fel de frumos ca al reginei, spuse femeia, trecându-şi sfoara în jurul sânilor Sansei. N-ar trebui să-l ascunzi aşa.

Remarca o făcu să roşească. Deşi, ultima oară când s-a dus să călărească, n-a putut să-şi lege pieptarul până sus, iar băiatul de la grajduri s-a holbat la ea cu gura căscată când a ajutat-o să încalece. Uneori surprindea şi bărbaţi în toată firea privindu-i pieptul, iar unele dintre tunici îi erau atât de strâmte încât abia putea respira.

— Ce culoare va avea? o întrebă pe croitoreasă.

— Lasă culoarea pe seama mea, domnişoară. O să fii mulţumită, sunt sigură. Vei primi şi lenjerie şi ciorapi, fuste şi pelerine şi mantii şi tot ce se potriveşte unei… unei domnişoare încântătoare de obârşie nobilă.

— Vor fi gata la timp pentru nunta regelui?

— O, mai curând, mult mai curând, aşa insistă Înălţimea Sa. Am şase croitorese şi douăsprezece ucenice şi am lăsat deoparte

toate celelalte comenzi pentru asta. Multe doamne se vor supăra pe noi, dar a fost porunca reginei.

— Transmite-i mulţumirile mele pentru solicitudine, zise Sansa politicoasă. E prea bună cu mine.

— Înălţimea Sa e foarte generoasă, fu de acord croitoreasa, adunându-şi lucrurile şi luându-şi rămas-bun.

Dar de ce? se întrebă Sansa când rămase singură. Se simţea stânjenită. *Pot să jur că rochia asta mi se trage cumva de la Margaery şi de la bunica ei.*

Bunătatea lui Margaery era statornică şi prezenţa ei schimbase totul. Doamnele ei o primiseră şi ele pe Sansa cu braţele deschise. Trecuse atât de mult de când se bucurase de compania altor femei, încât aproape uitase cât de plăcută putea să fie. Lady Leonette îi dădea lecţii de harpă, iar Lady Janna îi împărtăşea toate bârfele picante. Vesela Crane avea mereu o poveste amuzantă, iar mica Lady Bulwer îi amintea de Arya, deşi nu era la fel de nestăpânită.

Cele mai apropiate de vârsta Sansei erau verişoarele Elinor, Alia şi Megga, din ramurile tinere ale Casei Tyrell.

— Trandafiri de pe crengile de jos ale tufei, glumea Elinor, care era ghiduşă şi graţioasă. Megga era rotofeie şi zgomotoasă, Alia sfioasă şi drăgălaşă, dar Elinor le domina pe celelalte, fiind cea mai mare; era o fecioară în floare, în timp ce Megga şi Alia erau doar nişte fetiţe.

Verişoarele o luară pe Sansa în tovărăşia lor, de parcă ar fi ştiut-o de o viaţă. Îşi petreceau lungi după-amiezi croşetând şi discutând despre prăjituri cu lămâie şi vin cu miere, seara se jucau pietre, cântau împreună în septul castelului… şi adesea, una sau două erau alese să doarmă în patul lui Margaery, unde îşi petreceau jumătate din noapte şuşotind. Alia avea o voce încântătoare şi, când se lăsa convinsă, cânta la harpa-i de lemn şi dădea glas unor cântece despre cavalerism şi iubiri pierdute. Megga nu avea voce, dar îi plăcea la nebunie să fie sărutată. Îi mărturisise că juca uneori cu Alia un joc de-a sărutatul, dar nu era ca şi cum ar săruta un bărbat, cu atât mai puţin un rege. Sansa se întreba ce părere ar avea Megga dacă ar săruta-o Câinele, aşa cum i s-a întâmplat ei. Venise în camera ei, în noaptea bătăliei, duhnind a vin şi a sânge. *M-a sărutat şi m-a ameninţat cu moartea şi m-a obligat să-i cant un cântec.*

— Regele Joffrey are buze aşa de frumoase, izbucni Megga distrată, o, biată Sansa, cum trebuie să fi suferit când l-ai

pierdut! O, cum trebuie să fi plâns!

Joffrey m-a făcut să plâng mai des decât ştii tu, îi venea să spună, dar Butterbumps nu era prin preajmă, să-i acopere vorbele, aşa că strânse din buze şi tăcu.

Cât despre Elinor, era promisă unui tânăr scutier, unul dintre fiii Lordului Ambrose, şi urmau să se căsătorească îndată ce acesta avea să fie făcut cavaler. Îi purtase panglica în Bătălia de la Apa Neagră, unde omorâse un arbaletist din Myr şi un ostaş al Casei Mullendore.

— Alyn zicea că panglica ei l-a făcut neînfricat, spuse Megga. Zice că i-a folosit numele ca strigăt de luptă, nu-i aşa că e un gest cavaleresc? Într-o bună zi, vreau ca un campion să poate panglica mea şi să omoare o sută de oameni. Elinor îi spuse să tacă, dar părea, în acelaşi timp, încântată.

Sunt copile, gândi Sansa. *Sunt nişte fetiţe prostuţe, chiar şi Elinor. N-au văzut niciodată o bătălie, n-au văzut niciodată un om murind, nu ştiu nimic.* Visele lor erau pline de cântece şi poveşti, aşa cum fuseseră şi ale ei, înainte ca Joffrey să-i decapiteze tatăl. Sansa le compătimea. Sansa le invidia.

Totuşi, Margaery era altfel. Dulce şi blândă, dar avea puţin şi din bunica ei. Cu două zile în urmă, o dusese pe Sansa la o partidă de vânătoare cu şoimi. Era pentru prima oară când ieşise din oraş, de la bătălie încoace. Morţii fuseseră arşi sau îngropaţi, dar Poarta Noroiului era zgâriată şi crăpată acolo unde o loviseră berbecii Lordului Stannis, iar carenele corăbiilor zdrobite se zăreau pe ambele maluri ale Apei Negre, cu catargele ieşind din valuri ca nişte degete înnegrite, sfrijite. Singura ambarcaţiune care circula pe apă era şlepul cu fundul plat care îi trecu râul şi, când ajunseră în pădurea regelui, găsiră un pustiu de cenuşă, cărbune şi copaci morţi. Dar păsăretul mişuna prin mlaştinile aflate de-a lungul malului, iar vânturelul Sansei doborî trei raţe în timp ce şoimul migrator al lui Margaery prinse un bâtlan în zbor.

— Willas are cele mai bune păsări din Cele Şapte Regate, zise Margaery când se aflară singure pentru scurt timp. Zboară uneori mai repede ca vulturii. Vei vedea, Sansa. O luă de mână şi o strânse uşor. Soră.

Soră. Cândva Sansa visase să aibă o soră ca Margaery, bună şi frumoasă, cu toată lumea la picioarele ei. Arya nu-i fusese niciodată soră în adevăratul sens al cuvântului. *Cum pot să-mi las sora să se mărite cu Joffrey?* se gândi ea şi, dintr-odată, ochii i se umplură de lacrimi.

— Margaery, te rog, spuse ea, nu trebuie. Îi era greu să rostească cuvintele. *Nu trebuie* să te căsătoreşti cu el. Nu e aşa cum pare, nu e. Te va face să suferi.

— N-aş crede. Margaery zâmbi încrezătoare. Eşti curajoasă că mă previi, dar n-ai de ce să te temi. Joff e răzgâiat şi înfumurat şi nu mă îndoiesc că e pe cât de crud spui tu, dar tata l-a obligat să-l numească pe Loras în Garda lui Regală înainte de a-şi da consimţământul la această căsătorie. Cel mai distins cavaler din Cele Şapte Regate mă va apăra zi şi noapte, aşa cum Prinţul Aemon a apărat-o pe Naerys. Aşadar, micul nostru leu ar face bine să ia seama, nu-i aşa? Râse, adăugând: Haide, iubită surioară, haide să gonim înapoi la râu. Am să-mi înnebunesc de-a dreptul străjerii. Şi, fără să aştepte un răspuns, dădu pinteni calului şi porni.

E atât de curajoasă, gândi Sansa, galopând în urma ei... Şi totuşi, îndoielile continuau să o frământe. *Ser* Loras era un mare cavaler, toată lumea era de acord. Dar Joffrey avea altă Gardă Regală, şi, în plus, mantiile aurii şi mantiile roşii, iar când va fi mai mare, va comanda propriile lui oştiri. Aegon cel Nevrednic nu-i făcuse niciodată vreun rău Reginei Naerys, poate de teama fratelui lor, Cavalerul Dragon... dar când un altul din garda regală s-a îndrăgostit de una dintre soţiile lui, regele le-a tăiat amândurora capul.

Ser Loras e un Tyrell, îşi reaminti Sansa. *Celălalt cavaler a fost doar un Toyne. Fraţii lui nu aveau oştiri, nu aveau cum să-l răzbune altfel decât cu săbiile.* Totuşi, cu cât se gândea mai mult la toate acestea, cu atât mai mult se îndoia. *Joff s-ar putea stăpâni o vreme, poate chiar un an, dar curând îşi va scoate ghearele, şi când o va face...* Regatul ar putea avea parte de un al doilea Regicid şi va fi război în oraş, în timp ce oamenii leului şi oamenii trandafirului vor înroşi apa care curge prin şanţuri.

Sansa era surprinsă că Margaery nu-şi dădea şi ea seama. *E mai mare decât mine, trebuie să fie mai înţeleaptă. Iar tatăl ei, Lordul Tyrell, ştie, cu siguranţă, ce face. Sunt eu prostuţă.*

Când i-a spus lui *Ser* Dontos că va merge la Highgarden să se mărite cu Wilas Tyrell, crezuse că va fi uşurat şi încântat pentru ea. În schimb, a apucat-o de braţ.

— *Nu poţi!* a spus el cu glasul răguşit de oroare şi de vin deopotrivă. Îţi spun, aceşti Tyrell sunt doar nişte Lannisteri cu flori. Te implor, uită această nebunie, dă-i lui Florian al tău un sărut şi promite că vom merge înainte aşa cum am plănuit. În

noaptea nunţii lui Joffrey, care nu e atât de departe, poartă plasa argintie de păr şi fă cum ţi-am spus, iar apoi vom fugi.

A încercat să-i planteze un sărut pe obraz. Sansa s-a eliberat din strânsoare şi s-a îndepărtat.

— Nu vreau. *Nu pot.* Ceva nu va merge bine. Când am *vrut* să fug, n-ai putut să mă ajuţi, iar acum nu mai am nevoie de tine.

Dontos a privit-o năucit.

— Dar pregătirile sunt făcute, iubita mea. Corabia care să te ducă acasă, luntrea care să te ducă la corabie, Florian al tău a făcut totul pentru dulcea lui Jonquil.

— Îmi pare foarte rău pentru toată osteneala ta, spuse ea, dar acum nu mai am nevoie de corăbii şi luntrii.

— Dar am făcut totul ca să te văd *în siguranţă.*

— Voi fi în siguranţă la Highgarden. Willas va avea grijă de mine.

— Dar nu te cunoaşte, a insistat Dontos, şi nu te va iubi, Jonquil. Deschide ochii, Jonquil, acestor Tyrelli nu le pasă câtuşi de puţin de tine. Cu *moştenirea ta* vor să se însoţească.

— Moştenirea mea? Pentru o clipă, n-a înţeles.

— Iubita mea, i-a spus el. Eşti moştenitoarea Winterfellului.

A înhăţat-o din nou, rugând-o să nu facă asta, iar Sansa s-a eliberat şi l-a lăsat legănându-se sub copacul inimii. De atunci nu mai vizitase pădurea zeilor.

Dar nici nu-i uitase cuvintele. *Moştenitoarea Winterfellului. Cu moştenirea ta vor să se însoţească.* Sansa crescuse cu trei fraţi. Nu se gândise niciodată să ridice vreo pretenţie, dar cu Bran şi Rickon morţi… *Nu contează, mai e Robb, acum e bărbat în toată firea şi curând se va căsători şi va avea un fiu. Oricum, Willas Tyrell va avea Highgardenul, ce să vrea el cu Winterfellul?*

Uneori îi şoptea numele în pernă, doar ca să audă cum sună: *Willas, Willas, Willas.* Willas era un nume la fel de bun ca Loras, bănuia. Chiar şi sunau la fel, puţin. Ce conta piciorul lui? Willas va fi Lordul Highgardenului, iar ea va fi doamna lui.

Îşi imagină cum vor sta în grădină, cu căţeluşi în poală, sau ascultând un cântăreţ zdrăngănind la lăută, în timp ce pluteau pe Mander în jos, într-o plimbare cu barca. *Dacă îi dăruiesc fii, poate că va ajunge să mă iubească.* Le va da numele de Eddard, Brandon şi Rickon, şi îi va învăţa să fie la fel de viteji ca *Ser* Loras. În visurile Sansei, copiii ei arătau întocmai ca fraţii pe care îi pierduse. Uneori, era chiar şi o fată, care semăna cu Arya.

Cu toate acestea, nu reuşea niciodată să păstreze mult timp în

minte chipul lui Willas; imaginaţia ei îl transforma întruna în *Ser* Loras, tânăr, frumos şi plin de graţie. *Nu trebuie să te gândeşti la el în felul acesta,* îşi spunea. *Altfel, va vedea dezamăgirea în ochii tăi când vă veţi întâlni, şi atunci cum te va putea lua de soţie, ştiind că tu pe fratele lui îl iubeşti?* Willas Tyrell avea de două ori vârsta ei, îşi reamintea cu consecvenţă, şi mai era şi infirm şi poate chiar dolofan şi roşu la faţă, ca tatăl ei. Dar, chipeş ori ba, ar putea să fie singurul campion de care Sansa va avea parte vreodată.

Odată, visase că era tot ea cea care se căsătorea cu Joff, nu Margaery, iar în noaptea nunţii el s-a transformat în călăul Ilyn Payne. S-a trezit tremurând. Nu voia ca Margaery să sufere aşa cum suferise ea, dar o înspăimânta gândul că Tyrellii ar putea să refuze să dea curs cununiei. *Eu am prevenit-o, da, i-am spus adevărul despre el.* Poate că Margaery n-o credea. Joff jucase întotdeauna cu ea rolul de cavaler perfect, aşa cum făcuse cândva cu Sansa. *Îi va vedea adevărata fire cât de curând. După nuntă, dacă nu înainte.* Sansa hotărî că îi va aprinde o lumânare Mamei din Ceruri, data viitoare când va merge la sept, şi-i va cere s-o apere pe Margaery de cruzimea lui Joff. Şi poate va aprinde o lumânare şi Războinicului, pentru *Ser* Loras.

Va purta rochia ei cea nouă la ceremonia din Marele Sept al lui Baelor, hotărî Sansa în timp ce croitoreasa îi lua ultimele măsuri. *Acesta trebuie să fie motivul pentru care Cersei mi-a comandat-o, ca să nu arăt sărăcăcioasă la nuntă.* Într- adevăr, ar trebui să poarte o altă rochie la ospăţul ce va urma, însă bănuia că se va descurca şi cu una dintre cele vechi. Nu voia să rişte să şi-o păteze pe cea nouă cu mâncare sau cu vin. *Trebuie s-o iau cu mine la Highgarden.* Voia să fie frumoasă pentru Willas Tyrell. *Chiar dacă Dontos are dreptate şi nu pe mine mă doreşte Willas, ci Winterfellul, poate că totuşi va ajunge să mă iubească pentru ceea ce sunt.* Sansa se strânse cu putere în braţe, întrebându-se cât va dura până ce rochia va fi gata. Ardea de nerăbdare s-o poarte.

ARYA

Ploile veneau şi treceau, dar cerul era mai mult gri decât albastru şi toate pâraiele îşi umflau apele. În dimineaţa celei de-a treia zile, Arya observă că muşchiul creştea pe copaci mai cu seamă în partea opusă.

— Mergem în direcţia greşită, îi spuse lui Gendry, când trecură pe lângă un ulm acoperit din abundenţă de muşchi. Mergem spre sud. Vezi cum creşte muşchiul pe trunchi?

Băiatul îşi dădu la o parte părul negru şi des de pe ochi şi zise:

— Urmăm drumul, atâta tot. Aici drumul merge spre sud.

Am mers spre sud toată ziua, îi venea ei să-i spună. *Şi ieri la fel, când am mers de-a lungul acelei văi.* Dar cu o zi înainte nu fusese foarte atentă, aşa că nu putea fi sigură.

— N-ar fi trebuit să ne depărtăm de râu. Nu trebuia decât să-i urmăm cursul.

— Râul e cotit şi întortocheat, răspunse Gendry. Pun rămăşag că ăsta e doar un drum mai scurt. Vreo cărare secretă a tâlharilor. Lem şi Tom şi toţi trăiesc aici de ani de zile.

Asta aşa era. Arya îşi muşcă buza.

— Dar muşchiul...

— După cum plouă, ne va creşte muşchi în urechi cât de curând, se plânse Gendry.

— Numai în urechea dinspre *sud,* declară Arya cu încăpăţânare.

N-avea nici un rost să încerce să-l convingă pe Taur de nimic. Totuşi, era cel mai bun prieten pe care-l avea, acum că Plăcintă Fierbinte îi părăsise.

— Sharna zice că are nevoie de mine la coptul pâinii, îi spusese în ziua plecării. Oricum, m-am săturat de ploaie, de dureri de spate şi de sperieturi la tot pasul. Aici am bere şi iepure de mâncat, iar pâinea va fi mai bună când am s-o fac eu. Vei vedea, când te vei întoarce. Te vei întoarce, nu-i aşa? După ce se termină războiul? Îşi amintise cine era ea şi adăugase, roşind: Doamna mea.

Arya nu ştia dacă războiul avea să se sfârşească vreodată, dar clătinase din cap.

— Îmi pare rău că te-am bătut atunci, a spus ea. Plăcintă Fierbinte era nătărău şi fricos, dar fusese cu ea tot drumul de la

Debarcaderul Regelui şi se obişnuise cu el. Ţi-am spart nasul.

— I l-ai spart şi lui Lem. Plăcintă Fierbinte rânji. Asta a fost bine.

— Lem n-a fost de aceeaşi părere, a răspuns Arya ursuză.

Pe urmă venise timpul să plece. Când Plăcintă Fierbinte a întrebat dacă putea săruta mâna doamnei, Arya i-a dat un pumn în umăr.

— Nu-mi spune aşa. Tu eşti Plăcintă Fierbinte, iar eu sunt Arya.

— Aici nu sunt Plăcintă Fierbinte. Sharna îmi zice pur şi simplu *Băiete.* La fel cum îl strigă şi pe celălalt băiat. Va fi derutant.

Îi ducea dorul mai mult decât crezuse, dar Harwin îi ţinea locul într-o anumită măsură. Arya îi povestise despre tatăl său, Huller, cum îl găsise ea pe moarte lângă grajdurile de la Fortăreaţa Roşie, în ziua când a fugit.

— A spus întotdeauna că va muri într-un grajd, a zis Harwin, dar am crezut cu toţii că-i va aduce moartea vreun armăsar nărăvaş, nu o haită de lei.

Arya îi spusese despre Yoren şi despre evadarea lor de la Debarcaderul Regelui şi despre multe câte se întâmplaseră atunci, dar lăsase deoparte grăjdarul pe care l-a străpuns cu Acul şi străjerul căruia i-a frânt gâtul ca să iasă din Harrenhal. A-i spune lui Harwin era aproape ca şi cum i-ar fi spus tatălui ei, şi nu suporta ca tatăl ei să ştie anumite lucruri.

Nici despre Jaquen H’ghar nu pomenise, cu cele trei morţi pe care acesta i le datorase şi i le plătise. Moneda de fier pe care i-o dăduse o păstra ascunsă sub centură, dar uneori, noaptea, o scotea şi îşi amintea cum chipul lui Jaqen se topise şi se schimbase când şi-a trecut mâna peste el.

— *Valar morghulis,* spunea cu glas şoptit. *Ser* Gregor, Dunsen, Polliver, Raff cel Dulce, Gâdilătorul şi Câinele, *Ser* Ilyn, *Ser* Meryn, Regina Cersei, Regele Joffrey.

Doar şase mai rămăseseră din cei douăzeci de oameni de la Winterfell pe care tatăl ei îi trimisese cu Beric Dondarrion, i-a spus Harwin, şi erau cu toţii împrăştiaţi.

— A fost o capcană, doamna mea. Lordul Tywin şi-a trimis Muntele dincolo de Furca Roşie, cu foc şi sabie, sperând să-l atragă pe nobilul tău tată. Plănuia ca Lordul Eddard să vină în persoană la vest, să se ocupe de Sandor Clegane. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost omorât sau luat ostatic şi oferit în schimbul Pezevenghiului, care era prizonierul nobilei tale mame la acea

vreme. Numai că Regicidul n-a cunoscut niciodată planul Lordului Tywin, şi când a auzit despre capturarea fratelui său, l-a atacat pe tatăl tău pe străzile Debarcaderului Regelui.

— Îmi amintesc, a zis Arya. L-a omorât pe Jory. Jory îi zâmbise întotdeauna, atunci când nu-i spunea să nu stea în calea celor mari.

— L-a omorât pe Jory, a fost de acord Harwin, şi tatăl tău şi-a rupt piciorul când calul lui a căzut peste el. Aşa că Lordul Eddard *nu putea* să meargă la vest. În schimb l-a trimis pe Lordul Beric, cu douăzeci de oameni ai lui şi douăzeci de la Winterfell, printre care şi eu. Mai erau şi alţii. Thoros şi *Ser* Raymun Dary şi oamenii lor, *Ser* Gladden Wylde, un lord pe nume Lothar Mallery. Dar Gregor ne aştepta la Vadul Măştilor, cu oameni ascunşi pe ambele maluri. Când am trecut râul, ne-a atacat din faţă şi din spate.

Am văzut cum Muntele l-a ucis pe Raymun Dany cu o singură lovitură, atât de teribilă încât i-a retezat braţul de la cot şi a omorât calul pe care călărea, Gladden Wylde a murit acolo, cu el, iar Lordul Mallery a fost dat jos de pe cal şi înecat. Eram înconjuraţi de lei şi credeam că soarta îmi e pecetluită, alături de ceilalţi, dar Allyn a restabilit ordinea în rândurile noastre, cu câteva comenzi, iar cei care erau călări încă s-au regrupat în jurul lui Thoros şi ne-au deschis drumul. O sută douăzeci am fost în dimineaţa aceea… La lăsarea întunericului, nu mai rămăseseră mai mult de patruzeci, iar Lordul Beric era grav rănit. În noaptea aceea Thoros i-a scos din piept un capăt de suliţă de treizeci de centimetri şi i-a turnat vin fierbinte în rană.

Eram siguri cu toţii că lordul va fi mort până în zori. Dar Thoros s-a rugat cu el toată noaptea lângă foc şi, când au sosit zorile, era încă în viaţă şi se înzdrăvenise. Au trecut două săptămâni până când a putut să încalece un cal, dar curajul lui ne-a dat putere. Ne-a spus că războiul nostru nu s-a sfârşit la Vadul Măştilor, ci abia acolo începe şi că fiecare om al nostru răpus va fi răzbunat înzecit.

Până atunci, teatrul de război s-a mutat mai departe. Oamenii Muntelui erau doar avangarda oştirii Lordului Tywin. Au traversat Furca Roşie în forţă şi au invadat ţinuturile riverane, pârjolind totul în calea lor. Eram atât de puţini încât tot ce am putut face a fost să le hărţuim ariergarda, dar ne încurajam unul pe altul spunând că ne vom alătura Regelui Robert când va înainta spre vest, să zdrobească rebeliunea Lordului Tywin. Abia atunci am

auzit că Robert era mort, la fel şi Lordul Eddard, şi că progenitura lui Cersei Lannister a urcat pe Tronul de Fier.

Asta a întors toată lumea cu susul în jos. Fusesem trimişi de Mâna Regelui să le venim de hac proscrişilor, înţelegi, dar acum noi *eram* proscrişii, iar Lordul Tywin era Mâna Regelui. Unii au vrut să ne predăm, dar Lordul Beric nici n-a vrut să audă de aşa ceva. Eram încă oamenii regelui, zicea el, iar cei pe care leii îi treceau prin foc şi sabie erau supuşii regelui. Dacă nu puteam să luptăm pentru Robert, aveam să luptăm pentru ei, până la ultimul. Şi aşa am făcut, dar în timp ce luptam, s-a petrecut un lucru straniu. Pentru fiecare om pe care-l pierdeam, alţi doi îşi făceau apariţia să-i ia locul. Câţiva erau cavaleri, scutieri sau oameni de obârşie nobilă, dar majoritatea erau oameni obişnuiţi – ţărani, lăutari şi hangii, servitori şi ciubotari, chiar şi doi septoni. Oameni de toate felurile, şi chiar femei, copii, câini…

— *Câini!* a exclamat Arya.

— Da. Harwin a zâmbit. Unul dintre flăcăii noştri are unii dintre cei mai răi câini pe care ai vrea să-i vezi vreodată.

— Mi-aş dori să am un câine de nădejde, a zis Arya visătoare. Un câine care să ucidă lei.

Avusese cândva o lupoaică, Nymeria, dar o alungase cu pietre, ca s-o ferească de regina care voia s-o omoare. *Oare un lup străvechi ar putea ucide un leu?* s-a întrebat ea.

Plouă din nou în după-amiaza aceea, până seara târziu. Din fericire, proscrişii aveau prieteni pretutindeni, aşa că nu fură nevoiţi să înnopteze sub cerul liber sau să caute adăpost pe sub frunzişul ud, aşa cum făcuse adesea Arya împreună cu Plăcintă Fierbinte şi cu Gendry.

În noaptea aceea, se adăpostiră într-un sat pârjolit şi părăsit. Cel puţin *păruse* părăsit până când Jack Norocosul a suflat din corn de două ori scurt şi o dată lung. Atunci oameni de tot felul au ieşit târâş dintre ruine şi din beciuri secrete. Aveau bere şi mere uscate şi nişte pâine veche de ovăz, iar proscrişii aveau o gâscă pe care o doborâse Anguy din mers, aşa că masa din acea seară fu aproape un ospăţ.

Arya rupea ultima bucăţică de carne de pe o aripă când unul dintre săteni se întoarse către Lem Mantie-de-lămâie şi spuse:

— Au trecut nişte oameni pe aici, acum nici două zile, căutându-l pe Regicid.

— Mai bine l-ar căuta la Riverrun. Acolo, în cele mai adânci temniţe, unde e jilav, plăcut. Nasul îi arăta ca un măr strivit,

roşu, julit şi umflat şi era într-o stare de spirit jalnică.

— Nu, zise un alt sătean. A evadat.

Regicidul. Arya simţea cum i se zburleşte părul pe ceafă. Îşi ţinu răsuflarea, ascultând.

— Poate fi adevărat? întrebă Tom.

— Eu nu pot să cred, zise bărbatul chior cu coiful ruginit. Ceilalţi proscrişi îi ziceau Jack Norocosul, deşi Aryei nu i se părea foarte norocos să-ţi pierzi un ochi. Eu am dat cu nasul prin temniţele alea. Cum să fi putut scăpa?

La aceasta, sătenii nu putură decât să ridice din umeri. Barbă-Verde îşi mângâie barba căruntă şi verde şi spuse:

— Lupii se vor îneca în sânge dacă Regicidul e iarăşi liber. Thoros trebuie să fie anunţat. Lordul Luminii i-l va arăta pe Lannister în flăcări.

— Aici arde un foc pe cinste, zise Anguy zâmbind.

Barbă-Verde râse şi îl lovi pe arcaş cu palma peste ureche.

— Ţi se pare că sunt vreun preot, Arcaşule? Când Pello din Tyrosh priveşte în foc, tăciunii îi pârjolesc barba.

Lem îşi pocni degetele şi spuse:

— Dar ce i-ar mai plăcea Lordului Beric să-l captureze pe Jaime Lannister…

— Oare l-ar spânzura, Lem? întrebă una dintre sătence. Aproape c-ar fi păcat să spânzuri un bărbat aşa de frumos.

— Prima dată judecata, zise Anguy. Lordul Beric îi judecă întotdeauna, se ştie. Zâmbi. Apoi îi spânzură.

Se stârniră râsete de jur împrejur. Pe urmă Tom îşi trecu degetele peste strunele harpei sale de lemn şi începu să cânte încetişor:

Ai Pădurii Regelui fraţi
o ceată de tâlhari erau.
Pădurea le era castelul
dar ţara-n lung şi-n lat cutreierau.
În mâna lor tot aurul cădea
şi orice curată fată.
O, fraţii din Pădurea Regelui,
a tâlharilor temută ceată…

Cuibărită la căldură, într-un colţ, între Gendry şi Harwin, Arya ascultă o vreme cântecul, apoi închise ochii şi adormi pe nesimţite. Se visă acasă, nu la Riverrun, ci la Winterffell. Totuşi,

nu fu un vis frumos. Era singură în faţa castelului, afundată în noroi până la genunchi. Vedea zidurile cenuşii înălţându-se în faţa ei, dar când încercă să ajungă la porţi, fiecare pas i se părea mai greu decât anteriorul şi castelul pălea în faţa ochilor ei, până ce ajungea mai mult un fum decât un castel de granit. Şi mai erau şi lupi, siluete sfrijite, cenuşii, furişându-se printre copaci de jur împrejurul ei, cu ochii strălucind. Ori de câte ori se uita la ei, îşi amintea gustul sângelui.

În dimineaţa următoare, părăsiră drumul, pentru a scurta calea peste câmpuri. Vântul sufla cu putere, viscolind frunzele brune, uscate, printre copitele cailor, dar de data aceasta, în sfârşit, nu ploua. Când soarele se ivi din spatele unui nor, era atât de strălucitor, încât Arya îşi trase gluga peste frunte, ca să nu-i intre în ochi. Pe neaşteptate, struni calul.

— Mergem *într-adevăr* în direcţia greşită.

Gendry suspină:

— Ce mai e, iarăşi muşchi?

— Uită-te la *soare,* zise ea. Ne îndreptăm către *sud.* Arya scotoci în desagă după hartă, ca să le poată arăta. N-ar fi trebuit să ne îndepărtăm de Trident. Uitaţi. Desfăşură harta pe picior. Acum cu toţii o priveau. Vedeţi, aici e Riverrunul, între râuri.

— Se face că ştim toţi unde e Riverrunul, zise Jack Norocosul. Fiecare dintre noi.

— Nu mergi la Riverrun, îi spuse Lem Aryei pe şleau.

Eram aproape acolo, gândi ea. *Ar fi trebuit să-i las să ne ia caii. Aş fi putut merge pe jos restul drumului.* Îşi aminti ce visase şi-şi muşcă buza.

— Ah, nu face mutra asta rănită, copilă, zise Tom Şaptecoarde. N-ai să păţeşti nimic. Ai cuvântul meu.

— Cuvântul unui *mincinos!*

— N-a minţit nimeni, zise Lem. N-am promis nimic. Nu suntem noi cei care hotărâm ce se întâmplă cu tine.

Lem nu era, totuşi, căpetenia, aşa cum nu era nici Tom; Barbă-Verde din Tyrosh era. Arya se întoarse să-l privească în ochi.

— Du-mă la Riverrun şi vei fi răsplătit, spuse ea cu disperare.

— Micuţa mea, răspunse Barbă-Verde, poate că un ţăran jupoaie o veveriţă oarecare ca să şi-o bage în oală, dar dacă găseşte o veveriţă de aur în copac, i-o duce stăpânului, sau ajunge să-şi dorească s-o fi făcut.

— Eu nu sunt veveriţă, insistă Arya.

— Ba da. Barbă-Verde râse. O mică veveriţă de aur, care e pe cale să-l vadă pe lordul tunetului, fie că vrea, fie că nu. El va şti ce-i de făcut cu tine. Pun rămăşag că te va trimite la nobila ta mamă, întocmai cum îţi doreşti.

Tom Şaptecoarde clătină aprobator din cap.

— Da, aşa e Lordul Beric. Va face cu tine ceea ce trebuie, o să vezi.

Lordul Beric Dondarion. Arya îşi aminti tot ceea ce auzise la Harrenhall, de la Lannisteri şi de la Măştile Însângerate deopotrivă. Lordul Beric, himera pădurii. Lordul Beric, care fusese ucis de Vargo Hoat şi înainte de asta, de *Ser* Amroy Lorch, şi de două ori de Muntele care Călăreşte. *Dacă nu mă trimite acasă, poate că am să-l ucid şi eu.*

— De ce trebuie să-l întâlnesc pe Lordul Beric? întrebă ea încet.

— Îi ducem toţi prizonierii noştri de neam, răspunse Anguy.

Prizonieri. Arya trase adânc aer în piept, ca să se liniştească. *Calmă ca o apă neclintită.* Se uită la tâlhari, pe caii lor, şi întoarse capul calului său. *Acum, iute ca un şarpe,* gândi ea, vârându-şi călcâiele în coasta calului. Ţâşni direct printre Barbă-Verde şi Jack Norocosul, zărind cu coada ochiului chipul uluit al lui Gendry, în timp ce iapa lui se feri din calea ei. Şi apoi era în câmp deschis, gonind.

Spre nord sau sud, est sau vest, nu mai avea nici o importanţă acum. Putea să găsească drumul către Riverrun mai târziu, după ce îi pierdeau urma. Arya se aplecă în şa şi îndemnă calul la galop. În urma ei, tâlharii înjurau şi îi strigau să se întoarcă. Rămase surdă la strigătele lor, dar când aruncă o privire peste umăr, patru veneau după ea, Anguy, Harwin şi Barbă-Verde alergând umăr lângă umăr, iar Lem mult mai în spate, cu mantia-i galbenă, uriaşă, fluturând în urma lui.

— Ager ca o căprioară, îi spuse calului. Fugi acum, *fugi.*

Arya gonea mâncând pământul peste câmpuri brune, năpădite de buruieni, prin iarba înaltă până la brâu şi mormane de frunze uscate, stârnite de calul ei în galop. La stânga era o pădure, observă ea. *Acolo mi-ar putea pierde urma.* Într-o parte, câmpul era mărginit de un şanţ uscat, dar Arya sări peste el fără să încetinească şi plonja în mijlocul pâlcului de ulmi, tisă şi mesteceni. O privire iute în spate îi descoperi pe Anguy şi Harwin încă pe urmele ei. Totuşi, Barbă-Verde rămăsese în urmă, iar pe Lem nu-l vedea deloc.

— Mai repede, îi spuse calului. Poţi, *poţi.*

Trecu printre doi ulmi şi nu se opri să vadă pe ce parte creştea muşchiul. Sări peste un buştean putrezit şi dădu ocol unei monstruoase capcane, mărginită de crengi rupte. Apoi urcă o pantă domoală, coborî pe partea cealaltă, încetinind şi apoi grăbind pasul din nou, cu potcoavele calului scoţând scântei pe cremenea de sub picioare. Când ajunse în vârful dealului, privi înapoi. Harwin era înaintea lui Anguy, dar amândoi veneau năvalnic. Barbă-Verde rămăsese mult în urmă şi părea că cedează.

Un pârâu îi tăia calea. Se avântă în apa acoperită de frunze ude, maronii. Unele se agăţară de picioarele calului, în timp ce urcară pe malul celălalt. Lăstărişul era mai des aici, pământul atât de plin de rădăcini şi de pietre, încât fu nevoită să încetinească, dar încercă să păstreze un ritm cât mai bun. Un alt deal în faţa ei, mai abrupt. Din nou urcă, din nou coborî. *Cât de mare e pădurea aceasta?* se întreba. Avea calul cel mai iute, ştia asta, furase unul din cei mai buni cai din grajdurile lui Roose Bolton, la Harrenhal, dar aici iuţeala lui nu-i era de nici un folos. *Trebuie să găsesc din nou câmpurile. Trebuie să găsesc un drum.* În schimb, găsi o cărare sălbatică. Era îngustă şi întortocheată, dar era ceva. Goni de-a lungul ei, cu crengile biciuindu-i faţa. O ramură îi agăţă gluga, trăgându-i-o înapoi, şi pentru o fracţiune de secundă, se temu că au prins-o. O vulpoaică ţâşni din tufişuri, speriată de goana ei năvalnică. Cărarea o duse la un alt pârâu. Sau era acelaşi? Oare se învârtise în cerc? N-avea timp să-şi frământe mintea cu asta, auzea caii năvălind printre copaci, în spatele ei. Ghimpii îi zgâriau faţa, ca pisicile pe care le fugărea odinioară la Debarcaderul Regelui. Dintre crengile unui anin ţâşniră vrăbii. Dar acum copacii se răreau şi, dintr-odată, ieşi dintre ei. În faţa ei se întindea un câmp larg, neted, împânzit de ierburi şi grâu sălbatic, ud şi călcat în picioare. Arya dădu pinteni calului, pornind din nou la galop. *Aleargă,* gândi ea, *aleargă la Riverrun, aleargă acasă.* Oare îi pierduseră urma? Aruncă o privire fugară şi-l văzu pe Harwin, la şase metri în spatele ei. *Nu,* gândi Arya, *nu, nu poate, nu el, nu e drept.*

Ambii cai spumegau şi abia mai suflau când Harwin ajunse lângă ea, întinse mâna şi îi înhaţă căpăstrul. Arya răsufla greu şi ea. Ştia că lupta s-a sfârşit.

— Călăreşti ca un om al nordului, doamna mea, zise Harwin, după ce struni amândoi caii. Mătuşa ta era la fel. Lady Lyanna.

Dar tatăl meu a fost maestru de echitaţie, îţi aminteşti?

Privirea Aryei era încărcată de durere.

— Credeam că eşti omul tatălui meu.

— Lordul Eddard a murit, domniţă. Aparţin lordului fulgerului acum, şi fraţilor mei.

— Care fraţi? Bătrânul Hullen nu mai avea alţi copii, din câte îşi aducea aminte Arya.

— Anguy, Lem, Tom, Jack şi Barbă-Verde, cu toţii. Nu-i vrem răul fratelui tău Robb, domniţă... dar nu pentru el luptăm. El are o armată numai a lui şi mulţi lorzi de seamă să plece genunchiul. Oamenii simpli ne au doar pe noi. Îi aruncă Aryei o privire iscoditoare. Înţelegi ce-ţi spun?

— Da. Că nu era omul lui Robb, înţelegea destul de bine. Şi că era ostatica lui. *Aş fi putut rămâne cu Plăcintă Fierbinte. Am fi putut să luăm mica barcă şi să mergem la Riverrun.* I-ar fi mers mai bine ca Porumbel. Nimeni nu putea lua ostatic Porumbelul, sau pe Nan, pe Nevăstuică sau pe Arry, orfanul. *Am fost lup,* gândi ea, *dar acum nu sunt iarăşi decât o domnişoară prostuţă.*

— Te vei întoarce acum fără împotrivire? o întrebă Harwin. Sau trebuie să te leg şi să te pun de-a latul calului?

— Mă voi întoarce fără împotrivire, zise ea posacă. *Deocamdată.*

SAMWELL

Suspinând, Sam făcu încă un pas. *Acesta e ultimul, chiar ultimul, nu pot merge mai departe, nu pot.* Dar picioarele i se mişcară din nou. Unul, pe urmă celălalt. Făcură un pas, apoi un altul, iar el gândi: *Nu sunt picioarele mele, sunt ale altcuiva, altcineva merge, nu pot fi eu.*

Când privea în jos, le vedea împleticindu-se prin zăpadă: apariţii diforme şi greoaie. Avusese cizme negre, părea să-şi amintească, dar zăpada i se lipise în jurul lor, iar acum erau mingi albe, diforme. Ca două picioare strâmbe, făcute din gheaţă.

Nu se mai oprea. Ninsoarea. Nămeţii îi ajungeau mai sus de genunchi şi o crustă îi acoperea gambele, ca o pereche de jambiere albe. Înainta cu pas greu, legănat. Raniţa mare pe care o ducea în spinare îl făcea să arate ca un cocoşat monstruos. Şi era obosit, atât de obosit! *Nu pot merge mai departe. Mamă, ai milă, nu pot.*

La fiecare al patrulea sau al cincilea pas, trebuia să se aplece şi să-şi ridice la loc centura. Sabia şi-o pierduse la Pumn, dar teaca era acolo, continuând să tragă centura în jos. Avea, în schimb, două cuţite, pumnalul din obsidian pe care i-l dăruise Jon şi cel de oţel, cu care-şi tăia carnea. Toate acestea atârnau greu, iar pântecele său era atât de mare şi de rotund încât, dacă uita s-o ridice, oricât de bine o strângea, centura îi aluneca până jos şi i se încurca în jurul genunchilor. Încercase o dată să şi-o lege deasupra burţii, dar atunci i-a ajuns aproape până la subsuori. Grenn a râs de s-a prăpădit când l-a văzut, iar Edd cel Trist a spus:

— Am cunoscut cândva un om care-şi purta sabia la gât, prinsă de un lanţ, întocmai aşa. Într-o zi s-a împiedicat şi mânerul i-a intrat în nas.

Sam se împiedica întruna. Sub zăpadă erau pietre şi rădăcini de copaci şi uneori gropi adânci în pământul îngheţat. Black Bernarr călcase într-una şi îşi rupsese glezna cu trei zile în urmă, sau poate patru, sau... nu ştia cât trecuse, chiar nu ştia. După aceea, Lordul Comandant îi dăduse lui Bernarr un cal.

Suspinând, Sam făcu încă un pas. I se părea mai degrabă că se prăbuşeşte decât că umblă, căzând parcă la nesfârşit, fără să

atingă vreodată pământul, doar căzând, mai departe, mai departe. *Trebuie să mă opresc. E prea chinuitor. Sunt atât de înfrigurat şi de obosit! Trebuie să dorm, doar să aţipesc puţin lângă un foc şi să iau o îmbucătură de mâncare neîngheţată.*

Dar dacă se oprea, murea. Ştia asta. Cu toţii ştiau, cei câţiva care mai rămăseseră. Fuseseră cincizeci când au părăsit Pumnul, poate mai mulţi, dar unii se rătăciseră prin zăpadă, câţiva răniţi sângeraseră până ce au murit… şi, din când în când, Sam auzea strigăte în spatele lui, din ariergardă, iar o dată auzise un ţipăt îngrozitor. Atunci fugise, treizeci sau patruzeci de metri, cât a putut el de repede, stârnind zăpada cu picioarele-i pe jumătate îngheţate. Ar tot fugi şi acum, dacă ar avea picioare mai puternice. *Sunt pe urmele noastre, încă sunt pe urmele noastre, ne doboară unul câte unul.*

Suspinând, Sam făcu încă un pas. Îi era frig de atâta vreme încât uitase cum era să-i fie cald. Purta trei perechi de pantaloni, două rânduri de lenjerie pe sub tunica dublă din lână de miel şi, peste toate acestea, un surtuc gros, vătuit, care îl ferea de oţelul rece al cămăşii de zale. Peste zale purta o cămaşă largă, iar deasupra ei o mantie groasă, în trei straturi, cu un nasture de os care se încheia strâns sub bărbie. Gluga mantiei îi cădea pe frunte. Mitene groase de blană îi acopereau mâinile, peste mănuşile din lână, un şal îi era înfăşurat strâns peste gură, iar pe cap avea o căciulă strâmtă, tivită cu blană, trasă peste urechi, pe sub glugă. Şi, totuşi, frigul era în el. Mai ales în picioare. Acum nici măcar nu şi le mai simţea, însă mai deunăzi îl dureau atât de tare încât abia suporta să se sprijine pe ele, darămite să meargă. Îi venea să urle la fiecare pas. Asta fusese ieri? Nu-şi putea aminti. Nu mai dormise de la Pumn, nici măcar o singură dată de când sunase cornul. Doar dacă nu cumva dormise în mers. Putea, oare, un om să umble în somn? Sam nu ştia, sau poate uitase.

Suspinând, făcu încă un pas. Zăpada cădea în vârtejuri în jurul lui. Uneori cădea dintr-un cer alb, iar alteori dintr-un cer negru, dar asta era tot ce mai rămăsese din zi şi din noapte. O purta pe umeri, ca pe o a doua mantie, şi se înălţa grămadă deasupra raniţei, împovărând-o şi mai mult, făcând-o şi mai greu de purtat. Şalele îl dureau înfiorător, ca şi cum cineva i-ar fi înfipt acolo un pumnal, mişcându-l înainte şi înapoi, cu fiecare pas. Umerii îi erau chinuiţi sub greutatea cămăşii de zale. Ar fi dat orice să şi-o poată scoate, dar se temea s-o facă. Oricum, ar trebui să-şi

dezbrace mai întâi mantia şi surtucul, ca să ajungă la ea, şi atunci frigul l-ar doborî.

Măcar de-aş fi mai puternic... Nu era, însă, şi nu avea nici un rost să viseze. Sam era gras şi fără vlagă, atât de gras încât abia îşi putea duce propria povară; zalele erau mult prea mult pentru el. Avea impresia că-i julesc umerii, în ciuda straturilor groase dintre oţel şi piele. Singurul lucru pe care îl putea face era să plângă şi, când plângea, lacrimile îi îngheţau pe obraji.

Suspinând, făcu încă un pas. Picioarele i se afundau în crusta de zăpadă, altfel nu credea că ar fi putut înainta. În depărtare, la stânga şi la dreapta, abia zărite printre copacii tăcuţi, torţele se zăreau ca nişte nimburi palide, portocalii, printre fulgii de zăpadă. Când întorcea capul, le putea vedea alunecând în tăcere prin pădure, legănându-se în sus şi-n jos, înainte şi înapoi. *Cercul de foc al Bătrânului Urs,* îşi reaminti, *şi vai de cel care-l părăseşte.* În timp ce mergea, avea impresia că urmăreşte torţele din faţa lui, însă parcă aveau şi ele picioare, mai lungi şi mai puternice decât ale lui, astfel că nu le putea ajunge niciodată.

Cu o zi înainte, îi implorase să-l lase şi pe el printre purtătorii de torţe, chiar dacă asta ar fi însemnat să meargă în afara coloanei, vecin cu întunericul. Dorea focul, îl visa. *Dacă aş avea focul, nu mi-ar fi frig.* Dar cineva îi reamintise că *avusese* o torţă la început, dar o scăpase în zăpadă, stingând focul. Sam nu-şi amintea să fi scăpat nici o torţă, dar presupunea că era adevărat. Era prea vlăguit să-şi ţină mâna ridicată mult timp. Oare Edd îi amintise de torţă sau fusese Grenn? Nici asta nu-şi putea aduce aminte. *Gras, neputincios şi de nimic, acum până şi creierii îmi îngheaţă.* Făcu încă un pas.

Îşi înfăşurase şalul peste nas şi peste gură, însă acum era acoperit de zăpadă şi atât de ţeapăn încât se temea că-i îngheţase pe faţă. Îi era greu şi să respire, iar aerul era atât de rece încât era un chin să-l înghită.

— Mamă, ai milă, mormăi el cu glas răguşit, sub masca îngheţată. Mamă, ai milă, Mamă ai milă, Mamă, ai milă. Cu fiecare rugăciune, mai făcea un pas, târându-şi picioarele prin zăpadă. Mamă, ai milă, Mamă ai milă, Mamă, ai milă!

Mama care îi dăduse viaţă era la o mie de leghe depărtare spre sud, la adăpost, în fortăreaţa din Horn Hill, împreună cu surorile şi frăţiorul lui, Dickon. *Nu mă poate auzi, nu mai mult decât Mama din Ceruri.* Mama era milostivă, toţi septonii erau de

aceeaşi părere, însă Cei Şapte nu aveau putere dincolo de Zid. Aici era locul în care domneau vechii zei, zeii fără nume ai copacilor, ai lupilor şi ai zăpezilor.

— Îndurare, şopti el apoi, către oricine l-ar putea asculta, zei vechi sau noi, fie şi demoni. Oh, îndurare, înduraţi-vă de mine, înduraţi-vă de mine.

Maslyn a strigat după îndurare. De ce îşi amintise asta dintr-odată? Nu era defel un lucru pe care voia să şi-l amintească. Bărbatul se dăduse înapoi, împleticindu-se, aruncând sabia, rugându-se, predându-se, chiar smulgându-şi mănuşa neagră, groasă, şi ridicând-o în faţa lui, ca pe o mănuşă de armură. Încă ţipa după îndurare când arătarea l-a ridicat în aer de grumaz, aproape rupându-i capul de pe trup. *Cei morţi n-au nici un fel de milă, nici Ceilalţi... nu, nu trebuie să mă gândesc la asta, să nu mă gândesc, să nu-mi amintesc, doar să merg, să merg, să merg.*

Suspinând, făcu încă un pas.

Vârful piciorului i se agăţă într-o rădăcină de sub crusta de zăpadă. Sam se împiedică şi căzu într-un genunchi, atât de tare încât îşi muşcă limba. Simţea gustul sângelui în gură, mai cald decât orice simţise de când plecase de la Pumn. *Acesta e sfârşitul,* gândi el. Acum, că se prăbuşise, parcă nu-şi mai putea găsi puterea să se ridice. Bâjbâi după o creangă de copac, o înşfăcă, încercând să se ridice, însă picioarele-i înţepenite refuzau să-l sprijine. Cămaşa de zale era prea grea şi, în plus, era prea gras, prea slăbit şi prea obosit.

— Înapoi în picioare, Piggy! mormăi cineva în trecere, dar Sam nu-l luă în seamă. *Mă voi culca în zăpadă şi voi închide ochii.* N-ar fi aşa de rău să moară aici. Mai frig nu era cu putinţă să-i fie şi, în scurt timp, n-ar mai simţi junghiul din şale sau durerea cumplită ce-i sfâşia umerii, aşa cum nu-şi simţea acum picioarele. *Nu voi fi primul care moare, nu vor putea spune că am fost.* Muriseră cu sutele la Pumn, muriseră pretutindeni în jurul lui şi mai mulţi încă muriseră pe urmă, îi văzuse. Tremurând, Sam îşi descleştă mâna de pe creanga copacului şi se lăsă în zăpadă. Era rece şi udă, ştia, dar abia dacă o putea simţi prin toate veşmintele sale. Îşi ridică privirea către cerul alburiu, în timp ce fulgii de nea îi cădeau pe burtă, pe piept şi pe pleoape. *Zăpada mă va acoperi ca o pătură albă, groasă. Va fi cald sub zăpadă şi dacă vor vorbi despre mine, vor trebui să spună că am murit ca un bărbat al Rondului de Noapte. Aşa am făcut. Aşa am făcut. Mi-am făcut*

datoria. Nimeni nu poate spune că mi-am încălcat jurământul. Sunt gras, sunt neputincios şi sunt laş, dar mi-am făcut datoria.

Corbii fuseseră responsabilitatea lui. De aceea îl luaseră cu ei. El nu voise să meargă, le spusese asta, le spusese tuturor cât era de laş. Dar Maester Aemon era foarte bătrân, şi orb pe deasupra, aşa că fuseseră nevoiţi să-l trimită pe Sam să se ocupe de corbi. Lordul Comandant îi dăduse ordinele când au poposit la Pumn.

— Nu eşti un luptător. Amândoi ştim asta, băiete. Dacă se întâmplă să fim atacaţi, nu te apuca să încerci să dovedeşti contrariul, nu vei face decât să ne încurci. Va trebui să trimiţi un mesaj. Şi să nu vii într-un suflet să întrebi ce trebuie să cuprindă scrisoarea. Scrie-o tu însuţi şi trimite o pasăre la Castelul Negru şi o alta la Turnul Umbrei. Bătrânul Urs îndreptase un deget înmănuşat direct către faţa lui Sam: Nu-mi pasă dacă faci pe tine de frică şi nu-mi pasă dacă o mie de sălbatici năvălesc peste ziduri urlând după sângele tău, *tu trimiţi păsările alea,* de nu, jur c-am să te urmăresc prin toate cele şapte iaduri şi am să te fac să regreţi că nu m-ai ascultat. Iar corbul lui Mormont îşi mişcase capul în sus şi-n jos şi croncănise: *Regreţi, regreţi.*

Sam regreta. Regreta că nu fusese mai viteaz, mai puternic sau mai priceput în mânuitul sabiei, că nu-i fusese un fiu mai bun tatălui său sau un frate mai bun lui Dickon şi fetelor. Regreta şi că avea să moară, dar oameni mai vrednici muriseră la Pumn, oameni buni, de nădejde, nu băieţi graşi şi miorlăiţi ca el. Însă, cel puţin nu avea să fie hăituit prin iad de Bătrânul Urs. *Am trimis păsările. Cel puţin asta am făcut cum trebuie.* Scrisese mesajele dinainte, mesaje scurte şi simple, informând despre un atac asupra Pumnului Primilor Oameni şi apoi le vârâse în traista sa pentru pergament, cu speranţa că nu va fi niciodată nevoit să le trimită.

Când cornul sunase, Sam dormea. La început, crezuse că visează, dar când a deschis ochii, zăpada cădea peste tabără şi fraţii în negru înhăţau cu toţii arcuri şi topoare şi alergau către zidul împrejmuitor. Singurul care se afla prin preajmă era Chett, fostul scutier al lui Maester Aemon, cu faţa lui plină de bube şi chistul mare de pe gât. Sam nu mai văzuse niciodată atâta teamă ca pe chipul lui Chett când cornul răsunase a treia oară, gemând printre copaci.

— Ajută-mă să trimit păsările, l-a rugat el, dar celălalt scutier s-a întors pe călcâie şi a luat-o la goană, cu pumnalul în mână. *Trebuie să se îngrijească de câini,* şi-a amintit Sam şi probabil că

Lordul Comandant îi dăduse şi lui nişte ordine.

Degetele îi erau înţepenite şi neîndemânatice în mănuşi, tremura de spaimă şi de frig, dar găsise traista pentru pergament şi scosese cele două mesaje scrise dinainte. Corbii ţipau cu furie şi, când a deschis colivia pentru Castelul Negru, unul dintre corbi i-a zburat direct în faţă. Alţi doi au fugit înainte ca Sam să prindă vreunul, iar când a reuşit, corbul a început să-l ciugulească prin mănuşă, umplându-l de sânge. Totuşi, a rezistat cât să-i agaţe micul sul de pergament. Cornul tăcuse deja, dar Pumnul răsuna de ordine răcnite şi zăngănit de oţel.

— *Zboară!* a strigat Sam, aruncând corbul în aer.

Păsările din colivia pentru Turnul Umbrei ţipau şi băteau din aripi atât de nebuneşte încât i-a fost frică să deschidă uşa, dar şi-a învins teama şi a deschis-o. De data aceasta a prins primul corb care a încercat să scape. În clipa următoare, îşi croia drum prin ninsoare, cu ghearele scoase, ducând vorbă despre atac.

Cu misiunea îndeplinită, Sam a continuat să se înveşmânteze, cu degete stângace, tremurătoare, îmbrăcându-şi tunica şi mantia cu glugă, legându-şi centura, legând-o bine de tot, ca să nu-i alunece. Pe urmă şi-a găsit raniţa şi şi-a îndesat toate lucrurile înăuntru; lenjerie de schimb şi şosete uscate, capetele de săgeţi şi vârful de suliţă din obsidian pe care i-l dăduse Jon, şi vechiul corn, de asemenea pergamentele, cernelurile şi condeiele, hărţile pe care le desena şi un cârnat cu usturoi, tare ca piatra, pe care îl păstra încă de la Zid. Le-a legat pe toate şi şi-a ridicat raniţa pe spate. *Lordul Comandant a spus că n-am ce să mă reped la zid,* şi-a amintit el, *dar a mai spus nici să nu alerg degrabă la el.* Sam a tras adânc aer în piept şi şi-a dat seama că nu ştia ce să facă.

Îşi amintea că se învârtise în cerc, pierdut, cu spaima crescându-i în suflet, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Câinii lătrau şi caii nechezau, dar zăpada înăbuşea sunetele, făcându-le să pară îndepărtate. Sam nu vedea nimic la o depărtare mai mare de trei metri, nici măcar torţele arzând de-a lungul zidului scund de piatră care împrejmuia creasta dealului. *Se poate ca torţele să se fi stins?* Era prea înfricoşător să se gândească la asta. *Cornul a sunat de trei ori lung, iar trei sunete lungi înseamnă Ceilalţi.* Hoinarii albi ai pădurilor, umbrele reci, monştrii din poveştile care-l făceau să ţipe şi să tremure pe când era copil, călare pe păianjenii lor uriaşi de gheaţă, însetaţi de sânge...

Şi-a scos, cu stângăcie, sabia şi a înaintat cu greu prin nămeţi, cu ea în mână. Un câine a trecut în goană, lătrând, pe lângă el, şi apoi Sam a văzut câţiva dintre oamenii de la Turnul Umbrei, bărbaţi voinici, bărboşi, cu baltage şi suliţe lungi de trei metri. Se simţea mai în siguranţă în compania lor, aşa că i-a urmat către zid. Când a văzut torţele arzând pe creasta cercului de pietre, un fior de uşurare i-a străbătut trupul întreg.

Fraţii în negru stăteau cu săbiile şi suliţele în mâini, privind ninsoarea, aşteptând. *Ser* Mallador Locke a trecut călare, având pe cap un coif împestriţat cu fulgi de nea. Sam a rămas în spatele celorlalţi, căutându-i pe Grenn sau pe Edd cel Trist. *Dacă trebuie să mor, fie să mor lângă prietenii mei,* îşi amintea că se gândise. Dar toţi oamenii din jurul său îi erau străini, oameni ai Turnului Umbrei, sub comanda unui cercetaş pe nume Blane.

— Iată-i că vin, îşi amintea Sam că îl auzise pe unul dintre fraţi spunând.

— Pregătiţi, a spus Blane şi douăzeci de săgeţi negre au ieşit din tot atâtea tolbe şi au fost potrivite în tot atâtea arcuri.

— Zeii fie milostivi, sunt sute, a şoptit un glas.

— *Întindeţi,* a spus Blane şi, pe urmă: *ţineţi.* Sam nu vedea şi nici nu voia să vadă. Oamenii Rondului de Noapte stăteau în spatele torţelor, aşteptând, cu săgeţile întinse în dreptul urechilor, iar *ceva* s-a ivit, urcând panta întunecată, alunecoasă, prin zăpadă. Ţineţi, spuse Blane din nou, ţineţi, ţineţi. Şi apoi: Trageţi!

Săgeţile au foşnit în zbor.

Dinspre oamenii înşiraţi de-a lungul zidului s-au auzit strigăte răzleţe de bucurie, dar s-au stins curând.

— Nu se opresc, stăpâne, i-a spus cineva lui Blane, iar un altul a strigat:

— *Alţii!* Priviţi, vin din pădure.

Şi altcineva a spus:

— Ferească zeii, pădurea mişună de ei! Aproape ne-au ajuns, *sunt peste noi!*

Pe atunci Sam se retrăgea deja, tremurând, ca ultima frunză de pe ram când se stârneşte vântul, de frig, dar şi de teamă. Fusese foarte frig în noaptea aceea. *Chiar mai frig decât acum. În zăpadă, aproape că e cald. Acum mă simt mai bine. Niţică odihnă era tot ceea ce-mi lipsea. Poate că în scurt timp voi fi destul de puternic ca să merg din nou. În scurt timp.*

Pe lângă capul lui păşi un cal, un animal cenuşiu, zburlit, cu

coama plină de zăpadă şi copitele acoperite de o crustă de gheaţă. Sam îl privi venind şi trecând. Un altul îşi făcu apariţia prin ninsoarea care cădea, dus de căpăstru de un bărbat în negru. Când îl văzu pe Sam în calea sa, bărbatul îl înjură şi conduse calul pe după el. *Mi-aş dori să am un cal. Dacă aş avea un cal, aş putea continua să merg. Aş putea sta călare şi chiar aş putea trage un pui de somn în şa.* Dar pierduseră cea mai mare parte a cailor la Pumn, iar cei rămaşi le duceau în spinare mâncarea, torţele şi răniţii. Sam nu era rănit. Doar gras şi neputincios şi cel mai mare laş din Cele Şapte Regate.

Era atât de laş! Lordul Randyl, tatăl său, spusese mereu aşa şi avusese dreptate. Sam era moştenitorul lui, dar n-a fost niciodată vrednic, aşa că tatăl îl trimisese la Zid. Frăţiorul său, Dickon, avea să moştenească pământurile şi castelul Casei Tarly şi sabia mare *Heartsbane* pe care lorzii din Horn Hill o purtaseră cu atâta mândrie secole de-a rândul. Se întreba dacă Dickon ar vărsa vreo lacrimă pentru fratele său mort în zăpadă, undeva, dincolo de marginea lumii. *De ce ar face-o? Nu merită să plângi după un laş.* Îşi auzise tatăl spunându-i asta mamei lui de zeci de ori. Bătrânul Urs ştia şi el.

— Săgeţi de foc, răcnea Lordul Comandant în noaptea aceea, la Pumn, când Sam şi-a făcut apariţia călare pe calul său. Daţi-le foc. Atunci l-a observat pe Sam acolo, dârdâind. *Tarly! Pleacă de aici. Locul tău e cu corbii.*

— Eu… eu… eu am trimis mesajele.

— Bine. Pe umărul lui Mormont, corbul său a repetat: *Bine, bine.*

Lordul Comandant părea gigantic, în blănuri şi zale. În spatele vizierei negre, ochii îi erau fioroşi.

— Ne încurci aici. Întoarce-te la coliviile tale. Dacă va mai trebui să trimit un mesaj, nu vreau să fiu nevoit să te caut. Vezi ca păsările să fie pregătite. N-a aşteptat un răspuns; şi-a întors calul şi a dat ocol, în goană, zidului, strigând: Foc! Daţi-le foc!

N-a fost nevoie să i se spună de două ori. Sam s-a întors la păsări, cât de repede l-au putut duce picioarele-i grase. *Ar trebui să scriu mesajul dinainte,* a chibzuit el, *ca să putem trimite păsările cât mai grabnic.* I-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-şi aprindă micul foc, să încălzească cerneala îngheţată. S-a aşezat pe o piatră, cu condeiul şi pergamentul şi a scris mesajele.

Atacaţi în mijlocul zăpezii şi al frigului, dar i-am alungat cu săgeţi de foc, scria el, când a auzit glasul lui Torrhen Smallwood

răsunând cu comanda:

— Potriviţi, întindeţi… trageţi.

Stolul de săgeţi a murmurat dulce, ca rugăciunea unei mame.

— Ardeţi, morţi ticăloşi, ardeţi, a strigat Dywen, râzând pe înfundate.

Fraţii au ovaţionat şi au înjurat.

Toţi în siguranţă, a scris Sam. *Rămânem la Pumnul Primilor Oameni.* Sam nădăjduia că erau arcaşi mai buni decât el.

A pus mesajul deoparte şi a luat o altă bucată goală de pergament.

Încă luptăm la Pumn, în mijlocul zăpezii copleşitoare, scria el, când cineva a strigat:

— Nu se opresc.

Rezultat nesigur.

— Suliţe, a spus cineva. Ar fi putut fi *Ser* Mallador, dar Sam nu putea jura.

Arătările ne-au atacat la Pumn, în zăpadă, a scris el, *dar le-am alungat cu foc.* A întors capul. Prin viscolul zăpezii, n-a putut vedea decât imensul foc din mijlocul taberei, cu oameni călare mişcându-se fără odihnă în jurul lui. Rezerva, ştia Sam, gata să doboare pe oricine ar fi spart zidul. Se înarmaseră cu torţe în loc de săbii şi le aprindeau în flăcări.

Înconjuraţi de arătări, scria el, când a auzit strigătele dinspre nord. *Vin dinspre nord şi dinspre sud în acelaşi timp. Suliţele şi săbiile nu-i opresc, doar focul.*

— Trageţi, trageţi, trageţi! a răcnit un glas în noapte, iar un altul a strigat:

— Al naibii de mare.

Iar un al treilea glas a spus:

— Un uriaş.

Şi un al patrulea a insistat:

— Un urs, *un urs!*

Un cal a nechezat şi câinii au început să latre şi apoi s-au stârnit atâtea ţipete, încât Sam n-a mai putut distinge glasurile. A continuat să scrie mai repede, mesaj după mesaj. *Sălbatici morţi şi un uriaş, sau poate un urs asupra noastră, de jur împrejur.* Auzea scrâşnetul oţelului pe lemn, ceea ce putea însemna un singur lucru. *Arătări peste zid. Lupte în interiorul taberei.* O duzină de fraţi călare au trecut tropăind pe lângă el, către zidul estic, cu torţele aprinse revărsând flăcări, în mâna fiecărui călăreţ. *Lordul Comandant Mormont îi întâmpină cu foc.*

Câştigăm. Ne păstrăm poziţiile. Ne croim drum şi ne retragem către Zid. Suntem prinşi în capcană la Pumn.

Unul dintre oamenii de la Turnul Umbrei a ieşit clătinându-se din întuneric, prăbuşindu-se la picioarele lui Sam. A reuşit să se târască până aproape de foc, înainte de a muri. *Pierduţi,* a scris Sam, *bătălia e pierdută. Suntem cu toţii pierduţi.*

De ce trebuia să-şi amintească bătălia de la Pumn? Nu voia să-şi amintească. Nu *asta.* Încercă să şi-o aducă în minte pe mama sa ori pe Talia, surioara lui, sau pe fata aceea, Gilly, de la Fortăreaţa lui Craster. Cineva îl scutura de umăr.

— Ridică-te, spuse un glas. Sam, nu poţi să dormi aici. Ridică-te şi continuă să mergi.

Nu dormeam, îmi aminteam.

— Pleacă, spuse el, cu vorbele îngheţându-i în aerul rece. Sunt bine, vreau să mă odihnesc.

— Ridică-te. Glasul lui Grenn, aspru şi răguşit. Se înălţa deasupra lui Sam, cu straiele-i negre acoperite de o crustă de zăpadă. Nimeni nu se odihneşte, a spus Bătrânul Urs. Vei muri.

— Grenn. Sam zâmbi. Nu, zău, sunt bine aici. Tu du-te. O să te ajung din urmă după ce mă mai odihnesc puţin.

— Ba nu. Barba deasă, castanie, a lui Grenn era îngheţată de jur împrejurul gurii. Îl făcea să arate ca un bătrân. Ai să îngheţi şi te vor lua Ceilalţi. Sam, *ridică-te!*

Sam îşi amintea că, în seara dinainte să plece de la Zid, Pyp îl şicanase pe Grenn aşa cum făcea el, zâmbind şi spunând ce alegere bună fusese Grenn pentru Rond, de vreme ce era prea prost ca să-i fie teamă. Grenn a negat cu înverşunare, până când şi-a dat seama ce spunea. Era îndesat, cu ceafa lată şi era puternic – *Ser* Alliser Thorne îl numise „Zimbrul”, la fel cum îi spunea lui Sam „*Ser* Piggy” sau lui Jon „Lordul Snow” – dar îl tratase întotdeauna pe Sam destul de blând. *Dacă n-ar fi fost Jon, nici unul dintre ei nu m-ar fi plăcut.* Iar acum Jon nu mai era, dispăruse în Trecătoarea Ţipătului, cu Qhorin Halfhand, probabil mort. Sam ar fi plâns după el, dar lacrimile acelea n-ar fi făcut decât să îngheţe şi ele, iar acum abia îşi mai putea ţine ochii deschişi.

Un frate înalt, cu o torţă, se opri lângă ei şi, preţ de o minunată clipă, Sam simţi căldura pe faţă.

— Lasă-l, îi spuse lui Grenn omul cu torţa. Cine nu poate merge e terminat. Păstrează-ţi puterile pentru tine, Grenn.

— Se va ridica, răspunse Grenn. Are nevoie doar de o mână de

ajutor.

Bărbatul se îndepărtă, luând cu el căldura binecuvântată. Grenn încercă să-l tragă pe Sam în picioare.

— Mă doare, se plânse el. Încetează, Grenn, mă doare mâna. Încetează.

— Eşti prea al naibii de greu. Grenn îşi vârî mâinile la subsuorile lui Sam, gemu şi îl ridică în capul oaselor. Dar în clipa în care îi dădu drumul, grăsanul se aşeză înapoi în zăpadă. Grenn îl lovi cu piciorul, o lovitură viguroasă care făcu să-i crape crusta de zăpadă de pe gheată. Ridică-te. Îl lovi din nou. Ridică-te şi umblă. Trebuie să umbli.

Sam căzu pe o parte, ghemuindu-se strâns, ca să se apere de lovituri. Abia dacă le simţea, prin straturile de lână, piele şi zale, dar, chiar şi aşa, îl dureau. *Credeam că Grenn mi-e prieten. N-ar trebui să-ţi loveşti prietenii. De ce nu vor să mă lase în pace? Trebuie doar să mă odihnesc, atâta tot, să mă odihnesc şi să dorm puţin şi, poate, să mor puţin.*

— Dacă iei tu torţa, aş putea să-l iau pe grăsan.

Dintr-odată, fu ridicat, cu o smucitură, în aerul rece, departe de dulcea zăpadă moale; plutea. Simţea un braţ sub genunchi şi unul după spate. Sam îşi înălţă capul şi clipi. Aproape de el se desluşea un chip, un chip grosolan, lătăreţ, cu un nas turtit şi ochi mici, negri, şi un hăţiş de barbă aspră, castanie. Mai văzuse acest chip, dar îi luă o clipă să-şi amintească. *Paul. Micul Paul.* În ochi i se prelingea gheaţă topită, de la căldura torţei.

— Îl poţi duce? îl auzi pe Grenn întrebând.

— Am cărat o dată un viţel mai greu decât el. L-am cărat până la mama lui, ca să poată să sugă lapte.

Capul lui Sam se bălăbănea în sus şi-n jos, cu fiecare pas al Micului Paul.

— Încetează! mormăi el. Lasă-mă jos. Nu-s bebeluş. Sunt un bărbat al Rondului de Noapte. Suspină. Lasă-mă doar să mor.

— Taci din gură, Sam, făcu Grenn. Nu-ţi irosi puterile. Gândeşte-te la fraţii şi surorile tale. La Maester Aemon. La mâncărurile tale preferate. Cântă un cântec, dacă pofteşti.

— Cu voce tare?

— În gând.

Sam ştia o sută de cântece, dar când încercă să se gândească la unul, nu reuşi. Cuvintele îi pieriseră toate din minte. Suspină din nou şi spuse:

— Nu ştiu nici un cântec, Grenn. Am ştiut câteva, dar acum

le-am uitat.

— Ba da, ştii, răspunse Grenn. Ce-ai zice de *Ursul şi frumoasa fecioară?* Toată lumea îl ştie: *A fost cândva un urs, un urs, un urs. Negru şi maro şi plin de păr!*

— Nu. Ăsta nu, se rugă Sam. Ursul care apăruse la Pumn nu mai avea pic de păr rămas pe carnea-i putrezită. Nu voia să se gândească la urşi. Fără cântece. Te rog, Grenn.

— Atunci gândeşte-te la corbii tăi.

— N-au fost niciodată ai mei. *Erau corbii Lordului Comandant, corbii Rondului de Noapte.* Au aparţinut Castelului Negru şi Turnului Umbrei.

Micul Paul se încruntă.

— Chett zicea că aş putea să păstrez corbul Bătrânului Urs, cel care vorbeşte. I-am păstrat mâncare şi de toate. Îşi scutură capul. Dar am uitat. Am lăsat mâncarea acolo unde am ascuns-o. Continuă să se târşâie, răspândind cu fiecare pas o răsuflare alburie, pe urmă, dintr-odată, spuse: Aş putea să primesc unul dintre corbii tăi? Doar pe cel pe care nu l-am lăsat pe Lark să-l mănânce.

— Au plecat, zise Sam. Îmi pare rău. *Nespus de rău.* Acum zboară înapoi la Zid. Îşi eliberase păsările când auzise sunetul cornului de război, chemând Rondul să încalece. *Două sunete scurte şi unul lung, acesta a fost semnalul să încălecăm.* Dar nu era nici un motiv să încalece, doar dacă aveau să părăsească Pumnul, iar asta însemna că bătălia era pierdută. Teama l-a muşcat atât de puternic încât tot ce a putut face a fost să deschidă coliviile. Abia când a privit ultimul corb fâlfâindu- şi aripile sus, în mijlocul furtunii de zăpadă, şi-a dat seama că uitase să trimită toate mesajele pe care le scrisese.

— Nu, a scâncit el, o, nu, o, nu. Ninsoarea cădea şi cornii sunau: *Ahooo, ahooo, ahoooooooooooooooooo,* strigau, pe cai, pe cai, pe cai. Sam a văzut doi corbi cocoţaţi pe o stâncă şi a alergat după ei, dar păsările şi-au fluturat leneşe aripile prin vârtejurile de zăpadă, în direcţii opuse. S-a luat după unul, cu răsuflarea pufăindu-i pe nări, în nori albi, s-a împiedicat şi s-a pomenit la trei metri de zidul împrejmuitor.

După aceea… îşi amintea morţii venind peste pietre, cu săgeţi înfipte în feţe şi în gâtlejuri. Unii erau în zale din cap până-n picioare, alţii erau goi… sălbatici, majoritatea, dar câţiva purtau straie negre, decolorate. Îşi amintea cum unul dintre oamenii de la Turnul Umbrei şi-a înfipt suliţa prin burta moale, palidă, a unei

arătări, scoţându-i-o prin spate, şi cum arătarea s-a ridicat, clătinându-se şi a sucit capul fratelui până i-a dat sângele pe gură. Asta se întâmplase când s-a scăpat pe el prima oară, era aproape sigur.

Nu-şi amintea să fi fugit, dar trebuie că aşa au stat lucrurile, căci următorul lucru de care îşi aducea aminte era că se afla lângă foc, la jumătate de tabără depărtare, cu bătrânul *Ser* Ottyn Wythers şi câţiva arcaşi. *Ser* Ottyn era în genunchi în zăpadă, holbându-se la haosul din jurul lor, până când un cal fără călăreţ a trecut pe lângă el şi l-a lovit cu copita în faţă. Arcaşii nu s-au sinchisit. Trimiteau săgeţi de foc către umbrele din întuneric. Sam a văzut cum o săgeată a nimerit o arătare, a văzut flăcările înghiţind-o şi o siluetă imensă, nedesluşită, care trebuie să fi fost ursul, şi destul de curând arcaşii au rămas fără săgeţi.

Şi pe urmă Sam s-a pomenit pe cal. Nu era calul lui şi nici nu-şi amintea când a încălecat. Poate că era calul care zdrobise faţa lui *Ser* Ottyn. Cornii răsunau încă, aşa că a dat pinteni calului şi s-a îndreptat în direcţia sunetului.

În mijlocul măcelului, al haosului şi al ninsorii care cădea, l-a zărit pe Edd cel Trist, pe calul lui de luptă, cu un stindard cu totul negru într-o suliţă.

— Sam, a spus Edd când l-a văzut. Vrei, te rog, să mă trezeşti? Am un coşmar cumplit.

Alţi şi alţi oameni încălecau în fiecare clipă. Cornii de război îi chemau înapoi. *Ahoo, ahoo, ahoooooooooooooooooo.*

— Sunt dincolo de zidul vestic, stăpâne, i-a strigat Thoren Smallwood Bătrânului Urs, în timp ce se lupta să-şi controleze calul. Voi trimite rezervele.

— *NU!* Mormont a fost nevoit să răcnească din toţi rărunchii ca să fie auzit peste sunetul de corn. Cheamă-i înapoi, trebuie să ne croim drum spre ieşire. S-a ridicat în scara de şa cu mantia-i neagră fluturând în vânt, cu focul scânteindu-i pe armură. *Vârf de lance!* a răcnit el. Formaţi dispozitivul de luptă, pornim. Către coasta sudică, apoi spre est.

— Căpitane, versantul sudic mişună de ei.

— Ceilalţi sunt prea abrupţi, a răspuns Mormont. Trebuie…

Calul lui de luptă a ţipat şi s-a cabrat, aproape aruncându-l la pământ, când ursul şi-a făcut apariţia, clătinându-se, prin zăpadă. Sam a făcut din nou pe el. *Nu credeam că mai am vreun strop înăuntru.* Ursul era mort, palid şi putred, cu blana şi pielea căzute şi jumătate din braţul drept ars până la os, dar se apropia.

Doar ochii îi erau vii. *Albaştri strălucitori, întocmai cum spusese Jon.* Străluceau ca nişte stele îngheţate. Thoren Smallwood a atacat, cu sabia-i lungă scăldată în sclipiri portocalii şi roşii, în lumina focului. Aproape că a retezat capul ursului. Şi pe urmă ursul i-a luat lui capul.

— *FUGIŢI!* a strigat Lordul Comandant, întorcându-şi calul.

Goneau la galop când au ajuns la zid. Înainte, Sam fusese întotdeauna prea speriat să facă un salt cu calul, dar când cercul scund de pietre s-a ivit în faţa lui, a ştiut că n-avea de ales. A dat pinteni, a închis ochii şi calul l-a purtat dincolo, cumva, *cumva,* calul l-a purtat dincolo. Călăreţul din dreapta lui a năvălit într-un vârtej de oţel şi piele şi ţipăt de carne de cal, şi pe urmă arătările se învălmăşeau peste el şi dispozitivul de luptă a strâns rândurile. S-au avântat în goană în josul povârnişului, printre mâini negre, care se întindeau să-i apuce, şi ochi albaştri, arzători, şi vârtejuri de zăpadă. Caii se împiedicau şi se rostogoleau, oamenii erau aruncaţi din şei, torţele se roteau în aer, topoarele şi suliţele tăiau în carnea moartă, iar Samwell Tarly suspina, agăţându-se cu disperare de calul său, cu o putere pe care n-a ştiut niciodată că o are.

Era în mijlocul vârfului de lance care gonea, cu fraţi în stânga şi-n dreapta şi fraţi în faţă şi în spate. Un câine a alergat cu ei o bucată de drum, săltând în josul versantului înzăpezit, printre picioarele cailor, însă n-a putut ţine pasul. Arătările le-au ieşit în cale şi au fost doborâte şi călcate în picioare. Chiar şi în cădere, apucau săbii, scări de şa şi picioarele cailor ce treceau. Sam a văzut una despicând burta unui cal cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga se agăţa de şa.

Dintr-odată, copacii erau pretutindeni împrejurul lui şi Sam trecea, împroşcând apa, printr-un pârâu îngheţat, cu sunetul măcelului pierind în urma lui. S-a întors uşurat, cu răsuflarea tăiată… până când un om în negru a săltat din tufişuri şi l-a tras jos din şa. Cine a fost, Sam n-a văzut niciodată; s-a ridicat într-o clipă şi în următoarea se îndepărta în goana mare. Când a încercat să fugă după cal, piciorul i s-a încâlcit într-o rădăcină, s-a prăbuşit cu faţa la pământ şi a rămas aşa, plângând ca un copil, până când Edd cel Trist l-a descoperit acolo.

Aceasta era ultima lui amintire coerentă de la Pumnul Primilor Oameni. Mai târziu, ore mai târziu, stătea tremurând printre ceilalţi supravieţuitori, jumătate dintre ei călări, jumătate pe jos. Ajunseseră deja departe de Pumn, deşi Sam nu-şi amintea cum.

Dywen pornise în jos cu cinci cai de povară, încărcaţi cu mâncare, ulei şi torţe şi trei reuşiseră să ajungă până aici. Bătrânul Urs i-a pus să redistribuie bagajele, astfel încât pierderea oricăruia dintre cai, cu tot cu provizii, să nu fie catastrofală. A luat cai de la oamenii sănătoşi şi i-a dat răniţilor, a organizat pedestraşii şi a aşezat oameni cu torţe să le străjuiască flancurile şi ariergarda. *Tot ce trebuie să fac e să merg,* şi-a spus Sam, când a făcut primul pas către casă. Dar n-a trecut nici o oră şi a început să înainteze tot mai greu şi să rămână în urmă...

Şi acum tot în urmă erau, vedea asta. Îşi amintea cum Pyp spusese cândva că Micul Paul era cel mai puternic bărbat din Rond. *Trebuie să fie, ca să mă care pe mine.* Cu toate acestea, zăpada era tot mai adâncă, terenul tot mai înşelător şi paşii mari ai lui Paul începură să se scurteze. Alţi şi alţi călăreţi trecură, oameni răniţi care îl priveau pe Sam cu ochi trişti, nepăsători. Trecură şi nişte purtători de torţe.

— Vedeţi că rămâneţi în urmă, le spuse unul.

Următorul îl susţinu:

— Nimeni nu e dispus să te aştepte, Paul. Lasă porcul cu morţii.

— Mi-a promis că pot păstra pasărea, spuse Micul Paul, chiar dacă Sam nu promisese, nu tocmai. *Nu sunt ale mele, nu pot să le dau.* Vreau să am o pasăre care vorbeşte şi mănâncă grăunţe din palma mea.

— Nătărăule, spuse omul cu torţa. Şi dus a fost.

După o bucată de vreme, Grenn se opri dintr-odată.

— Suntem singuri, spuse el cu glas răguşit. Nu văd celelalte torţe. Să fi fost aceia ultimii?

Micul Paul nu-i răspunse. Voinicul mormăi şi se prăbuşi în genunchi. Mâinile îi tremurau în timp ce-l aşeza, cu blândeţe, pe Sam în zăpadă.

— Nu te mai pot duce. Aş vrea, dar nu pot. Tremura violent.

Vântul suspina printre copaci, trimiţându-le în faţă o pulbere fină de zăpadă. Frigul era atât de aspru încât Sam avea senzaţia că e dezbrăcat. Căută cu privirea celelalte torţe, dar dispăruseră, până la una. Nu mai era decât cea pe care o ducea Grenn, cu flăcările înălţându-se ca nişte mătăsuri portocalii, străvezii. Putea vedea prin ele, către bezna de dincolo. *Torţa aceea se va stinge curând,* gândi el, *şi suntem complet singuri, fără mâncare, fără prieteni, fără foc.*

Dar se înşela. Nu erau singuri defel.

Ramurile de jos ale imensului sequoia verde îşi lepădară povara de zăpadă cu un sunet moale, umed. Grenn se întoarse, înălţându-şi torţa:

— Cine-i acolo?

Capul unui cal se ivi din întuneric. Sam se simţi, preţ de o clipă, uşurat, până când zări calul. Promoroaca îl acoperea, ca un luciu de sudoare îngheţată, iar din burta-i despicată se târa în urma lui un cuib de măruntaie negre, înţepenite. Pe spatele lui se afla un călăreţ alb ca gheaţa. Sam scânci în adâncul gâtlejului. Era atât de speriat încât s-ar fi putut scăpa iarăşi pe el, dar frigul era cuibărit în trupul lui, un frig atât de sălbatic încât îşi simţea vezica îngheţată bocnă. Celălalt alunecă cu graţie din şa şi rămase în picioare pe zăpadă. Era subţire ca lama unei săbii şi alb ca laptele. În timp ce se mişca, armura îi trepida şi se unduia, iar picioarele sale nu pătrundeau prin stratul de zăpadă proaspăt aşternută.

Micul Paul desfăcu baltagul pe care îl purta legat peste spate.

— De ce ai nenorocit calul ăla? A fost calul lui Mawney.

Sam bâjbâi după mânerul sabiei sale, însă teaca era goală. O pierduse la Pumn, îşi aminti el prea târziu.

— *La o parte.* Grenn făcu un pas, întinzând torţa în faţa lui. La o parte sau iei foc. Vâri flăcările în faţa arătării.

Sabia Celuilalt scânteie de o lumină albăstruie. Se îndreptă către Grenn, iute ca fulgerul, lovind. Când lama albastră ca gheaţa atinse flăcările, un ţiuit străpunse urechile lui Sam, ascuţit ca un ac. Capul torţei se prăvăli într-o parte, făcându-se nevăzut sub un troian de zăpadă. Focul se stinse într-o clipă. Şi tot ce mai ţinea Grenn în mână era un băţ scurt de lemn. Îl aruncă spre Celălalt, înjurând, în timp ce Micul Paul sărea la el cu toporul.

Teama care puse atunci stăpânire pe Sam era mai cumplită decât orice teamă pe care o simţise vreodată, iar Samwell Tarly cunoştea orice fel de teamă.

— Mamă, ai milă, suspină el uitând, în spaima sa, de vechii zei. Tată, apără- mă, oh, oh… Degetele sale găsiră pumnalul şi îşi umplu mâna cu el.

Arătările erau făpturi încete, greoaie, dar Celălalt era uşor ca un fulg de zăpadă. Se feri de toporul lui Paul, cu armura unduindu-se, iar sabia-i de cristal se răsuci şi se învârti şi alunecă printre inelele de fier ale cămăşii de zale a lui Paul, prin piele şi

lână, os şi carne. Îi ieşi prin spate cu un şuierat, iar Sam îl auzi pe Paul spunând: *Oh,* în timp ce scăpa toporul. Străpuns, cu sângele ţâşnind în jurul rănii, bărbatul vânjos încercă să ajungă cu mâinile la ucigaşul său şi aproape că reuşi înainte de a cădea. În cădere, smulse sabia ciudată, palidă, din strânsoarea Celuilalt.

Fă-o acum. Încetează cu plânsul şi luptă, ţâncule. Luptă, laşule. Cel pe care îl auzea era tatăl său, era Alliser Thorne, era fratele său Dickon şi era băiatul Rast. *Laşule, laşule, laşule.* Hohoti isteric, întrebându-se dacă vor face din el o arătare, o imensă, albă arătare, împiedicându-se mereu în picioarele-i moarte. *Fă-o, Sam.* Era Jon acum? Jon era mort. *Poţi s-o faci, poţi, doar fă-o.* Şi pe urmă înainta, clătinându-se pe picioare, mai mult căzând decât alergând, închizând ochii şi îndreptând orbeşte pumnalul în faţa lui, cu ambele mâini. Auzi un pârâit, asemeni sunetului pe care îl face gheaţa când se crapă sub piciorul unui om, şi pe urmă un ţipăt atât de ascuţit încât se întoarse, împleticindu-se, cu mâinile peste urechile-i înfofolite, şi se prăbuşi, cu o bufnitură, în fund.

Când deschise ochii, îl văzu pe Celălalt cu armura scurgându-i-se, în râuleţe, pe picioare, în timp ce sângele albăstrui sâsâia, revărsându-se în jurul pumnalului negru de obsidian din beregata sa. Întinse două mâini albe ca osul, pentru a scoate pumnalul, însă acolo unde atingeau obsidianul, degetele sale *fumegau.*

Sam se rostogoli pe o parte, cu ochii mari, iar Celălalt se împuţina, transformându-se într-o băltoacă, şi apoi pieri. În douăzeci de secunde, carnea sa dispăru, ridicându-se într-un vârtej de abur alb. Jos, rămaseră oasele, albe şi lucioase ca porţelanul, topindu-se şi ele. În cele din urmă, rămase doar pumnalul din sticla dragonilor, într-un nimb de aburi, de parcă ar fi fost viu şi ar fi asudat. Grenn se aplecă să-l ridice şi îl azvârli pe dată înapoi.

— Mamă, ce *rece* e!

— Obsidian. Sam se căzni să se ridice în genunchi. Sticla dragonilor. Sticla *dragonilor.* Râse şi plânse şi se chirci să-şi verse curajul în zăpadă.

Grenn îl trase pe Sam în picioare, verifică pulsul Micului Paul, îi închise ochii, apoi înhăţă din nou pumnalul. De data aceasta putu să-l ţină în mână.

— Păstrează-l tu, spuse Sam. Tu nu eşti laş, ca mine.

— Atât de laş încât ai omorât un Celălalt. Grenn arătă cu

cuţitul. Priveşte acolo, printre copaci. Lumină roşiatică. Răsăritul, Sam. Răsăritul. Acela trebuie să fie estul. Dacă ne îndreptăm într-acolo, trebuie să-l ajungem din urmă pe Mormont.

— Dacă zici tu… Sam îşi lovi piciorul stâng de un pom, ca să scuture toată zăpada. Apoi dreptul. Voi încerca. Schimonosindu-se, făcu un pas. Voi încerca din răsputeri. Şi pe urmă un alt pas.

TYRION

Lanţul din mâini al Lordului Tywin scânteia auriu pe catifeaua rubinie a tunicii sale. Lorzii Tyrell, Redwyne şi Rowan se adunară în jurul lui de cum intră. Îi salută pe fiecare în parte, îi şopti ceva lui Varys, sărută inelul Înaltului Septon şi obrazul lui Cersei, strânse mâna Marelui Maester Pycelle şi se aşeză pe locul regelui, în capul mesei lungi, între fiica şi fratele său.

Tyrion revendicase vechiul loc al lui Pycelle, la capăt, sprijinit pe perne, ca să poată privi de-a lungul mesei. Lipsit de locul său, Pycelle se mutase mai aproape de Cersei, cât de departe de pitic putu să se aşeze, fără să pretindă scaunul regelui. Marele Maester era un schelet umblător, sprijinindu-se într-un toiag şi tremurând la fiecare pas, cu câteva fire albe de păr răsărindu-i din gâtul lung de găină, acolo unde cândva se aflase bogata-i barbă albă. Tyrion îl cercetă îndelung, fără mustrări de conştiinţă.

Ceilalţi fură nevoiţi să se lupte pentru scaune: Lordul Mace Tyrell, un bărbat impozant, robust, cu părul castaniu şi ondulat şi o barbă ascuţită, presărată din belşug cu fire albe; Paxter Redwyne de la Arbor, mărunt şi adus de spate, cu capu-i pleşuv mărginit de smocuri de păr portocaliu; Mathis Rowan, Lord de Goldengrove, proaspăt bărbierit, trupeş, asudat; Înaltul Septon, un bărbat firav, cu o bărbuţă albă, subţire. *Prea multe feţe străine,* gândi Tyrion, *prea mulţi jucători noi. Jocul s-a schimbat cât timp am putrezit în patul meu şi nimeni nu are de gând să-mi spună regulile.*

O, lorzii erau destul de curtenitori, deşi îşi dădea seama cât de stânjenitor era pentru ei să-l privească.

— Lanţul ăla al tău, mare vicleşug, spusese Mace Tyrell, pe un ton vesel, iar Lordul Redwyne a clătinat din cap şi a adăugat, foarte prietenos şi el:

— Chiar aşa, chiar aşa, lordul de Highgarden vorbeşte în numele nostru, al tuturor.

Spune-le asta oamenilor din oraş, a gândit Tyrion cu amărăciune. *Spune asta nenorociţilor de cântăreţi, cu cântecele lor despre fantoma lui Renly.*

Unchiul său Kevan fusese cel mai cald, mergând până într-acolo încât îl sărutase pe obraz, spunând:

— Lancel mi-a spus cât de viteaz ai fost, Tyrion. Vorbeşte cum nu se poate mai frumos despre tine.

N-are decât, altfel voi avea eu câte ceva de zis despre el. Se forţă să zâmbească şi să spună:

— Bunul meu văr e prea bun. Rana i se vindecă, sper.

Ser Kevan se încruntă.

— Într-o zi pare mai întremat, în alta… e îngrijorător. Sora ta îi vizitează adesea patul de suferinţă, să-i ridice moralul şi să se roage pentru el.

Dar se roagă să trăiască sau să moară? Cersei se folosise cu neruşinare de vărul lor, atât în pat, cât şi în afara lui, un mic secret pe care, fără îndoială, spera că Lancel îl va duce cu sine în mormânt, acum, că tatăl ei era aici şi nu va mai avea nevoie de el. *Dar ar merge oare atât de departe încât să-l omoare?* Privind-o astăzi, n-ai fi zis că Cersei ar fi capabilă de o asemenea cruzime. Era plină de farmec, flirtând cu Lordul Tyrell în timp ce vorbeau despre ospăţul de nuntă al lui Joffrey, lăudându-l pe Lordul Redwyne pentru vitejia gemenilor lui, îmbunându-l pe ţâfnosul Lord Rowan cu glume şi zâmbete, scoţând exclamaţii pioase în faţa Înaltului Septon.

— Începem cu pregătirile de nuntă? întrebă ea, în timp ce Lordul Tywin se aşeza.

— Nu, spuse tatăl lor. Cu războiul. Varys!

Eunucul afişă un zâmbet mieros.

— Am veşti *încântătoare* pentru voi toţi, lorzii mei. Ieri, în zori, bravul nostru Lord Randyl l-a prins pe Robert Glover lângă Duskendale şi l-a încolţit lângă mare. Pierderile au fost grele de ambele părţi, dar în cele din urmă, oamenii noştri loiali au triumfat. *Ser* Helman Tallhart a fost declarat mort, împreună cu alţi o mie. Robert Glover conduce supravieţuitorii înapoi către Harrenhal, într-o debandadă însângerată, fără prea mari speranţe că îi va găsi pe viteazul *Ser* Gregor şi voinicii săi în calea lor.

— Zeii fie lăudaţi! zise Paxter Redwyne. O mare victorie pentru regele Joffrey!

Ce legătură a avut Joffrey cu asta? gândi Tyrion.

— Şi o înfrângere teribilă pentru Nord, desigur, remarcă Degeţel, dar una în care Robb Stark n-a jucat nici un rol. Tânărul Lup rămâne neînfrânt pe câmpul de luptă.

— Ce ştim despre planurile şi mişcările lui Stark? întrebă Mathis Rowan, mereu direct şi la obiect.

— A alergat înapoi la Riverrun cu prada sa, abandonând castelele pe care le-a ocupat în vest, anunţă Lordul Tywin. Vărul nostru, *Ser* Daven, regrupează rămăşiţele armatei răposatului său tată, la Lannisport. Când vor fi gata, i se va alătura lui *Ser* Forley Prester, la Dintele de Aur. Îndată ce băiatul Stark porneşte către nord, *Ser* Forley şi *Ser* Daven vor descinde la Riverrun.

— Eşti sigur că Lordul Stark vrea să meargă spre nord? întrebă Lordul Rowan. Chiar şi cu oamenii de fier la Moat Cailin?

Mance Tyrell interveni:

— Există ceva mai lipsit de noimă ca un rege fără regat? Nu, e limpede, băiatul trebuie să abandoneze ţinuturile riverane şi să-şi arunce toate forţele împotriva fortăreţei Moat Cailin. Eu, unul, asta aş face.

La aceasta, Tyrion fu nevoit să-şi muşte limba. Robb Stark câştigase mai multe bătălii într-un an decât Lordul Highgardenului în douăzeci. Reputaţia lui Tyrell se baza pe victoria îndoielnică asupra lui Robert Baratheon la Ashford, într-o bătălie câştigată în mare măsură de avangarda Lordului Tarly înainte ca oastea principală să sosească măcar. Asediul asupra Capătului Furtunii, unde Mace Tyrell a avut, într-adevăr, comanda, s-a tărăgănat timp de un an fără nici un rezultat, iar după bătălia de la Trident, Lordul Highdardenului şi-a coborât supus stindardele în faţa lui Eddard Stark.

— Ar trebui să-i scriu lui Robb Stark o scrisoare aspră, spunea Degeţel. Înţeleg că omul lui, Bolton, adăposteşte capre în castelul *meu*. E chiar scandalos.

Ser Kevan Lannister îşi drese glasul:

— În ceea ce priveşte Casa Stark… Balon Greyjoy, care îşi zice acum Rege al Insulelor şi al Nordului, ne-a scris, propunându-ne termeni pentru o alianţă.

— Loialitate ar trebui să ne propună, izbucni Cersei. Cu ce drept îşi spune el rege?

— Cu dreptul cuceririi, spuse Lordul Tywin. Regele Balon are degete de strangulator în jurul Gâtului. Moştenitorii lui Robb Stark sunt morţi. Winterfellul a căzut, iar oamenii de fier sunt stăpâni peste Moat Cailin, Deepwood Motte şi cea mai mare parte a Ţărmului Stâncos. Corăbiile lungi ale Regelui Balon stăpânesc marea apusului şi sunt bine poziţionate pentru a ameninţa Lannisportul, Insula Frumoasă şi chiar Highgardenul, de-ar fi să-i provocăm.

— Şi dacă acceptăm această alianţă? vru să ştie Lordul Mathis

Rowan. Ce termeni propune?

— Să-l recunoaştem drept rege şi să-i acordăm tot ce se află la nord de Gât.

Lordul Redwyne râse.

— Ce ar putea să vrea orice om întreg la minte la nord de Gât? Dacă Greyjoy va da săbii şi corăbii în schimbul stâncilor şi al zăpezii, eu zic să acceptăm şi să ne socotim norocoşi.

— Aşa e, îl aprobă Mace Tyrell. Eu asta aş face. Să-l lăsăm pe Lordul Balon să-i termine pe nordici în timp ce noi îl terminăm pe Stannis.

Chipul Lordului Tywin nu-i trăda în nici un fel sentimentele.

— Mai rămâne să ne ocupăm şi de Lysa Arryn, văduva lui Jon Arryn, fiica Lordului Hoster, sora Catelynei Stark... al cărei soţ complota cu Stannis Baratheon înainte de a muri.

— Oh, făcu vesel Mace Tyrell, femeile n-au stomac pentru război. Las-o în pace, zic eu, nu cred că ne va da bătăi de cap.

— De acord, zise Redwyne. Lady Lysa n-a luat parte în nici un fel la luptă, nici nu a comis vreun act făţiş de trădare.

Tyrion se foi.

— Pe mine m-a aruncat într-o celulă şi m-a osândit pe viaţă, sublinie el, cu o anumită doză de ranchiună. Şi nici nu s-a întors la Debarcaderul Regelui, să-i jure loialitate lui Joff, aşa cum i s-a poruncit. Lorzii mei, daţi-mi oameni şi-am să rezolv problema Lysei Arryn.

Nu se putea gândi la nimic care să-i facă mai multă plăcere, poate cu excepţia sugrumării lui Cersei. Uneori încă visa celulele din Eyrie şi se trezea lac de sudoare rece.

Zâmbetul lui Mace Tyrell era vesel, dar în spatele lui, Tyrion simţea dispreţul.

— Poate c-ar trebui să laşi lupta pe seama luptătorilor, zise Lordul de Highgarden. Oameni mai destoinici ca tine au pierdut oştiri însemnate în Munţii Lunii sau şi le-au zdrobit de Porţile Sângeroase. Îţi cunoaştem meritele, lordul meu, nu merită să ispiteşti soarta.

Tyrion îşi dădu la o parte pernele, zbârlindu-se, dar tatăl lui vorbi înainte ca el să contraatace.

— Am alte sarcini în minte pentru Tyrion. Cred că Lordul Petyr ar putea deţine cheia către Eyrie.

— O, aşa este, răspunse Degeţel. O am aici, între picioare. Ochii săi verzi-cenuşii scânteiau cu maliţiozitate. Lorzii mei, cu permisiunea voastră, vă propun să mergem către Vale, iar acolo

s-o peţesc şi s-o cuceresc pe Lysa Arryn. După ce voi fi consortul ei, vă voi da pe tavă Valea Arryn, fără să se verse nici un strop de sânge.

Lordul Rowan îl privi neîncrezător:

— Oare Lady Lysa te va dori pe tine?

— M-a mai avut de câteva ori şi înainte, Lord Mathis, şi nu s-a plâns.

— Una e patul, zise Cersei, alta căsătoria. Chiar şi o vită ca Lysa Arryn ar putea să priceapă diferenţa.

— Fără doar şi poate. Nu s-ar cuveni ca o fiică a Riverrunului să se mărite cu unul care nu se ridică la rangul ei. Degeţel îşi desfăcu braţele. Dar, acum... o partidă între Doamna de Eyrie şi Lordul de Harrenhal nu e atât de inimaginabilă, nu-i aşa?

Tyrion remarcă schimbul de priviri dintre Paxter Redwyne şi Mace Tyrell.

— Ne-ar putea fi de folos, zise Lordul Rowan, dacă eşti sigur că poţi s-o ţii loială faţă de Rege.

— Lorzii mei, interveni Înaltul Septon, toamna e peste noi şi toţi bravii bărbaţi sunt sătui de război. Dacă Lordul Baelish poate să reinstaureze pacea regelui în Vale, fără alte vărsări de sânge, zeii îl vor binecuvânta, fără îndoială.

— Dar poate? întrebă Lordul Redwyne. Fiul lui Jon Arryn este acum Lord de Eyrie. Lordul Robert.

— Doar un băieţandru, zise Degeţel. Voi avea grijă să devină cel mai loial supus al lui Joffrey şi un prieten de nădejde al nostru, al tuturor.

Tyrion îl cercetă pe bărbatul zvelt cu barba ascuţită şi ochi gri-verzui, ireverenţioşi. *Lord de Harrenhal, o onoare deşartă? La naiba, tată! Chiar dacă nu pune niciodată piciorul în castel, titlul face posibilă căsătoria, după cum a ştiut tot timpul.*

— Nu ducem lipsă de vrăjmaşi, punctă *Ser* Kevan Lannister. Dacă Eyrie poate fi ferit de război, cu atât mai bine. Sunt curios să văd ce poate realiza Lordul Petyr.

Tyrion ştia, dintr-o îndelungată experienţă, că *Ser* Kevan era avangarda fratelui său în consiliu; n-avea niciodată vreo idee pe care Lordul Tywin să n-o fi avut primul. *Totul a fost aranjat dinainte,* conchise el, *iar discuţia asta nu e altceva decât un spectacol.*

Oile îşi behăiau aprobarea, fără să-şi dea seama cu câtă dibăcie fuseseră tunse, astfel că Tyrion avu prilejul să obiecteze:

— Cum îşi va plăti coroana datoriile fără Lordul Petyr? El este

maestrul nostru într-ale banilor şi nu avem cu cine să-l înlocuim.

Degeţel zâmbi:

— Micul meu prieten e prea bun. Nu fac decât să număr monedele, aşa cum obişnuia să spună Regele Robert. Orice negustor isteţ ar putea face acelaşi lucru… iar un Lannister, blagoslovit cu vraja aurului de care se bucură Casterly Rock, mă va întrece de departe, fără doar şi poate.

— Un Lannister? Lui Tyrion nu-i plăcea asta.

Ochii smălţaţi cu aur ai Lordului Tywin întâlniră ochii desperecheaţi ai fiului său:

— Cred că eşti nemaipomenit de potrivit pentru misiunea asta.

— Într-adevăr, întări cu entuziasm *Ser* Kevan. Şi, fără îndoială, Tyrion, vei fi un minunat maestru vistiernic.

Lordul Tywin reveni la Degeţel:

— Dacă Lysa Arryn vrea să te ia de bărbat şi să se întoarcă la pacea regelui, îi vom reda Lordului Robert titlul de Păzitor al Estului. Cât de curând ai putea pleca?

— Mâine, dacă vântul e prielnic. Dincolo de lanţ se află o galeră Braavosi, care încarcă marfa cu barca. *Regele Merlan.* Am să vorbesc cu căpitanul să-mi dea o cabină.

— Vei pierde nunta regelui, zise Mace Tyrell.

Petyr Baelish ridică din umeri:

— Ritmurile mării şi miresele nu aşteaptă după nimeni, stăpâne. După ce încep furtunile de toamnă, călătoria va fi mult mai primejdioasă. Înecat, voi fi cu siguranţă mai puţin fermecător ca mire.

Lordul Tyrell chicoti.

— Adevărat. Ar fi cel mai bine să nu mai pierzi vremea.

— Fie ca zeii să te călăuzească, spuse Înaltul Septon. Întreg Debarcaderul Regelui se va ruga pentru izbânda ta.

Lordul Redwyne se scărpină la nas:

— Ne putem întoarce la problema alianţei cu Greyjoy? După părerea mea, sunt multe de spus despre asta. Corăbiile lui Greyjoy îmi vor spori flota şi ne vor da suficientă putere pe mare ca să atacăm Piatra Dragonului şi să punem capăt pretenţiilor lui Stannis Baratheon.

— Corăbiile Regelui Balon sunt ocupate în momentul de faţă, zise Lordul Tywin politicos, după cum suntem şi noi. Greyjoy cere jumătate din regat ca preţ al alianţei sale, dar el ce va face pentru a o câştiga? Se va lupta cu familia Stark? Asta face deja. De ce să plătim pentru ceea ce ne dă pe degeaba? Cel mai bun

lucru pe care-l putem face pentru Lordul nostru din Pyke este nimic, după părerea mea. Dacă lăsăm să treacă timp suficient, avem toate şansele să apară o soluţie mai bună. Una care să nu îi ceară regelui să-şi cedeze jumătate din regat.

Tyrion îşi privi tatăl cu atenţie. *Ascunde ceva.* Îşi amintea acele scrisori importante pe care le scria Lordul Tywin în noaptea în care el a pretins Casterly Rock. *Oare ce a spus? Unele bătălii se câştigă cu săbiile şi suliţele, altele cu condeie şi corbi…* Se întreba cine era „soluţia mai bună” şi ce fel de preţ cerea acel cineva.

— Poate că ar trebui să trecem la discuţiile despre nuntă, interveni *Ser* Kevan.

Înaltul Septon vorbi despre pregătirile care se făceau la Marele Sept al lui Baelor, iar Cersei îşi prezentă în detaliu planurile pentru festin. Vor ospăta o mie în sala tronului, dar mult mai mulţi afară, în curţi. În curţile exterioare şi interioare vor fi amplasate pavilioane de mătase, cu mese întinse cu mâncare şi butoaie de băutură pentru cei care nu puteau fi primiţi în interiorul castelului.

— Înălţimea Ta, spuse Marele Maester Pycelle, cât priveşte numărul de oaspeţi… ne-a venit un corb de la Sunspear. Trei sute de dornisheni se îndreaptă către Debarcaderul Regelui chiar în aceste clipe şi speră să sosească înainte de nuntă.

— Şi cum vin, mă rog? întrebă Mace Tyrell ţâfnos. Nu mi-au cerut permisiunea să traverseze pământurile mele. Tyrion observă că gâtul gros al bărbatului devenise stacojiu. Cei din Dorne şi cei din Highgarden nu se iubiseră niciodată prea mult. De-a lungul secolelor, purtaseră războaie fără de număr la hotare şi se atacaseră încoace şi încolo, peste munţi şi peste graniţe, chiar şi în vreme de pace. Duşmănia se mai risipise puţin după ce Dorne a devenit parte a Celor Şapte Regate… până când prinţul căruia i se spunea Vipera Roşie l-a schilodit pe tânărul moştenitor al Highgardenului într-un turnir. *Ar putea fi riscant,* gândi piticul, aşteptând să vadă care era atitudinea tatălui său.

— Prinţul Doran vine la invitaţia fiului meu, zise calm Lordul Tywin, nu doar să ia parte la ceremonia noastră, dar şi ca să-şi revendice locul în acest consiliu şi dreptatea pentru uciderea surorii sale, Elia, şi a copiilor ei, pe care Robert i-a refuzat-o.

Tyrion cercetă feţele Lorzilor Tyrell, Redwyne şi Rowan, întrebându-se dacă vreunul dintre cei trei va avea îndrăzneala să spună: „Dar, Lord Tywin, nu ai fost tu acela care i-ai prezentat lui

Robert trupurile celor ucişi, învăluite în mantiile Lannisterilor?” Nici unul nu vorbi, însă întrebarea era acolo, pe chipurile lor. *Pe Redwyne îl doare-n cot, însă lui Rowan nu-i cade bine.*

— După ce regele va fi însurat cu Margaery a ta, iar Myrcella va fi măritată cu Prinţul Trystane, vom fi cu toţii o singură Casă mare, îi reaminti *Ser* Kevan lui Mace Tyrell. Duşmăniile trecutului trebuie să rămână uitate, nu eşti de acord, lordul meu?

— Este *nunta* fiicei mele...

— ... şi a nepotului meu, punctă hotărât Lordul Tywin. Vechile certuri n-au ce căuta aici, am dreptate?

— N-am nimic de împărţit cu *Doran* Martell, insistă Lordul Tyrell, deşi tonul lui trăda mai mult decât o uşoară ranchiună. Dacă doreşte să traverseze Reachul în pace, nu trebuie decât să-mi ceară permisiunea.

Slabe şanse, gândi Tyrion. *Va urca Drumul Oaselor, o va lua spre est lângă Castelul Verii şi va veni pe drumul regelui.*

— Nu e cazul ca trei sute de dornisheni să ne strice planurile, interveni Cersei. Putem să hrănim oştenii în curte, să mai înghesuim câteva bănci în sala tronului pentru lorzii mărunţi şi pentru cavalerii de obârşie nobilă şi să-i găsim Prinţului Doran un loc de cinste pe dais.

Nu lângă mine, era mesajul pe care Tyrion îl citi în ochii lui Mace Tyrell, dar Lordul de Highgarden nu răspunse, ci doar încuviinţă scurt din cap.

— Cred că putem trece la o sarcină mai plăcută, spuse Lordul Tywin. Roadele victoriei aşteaptă să fie împărţite.

— Ce ar putea fi mai dulce? zise Degeţel, care îşi primise deja porţia: Harrenhal.

Fiecare lord avea propriile lui pretenţii: cutare castel sau cutare sat, un ţinut, un râuleţ, o pădure, tutela vreunor minori rămaşi fără tată în urma bătăliei. Din fericire, asemenea roade erau din belşug şi se găseau orfani şi castele pentru toţi. Varys avea liste. Patruzeci şi şapte de lorzi mărunţi şi şase sute doisprezece cavaleri îşi pierduseră viaţa sub stindardul inimii învăpăiate al lui Stannis şi al Stăpânului Luminii, împreună cu mai multe mii de oşteni de rând. Fiind consideraţi cu toţii trădători, fiii lor erau dezmoşteniţi, iar pământurile şi castelele erau încredinţate celor care se dovediseră loiali.

Highgardenul culese recolta cea mai bogată. Tyrion privi pântecele voluminos al lui Mace Tyrell şi gândi: *Are un apetit uimitor omul ăsta.* Tyrell ceru pământurile şi castelele Lordului

Alester Florent, propriul său purtător de flamuri, a cărui singură greşeală fusese că l-a sprijinit prima oară pe Renly şi apoi pe Stannis. Lordul Tywin fu încântat să-l servească. Fortăreaţa Brightwater, împreună cu toate pământurile şi veniturile sale îi fură încredinţate celui de-al doilea fiu al Lordului Tyrell, *Ser* Garlan, transformându-l într-o clipită într-un mare lord. Fratelui său mai mare, desigur, îi revenea însuşi Highgardenul.

Domenii mai mici îi fură acordate Lordului Rowan şi altele puse deoparte pentru Lordul Tarly, Lady Oakheart, Lordul Hightower şi alţi eroi care nu erau prezenţi. Lordul Redwyne nu ceru decât treizeci de ani de scutire de dările pe care Degeţel şi misiţii lui le percepeau pentru unele dintre cele mai bune vinuri vechi de la Arbor. Când primi încuviinţarea, se declară foarte mulţumit şi propuse să trimită după un butoi de vin auriu de Arbor, ca să bea în cinstea bunului Rege Joffrey şi a înţeleptei şi mărinimoasei sale Mâini. La aceasta, Cersei îşi pierdu răbdarea:

— De săbii are nevoie Joff, nu de toasturi, izbucni ea. Regatul lui e încă năpădit de uzurpatori şi regi autoproclamaţi.

— Însă nu pentru multă vreme, cred, zise Varys mieros.

— Mai rămân câteva subiecte, lorzii mei. *Ser* Kevan îşi consultă hârtiile. *Ser* Addam a găsit câteva cristale din coroana Înaltului Septon. Reiese acum sigur că au desfăcut cristalele şi au topit aurul.

— Tatăl nostru Ceresc le cunoaşte vina şi îi va judeca pe toţi, spuse cu pioşenie Înaltul Septon.

— Fără îndoială, îi aprobă Lordul Tywin. Cu toate acestea, trebuie să porţi coroană la nunta regelui. Cersei, cheamă aurarii, trebuie să ne ocupăm de o nouă coroană. Nu aşteptă răspunsul, ci se întoarse îndată către Varys: Ai rapoarte?

Eunucul scoase un pergament din mânecă.

— A fost văzut un kraken dincolo de Degete. Chicoti. Nu un *Greyjoy,* dacă nu vă e cu supărare, ci un kraken adevărat. A atacat o balenieră ibbaneză şi a scufundat-o. Pe Treptele de Piatră se duc lupte şi un nou război între Tyrosh şi Lys pare iminent. Ambii speră să câştige Myrul drept aliat. Marinarii care se întorc de la Marea de Jad povestesc că dragonul cu trei capete s-a aciuat la Qarth şi e minunea acelui oraş…

— Dragonii şi krakenii nu mă interesează, indiferent de numărul capetelor lor, zise Lordul Tywin. Şoptitorii tăi au dat cumva de urma fiului fratelui meu?

— Din păcate, iubitul nostru Tyrek chiar a dispărut, bietul

viteaz. Varys părea pe punctul să izbucnească în lacrimi.

— Tywin, zise *Ser* Kevan înainte ca Lordul Tywin să apuce să-şi reverse mânia vădită, câteva dintre mantiile aurii care au dezertat în timpul bătăliei s-au întors la cazărmi, cu gând să-şi reia misiunea. *Ser* Addam vrea să ştie ce are de făcut cu ei.

— Ar fi putut să-l pună în pericol pe Joff cu laşitatea lor, interveni Cersei fără şovăire. Vreau să fie condamnaţi la moarte.

Varys oftă.

— Îşi merită moartea, Înălţimea Ta, nimeni nu tăgăduieşte asta. Şi totuşi, poate că am fi mai înţelepţi dacă i-am trimite la Rondul de Noapte. Am primit mesaje neliniştitoare de la Zid în ultima vreme. Despre sălbatici care s-au pus în mişcare…

— Sălbatici, krakeni şi dragoni. Mace Tyrell râse înfundat. Păi, mai există cineva care nu mişcă?

Lordul Tywin îl ignoră.

— Dezertorii folosesc cel mai bine ca lecţie. Zdrobiţi-le genunchii cu ciocanele. Astfel nu vor mai fugi. Nici cei care-i vor vedea cerşind pe străzi. Privi în josul mesei, să vadă dacă vreunul dintre ceilalţi lorzi îl dezaproba.

Tyrion îşi aminti propria vizită la Zid şi crabii pe care-i mâncase împreună cu bătrânul Lord Mormont şi ofiţerii lui. Îşi amintea şi spaimele Bătrânului Urs.

— Poate că am putea să le zdrobim câtorva genunchii, ca să ne facem înţeleşi. Celor care l-au ucis pe *Ser* Jacelyn, să zicem. Pe ceilalţi îi putem trimite la Marsh. Rondul duce o cumplită lipsă de oameni. Dacă Zidul cade…

— … sălbaticii vor invada Nordul, îl completă tatăl său, iar clanurile Stark şi Greyjoy vor avea un alt duşman cu care să se lupte. Nu mai vor să fie vasali Tronului de Fier, se pare; aşadar, cu ce drept aşteaptă ajutor de la Tronul de Fier? Regele Robb şi Regele Balon revendică Nordul amândoi. N-au decât să-l apere, dacă pot. Şi dacă nu, acest Mance Rayder s-ar putea dovedi chiar un aliat folositor. Lordul Tywin se uită la fratele său. Mai e altceva?

Ser Kevan clătină din cap.

— Am terminat. Lorzii mei, Alteţa Sa Prinţul Joffrey ar dori, cu siguranţă, să vă mulţumească tuturor pentru înţelepciunea şi sfaturile voastre bune.

— Aş dori să schimb câteva vorbe între patru ochi cu copiii mei, spuse Lordul Tywin, când ceilalţi se ridicau să plece. Şi cu tine, Kevan.

Supuşi, ceilalţi consilieri îşi luară rămas-bun, Varys fiind primul care plecă, iar Lorzii Tyrell şi Redwyne ultimii. Când în încăpere nu mai rămăseseră decât cei patru Lannisteri, *Ser* Kevan închise uşa.

— *Maestru vistiernic,* zise Tyrion cu glas subţire, încordat. A cui a fost ideea asta, mă rog?

— A Lordului Petyr, răspunse tatăl său, dar ne e de folos să avem vistieria în mâinile unui Lannister. Ai cerut o muncă importantă. Te temi că s-ar putea să nu faci faţă?

— Nu, răspunse Tyrion. Mă tem de o capcană. Degeţel e subtil şi ambiţios. N-am încredere în el. N-ar trebui să ai nici tu.

— A câştigat Highgardenul pentru noi…, începu Cersei.

— … şi ţi l-a vândut pe Ned Stark, ştiu. Ne va vinde şi pe noi tot atât de repede. O monedă e la fel de periculoasă ca o sabie în mâinile cui nu trebuie.

Unchiul său, Kevan, îl privi ciudat:

— Nu pe noi, cu siguranţă. Aurul de la Casterly Rock…

— … e scos din pământ. Aurul lui Degeţel se naşte din aer, pocnind din degete.

— Un meşteşug mult mai folositor decât oricare al tău, dulce frăţior, toarse Cersei, cu glas dulce, maliţios.

— Degeţel e un mincinos…

— … şi mai e şi negru, zise corbul despre cioară.

Lordul Tywin lovi cu palma în masă:

— Ajunge! Nu vreau să mai aud nimic din această ceartă necuviincioasă. Sunteţi amândoi Lannisteri şi vă veţi comporta ca atare.

Ser Kevan îşi drese glasul:

— Îl prefer pe Petyr Baelish stăpân peste Eyrie decât pe oricare altul dintre peţitorii Lysei Arryn. Yohn Royce, Lyn Corbray, Horton Redfort… aceştia sunt oameni periculoşi, fiecare în felul lui. Iar mândrul Degeţel, o fi el isteţ, însă nu e nici de obârşie nobilă, nici priceput în mânuirea armelor. Lorzii din Vale nu vor accepta niciodată ca senior unul ca el. Se uită la fratele său. Când Lordul Tywin clătină aprobator din cap, *Ser* Kevan continuă: Şi mai e şi asta – Lordul Petyr continuă să-şi demonstreze loialitatea. Chiar deunăzi ne-a trimis vorbă despre un complot al Tyrellilor, ca s-o ducă pe Sansa într-o vizită la Highgarden şi acolo s-o mărite cu Willas, fiul cel mare al Lordului Mace.

— *Degeţel* ţi-a adus vorbă? Tyrion se sprijini de masă. Nu maestrul şoptitorilor? Ce interesant!

Cersei îşi privi unchiul cu neîncredere.

— Sansa e ostatica mea, nu pleacă nicăieri fără să-i dau permisiunea.

— Vrând-nevrând, permisiunea o să i-o dai, dacă ţi-o cere Lordul Tyrell, sublinie tatăl lor. A-l refuza ar fi ca şi cum am declara că nu avem încredere în el. S-ar simţi jignit.

— N-are decât. Ce ne pasă nouă?

Netoato, gândi Tyrion.

— Dragă surioară, explică el cu răbdare, jigneşte-l pe Tyrell şi vei jigni casele Redwyne, Tarly, Rowan şi, de asemenea, Hightower şi poate îi stârneşti să se întrebe dacă Robb Stark nu le-ar putea sluji mai bine dorinţele.

— Nu sunt de acord să avem trandafirul şi lupul străvechi împreună în acelaşi pat, declară Lordul Tywin. Trebuie să-i dejucăm planurile.

— Cum? întrebă Cersei.

— Printr-o căsătorie. A ta, pentru început.

Replica veni atât de neaşteptat, încât Cersei nu putu decât să rămână o clipă cu privirea pierdută. Pe urmă obrajii i se îmbujorară, ca şi cum ar fi fost pălmuită.

— Nu. N-o mai fac. Nu vreau.

— Înălţimea Ta, interveni *Ser* Kevan curtenitor, eşti o femeie tânără, încă frumoasă şi fertilă. Doar nu vrei să-ţi petreci singură tot restul vieţii? Iar o nouă căsătorie va pune capăt o dată pentru totdeauna acestor cleveteli despre incest.

— Atât timp cât eşti singură, îi îngădui lui Stannis să-şi răspândească dezgustătoarele calomnii, îi zise Lordul Tywin fiicei sale. Trebuie să ai un nou soţ în patul tău, să-ţi dăruiască copii.

— Trei copii sunt chiar de ajuns. Sunt Regina Celor Şapte Regate, nu o iapă de prăsilă. Regina *Regentă!*

— Eşti fiica mea şi vei face aşa cum poruncesc.

Cersei se ridică în picioare:

— N-am de gând să stau aici şi să ascult asemenea…

— Ba ai să stai, dacă doreşti să ai un cuvânt de spus în alegerea viitorului tău soţ, răspunse cu calm Lordul Tywin.

Când o văzu ezitând şi apoi aşezându-se, Tyrion îşi dădu seama că era pierdută, în ciuda afirmaţiei sale răsunătoare:

— Nu mă voi recăsători!

— Te vei căsători şi vei naşte. Fiecare copil pe care îl aduci pe lume îl face pe Stannis mai mincinos. Ochii tatălui lor păreau c-o ţintuiesc în scaun. Mace Tyrell, Paxter Redwyne şi Doran Martell

sunt însuraţi cu femei mai tinere, care, după toate probabilităţile, vor trăi mai mult decât ei. Nevasta lui Balon Greyjoy e mai în vârstă şi e pe ducă, însă o asemenea uniune ne-ar conduce la o alianţă cu Insulele de Fier şi încă nu sunt sigur dacă acesta ar fi cel mai înţelept mod de acţiune.

— Nu, rosti Cersei, printre buzele-i albe. Nu, nu, nu.

Tyrion nu-şi putu stăpâni pe de-a-ntregul rânjetul care i se ivi pe buze la gândul de a-şi expedia sora la Pyke. *Tocmai când eram gata să renunţ să mă mai rog, un zeu dulce îmi dăruieşte asta.*

Lordul Tywin continuă:

— Oberyn Martell ar putea fi potrivit, dar Tyrellii ne-ar lua asta în nume de rău. Aşa că trebuie să ne îndreptăm atenţia către fii. Presupun că n-ai nimic împotrivă să te căsătoreşti cu un bărbat mai tânăr decât tine, nu-i aşa?

— Mă împotrivesc *oricărei…*

— M-am gândit la gemenii Redwyne, la Theon Greyjoy, la Quentyn Martell şi la alţi câţiva. Dar alianţa noastră cu Highgardenul a fost sabia care l-a înfrânt pe Stannis. Ar trebui reglementată şi întărită. *Ser* Loras a îmbrăcat veşmintele albe, iar *Ser* Garlan e căsătorit cu una dintre fetele Fossoway, dar mai rămâne fiul cel mare, cel pe care au pus la cale să-l însoare cu Sansa Stark.

Willas Tyrell. Tyrion simţea o plăcere perversă în faţa furiei neajutorate a lui Cersei.

— Adică schilodul, punctă el.

Tatăl lor îl potoli cu o privire.

— Willas e moştenitorul Highgardenului şi, după toate informaţiile, un tânăr blând şi curtenitor, căruia îi place să citească şi să privească stelele. E pasionat şi de creşterea animalelor şi are câinii de vânătoare, şoimii şi caii cei mai de soi din Cele Şapte Regate.

O partidă perfectă, chibzui Tyrion. *Cersei e şi ea pasionată de reproducere.* Îl compătimea pe bietul Willas Tyrell şi nu ştia dacă îi venea să râdă de sora lui sau să-i plângă de milă.

— Moştenitorul Tyrell rămâne alegerea mea, conchise Lordul Tywin, dar dacă preferi un altul, sunt gata să-ţi ascult argumentele.

— Eşti neînchipuit de bun, tată, spuse Cersei, cu o politeţe glacială. Alegerea pe care mi-o pui în faţă e atât de dificilă! Pe cine prefer să iau în pat, bătrânul calmar sau tânărul căţelandru

infirm: Voi avea nevoie de câteva zile să chibzuiesc. Mă pot retrage?

Tu eşti regina, îi venea lui Tyrion să-i spună. *El ar trebui să-ţi ceară ţie permisiunea să plece.*

— Pleacă, spuse tatăl lor. Vom relua discuţia după ce te mai potoleşti. Nu-ţi uita datoria.

Cersei ieşi băţoasă din încăpere, fără să-şi ascundă furia. *Dar, până la urmă, va face aşa cum i-a poruncit tata.* Dovedise asta cu Robert. *Deşi acum mai era de luat în calcul şi Jaime.* Fratele lor fusese mult mai tânăr când Cersei s-a căsătorit prima oară; s-ar putea să nu mai accepte chiar atât de uşor o a doua căsătorie. Nefericitul Willas Tyrell s-ar putea alege cu un atac subit de *sabie-prin-burtă,* ceea ce ar putea mai degrabă să strice alianţa dintre Highgarden şi Casterly Rock. *Ar trebui să spun ceva, dar ce? Iartă-mă, tată, dar ea cu fratele nostru vrea să se mărite!*

— Tyrion?

Piticul afişă un zâmbet resemnat.

— Oare aud vestitorul chemându-mă în arenă?

— Destrăbălarea e slăbiciunea ta, zise Lordul Tywin fără preambul, dar poate că o parte din vină îmi aparţine. Întrucât nu eşti mai înalt decât un băieţel, am uitat cu uşurinţă că de fapt eşti bărbat în toată firea, cu toate nevoile cele mai spurcate ale unui bărbat. E timpul să te însori.

Am fost însurat, sau ai uitat? Gura i se crispa şi scoase un sunet pe jumătate râs, pe jumătate mârâit.

— Te amuză perspectiva căsătoriei?

— Doar când îmi imaginez ce mire al naibii de chipeş voi fi.

Poate că o soţie era tocmai ceea ce-i lipsea. Dacă i-ar aduce pământuri şi o fortăreaţă, îi va da un loc sub soare departe de curtea lui Joffrey… şi departe de Cersei şi de tatăl lor.

Pe de altă parte, mai era Shae. *Nu-i va plăcea asta, oricât ar jura că e mulţumită să-mi fie târfă.*

Însă acesta nu era nici pe departe un subiect pe care să-l fluture în faţa tatălui său, aşa că Tyrion se ridică în scaun şi spuse:

— Vrei să mă căsătoreşti cu Sansa Stark? Dar oare Tyrellii nu vor lua această uniune ca pe un afront, dacă au planuri pentru fată?

— Lordul Tyrell nu va pune în discuţie problema căsătoriei Sansei Stark până după nunta lui Joffrey. Dacă Sansa se mărită

înainte de asta, cum poate să se simtă jignit, dacă nu ne-a dat nici un indiciu cu privire la intenţiile sale?

Tyrion îşi scărpină ciotul aspru ce-i ţinea loc de nas. Cicatricea îl mânca insuportabil uneori.

— Înălţimea Sa, pustula regală, a făcut viaţa Sansei un chin din ziua în care tatăl ei a murit, iar acum, când a scăpat în sfârşit de Joffrey, propui s-o măriţi cu mine. Mi se pare nemaipomenit de crud. Chiar şi pentru tine, tată.

— Păi, ai de gând s-o maltratezi? Tatăl său părea mai mult curios decât îngrijorat. Fericirea fetei nu e scopul meu în viaţă, nici al tău nu trebuie să fie. Alianţele noastre din sud pot fi mai trainice decât Casterly Rock, dar mai rămâne Nordul de câştigat, iar cheia către Nord este Sansa Stark.

— Nu e decât un copil.

— Sora ta jură că a înflorit. Dacă e aşa, e femeie bună de măritat. Trebuie cu orice preţ să-i iei fecioria, ca nimeni să nu poată spune că această căsătorie nu a fost consumată. După aceea, dacă preferi să aştepţi un an sau doi până să te mai culci iarăşi cu ea, vei fi în limita drepturilor tale de soţ.

Shae e singura femeie de care am nevoie acum, gândi el, *iar Sansa e o fetişcană, orice ai spune.*

— Dacă scopul tău e s-o ţii departe de Tyrelli, de ce n-o redai mamei sale? Poate că asta l-ar convinge pe Robb Stark să-şi plece genunchiul.

Lordul Tywin îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Trimite-o la Riverrun şi mama ei o va mărita cu un Blackwood sau cu un Mallister, ca să-şi întărească alianţele de-a lungul Tridentului. Trimite-o la Nord şi se va căsători cu vreun Manderly sau vreun Umber înainte să treacă o lună. Cu toate acestea, nu e mai puţin periculoasă aici, la curte, după cum ar trebui să ne arate această afacere cu familia Tyrell. Trebuie să se mărite cu un Lannister.

— Bărbatul care se căsătoreşte cu Sansa Stark poate revendica Winterfellul în numele ei, interveni unchiul său, Kevan. Nu v-aţi gândit la asta?

— Dacă n-o vrei, va trebui s-o dăm unuia dintre verii tăi, spuse tatăl său. Kevan, ce părere ai, Lancel e destul de în putere ca să se însoare?

Ser Kevan şovăi.

— Dacă o aducem pe fată lângă patul său, ar putea rosti jurămintele…, dar să-şi îndeplinească datoria de soţ… nu… Aş

sugera unul dintre gemeni, dar familia Stark îi ţine pe amândoi la Riverrun. Şi fiul Gennei, Tion, e tot în mâinile lor, altfel poate ar fi potrivit.

Tyrion îi lăsă să-şi facă numărul; ştia că totul era spre folosul lui. *Sansa Stark,* chibzui el. Sansa cea înmiresmată, cu glasul dulce, care iubea mătăsurile, cântecele, vitejia şi cavalerii înalţi, galanţi şi chipeşi. Se simţea de parcă s-ar fi aflat din nou pe podul de corăbii, cu puntea clătinându-se sub picioarele sale.

— Mi-ai cerut să te recompensez pentru eforturile tale în luptă, îi reaminti Lordul Tywin, pe un ton autoritar. Ţi se dă o şansă, Tyrion, cea mai bună pe care o vei primi probabil vreodată. Bătu nerăbdător darabana pe masă. Cândva am sperat să-l însor pe fratele tău cu Lysa Tully, dar Aerys l-a numit pe Jaime în Garda Regală înainte ca aranjamentele să fie încheiate. Când i-am sugerat Lordului Tully că Lysa ar putea să se mărite cu tine în schimb, mi-a răspuns că vrea un bărbat întreg pentru fiica sa.

Drept urmare a căsătorit-o cu Jon Arryn, care i-ar fi putut fi bunic. Tyrion era mai înclinat să fie recunoscător decât furios, având în vedere ce devenise Lysa Arryn.

— Când te-am oferit celor din Dorne, mi s-a spus că propunerea e o insultă, continuă Lordul Tywin. În ultimii ani, am avut parte de răspunsuri similare de la Yohn Royce şi Leyton Hightower. În cele din urmă, m-am înjosit într-atât încât am ajuns să sugerez că ai putea s-o iei pe fata familiei Florent, căreia Robert i-a luat fecioria în patul de nuntă al fratelui său, însă tatăl ei a preferat s-o mărite cu unul dintre cavalerii propriei sale case.

Dacă n-o vrei pe Sansa Stark, am să-ţi găsesc o altă soţie. Undeva în regat, există, fără îndoială, vreun lord mărunt care şi-ar da bucuros fiica pentru a se apropia de Casterly Rock. Lady Tanda a oferit-o pe Lollys…

Tyrion se scutură cu dezgust.

— Mai bine mi-aş tăia-o şi aş da-o la capre.

— Atunci deschide ochii. Fata Stark e tânără, nobilă, maleabilă, dintr-o familie cât se poate de nobilă şi e încă fecioară. Nu e urâtă. De ce ai şovăi?

Chiar aşa, de ce?

— Un capriciu al meu. E ciudat s-o spun, dar aş prefera o nevastă care să mă vrea în patul ei.

— Dacă crezi că târfele tale te vor în patul lor, eşti un nătărău şi mai mare decât bănuiam, zise Lordul Tywin. Mă dezamăgeşti, Tyrion. Speram că această căsătorie te va mulţumi.

— Da, ştim cu toţii cât de importantă e mulţumirea mea pentru tine, tată. Dar nu e atât de simplu. Cheia către Nord, spui tu? Casa Greyjoy stăpâneşte Nordul acum, iar Regele Balon are o fiică. De ce Sansa Stark şi nu ea? Privi în ochii reci şi verzi ai tatălui său, cu picăţelele lor strălucitoare de aur.

Lordul Tywin îşi întinse degetele sub bărbie.

— Balon Greyjoy se gândeşte la pradă, nu la domnie. Lasă-l să se bucure de roadele toamnei şi să îndure iarna nordului. Nu le va da supuşilor săi nici un motiv să-l iubească. La primăvară, nordicii vor fi sătui de krakeni. Când îl vei aduce acasă pe nepotul lui Eddard Stark, să-şi revendice dreptul de moştenitor, lorzii şi oamenii din popor deopotrivă se vor ridica, toţi ca unul, să-l aşeze pe tronul strămoşilor săi. Sper că *eşti* capabil să laşi o femeie însărcinată.

— Cred că sunt, răspunse Tyrion, zbârlindu-se. Mărturisesc, nu pot s-o dovedesc. Deşi nimeni nu poate spune că n-am încercat. Ei, bine, îmi plantez micile seminţe cât de des pot…

— În şanţuri şi în canale, completă Lordul Tywin, şi pe izlazuri, unde numai buruienile prind rădăcini. E timpul să-ţi vezi de propria grădină. Se ridică în picioare. Nu vei avea niciodată Casterly Rock, îţi promit. Dar căsătoreşte-te cu Sansa Stark şi e foarte posibil să câştigi Winterfellul.

Tyrion Lannister, Lord Protector al Winterfellului. Perspectiva îi dădu un fior ciudat.

— Foarte bine, tată, spuse el fără grabă, dar după colţ te pândeşte un gândac mare şi urât. Robb Stark e la fel de *apt* ca şi mine, după câte s-ar putea presupune, şi s-a legat că se va căsători cu una dintre acele rodnice fete Frey. Şi, odată ce Tânărul Lup aduce pe lume un pui, orice căţeluş pe care îl naşte Sansa e moştenitor la nimic.

Lordul Tywin era nepăsător.

— Robb Stark nu va zămisli nici un fiu cu fertila lui soţie, ai cuvântul meu. Am o ştire pe care n-am considerat încă de cuviinţă s-o împărtăşesc consiliului, deşi fără îndoială, bunii lorzi o vor auzi destul de curând. Tânărul Lup a luat-o de soţie pe fiica cea mare a lui Gawen Westerling.

Pentru o clipă, lui Tyrion nu-i veni să-şi creadă urechilor.

— Şi-a încălcat jurământul? întrebă el, neîncrezător. I-a aruncat deoparte pe Freyi pentru… Vorbele îl părăsiră.

— O fată de şaisprezece ani, pe nume Jeyne, îl completă *Ser* Kevan. Lordul Gawen mi-a propus-o cândva şi mie, pentru Willem

sau Martyn, dar am fost nevoit să-l refuz. Gawen e un om bun, dar soţia lui e Sybell Spicer. N-ar fi trebuit să se însoare cu ea. Familia Westerling a avut întotdeauna mai multă onoare decât minte. Bunicul Doamnei Sybell a fost negustor de şofran şi piper, având o obârşie aproape la fel de modestă ca acel contrabandist pe care-l ţine Stannis pe lângă el. Iar bunica lui a fost o oarecare femeie pe care a adus-o cu el din est. O cotoroanţă înfricoşătoare, presupusă preoteasă. *Maegi,* i se spunea. Nimeni nu-i putea pronunţa adevăratul nume. Jumătate din Lannisport se ducea la ea pentru leacuri, poţiuni de dragoste şi altele asemenea. Ridică din umeri. A murit de mult, fără doar şi poate. Iar Jeyne părea o dulce copiliţă, te asigur, deşi am văzut-o o singură dată. Dar cu un sânge atât de îndoielnic…

Fiind cândva însurat cu o târfă, Tyrion nu putea să împărtăşească întru totul oroarea unchiului său la gândul căsătoriei cu o fată al cărei străbunic vindea mirodenii. Chiar şi aşa… *O dulce copiliţă,* spusese *Ser* Kevan, dar multe otrăvuri erau şi ele dulci. Familia Westerling era străveche, dar avea mai multă mândrie decât putere. Nu l-ar surprinde să afle că Lady Sybell adusese în căsnicie mai multe bogăţii decât soţul ei de viţă nobilă. Minele familiei Westerling se prăbuşiseră cu ani în urmă, cele mai bune pământuri fuseseră vândute sau pierdute, iar Cragul era mai mult o ruină decât o fortăreaţă. *O ruină romantică, totuşi, înălţându-se atât de semeaţă deasupra mării!*

— Sunt surprins, fu nevoit Tyrion să mărturisească. Credeam că Robb Stark are mai multă judecată.

— E un băieţandru de şaisprezece ani, spuse Lordul Tywin. La vârsta lui, judecata cântăreşte prea puţin pe lângă plăcere, dragoste şi onoare.

— Şi-a încălcat jurământul, a umilit un aliat, a trădat o promisiune solemnă. Unde e onoarea aici?

Ser Kevan răspunse:

— A pus onoarea fetei mai presus de a sa. După ce a necinstit-o, n-a avut de ales.

— Ar fi făcut mai bine s-o lase cu un bastard în pântece, spuse Tyrion pe şleau. Familia Westerling era în situaţia de a pierde totul: pământuri, castelul lor, propriile vieţi. *Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile.*

— Jeyne Westerling e fiica mamei sale, spuse Lordul Tywin, iar Robb Stark e fiul tatălui său.

Această trădare a familiei Westerling nu părea să-l fi înfuriat

pe tatăl lui atât de mult pe cât s-ar fi aşteptat Tyrion. Lordul Tywin nu suporta lipsa de loialitate a vasalilor săi. Nimicise mândra Casă Reyne din Castamere şi străvechea familie Tarbeck din Castelul Tarbeck, de la primul şi până la ultimul, pe când era încă doar un flăcău. Cântăreţii făcuseră chiar un cântec trist despre asta. Câţiva ani mai târziu, când Lordul Farman din Faircastle a început să muşte, Lordul Tywin a trimis un sol cu o lăută în loc de scrisoare. Dar îndată ce a auzit „Ploile din Castamere" răsunând în castelul său, Lordul Farman n-a mai făcut necazuri. Şi, dacă acele cântece nu erau de ajuns, castelele zdrobite ale caselor Reyne şi Tarbeck stăteau şi acum ca mărturie mută a sorţii ce îi aştepta pe cei care alegeau să desconsidere puterea pe care o avea Casterly Rock.

— Cragul nu e aşa de departe de Castelul Tarbeck şi de Castamere, sublinie Tyrion. Ai crede că clanul Westerling ar fi putut să treacă pe lângă ele şi să înveţe lecţia lor.

— Poate că au învăţat-o, spuse Lordul Tywin. Ştiu prea bine ce înseamnă Castamere, te asigur.

— Oare cei din casele Westerling şi Spicer au putut fi atât de nebuni încât să creadă că lupul poate înfrânge leul?

Din când în când, foarte rar, Lordul Tywin Lannister prefigura un zâmbet; nu zâmbea niciodată, dar şi numai ameninţarea era îngrozitor de privit.

— Cei mai mari nebuni sunt adesea mai înţelepţi decât cei care râd de ei, spuse el, iar apoi: Te vei căsători cu Sansa Stark, Tyrion. Şi asta curând.

CATELYN

Aduseră trupurile înăuntru, pe umeri, şi le aşezară sub dais. Sala tronului, luminată de torţe, se cufundă în linişte şi, în tăcerea aceea, Catelyn auzi Vântul Cenuşiu urlând, în partea cealaltă a castelului. *Simte mirosul sângelui,* gândi ea, *prin zidurile de piatră şi uşile de lemn, prin noapte şi prin ploaie, desluşeşte totuşi mirosul morţii şi al distrugerii.*

Stătea la stânga lui Robb, lângă jilţul regal şi, pentru o clipă, avu senzaţia că priveşte în jos, la morţii ei, la Bran şi la Rickon. Băieţii aceştia erau mult mai mari, dar moartea îi împuţinase. Goi şi uzi, păreau nişte făpturi atât de mici, atât de neclintite, încât era greu să ţi-i aminteşti în viaţă.

Băiatul blond încercase să-şi lase barbă. Un puf gălbui îi acoperea obrajii şi maxilarul, deasupra rănii roşii pe care i-o săpase cuţitul în gât. Părul său lung şi auriu era încă ud, ca şi cum ar fi fost scos din baie. După înfăţişare, murise liniştit, poate chiar în somn, dar vărul lui cu părul castaniu se luptase pentru viaţă.

Braţele îi erau crestate, semn că încercase să stăvilească săbiile, şi roşul continua să şiroiască încet din rănile ce îi acopereau pieptul, pântecele şi spatele, ca tot atâtea guri fără limbi, deşi ploaia îl spălase aproape de tot.

Robb îşi aşezase coroana pe cap înainte de a intra în sala tronului şi bronzul răspândea o strălucire întunecată în lumina torţelor. Umbrele îi ascundeau ochii în timp ce privea către cei morţi. *Oare îi vede şi el pe Bran şi pe Rickon?* Catelyn ar fi plâns, dar lacrimile îi secaseră. Băieţii morţi aveau paloarea lungilor zile de temniţă şi amândoi fuseseră bălai; pe pielea lor albă şi netedă, sângele era izbitor de roşu, insuportabil de privit. *Oare o vor aşeza pe Sansa goală, la picioarele Tronului de Fier, după ce o vor ucide? Oare pielea ei va părea la fel de albă, sângele la fel de roşu?* De afară, se auzea sunetul neîntrerupt al ploii şi urletul neliniştit al unui lup.

Fratele ei Edmure stătea la dreapta lui Robb, cu o mână pe după spătarul scaunului tatălui său, cu faţa încă buhăită de somn. Îl treziseră şi pe el, aşa cum o treziseră pe ea, bubuind în uşă în miez de noapte, ca să-l smulgă violent din vise. *Au fost vise frumoase, frăţioare? Visezi lumina soarelui, râsete şi săruturi*

de fecioară? Mă rog să fie aşa. Visele ei erau întunecate şi asaltate de spaime.

Căpitanii şi purtătorii de flamuri ai lui Robb stăteau în picioare, răspândiţi prin toată sala, unii înarmaţi şi îmbrăcaţi în zale, alţii care mai de care mai răvăşiţi şi mai neglijent îmbrăcaţi. *Ser* Raynald şi unchiul său, *Ser* Rolph, se aflau printre ei, dar Robb găsise de cuviinţă să-şi scutească regina de această privelişte hidoasă. *Cragul nu e departe de Casterly Rock,* îşi aminti Catelyn. *E foarte posibil ca Jeyne să se fi jucat cu aceşti băieţi pe când erau copii.*

Îşi coborî din nou privirea către cadavrele scutierilor Tion Frey şi Willem Lannister şi aşteptă ca fiul ei să vorbească.

Trecu parcă o veşnicie până când Robb îşi ridică ochii de la trupurile însângerate.

— Miculjon, începu el, spune-i tatălui tău să-i aducă înăuntru. Fără o vorbă, Miculjon Umber se întoarse, dându-i ascultare, iar paşii săi răsunară în marea sală de piatră.

În timp ce Marelejon îşi introducea prizonierii pe uşi, Catelyn observă cum câţiva dintre ceilalţi schiţară un pas înapoi, să le facă loc, ca şi cum trădarea s-ar fi putut transmite cumva, printr-o atingere, o privire, o tuse. Paznicii şi prizonierii arătau aproape la fel: bărbaţi voinici fiecare, cu bărbi dese şi părul lung. Doi dintre oamenii Mareluijon şi trei prizonieri erau răniţi. Doar faptul că unii aveau suliţe, iar ceilalţi teci goale te ajuta să-i deosebeşti. Cu toţii purtau armuri sau cămăşi de zale, cizme grele şi mantii groase, unele din lână, altele din blană. *Nordul e aspru, rece şi neîndurător,* îi spusese Ned, când a venit pentru prima oară la Winterfell, acum o veşnicie.

— Cinci, zise Robb când prizonierii ajunseră în faţa lui, uzi şi tăcuţi. Ăştia sunt toţi?

— Au fost opt, murmură Marelejon. Am omorât doi când i-am prins, iar un al treilea e pe moarte.

Robb cercetă chipurile prizonierilor.

— A fost nevoie de opt ca voi ca să ucidă doi scutieri neînarmaţi.

Edmure Tully luă cuvântul:

— Au ucis şi ei doi dintre oamenii mei, ca să intre în turn. Pe Delp şi pe Elwood.

— N-a fost o crimă, *ser*, spuse Lordul Rickard Karstark, deranjat nu atât de lanţurile de la încheieturi, cât de sângele care-i şiroia pe faţă. Orice om care se aşează între un tată şi

răzbunarea sa cere moarte.

Cuvintele sale răsunară în urechile Catelynei, aspre şi nemiloase, ca bubuitul unei tobe de război. Gâtul îi era uscat ca iasca. *Eu am făcut asta. Băieţii aceştia au murit ca fetele mele să poată rămâne în viaţă.*

— Ţi-am văzut fiii murind, în noaptea aceea, în Pădurea Şoaptelor, îi spuse Robb Lordului Karstark. Tion Frey nu l-a ucis pe Torrhen. Nici Willem Lannister nu l-a ucis pe Eddard. Cum poţi numi asta răzbunare? A fost o nebunie şi o crimă sângeroasă. Fiii tăi au murit în mod onorabil, pe câmpul de luptă, cu săbiile în mâini.

— Au *murit,* spuse Rickard Karstark, fără să cedeze nici un milimetru. Regicidul i-a doborât. Ăştia doi erau din tagma lui. Sângele poate fi răscumpărat doar cu sânge.

— Sângele unor copii? Robb arătă către cadavre. Câţi ani aveau? Doisprezece, treisprezece? *Scutieri.*

— Scutierii mor în fiece bătălie.

— Mor luptând, da. Tion Frey şi Willem Lannister au depus armele în Pădurea Şoaptelor. Erau prizonieri, închişi într-o celulă, neînarmaţi, dormind… nişte copii. *Uită-te la ei!*

În schimb, Lordul Karstark se uită la Catelyn.

— Spune-i mamei tale să-i privească, spuse el. Ea i-a ucis, nu mai puţin decât mine.

Catelyn îşi sprijini o mână de spătarul jilţului lui Robb. Sala părea că se învârte în jurul ei. Îi venea să vomite.

— Mama mea n-are nici o legătură cu asta, izbucni Robb cu furie. A fost fapta ta. Crima ta. *Trădarea* ta.

— Cum poate fi o trădare să ucizi Lannisteri, când nu e trădare să-i eliberezi? întrebă cu asprime Karstark. A uitat Înălţimea Ta că suntem în război cu Casterly Rock? În război, îţi ucizi duşmanii. N-ai învăţat asta de la tatăl tău, băiete?

— *Băiete?* Marelejon îi dădu lui Rickard Karstark o lovitură cu pumnu-i înmănuşat în zale, trimiţându-l în genunchi.

— Lasă-l! Glasul lui Robb răsună poruncitor. Umber se îndepărtă de prizonier.

Lordul Karstark scuipă un dinte rupt.

— Da, Lord Umber, lasă-mă pe seama regelui. Vrea să mă dojenească înainte de a mă ierta. Aşa pedepseşte trădarea Regele Nordului. Zâmbi. Un zâmbet roşu, umed. Sau ar trebui să-ţi spun Regele Care a Pierdut Nordul, Înălţimea Ta?

Marelejon înhăţă o suliţă de la omul de lângă el şi şi-o săltă pe

umăr.

— Lasă-mă să-l pun pe frigare, sire. Lasă-mă să-i spintec pântecele, ca să-i putem vedea culoarea maţelor.

Porţile castelului se dădură în lături şi Peştele Negru intră, cu apa şiroindu-i de pe mantie şi de pe coif, urmat de oşteni ai clanului Tully, în timp ce afară un fulger brăzdă cerul şi o ploaie neagră, sălbatică, biciuia pietrele Riverrunului. *Ser* Brynden îşi scoase coiful şi se lăsă în genunchi.

— Înălţimea Ta, fură singurele lui cuvinte, însă tonul său era extrem de grăitor.

— Voi discuta cu *Ser* Brynden în particular, în sala de audienţe. Robb se ridică în picioare. Mare Jon, ţine-l pe *Ser* Karstark aici până ce mă întorc şi spânzură-i pe ceilalţi şapte.

Marelejon coborî suliţa:

— Chiar şi pe cei morţi?

— Da, n-am să îngădui ca unii ca ei să mânjească râurile unchiului meu. Lasă-i hrană pentru ciori.

Unul dintre prizonieri se aruncă în genunchi.

— Îndurare, sire, eu n-am omorât pe nimeni. Doar am stat la uşă, urmărind străjerii.

Robb cumpăni o clipă.

— Ştiai ce are de gând Lordul Karstark? Ai văzut cuţitele scoase? Ai auzit ţipetele, urletele, strigătele de îndurare?

— Da, dar n-am fost părtaş. Doar am stat la pândă, jur…

— Lord Umber, spuse Robb, omul acesta doar a privit. Spânzură-l ultimul, ca să-i poată privi pe ceilalţi murind. Mamă, unchiule, veniţi cu mine, rogu-vă. Se întoarse, în timp ce oamenii Mareluijon se năpustiră asupra prizonierilor şi îi scoaseră din castel, cu suliţele la spate. Afară, tuna şi fulgera atât de puternic încât castelul se prăbuşea parcă în urechile lor. *E sunetul prăbuşirii unui regat?* se întrebă Catelyn.

În sala de audienţe era întuneric, dar cel puţin tunetele erau înăbuşite de încă o grosime de zid. Un servitor intră cu o lampă de ulei în mână, să aprindă focul, dar Robb îl alungă şi păstră lampa. În încăpere se aflau scaune şi mese, dar numai Edmure se aşeză, ridicându-se însă iar când observă că toţi ceilalţi rămăseseră în picioare. Robb îşi scoase coroana şi o aşeză pe masă, în faţa lui.

Peştele Negru închise uşa.

— Clanul Karstark a dispărut.

— Toţi? Oare ce anume îi îngroşase vocea lui Robb într-atât,

disperarea sau furia? Nici măcar Catelyn nu era sigură.

— Toţi bărbaţii apţi de luptă, răspunse *Ser* Brynden. Câţiva slujitori şi însoţitori de trupe au fost lăsaţi cu răniţii. Am interogat cât de mulţi a fost nevoie, ca să fim siguri care e adevărul. Au început să plece la căderea nopţii, furişându- se, câte unul, câte doi la început, pe urmă în grupuri mai mari. Răniţilor şi slujitorilor li s-a spus să păstreze aprinse focurile de tabără, ca nimeni să nu-şi dea seama că au plecat, dar după ce au început ploile, n-a mai contat.

— Se vor regrupa, departe de Riverrun? întrebă Robb.

— Nu. Sunt împrăştiaţi, scotocesc. Lordul Karstark a jurat să dea mâna fiicei sale oricărui bărbat, de neam sau de rând, care îi aduce capul Regicidului.

Zei, aveţi îndurare. Catelyn simţi că i se face rău din nou.

— Aproape trei sute de călăreţi şi de două ori mai mulţi cai s-au topit în noapte. Robb îşi frecă tâmplele, acolo unde coroana îşi lăsase urmele în pielea fină de deasupra urechilor. Toată oastea călare de la Karhold, pierdută.

Pierdută de mine. De mine, fie ca zeii să mă ierte. Catelyn nu trebuia să fie soldat ca să-şi dea seama de capcana în care era prins Robb. Deocamdată, era stăpân peste ţinuturile riverane, dar regatul său era înconjurat de duşmani din toate părţile, în afară de est, unde stătea retrasă Lysa, în vârful ei de munte. Nici chiar Tridentul nu era tocmai sigur, de vreme ce Lordul de Crossing îşi retrăsese jurământul de loialitate. *Şi acum să pierdem şi clanul Karstark…*

— Nici o vorbă despre asta nu trebuie să treacă de hotarele Riverrunului, spuse fratele ei, Edmure. Lordul Tywin ar… *Lannisterii îşi plătesc datoriile,* mereu spun asta. Mamă, ai milă, când va auzi una ca asta.

Sansa. Unghiile Catelynei săpară în carnea moale a palmelor, atât de strâns închise pumnul.

Robb îi aruncă lui Edmure o privire de gheaţă:

— Vrei să mă faci mincinos şi criminal, unchiule?

— Nu e nevoie să rostim nici un neadevăr. Doar să nu spunem nimic. Să-i îngropăm pe băieţi şi să ne ferecăm limbile până ce se sfârşeşte războiul. Willem a fost fiul lui Kevan Lannister şi nepotul Lordului Tywin. Tion a fost fiul Doamnei Genna şi era un Frey. Trebuie să păstrăm secretul şi faţă de Gemeni, până când…

— Până când îi putem aduce pe cei ucişi înapoi la viaţă? se răsti Brynden Peştele Negru. Adevărul a fugit împreună cu clanul

Karstark, Edmure. E prea târziu pentru asemenea jocuri.

— Le datorez taţilor lor adevărul, spuse Robb. Şi dreptatea. Şi asta le datorez. Îşi privi coroana, sclipirea întunecată a bronzului, cercul de săbii din fier. Lordul Rickard m-a sfidat. M-a trădat. N-am de ales decât să-l condamn la moarte. Numai zeii ştiu ce vor face oştenii lui Karstark cu Roose Bolton când vor auzi că le-am executat seniorul pentru trădare. Bolton trebuie prevenit.

— Moştenitorul Lordului Karstark a fost şi el la Harrenhal, îi reaminti *Ser* Brynden. Fiul cel mare, cel pe care Lannisterii l-au luat ostatic la Furca Verde.

— Harrion. Îl chema Harrion. Robb râse cu amărăciune. Un rege ar face bine să cunoască numele duşmanilor săi, nu crezi?

Peştele Negru îi aruncă o privire şireată.

— Ştii cu certitudine? Că asta îl va face pe tânărul Karstark duşmanul tău?

— Ce altceva să fie? Sunt pe cale să-i ucid tatăl, nu e de aşteptat să-mi mulţumească.

— Ar putea. Există fii care-şi urăsc taţii şi, cât ai bate din palme, îl vei face Lord de Karhold.

Robb clătină din cap.

— Chiar dacă Harrion ar fi un astfel de om, n-ar putea niciodată să-l ierte făţiş pe ucigaşul tatălui său. Propriii lui oameni i-ar întoarce spatele. Vorbim despre *oameni ai Nordului,* unchiule. Nordul nu uită.

— Iartă-l, atunci, îl îndemnă Edmure Tully.

Robb se uită lung la el, cu nedisimulată neîncredere. Sub privirea lui, faţa lui Edmure se roşi.

— Cruţă-i viaţa, vreau să spun. Nu-mi place ideea mai mult decât ţie, sire. Mi-a ucis şi mie oamenii. Sărmanul Delp abia îşi revenise după rana pe care i-o făcuse Jaime. Karstark trebuie pedepsit, fără doar şi poate. Ţine-l în lanţuri, zic eu.

— Ostatic? întrebă Catelyn. *S-ar putea să fie cel mai bine…*

— Da, ostatic. Fratele ei îi luă meditaţia drept aprobare. Spune-i fiului că, atât timp cât rămâne loial, tatăl său nu va păţi nimic. Altminteri… Din partea Freyilor nu mai avem nici o nădejde, nici dacă m-aş oferi să mă însor cu *toate* fiicele Lordului Walder şi, în plus, să-i duc şi lectica. Dacă e să pierdem şi clanul Karstark, ce speranţă ne mai rămâne?

— Ce speranţă… Robb lăsă să-i scape un oftat, îşi dădu la o parte părul din ochi şi spuse: N-am primit nimic din partea lui *Ser* Rodrik, de la Nord, nici un răspuns din partea lui Walder Frey la

noua noastră propunere, iar de la Eyrie doar tăcere. Se adresă mamei sale: Sora ta nu ne va răspunde niciodată? De câte ori trebuie să-i scriu? N-am să cred că nici unul dintre corbi nu a ajuns la ea.

Fiul ei căuta consolare, îşi dădu seama Catelyn. Vroia să audă că totul va fi bine. Dar regele ei avea nevoie de adevăr.

— Păsările au ajuns la ea. Deşi ţi-ar putea spune că nu e aşa, dacă se va ajunge vreodată la asta. Nu aştepta nici un ajutor din partea aceea, Robb. Lysa n-a fost niciodată curajoasă. Pe când am copilărit împreună, ea fugea şi se ascundea ori de câte ori făcea vreo boacănă. Probabil credea că nobilul nostru tată îşi va uita mânia dacă n-o putea găsi. Lucrurile nu stau altfel nici acum. A fugit, de frică, de la Debarcaderul Regelui către locul cel mai sigur pe care-l cunoaşte şi stă pe muntele ei, sperând că toată lumea va uita de ea.

— Cavalerii de la Vale ar putea să joace un rol decisiv în acest război, spuse Robb, dar dacă ea nu vrea să intre în luptă, aşa să fie. I-am cerut doar să ne deschidă Poarta Însângerată şi să ne dea corăbii la Gulltown, care să ne ducă spre nord. Drumul principal nu e uşor, dar şi mai greu ar fi să ne croim cale în susul Gâtului. Dacă aş putea acosta la Portul Alb, aş putea să flanchez Moat Cailin şi să alung oamenii de fier din nord într-o jumătate de an.

— Asta nu se va întâmpla, sire, interveni Peştele Negru. Cat are dreptate. Lady Lysa se teme prea mult să primească o oaste în Vale. *Orice* oaste. Poarta Însângerată va rămâne închisă.

— Atunci, lua-o-ar Ceilalţi, înjură Robb, cuprins de furia disperării. Şi pe nemernicul de Rickard Karstark. Şi pe Theon Greyjoy, Walder Frey, Tywin Lannister şi pe toţi ceilalţi. O, zei, de ce ar vrea cineva să fie rege? Când strigau cu toţii *Rege în Nord, Rege în Nord,* mi-am zis… mi-am *jurat* că voi fi un rege bun, venerabil ca tata, puternic, drept, loial prietenilor mei şi viteaz în faţa duşmanilor… Acum nici măcar nu-i pot deosebi pe unii de alţii. Cum s-au încurcat aşa toate? Lordul Rickard a luptat alături de mine în multe bătălii. Fiii săi au murit pentru mine în Pădurea Şoaptelor. Tion Frey şi Willem Lannister au fost *duşmanii* mei. Şi totuşi acum, de dragul lor, trebuie să-l omor pe tatăl prietenilor mei ucişi. Îi privi pe toţi. Îmi vor mulţumi Lannisterii pentru capul Lordului Karstark? Dar Freyii?

— Nu, spuse Peştele Negru, direct ca întotdeauna.

— Un motiv în plus să-l ţii ostatic şi să-i cruţi viaţa, îl îndemnă

Edmure.

Robb întinse ambele mâini, ridică de pe masă coroana grea de bronz şi fier, şi-o aşeză la loc pe cap şi, dintr-odată, era rege din nou.

— Lordul Rickard va muri.

— Dar *de ce?* întrebă Edmure. Ai spus chiar tu…

— Ştiu ce am spus, unchiule. Nu schimbă ceea ce trebuie să fac. Săbiile din coroană se profilau ţepene şi negre pe fruntea sa. În bătălie, poate că i-aş fi omorât şi eu pe Tion şi pe Willem, dar n-a fost o bătălie. Dormeau în paturile lor, goi şi neînarmaţi, într-o celulă în care i-am vârât eu. Rickard Karstark a ucis mai mult decât un Frey şi un Lannister. *Mi-a ucis onoarea.* Am să mă ocup de el dis-de-dimineaţă.

Când se iviră zorile, reci şi cenuşii, furtuna se potolise, transformându-se într-o ploaie persistentă, pătrunzătoare, dar chiar şi aşa, pădurea zeilor era înţesată de oameni. Lorzi riverani şi nordici, oameni de neam şi oameni de rând, cavaleri, mercenari şi slugi, stăteau cu toţii printre copaci să vadă sfârşitul dansului întunecat al nopţii. La porunca lui Edmure, în faţa copacului inimii fusese aşezat un buştean. Ploaia şi frunzele cădeau împrejurul lor, când oamenii Mareluijon îl conduseră pe Lordul Karstark prin mulţime, cu mâinile încă legate. Oamenii lui atârnau deja de zidurile înalte ale Riverrunului, la capătul unor funii lungi, cu ploaia şiroindu-le pe feţele întunecate.

Lew Lungul aştepta lângă buştean, dar Robb îi luă barda din mână şi îi porunci să se dea la o parte.

— Aceasta e fapta mea, spuse el. Moare din porunca mea. Trebuie să moară de mâna mea.

Lordul Rickard Karstark îşi înclină capul, băţos.

— Pentru asta îţi mulţumesc. Dar pentru nimic altceva. Se îmbrăcase pentru moarte într-o cămaşă de lână lungă, neagră, cu blazonul răsăritului alb de soare al Casei sale. Sângele Primilor Oameni curge prin venele mele, la fel ca prin ale tale, băiete. Ai face bine să-ţi aminteşti că port numele bunicului tău, mi-am ridicat flamurile împotriva Regelui Aerys pentru tatăl tău şi împotriva Regelui Joffrey pentru tine. La Oxcross şi în Pădurea Şoaptelor şi în Bătălia Câmpurilor. Am călărit lângă tine şi am stat alături de Lordul Eddard la Trident. Suntem înrudiţi, familiile Stark şi Karstark.

— Această înrudire nu te-a oprit să mă trădezi, spuse Robb. Şi nu te va salva. Îngenunchează, lordul meu.

Catelyn ştia că Lordul Karstark spusese adevărul. Familia Karstark se trăgea din Karlon Stark, un fiu mai tânăr al Winterfellului, care doborâse un lord rebel, cu o mie de ani în urmă, şi fusese răsplătit cu pământuri pentru vitejia sa. Castelul pe care îl construise fusese numit Karl’s Hold, devenind curând Karhold, iar de-a lungul secolelor, familia Stark din Karhold a devenit Karstark.

— Zei vechi sau noi, nu contează, îi spuse Lordul Rickard fiului ei. Nu există om mai blestemat decât cel care omoară sânge din sângele lui.

— Îngenunchează, trădătorule, repetă Robb. Sau trebuie să le cer să-ţi pună capul pe butuc cu forţa?

Lordul Karstark îngenunche.

— Zeii te vor judeca, aşa cum m-ai judecat tu pe mine. Îşi aşeză capul pe buştean.

— Rickard Karstark, Lord de Karhold. Robb ridică barda grea cu ambele mâini. Aici, în faţa zeilor şi a oamenilor, te declar vinovat de crimă şi înaltă trădare. În numele meu, te condamn. Cu mâna mea îţi iau viaţa. Vrei să rosteşti un ultim cuvânt?

— Omoară-mă şi fii blestemat. Nu eşti regele meu.

Barda căzu cu putere. Grea şi tăioasă, ucise dintr-o singură lovitură, dar fu nevoie de trei ca să despartă capul de trup şi, când totul se sfârşi, cel viu şi cel mort erau amândoi îmbibaţi de sânge. Robb azvârli barda cu dezgust şi se întoarse mut către copacul inimii. Rămase tremurând, cu mâinile pe jumătate încleştate şi ploaia şiroindu-i pe obraji. *Zei, iertaţi-l,* se rugă Catelyn în tăcere. *E doar un copil şi n-a avut de ales.*

Era ultima dată când îl vedea pe fiul ei, în ziua aceea. Ploaia continuă toată dimineaţa, biciuind suprafaţa râurilor şi transformând iarba din pădurea zeilor în noroi şi băltoace. Peştele Negru adună o sută de oameni şi porni după clanul Karstark, dar nimeni nu se aştepta să aducă înapoi prea mulţi.

— Mă rog doar să nu fiu nevoit să-i spânzur, spuse el la plecare. După ce se depărta, Catelyn se retrase în solariul tatălui ei, să mai stea încă o dată la căpătâiul Lordului Hoster.

— Nu va mai dura mult, o preveni Maester Vyman în după-amiaza aceea, când veni şi el. Puterile îl părăsesc, deşi încearcă încă să lupte.

— A fost întotdeauna un luptător, spuse ea. Un minunat bărbat îndărătnic.

— Da, zise maesterul, însă bătălia aceasta n-o poate câştiga. E

timpul să-şi lase sabia şi scutul. E timpul să se predea.

Să se predea, gândi ea, *să facă pace.* Oare despre cine vorbea maesterul, despre tatăl sau despre fiul ei?

Pe înserat, Jeyne Westerling veni s-o vadă. Tânăra regină intră în solariu cu sfială.

— Lady Catelyn, nu vreau să te deranjez...

— Eşti cât se poate de bine-venită aici, Înălţimea Ta. Catelyn cosea, dar puse acul deoparte.

— Te rog, spune-mi *Jeyne,* nu mă simt ca o regină.

— Dar eşti. Vino, te rog ia loc, Înălţimea Ta.

— *Jeyne.* Se aşeză lângă cămin şi-şi netezi rochia, încordată.

— Cum doreşti. Cu ce te pot ajuta, Jeyne?

— E vorba despre Robb, spuse fata. E atât de nefericit, atât... atât de furios, de neconsolat. Nu ştiu ce să fac.

— E greu să iei viaţa unui om.

— Ştiu, i-am spus asta, ar fi trebuit să folosească un călău. Când Lordul Tywin trimite un om la moarte, nu face decât să dea porunca. E mai uşor aşa, nu crezi?

— Ba da, răspunse Catelyn, dar nobilul meu tată şi-a învăţat fiii că a ucide un om nu trebuie să fie niciodată uşor.

— Oh! Regina Jeyne îşi umezi buzele. Robb n-a mâncat nimic toată ziua. I-am cerut lui Rollam să-i aducă bucate bune la cină: coaste de mistreţ, ceapă înăbuşită şi bere, dar nu s-a atins de nimic. Toată dimineaţa şi-a petrecut-o scriind o scrisoare şi mi-a spus să nu-l deranjez, dar când a terminat, a ars-o. Acum stă şi se uită la hărţi. L-am întrebat ce caută, dar nu mi-a răspuns. Cred că nici măcar nu m-a auzit. Nici hainele n-a vrut să şi le schimbe. Au fost ude toată ziua şi pline de sânge. Vreau să-i fiu o soţie bună, din tot sufletul, dar nu ştiu cum să-l ajut. Cum să-l înveselesc sau să-l mângâi. Nu ştiu de ce are *nevoie.* Te rog, doamna mea, eşti mama lui, spune-mi ce trebuie să fac.

Spune-mi ce trebuie să fac. Catelyn ar fi pus aceeaşi întrebare, dacă tatăl ei ar fi putut s-o asculte. Dar Lordul Hoster murise, sau era pe aproape. Ned al ei la fel. *Bran şi Rickon muriseră şi ei, şi mama şi Brandon, atât de demult.* Nu-i mai rămăsese decât Robb şi speranţa tot mai vagă a fiicelor ei.

— Uneori, spuse încet Catelyn, cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să nu faci nimic. La început, când am venit la Winterfell, sufeream de fiecare dată când Ned mergea în pădurea zeilor, să stea sub copacul inimii. O parte din sufletul lui se afla în copacul acela, ştiam asta, o parte pe care n-avea s-o

împartă niciodată cu mine. Totuşi, mi-am dat seama curând că fără partea aceea, el n-ar fi fost Ned. Jeyne, copila mea, te-ai căsătorit cu Nordul, ca mine… iar în nord vor veni iernile. Încercă să zâmbească. Fii răbdătoare. Fii înţelegătoare. Te iubeşte şi are nevoie de tine şi se va întoarce la tine cât de curând. Chiar în noaptea aceasta, probabil. Fii alături de el. Este tot ceea ce pot să-ţi spun.

Tânăra regină ascultă fermecată.

— Aşa voi face, spuse ea când Catelyn sfârşi. Îi voi fi alături. Se ridică în picioare. Ar trebui să mă întorc. Poate că mi-a simţit lipsa. Voi vedea. Dar dacă e tot lângă hărţile lui, voi avea răbdare.

— Prea bine, spuse Catelyn. Dar când fata era lângă uşă, îi trecu prin minte altceva. Jeyne, o strigă ea, mai e un lucru de care Robb are nevoie de la tine, deşi poate că încă nu-şi dă seama. Un rege trebuie să aibă un moştenitor.

Fata zâmbi.

— Mama mea spune la fel. Îmi face o licoare, din ierburi, lapte şi bere, să mă ajute să fiu fertilă. O beau în fiecare dimineaţă. I-am spus lui Robb că sunt sigură că-i voi dărui gemeni. Un Eddard şi un Brandon. I-a plăcut asta, cred. Noi… noi încercăm aproape în fiecare zi, doamna mea. Uneori de două ori sau mai mult. Fata roşi foarte drăgălaş. Voi fi însărcinată în curând, promit. Mă rog Mamei noastre din ceruri în fiecare seară.

— Foarte bine. Îmi voi adăuga şi eu rugăciunile. Către zeii vechi şi noi.

După ce fata ieşi, Catelyn reveni la tatăl său şi îi netezi părul alb şi moale de pe frunte.

— Un Eddard şi un Brandon, suspină ea încetişor. Şi poate, cu timpul, un Hoster. Ţi-ar plăcea? Tatăl său nu răspunse, dar ea nu se aşteptase la un răspuns. În timp ce ropotul ploii pe acoperiş se îngemăna cu răsuflarea tatălui său, Catelyn se gândi la Jeyne. Fata părea să aibă, într-adevăr, o inimă bună, întocmai cum spusese Robb. *Şi șolduri bune, ceea ce ar putea fi foarte important.*

JAIME

La două zile de mers călare, de-o parte şi de alta a drumului regelui, trecură printr-un vast ţinut al pierzaniei, cât vedeai cu ochii, câmpuri şi livezi înnegrite, unde trunchiurile copacilor morţi ţâşneau în aer ca nişte ţăruşi. Podurile erau arse şi ele, iar pâraiele erau umflate de ploile de toamnă, astfel că erau nevoiţi să cutreiere de-a lungul malurilor în căutarea unor vaduri. Nopţile erau însufleţite de urletele lupilor, dar nu văzură nici ţipenie de om.

La Iazul Fecioarelor, somonul roşu al Lordului Mooton flutura încă deasupra castelului de pe deal, dar zidurile oraşului erau părăsite, porţile sfărâmate, jumătate din case şi dughene pârjolite şi jefuite. Nu văzură nici o vietate, în afară de câţiva câini sălbatici care se îndepărtară furiş la auzul paşilor lor. Iazul de la care se trăgea numele oraşului, unde legenda spunea că Florian Nebunul o zărise pentru prima oară pe Jonquil scăldându-se împreună cu surorile sale, era atât de sufocat de cadavre în putrefacţie, încât apa devenise o zeamă murdară, gri-verzuie.

Jaime aruncă o privire şi se avântă într-un cântec:

— *Şase fecioare se scăldau într-un iaz încărcat de primăvară…*

— Ce faci? întrebă Brienne.

— Cânt *Şase fecioare într-un iaz.* Sunt sigur că l-ai auzit. Şi erau nişte fecioare sfioase. Cam ca tine, deşi întru câtva mai frumoase, bag mâna-n foc.

— Taci din gură, spuse fetişcana, cu o privire care lăsa să se înţeleagă că ar prefera să-l vadă plutind în iaz, alături de cadavre.

— Te rog, Jaime, îl imploră vărul său, Cleos. Lordul Mooton e jurat Riverrunului, nu vrem să-l scoatem din castelul ăsta. Şi s-ar putea să mai fie şi alţi duşmani ascunşi între dărâmături…

— Ai ei sau ai noştri? Nu sunt aceiaşi, vere. Tare aş vrea să văd dacă fătuca ştie să folosească sabia aia.

— Dacă nu taci, mă sileşti să-ţi pun căluş în gură, Regicidule.

— Dezleagă-mi mâinile şi am să fac pe mutul tot drumul până la Debarcaderul Regelui. Ce ar putea fi mai cinstit de atât, fătucă?

— *Brienne!* Mă cheamă *Brienne.* Jaime râse.

— Tu eşti fecioară şi acolo e iazul. Am să te spăl pe spate. Obişnuia s-o frece pe Cersei pe spate când erau copii, la Casterly Rock.

Fetişcana întoarse capul calului şi se îndepărtă la trap. Jaime şi *Ser* Cleos o urmară dincolo de Iazul Fecioarelor. După o jumătate de kilometru, verdele începu să-şi facă din nou loc în lume. Jaime era bucuros. Ţinuturile pârjolite îi aminteau prea mult de Aerys.

— O ia pe drumul către Duskendale, mormăi *Ser* Cleos. Drumul de-a lungul coastei ar fi mai sigur.

— Mai sigur, dar mai încet. Eu sunt pentru Duskendale, vere. La drept vorbind, m-am plictisit de compania ta. *Oi fi tu un Lannister, dar eşti o umbră palidă faţă de sora mea.*

Niciodată n-a putut suporta să fie mult timp departe de sora sa geamănă. Chiar şi în copilărie, se furişau unul în patul celuilalt şi dormeau îmbrăţişaţi. *Chiar şi în mormânt.* Cu mult înainte ca sora lui să dea în floare şi ca primele semne ale propriei bărbăţii să se ivească, văzuseră armăsarii şi iepele pe câmpuri, câinii şi căţelele în adăposturi şi făceau ca ei în joacă. Odată, slujnica mamei sale i-a prins asupra faptului... nu-şi amintea exact ce făceau, dar orice o fi fost, a oripilat-o pe Lady Joanna. A alungat-o pe slujitoare, a mutat dormitorul lui Jaime în cealaltă parte a castelului, a pus un străjer la uşa camerei lui Cersei şi le-a spus că n-au voie să mai facă asta *niciodată,* altfel va fi nevoită să-i spună tatălui lor. Totuşi, n-ar fi trebuit să se teamă. La scurt timp după aceea, mama lor a murit născându-l pe Tyrion şi Jaime abia dacă-şi mai amintea chipul ei.

Probabil că Stannis Baratheon şi Casa Stark îi făcuseră o favoare. Răspândiseră povestea incestului pe tot cuprinsul Celor Şapte Regate, aşa că nu mai rămânea nimic de ascuns. *De ce nu m-aş însura cu Cersei în văzul lumii, s-o am în patul meu în fiecare noapte? Dragonii s-au căsătorit întotdeauna cu surorile lor.* Septoni, lorzi şi oameni de rând au închis ochii sute de ani în privinţa Targaryenilor, n-au decât să facă la fel cu Casa Lannister. Ar fi un dezastru pentru pretenţiile lui Joffrey la coroană, fără doar şi poate, dar în cele din urmă, săbiile au fost cele care i-au adus Tronul de Fier lui Robert şi tot săbiile ar putea să-l ţină acolo pe Joffrey, indiferent din ce sământă era zămislit. *L-am putea însura cu Myrcella, după ce am trimite-o pe Sansa Stark înapoi la mama ei. Asta ar arăta întregului regat că Lannisterii sunt mai presus de legile lor, asemeni zeilor şi Targaryenilor.*

Jaime hotărâse s-o trimită pe Sansa înapoi, împreună cu sora ei mai mică, dacă putea fi găsită. Nu era de aşteptat să-şi recâştige onoarea pierdută, dar ideea de a-şi ţine făgăduiala când toată lumea se aştepta la trădare îl amuza peste poate.

Treceau pe lângă un zid scund şi un lan de grâu călcat în picioare când Jaime auzi un zbârnâit uşor în spatele lui, ca şi cum o mulţime de păsări şi-ar fi luat zborul deodată.

— Jos! strigă el, aruncându-se peste gâtul calului. Calul necheză şi se ridică pe picioarele din spate, când o săgeată îi străpunse crupa. Alte săgeţi trecură şuierând pe lângă el. Jaime îl văzu pe *Ser* Cleos clătinându-se în şa, răsucindu-se cu piciorul agăţat de scară. Calul o luă la goană, trăgându-l pe Frey după el, numai ţipete, cu capul săltând pe pământ.

Calul lui Jaime porni cu pas greoi, suflând şi fornăind, cuprins de durere. Jaime îşi înălţă capul, rotindu-şi privirea după Brienne. Era încă pe cal, cu o săgeată înfiptă în spate şi o alta în picior, dar părea să nu le simtă. O văzu scoţând sabia şi răsucindu-se în cerc, căutând din priviri arcaşii.

— *Dincolo de zid!* strigă Jaime, căznindu-se să-şi întoarcă animalul pe jumătate orb către atacatori. Hăţurile îi erau încurcate în afurisitele de lanţuri şi aerul se umplu din nou de săgeţi. *Pe ei!* strigă el dând pinteni calului, să-i arate lui Brienne cum trebuie să facă. Sărmanul cal bătrân îşi găsi de undeva elanul s-o ia la goană. Dintr-odată alergau peste lanul de grâu, stârnind nori de pleavă. Jaime apucă să gândească: *Fătuca ar face mai bine să mă urmeze înainte ca ei să-şi dea seama că sunt atacaţi de un bărbat neînarmat, legat în lanţuri.* Apoi o auzi venind la galop în spatele lui.

— Evenfall! strigă Brienne, trecând ca fulgerul pe lângă el, şi îşi flutură sabia lungă. Tarth! Tarth!

Câteva ultime săgeţi ţâşniră pe lângă ei, fără să-i atingă, apoi arcaşii o luară la picior, aşa cum fac întotdeauna arcaşii fără susţinere în faţa atacului unor cavaleri. Brienne struni calul în dreptul zidului. Când Jaime o ajunse din urmă, se topiseră cu toţii în pădurea aflată la douăzeci de metri depărtare.

— Ţi-ai pierdut cheful de luptă?

— Fugeau.

— Asta e momentul cel mai potrivit să-i ucizi.

Brienne vârî sabia în teacă:

— De ce i-ai atacat?

— Arcaşii sunt neînfricaţi atât timp cât pot să se ascundă în

spatele zidurilor şi să tragă în tine de la distanţă, dar dacă îi ataci, fug. Ştiu ce urmează să se întâmple când ajungi la ei. Ştii, ai o săgeată în spate. Şi alta în picior. Ar trebui să mă laşi să mă ocup de ele.

— Tu?

— Dar cine? Ultima oară când l-am văzut pe vărul meu Cleos, calul ara o brazdă cu capul lui. Deşi presupun că ar trebui să dăm de el. E un aşa-zis Lannister.

Îl găsiră pe *Ser* Cleos încă agăţat în scara şeii. Avea o săgeată în braţul drept şi o a doua în piept, însă pământul îi venise de hac. Vârful capului îi era năclăit de sânge şi moale la atingere. Bucăţi de os sfărâmat se mişcau pe sub piele, sub apăsarea mâinii lui Jaime.

Brienne îngenunche şi îi luă mâna.

— Încă e cald.

— Se va răci cât de curând. Vreau calul şi veşmintele lui. M-am săturat de zdrenţe şi de purici.

— A fost vărul tău. Fetişcana era indignată.

— *A fost,* fu de acord Jaime. N-ai teamă, am veri cu duiumul. Îi vreau şi sabia. Ai nevoie de cineva cu care să împărţi veghea.

— Poţi să stai de veghe şi fără arme. Brienne se ridică.

— Legat de un copac? Poate că da. Sau aş putea să cad la învoială cu următoarea ceată de tâlhari şi să-i las să-ţi spintece gâtul ăla gros, fătucă.

— N-am să te înarmez. Şi numele meu este…

— … Brienne, ştiu. Mă leg şi mă jur solemn să nu-ţi fac nici un rău, dacă asta îţi domoleşte feciorelnicele temeri.

— Jurămintele tale n-au nici o valoare. I-ai făcut un jurământ lui Aerys.

— Din câte ştiu, n-ai fiert până acum pe nimeni în propria armură. Şi amândoi vrem să ajung, viu şi nevătămat, la Debarcaderul Regelui, nu-i aşa? Jaime se lăsă pe vine lângă Cleos şi începu să-i desfacă centura sabiei.

— Dă-te la o parte. Acum. Încetează!

Jaime era obosit. Obosit de neîncrederea ei, obosit de insultele ei, obosit de dinţii ei strâmbi şi de faţa ei lătăreaţă, plină de coşuri, şi de părul ei moale şi subţire. Ignorându-i protestele, apucă mânerul sabiei vărului său cu ambele mâini, apăsă cadavrul cu piciorul şi trase. Când sabia ieşi din teacă, Jaime se răsucea deja, rotind şi ridicând sabia într-o arcuire iute, nimicitoare. Oţelul întâlni oţelul cu un zăngănit puternic,

cutremurător. Brienne reuşise cumva să-şi scoată sabia la timp. Jaime râse:

— Foarte bine, fătucă.

— Dă-mi sabia, Regicidule.

— O, am să ţi-o dau. Sări în picioare şi se năpusti asupra ei, cu sabia lungă vibrând în mâinile sale. Brienne făcu un salt înapoi, parând, dar Jaime o urmă, forţând atacul. Nici nu apuca ea să pareze o lovitură, că venea următoarea. Săbiile se atinseră, se despărţiră şi se atinseră din nou. Sângele lui Jaime clocotea de bucurie. Pentru asta era făcut; se simţea mai viu ca oricând atunci când lupta, cu moartea în cumpănă la fiecare lovitură. *Iar cu mâinile legate în lanţuri, una de cealaltă, fătuca ar putea chiar să-mi dea de furcă un timp.* Lanţurile îl obligau să ţină sabia cu ambele mâini, cu toate că, desigur, forţa şi impactul erau mai mici decât dacă ar fi folosit o adevărată spadă pentru două mâini, dar ce conta? Sabia vărului său era destul de lungă ca să-i pecetluiască soarta acestei Brienne de Tarth.

Sus, jos, înainte, Jaime dezlănţui un potop de oţel asupra ei. La stânga, la dreapta, oblic, cu atât avânt încât zburau scântei ori de câte ori săbiile se întâlneau, lovind de jos în sus, dintr-o parte, de peste umăr, atacând mereu, apropiindu-se de ea, pas şi fandare, lovitură şi pas, pas şi lovitură, spintecând, atacând, mai repede, mai repede, mai repede…

… până când, fără suflare, făcu un pas înapoi şi lăsă vârful sabiei să coboare spre pământ, dându-i fetei un moment de răgaz.

— Nu-i rău deloc pentru o fătucă, recunoscu el. Brienne răsuflă adânc, pe îndelete, fără să-l scape din ochi.

— Nu ţi-aş face nici un rău, Regicidule.

— De parcă ai putea. Răsuci sabia deasupra capului şi se năpusti din nou asupra ei, cu lanţurile zornăind.

Jaime n-ar fi putut spune cât a durat atacul. Poate minute sau poate ore; timpul dormea când se deşteptau săbiile. O îndepărtă de lângă cadavrul vărului său, împingând-o de-a curmezişul drumului, în pădure. O dată Brienne se împiedică de o rădăcină pe care n-o observase şi, pentru o clipă, Jaime crezu că era învinsă, dar în loc să cadă, se lăsă pe un genunchi şi nu pierdu cadenţa. Sabia săltă, parând o lovitură care ar fi spintecat-o de la umăr până la pântece şi apoi se năpusti asupra lui, lovind iar şi iar, ridicându-se în picioare, lovitură cu lovitură.

Dansul continuă. Jaime o ţintui lângă un stejar, înjură când ea

reuşi să-i scape, o urmări prin albia unui pârâu pe jumătate acoperit de frunze căzute. Oţelul răsuna, oţelul cânta, oţelul ţipa şi scânteia şi scrâşnea, şi femeia începu să grohăie ca o purcea la fiecare ciocnire a săbiilor, deşi cum, necum, Jaime nu reuşea s-o atingă. Parcă ar fi avut în jurul ei o colivie de fier care oprea fiecare lovitură.

— Nu-i rău deloc, spuse el când se opri pentru o clipă să-şi tragă sufletul, dându-i târcoale.

— Pentru o fătucă?

— Pentru un scutier, să zicem. Unul necopt. Jaime izbucni într-un râs hârâit, cu răsuflarea tăiată. Haide, haide, iubita mea, muzica încă mai cântă. Îmi acorzi acest dans, domniţă?

Mârâind, Brienne tăbărî asupra lui, rotindu-şi sabia şi, dintr-odată, Jaime era cel care se lupta din răsputeri să ţină oţelul departe de piele. Una dintre lovituri îi zgârie fruntea şi sângele i se prelinse în ochiul drept. *Lua-o-ar Ceilalţi, cu tot cu Riverrun.* Rugina şi putregaiul se aleseseră de dibăcia lui în afurisita de temniţă, iar lanţurile nu-i erau nici ele de mare folos. Ochiul drept i se închisese, umerii îi amorţeau din cauza izbiturilor, iar încheieturile îl dureau de povara lanţurilor, a cătuşelor şi a sabiei. Sabia devenea tot mai grea cu fiecare lovitură, iar Jaime ştia că n-o mai răsuceşte la fel de iute şi n-o mai ridică la fel de mult ca înainte.

E mai puternică decât mine.

Revelaţia îl înfiora. Robert fusese, fără doar şi poate, mai puternic decât el. La fel şi Taurul Alb, Gerald Hightower în perioada lui de glorie, şi *Ser* Arthur Dayne. Dintre cei vii, Marelejon Umber era mai puternic, Mistreţul din Crakehall foarte probabil, ambii Clegane cu siguranţă. Puterea Muntelui nu se asemăna cu nimic omenesc. Nu avea importanţă. Cu iuţeală şi dibăcie, Jaime i-ar putea înfrânge pe toţi. Dar aceasta era o femeie. O mare vită de femeie, negreşit, dar… firesc ar fi ca ea să cedeze.

În schimb, Brienne îl forţă să intre din nou în pârâu, strigând:

— Predă-te! Aruncă sabia!

O piatră alunecoasă se răsuci sub piciorul lui Jaime. Simţind că se prăbuşeşte, transformă pasul greşit într-o fandare prin apă. Vârful sabiei trecu pe lângă sabia ei şi îi străpunse şoldul. O floare roşie se deschise şi Jaime avu răgazul să savureze priveliştea sângelui ei înainte să-şi izbească genunchiul de o piatră. Simţi o durere orbitoare. Brienne se năpusti asupra lui şi îi

lovi sabia cu piciorul.

— PREDĂ-TE!

Jaime îi izbi picioarele cu umărul trăgând-o peste el. Se rostogoliră, lovindu-se cu mâinile şi picioarele, până când, în cele din urmă, Brienne şedea călare pe el. Jaime reuşi să-şi smulgă pumnalul din teacă, dar înainte să i-l poată înfige în burtă, Brienne îl prinse de încheietură şi îi ţintui mâinile de o piatră, cu atâta putere încât Jaime avu impresia că-i dislocase un braţ. Cealaltă mână a ei îi acoperea faţa.

— Predă-te. Brienne îi împinse capul în jos, îl apăsă, îl trase în sus. *Predă-te!* Jaime îi scuipă apă în faţă. Un brânci, un pleoscăit şi era din nou sub apă, dând zadarnic din picioare, căutând aer. Iarăşi deasupra. *Predă-te sau am să te înec.*

— Şi o să-ţi încalci jurământul? mârâi el. Ca mine?

Brienne îi dădu drumul şi se îndepărtă împroşcând apa. Şi pădurile răsunară de râsete răguşite. Brienne se clătina pe picioare. Era numai sânge şi noroi de la brâu în jos, cu veşmintele sfâşiate, cu faţa roşie. *Arată de parcă am fi fost prinşi în toiul unei partide de amor, nu luptându-ne.* Jaime se târî peste pietre către apa mică, ştergându-şi sângele din ochi cu mâinile legate în lanţuri. Ambele maluri ale pârâului erau străjuite de oameni înarmaţi. *Nu-i de mirare, făceam destulă hărmălaie ca să trezim şi un dragon.*

— Bine v-am găsit, prieteni, le strigă amabil. Să-mi fie cu iertare dacă v-am deranjat. M-aţi prins bătându-mi nevasta.

Bărbatul care vorbise era îndesat şi vânjos, iar apărătoarea nazală a coifului nu-i ascundea complet absenţa nasului.

Aceştia nu erau tâlharii care-l omorâseră pe *Ser* Cleos, îşi dădu seama Jaime dintr-odată. Erau înconjuraţi de scursorile pământului: oacheşi dornisheni şi bălai lyseni, Dothraki cu clopoţei în cosiţe, ibbanezi păroşi, oameni din Ţara Verii, negri ca tăciunele, înveşmântaţi în mantii cu pene. Îi cunoştea. *Bravii Camarazi.*

Brienne îşi regăsi glasul:

— Am o sută de gologani…

Un bărbat cadaveric, cu o mantie de piele zdrenţăroasă, vorbi:

— Îi luăm pentru început, doamna mea.

— Pe urmă te căutăm între picioare, adăugă cel fără nas. Nu poate să fie atât de urât acolo pe cât arăţi în rest.

— Întoarce-o şi ia-o pe la spate, Rorge, îl îmboldi un lăncier Dothraki, cu o eşarfă roşie de mătase legată în jurul coifului. Aşa

n-o să fii nevoit să te uiţi la ea.

— Şi să-i răpesc plăcerea de a mă privi? zise bărbatul fără nas, iar ceilalţi izbucniră în râs.

Aşa urâtă şi încăpăţânată cum era, fătuca merita mai mult decât să fie batjocorită de asemenea scursori.

— Cine e şeful aici? ceru Jaime să ştie, cu glas puternic.

— Eu am onoarea asta, *Ser* Jaime. Ochii lui cadaverici erau tiviţi cu roşu, avea părul rar şi murdar. Vene vineţii se desluşeau prin pielea străvezie a mâinilor şi a feţei. Sunt Urswyck. Zis Urswyck cel Credincios.

— Ştii cine sunt eu?

Mercenarul îşi înclină capul.

— O barbă şi un cap ras nu sunt de ajuns ca să înşele Bravii Camarazi.

Măştile însângerate, vrei să spui. Jaime nu-i preţuia mai mult decât îl preţuise pe Gregor Clegane sau pe Amory Lorch. *Câini* îi numea tatăl său şi ca pe nişte câini îi folosea, să-i hăituiască prada şi să vâre spaima în inimile victimelor sale.

— Dacă mă cunoşti, Urswyck, atunci ştii că îţi vei primi răsplata. Un Lannister îşi plăteşte întotdeauna datoriile. Cât despre fătucă, e de obârşie nobilă şi merită un preţ bun.

Celălalt îşi înălţă capul.

— Chiar aşa? Ce noroc!

În zâmbetul lui Urswyck era o anumită viclenie care lui Jaime nu-i plăcea deloc.

— M-ai auzit bine. Unde e ţapul?

— La câteva ore distanţă. Va fi încântat să te vadă, nu mă îndoiesc, dar eu, unul, nu i-aş zice *ţap* în faţă. *Lordul* Vargo se zbârleşte când vine vorba de demnitatea lui.

De când o fi având demnitate sălbaticul ăla bălos?

— O să am grijă să nu uit asta, când îl întâlnesc. Lord de ce, mă rog?

— De Harrenhal. Aşa i s-a promis.

Harrenhal? Oare tatăl meu şi-a pierdut minţile? Jaime ridică mâinile.

— Vreau să scap de lanţurile astea.

Râsul lui Urswyck era uscat ca iasca.

Ceva nu e în regulă aici. Jaime nu-şi trăda în nici un fel deruta, ci doar zâmbi:

— Am spus ceva amuzant?

Ciuntul rânji.

— Eşti cel mai nostim lucru pe care l-am văzut de când Muşcătorul a sfârtecat ţâţele acelei preotese.

— Tu şi tatăl tău aţi pierdut prea multe bătălii, îi explică dornisheanul. A trebuit să ne schimbăm pieile de leu cu piei de lup.

Urswyck îşi desfăcu braţele.

— Ceea ce vrea Timeon să spună e că Bravii Camarazi nu mai sunt în slujba Casei Lannister. Acum îl slujim pe Lordul Balon. Şi pe Regele Nordului.

Jaime îi aruncă un zâmbet rece, dispreţuitor.

— Şi oamenii mai spun că eu am onoarea de rahat!

Remarca îl nemulţumi pe Urswyck. La semnul lui, două dintre Măşti îl înhăţară pe Jaime de braţe, iar Rorge îi dădu un pumn înmănuşat în zale în stomac. Când se chirci, gemând, o auzi pe fetişcană protestând:

— Încetaţi. Nu-i veţi face nici un rău! Lady Catelyn e cea care ne-a trimis… un schimb de ostatici… e sub protecţia mea…

Rorge îl lovi din nou, scoţându-i aerul din plămâni. Brienne se aruncă după sabie în apele pârâului, dar Măştile tăbărâră asupra ei înainte să poată pune mâna pe ea. Vânjoasă cum era, fu nevoie de patru bărbaţi ca s-o supună.

La sfârşit, faţa ei era la fel de umflată şi de plină de sânge cum trebuie să fi fost cea a lui Jaime, şi îi scoseseră doi dinţi. Asta n-o înfrumuseţa cu nimic. Clătinându-se şi sângerând, cei doi prizonieri fură târâţi prin pădure, înapoi la cai. Brienne şchiopăta din cauza rănii de la şold pe care i-o făcuse Jaime în pârâu. Îi era milă de ea. În noaptea aceasta îşi va pierde fecioria, nu avea nici o îndoială. Ticălosul ăla fără nas o va silui, fără doar şi poate, şi probabil că şi unii dintre ceilalţi îşi vor lua porţia.

Dornisheanul îi legă spate în spate pe calul lui Brienne, în timp ce alţii îl dezbrăcau pe *Ser* Cleos până la piele, ca să-şi împartă lucrurile sale. Rorge se alese cu cămaşa pătată de sânge, cu mândru-i blazon ce purta însemnele Lannisterilor şi Freyilor. Săgeţile făcuseră găuri prin lei şi prin turnuri deopotrivă.

— Sper că eşti mulţumită, fătucă, îi şopti Jaime lui Brienne. Tuşi şi scuipă o grămadă de sânge. Dacă m-ai fi înarmat, n-am fi fost niciodată capturaţi. Brienne nu răspunse. *E o căţea căpoasă ca un catâr,* gândi el. *Dar, da, e curajoasă.* Ce era al ei era al ei. La noapte, când vom poposi, vei fi batjocorită, şi nu doar o dată, o preveni el. Ai fi înţeleaptă să nu te împotriveşti. Dacă te zbaţi, vei pierde mai mult decât câţiva dinţi.

Simţi spatele lui Brienne înţepenindu-se, lipit de al lui.

— Tu asta ai face, dacă ai fi femeie?

Dacă aş fi femeie, aş fi Cersei.

— Dacă aş fi femeie, i-aş face să mă omoare. Dar nu sunt. Jaime dădu pinteni calului, la trap. *Urswyck!* Am o vorbă cu tine!

Mercenarul cadaveric în mantie de piele zdrenţuită struni calul o clipă şi se aşeză în dreptul lui.

— Ce-mi propui, *ser*? Şi vezi cum vorbeşti, dacă nu vrei s-o capeţi din nou.

— Aur, zise Jaime. Îţi place aurul, nu-i aşa?

Urswyck îl cercetă cu ochii-i înroşiţi.

— E de folos, mărturisesc.

Jaime îi zâmbi cu înţeles.

— Tot aurul din Casterly Rock. De ce să se bucure ţapul de el? De ce să nu ne duci la Debarcaderul Regelui şi să primeşti tu răscumpărarea pentru mine? Şi pentru ea, dacă pofteşti. Tarthul e numit Insula de Safir, mi-a spus cândva o fecioară. Brienne se foi la auzul acestor vorbe, dar nu spuse nimic.

— Mă iei drept trădător?

— Negreşit. Drept ce altceva?

Preţ de o fracţiune de secundă, Urswyck cumpăni asupra ofertei.

— Debarcaderul Regelui e departe şi acolo e tatăl tău. Lordul Tywin s-ar putea să fie supărat pe noi fiindcă i-am vândut Harrenhalul Lordului Balon.

E mai isteţ decât pare. Jaime abia aşteptase să-l spânzure pe ticălos, cu buzunarele burduşite de aur.

— Mă ocup eu de tatăl meu. O să obţin pentru tine o amnistie regală pentru orice crimă pe care ai săvârşit-o. Te voi face cavaler.

— *Ser* Urswyck, spuse bărbatul, savurând sonoritatea cuvintelor. Cât de mândră ar fi draga mea soţie să audă asta. Dacă n-aş fi omorât-o. Oftă. Şi cum rămâne cu bravul Lord Vargo?

— Să-ţi cânt o strofă din *Ploile din Castamere?* Ţapul nu va mai fi chiar aşa de viteaz când tatăl meu va pune mâna pe el.

— Şi cum o să facă el asta? Braţele tatălui tău sunt atât de lungi încât pot să se întindă peste zidurile Harrenhalului şi să ne înhaţe?

— Dacă e nevoie. Bazaconia monstruoasă a Regelui Harren se mai prăbuşise şi avea să se prăbuşească din nou. Eşti chiar aşa

de nătărău încât crezi că ţapul se poate pune cu leul?

Urswyck se aplecă şi îl plesni nonşalant peste faţă. Insolenţa absolut dezinvoltă a gestului era mai supărătoare decât lovitura în sine. *Nu se teme de mine,* îşi dădu seama Jaime, cu un fior.

— Te-am ascultat destul, Regicidule. Ar trebui să fiu, într-adevăr, un mare nătărău să cred promisiunile unui sperjur ca tine. Dădu pinteni calului şi se îndepărtă iute, în galop.

Aerys, gândi Jaime cu ranchiună. *Mereu vine vorba de Aerys.* Se lăsă legănat de mişcarea calului, dorindu-şi o sabie. *Două săbii ar fi chiar mai bine. Una pentru fătucă şi una pentru mine. Am muri, dar am lua jumătate dintre ei cu noi.*

— De ce le-ai spus că Tarthul este Insula de Safir? îi şopti Brienne când Urswyck nu-i mai putea auzi. Ar putea să creadă că tatăl meu are o mulţime de nestemate…

— Mai bine te-ai ruga să creadă.

— Chiar fiecare cuvânt pe care îl spui e o minciună, Regicidule? Tarthul e numit Insula de Safir pentru albastrul apelor sale.

— Strigă puţin mai tare, fătucă. Nu cred că Urswyck te-a auzit. Cu cât află mai repede cât de puţin valorezi, cu atât mai degrabă încep siluirile. Fiecare bărbat de aici te va călări, dar ce-ţi pasă ţie? N-ai decât să închizi ochii, să-ţi desfaci picioarele şi să-ţi închipui că sunt cu toţii Lordul Renly.

Din fericire, asta o reduse la tăcere o vreme.

Ziua era pe sfârşite când îl găsiră pe Vargo Hoat jefuind un mic sept, împreună cu altă duzină de Bravi Camarazi. Ferestrele plumbuite fuseseră sparte, iar zeii sculptaţi în lemn, târâţi afară, în lumina soarelui. Cel mai gras Dothraki pe care-l văzuse Jaime vreodată stătea pe pieptul Mamei când s-au apropiat, scoţându-i ochii de calcedonie cu vârful cuţitului. În apropiere, un septon slab şi pleşuv era atârnat cu capul în jos de creanga unui castan stufos. Trei dintre Bravii Camarazi îi foloseau trupul pe post de ţintă. Unul dintre ei trebuie că era priceput, căci mortul avea săgeţi înfipte în amândoi ochii.

Când mercenarii îl zăriră pe Urswyck cu prizonierii, un strigăt se înălţă într-o mulţime de graiuri. Ţapul şedea lângă foc, mâncând de pe frigare o pasăre friptă pe jumătate, cu unsoarea şi sângele prelingându-i-se de pe degete în barba-i lungă şi ţepoasă. Îşi şterse mâinile de tunică şi se ridică.

— Regicidule, bolborosi el, sunteţi prizonierii mei.

— Lordul meu, eu sunt Brienne de Tarth, strigă fetişcana. Lady

Catelyn Stark mi-a poruncit să-l predau pe *Ser* Jaime fratelui său, la Debarcaderul Regelui.

Ţapul îi aruncă o privire plictisită.

— Faceţi-i să tacă.

— Ascultă-mă, îl imploră Brienne, în timp ce Rorge tăia funiile care o legau de Jaime, în numele Regelui Nordului, regele pe care îl slujeşti, te rog, ascultă-mă…

Rorge o trase jos de pe cal şi începu s-o lovească cu picioarele.

— Vezi să nu-i rupi vreun os, îi strigă Urswyck. Căţeaua cu chip de cal valorează cât greutatea ei, în safire.

Dornisheanul Timneon şi ibbanezul puturos îl traseră pe Jaime jos din şa şi îl îmbrânciră către foc. Nu i-ar fi fost greu să pună mâna pe una dintre săbiile lor, în timp ce-l brutalizau, dar erau prea mulţi şi el era încă în lanţuri. Ar putea să spintece unul sau doi, dar în cele din urmă ar plăti cu viaţa. Jaime nu era pregătit să moară încă şi cu siguranţă nu pentru Brienne Tarth.

— E o zi minunată, zise Vargo Hoat. În jurul gâtului avea un lanţ din monede legate între ele, monede de toate formele şi mărimile, unele turnate, altele bătute, purtând chipul unor regi, vrăjitori, zei şi demoni şi tot soiul de animale bizare.

Monede din fiecare ţinut cu care s-a luptat, îşi aminti Jaime. Lăcomia era cheia către acest om. *Dacă a fost întors o dată, poate fi întors din nou.*

— Lord Vargo, ai fost nesăbuit să pleci din slujba tatălui meu, dar putem repara greşeala. Va plăti bine pentru mine, ştii asta.

— O, da, răspunse Vargo Hoat. Jumătate din aurul de la Casterly Rock va fi al meu. Dar mai întâi trebuie să-i transmit un mesaj. Spuse ceva pe limba lui căprească, bălmăjită.

Urswyck îl îmbrânci în spate şi un măscărici în straie verzi şi roz îl doborî de pe picioare. Când se prăbuşi la pământ, unul dintre arcaşi înhăţă lanţul dintre încheieturile lui Jaime şi îi trase mâinile în faţă. Un Dothraki gras puse cuţitul deoparte şi scoase din teacă un *arakh* imens, curbat, năprasnica sabie-coasă pe care o îndrăgeau lorzii călăreţi.

Vor să mă sperie. Măscăriciul ţopăia în spatele lui Jaime, chicotind, în timp ce grăsanul se apropie ţanţoş de el. *Ţapul vrea să-mi ud nădragii şi să cerşesc îndurare, dar nu va avea niciodată plăcerea asta.* Era un Lannister de Casterly Rock, Lord Comandant al Gărzii Regale, nici un mercenar nu-l putea face să ţipe.

Lumina soarelui arunca sclipiri argintii pe muchia *arakhului,* când acesta coborî, tremurând, aproape prea iute ca să poată fi văzut. Şi Jaime ţipă.

ARYA

Cetăţuia pătrată era pe jumătate în paragină. La fel şi măreţul cavaler cu părul alb care locuia acolo. Era atât de bătrân încât nu le înţelegea întrebările. Indiferent ce i se spunea, nu făcea decât să zâmbească şi să murmure:

— Am apărat podul împotriva lui *Ser* Maynard. Era roşu la păr şi negru la mânie, dar nu m-a putut clinti. Cu şase răni m-am ales înainte să-l omor. Şase.

Maesterul care-l îngrijea era, din fericire, tânăr. După ce bătrânul adormi în scaunul său, îi luă deoparte şi le spuse:

— Mă tem că umblaţi după o nălucă. Am primit un mesaj, mai demult, e cel puţin o jumătate de an de atunci. Lannisterii l-au prins pe Lordul Beric lângă Ochiul Zeilor. L-au spânzurat.

— Da, aşa a fost, dar Thoros i-a tăiat funia înainte de a muri. Nasul spart al lui Lem nu mai era atât de roşu şi de umflat, dar era cârn, dând chipului său o înfăţişare strâmbă. Nobilul lord e greu de ucis, fără doar şi poate.

— Şi un om greu de găsit, s-ar părea, adăugă maesterul. Aţi întrebat-o pe Doamna Frunzelor?

— O vom întreba, zise Barbă-Verde.

În dimineaţa următoare, pe când traversau podeţul de piatră din spatele fortăreţei, Gendry se întrebă dacă acesta era podul pentru care se luptase bătrânul. Nimeni nu ştia.

— Probabil că este, zise Jack Norocosul. Nu văd vreun alt pod.

— Ai ştii sigur, dacă ar exista un cântec, interveni Tom Şaptecoarde. Un singur cântec bun şi am şti cine era *Ser* Maynard şi de ce ţinea morţiş să treacă podul ăsta. Bietului bătrân Lychester ar fi putut să i se ducă vestea, asemeni Cavalerului Dragon, dacă ar fi avut destulă minte să ţină pe lângă el un cântăreţ.

— Fiii Lordului Lychester au murit în rebeliunea lui Robert, mormăi Lem. Unii de o parte, alţii de cealaltă. De atunci nu e zdravăn la cap. Nici un afurisit de cântec nu poate fi de folos când vine vorba de una ca asta.

— La ce s-a referit maesterul când a zis s-o întrebăm pe Doamna Frunzelor?

Arcaşul zâmbi.

— Aşteaptă şi o să vezi.

Trei zile mai târziu, pe când străbăteau o pădure îngălbenită, Jack Norocosul scoase cornul şi suflă. Era un alt fel de semnal decât până atunci. Nici nu se stinseră bine sunetele, că din copaci coborâră scări de frânghii.

— Priponim caii şi urcăm, zise Tom, cu glas cântat.

Urcară într-un sat ascuns între crengile de sus, un labirint de cărări din funii şi colibe acoperite de muşchi, pitite în spatele frunzişului de aur şi purpură, şi fură conduşi la Doamna Frunzelor, o femeie slabă ca o aşchie, cu părul alb şi veşminte ţesute din fire aspre.

— Nu mai putem rămâne aici multă vreme acum, că toamna e peste noi, le spuse ea. Cu nouă zile în urmă, o mulţime de lupi au trecut pe drumul Hayfordului, la vânătoare. Dacă, din întâmplare, ar fi ridicat privirea, ne-ar fi putut zări.

— Nu l-ai văzut pe Lordul Beric? întrebă Tom Şaptecoarde.

— E mort. Femeia părea tulburată. L-a prins Muntele şi i-a vârât un pumnal prin ochi. Un frate cerşetor ne-a povestit. A auzit asta din gura unuia care a văzut întâmplarea cu ochii lui.

— Asta e o poveste veche şi răsuflată, spuse Lem. Şi neadevărată. Lordul fulgerului nu e atât de uşor de ucis. I-o fi scos ochiul *Ser* Gregor, dar nimeni nu moare din asta. Jack Norocosul ar putea să-ţi explice.

— Ei, bine, eu n-am murit, zise Jack cel chior. Tatăl meu a sfârşit spânzurat de judele Lordului Piper, fratele meu Wat a fost trimis la Zid, iar Lannisterii mi-au omorât ceilalţi fraţi. Un ochi, asta e o nimica toată.

— Juri că nu e mort? Femeia strânse braţul lui Lem. Fii binecuvântat, e cea mai bună veste pe care am primit-o de o jumătate de an încoace. Fie ca Războinicul să-l apere. Şi preoteasa roşie.

În noaptea următoare îşi aflară adăpost sub ruinele înnegrite ale unui sept, într-un sat pârjolit pe nume Sallydance. Doar cioburi mai rămăseseră din ferestrele de sticlă plumbuită, iar septonul bătrân care îi întâmpină le spuse că jefuitorii au şters-o până şi cu preţioasele veşminte ale Mamei, cu felinarul aurit al Babei şi coroana de argint de pe capul Tatălui.

— Au tăiat şi sânii Fecioarei, deşi erau din lemn, le spuse el. Şi ochii, ochii erau din jais şi azurit şi sidef. I-au scos cu cuţitele. Fie ca Mama să aibă milă de ei toţi.

— A cui a fost isprava? întrebă Lem Mantie-de-Lămâie. A Măştilor?

— Nu, răspunse bătrânul. Erau nordici. Sălbatici care venerează copacii. Îl voiau pe Regicid, aşa ziceau.

Arya îl auzi şi îşi muşcă buza. Simţea privirea lui Gendry aţintită asupra ei. Era furioasă şi ruşinată.

Doisprezece oameni locuiau în beciul de sub sept, printre pânze de păianjen, rădăcini şi butoaie de vin sparte, dar nici ei nu ştiau nimic despre Beric Dondarion. Nici măcar căpetenia lor, care purta o armură înnegrită de funingine şi un fulger grosolan pe mantie. Când Barbă-Verde o văzu pe Arya holbându-se la el, râse:

— Lordul fulgerului este pretutindeni şi nicăieri, mică veveriţă.

— Nu sunt veveriţă, răspunse ea. În curând voi fi aproape femeie. Împlinesc unsprezece ani.

— Atunci bagă de seamă ca nu cumva să mă însor cu tine! Încercă s-o gâdile sub bărbie, dar Arya îl plesni peste afurisita de mână.

Lem şi Gendry jucară pietre cu gazdele lor în noaptea aceea, în timp ce Tom Şaptecoarde cânta un cântec stupid despre Ben Pântecosul şi gâsca Înaltului Septon. Anguy o lăsă pe Arya să-i încerce arcul, dar oricât de tare îşi muşca buza, nu reuşea să-l întindă.

— Ai nevoie de un arc mai uşor, domniţă, spuse arcaşul cel pistruiat. Dacă se găseşte lemn uscat la Riverrun, s-ar putea să-ţi fac unul.

Tom îi auzi şi se opri din cântat.

— Eşti un nătărău, Arcaşule. Dacă mergem la Riverrun, o vom face doar ca să ne luăm recompensa pentru ea, n-o să ai timp să stai şi să faci arcuri. Să te bucuri dacă ieşi de acolo cu pielea pe tine. Lordul Hoster spânzura tâlhari încă de pe vremea când nici nu-ţi mijise mustaţa. Şi fiul ăla al lui… nu te poţi încrede într-un om care urăşte muzica, asta-i vorba mea.

— Nu urăşte muzica, zise Lem, ci pe tine, nătărăule.

— Ei, bine, n-are nici un motiv. Fătuca a vrut să facă bărbat din el, e vina mea că a el băut prea mult ca să facă ce trebuie?

Lem fornăi pe nasu-i spart.

— Tu ai făcut cântecul despre povestea asta, sau vreun alt idiot îndrăgostit de propria-i voce?

— Eu nu l-am cântat decât la început, se plânse Tom. Şi cine a zis că era despre el? Era un cântec despre un peşte.

— Un peşte bleg, zise Anguy, râzând.

Aryei nu-i păsa despre ce erau cântecele nesărate ale lui Tom.

Îşi îndreptă atenţia către Harwin:

— Ce-a vrut să spună cu răscumpărarea?

— Avem nevoie de nişte cai, domniţă. Şi de armuri. Săbii, scuturi, suliţe. Toate câte pot fi cumpărate cu bani. Da, şi de seminţe. Vine iarna, ai uitat? O atinse sub bărbie. Nu vei fi primul prizonier de soi pe care l-am răscumpărat. Nici ultimul, nădăjduiesc.

Arya ştia că era adevărat. Cavalerii erau mereu capturaţi şi răscumpăraţi şi uneori aşa se întâmpla şi cu femeile. *Dar dacă Robert nu le plăteşte preţul?* Ea nu era un cavaler vestit, iar regii aveau datoria să-şi pună regatele mai presus de surorile lor. Şi nobila ei mamă, ea ce va spune? Oare o va mai voi înapoi, după câte a făcut? Arya îşi muşca buza şi se frământa.

În ziua următoare, se îndreptară către un loc numit Inima Avântată, un deal atât de semeţ, încât, de sus, Arya avea impresia că poate vedea jumătate din lume. Coama dealului era mărginită de un inel de buşteni imenşi, tot ce mai rămăsese din cercul de copaci, odinioară măreţi, ai inimii. Arya şi Gendry dădură ocol dealului, numărându-i. Erau treizeci şi unu, câţiva atât de mari încât le-ar fi putut sluji drept culcuş.

Inima Avântată fusese un loc sacru pentru copiii pădurii, îi spuse Tom Şaptecoarde, şi o parte din vraja lor mai zăbovea încă acolo.

— Nici un rău nu li se poate întâmpla celor care dorm aici, spuse cântăreţul. Arya se gândi că trebuia să fie adevărat: dealul era atât de înalt, iar ţinutul din împrejurimi atât de neted, încât nici un duşman nu se putea apropia nevăzut.

Tom îi spuse că oamenii de prin preajmă ocoleau acest loc. Se zicea că e bântuit de fantomele copiilor pădurii care muriseră aici când regele andalilor, pe nume Erreg Fratricidul, le-a retezat crângul. Arya ştia despre copiii pădurii şi despre andali, dar fantomele nu o înspăimântau. Când era mică, se ascundea în criptele din Winterfell, să se joace de-a castelul sau de-a monştrii şi fecioarele printre regii de piatră încremeniţi pe tronurile lor.

Totuşi, în noaptea aceea i se zburli părul pe ceafă. Dormea, dar furtuna o trezi. Vântul trase pătura de pe ea şi o trimise, învârtindu-se, în tufişuri. Când se duse după ea, auzi voci.

Lângă tăciunii aprinşi ai focului de tabără, îi zări pe Tom, Lem şi Barbă-Verde vorbind cu o femeie micuţă, cu un cap mai mică decât Arya şi mai în vârstă decât Bătrâna Nan, gârbovită şi ridată din cale-afară, sprijinindu-se de un toiag negru, cioturos. Păru-i

alb era atât de lung încât ajungea aproape până la pământ. Când se stârni o rafală de vânt, părul îi zbură în jurul capului, ca un nor diafan. Carnea îi era şi mai albă, de culoarea laptelui, iar Aryei i se păru că avea ochii roşii, deşi din tufişuri era greu de spus.

— Vechii zei se zbuciumă şi nu mă lasă să dorm, o auzi Arya spunând. Am visat o umbră cu o inimă arzând măcelărind un cerb de aur, da. Am visat un bărbat fără chip, aşteptând pe un pod care se clătina şi se legăna. Pe umărul său era cocoţată o cioară înecată, cu alge atârnându-i de pe aripi. Am visat un râu clocotitor şi o femeie care era peşte. Plutea moartă, cu lacrimi roşii pe obraji, dar când, într-un târziu, ochii i s-au deschis, oh, m-am trezit de spaimă. Toate acestea le-am visat şi încă altele. Aveţi daruri să mă răsplătiţi pentru visele mele?

— Vise, bombăni Lem Mantie-de-Lămâie, la ce sunt bune visele? Femei-peşti şi ciori înecate. Am avut şi eu un vis noaptea trecută. Sărutam o cârciumăreasă pe care am cunoscut-o cândva. Ai de gând să mă plăteşti pentru asta, bătrâno?

— Cârciumăreasă e moartă, şuieră femeia. Doar viermii o mai pot săruta acum. Apoi îi vorbi lui Tom Şaptecoarde: îmi primesc cântecul sau vă fac să plecaţi.

Astfel, cântăreţul îi cântă, trist şi abia şoptit, încât Arya nu reuşi să audă decât frânturi de cuvinte, deşi melodia îi era oarecum cunoscută. *Sansa ar şti cântecul, sunt sigură.* Sora ei cunoştea toate cântecele, ştia să-şi plimbe degetele pe coarde şi să cânte cu glas nespus de dulce. *Tot ce am putut eu să fac vreodată a fost să ţip cuvintele.*

În dimineaţa următoare, femeia mică şi albă nu era de văzut nicăieri. Pe când îşi înşeuau caii, Arya îl întrebă pe Tom Şaptecoarde dacă copiii pădurii locuiau încă pe Inima Avântată. Cântăreţul chicoti:

— Ai văzut-o, nu-i aşa?

— Era o fantomă?

— Se plâng fantomele că le scârţâie încheieturile? Nu, era doar o bătrână pitică. Totuşi, una ciudată şi cu ochi răi. Dar ştie lucruri care nu o privesc şi uneori îţi spune dacă îi place înfăţişarea ta.

— I-a plăcut înfăţişarea ta? întrebă Arya şovăitoare.

Cântăreţul râse.

— Glasul meu, cel puţin. Mă pune întotdeauna să cânt acelaşi afurisit de cântec. Nu e un cântec nereuşit, bagă de seamă, dar ştiu altele bune. Îşi scutură capul. Ceea ce contează este că

acum am luat urma. În curând îi vom vedea pe Thoros şi pe lordul fulgerului, pun rămăşag.

— Dacă sunteţi oamenii lor, de ce se ascund de voi? Tom Şaptecoarde îşi dădu ochii peste cap, dar Harwin îi răspunse:

— N-aş zice că se ascund, domniţă, dar e adevărat, Lordul Beric umblă mult de colo-colo şi arareori îşi dezvăluie planurile. În felul acesta, nimeni nu-l poate trăda. Trebuie să fie deja sute ca noi, care i-au jurat credinţă, poate mii, dar n-ar fi bine ca toţi să ne ţinem alai după el. Am pustii tot ţinutul sau am fi măcelăriţi de o oaste mai mare, într-o bătălie. Aşa, răzleţiţi în cete mici, putem să lovim în zeci de locuri deodată şi să plecăm, neştiuţi, în altă parte. Iar când unul dintre noi e prins şi luat la întrebări, ei, bine, nu le putem spune unde se ascunde Lordul Beric, orice ne-ar face. Şovăi. Ştii ce înseamnă să fii luat la întrebări?

Arya clătină din cap.

— Gâdilat, i se spune. Polliver şi Raff şi toate astea.

Le povesti despre satul de lângă Ochiul Zeilor, unde ea şi cu Gendry fuseseră prinşi, şi despre întrebările pe care le pusese Gâdilătorul: *Există aur ascuns în sat?* începea el de fiecare dată. *Argint, nestemate? Există mâncare? Unde e Lordul Beric? Care dintre săteni l-a ajutat? Unde s-a dus? Câţi oameni avea cu el? Câţi cavaleri? Câţi arcaşi? Câţi erau călare? Cum sunt înarmaţi? Unde ziceai că s-au dus?* Doar gândindu-se la asta, Arya auzea din nou ţipetele şi simţea duhoarea de sânge, fecale şi carne pârjolită.

— Punea mereu aceleaşi întrebări, le spuse ea cu un aer grav, dar schimba gâdilatul în fiecare zi.

— Nici un copil n-ar trebui obligat să îndure aşa ceva, zise Harwin când Arya termină de povestit. Muntele şi-a pierdut jumătate dintre oameni la Moara de Piatră, după câte am auzit. Poate că acest Gâdilător pluteşte pe apa Furcii Roşii chiar în clipa asta, cu peştii ciugulindu-i faţa. De nu, ei, bine, vor avea de dat socoteală pentru încă o crimă. L-am auzit pe Lordul Beric spunând că războiul ăsta a început când Mâna l-a trimis să-i aducă lui Gregor Clegane dreptatea regelui şi că aşa are de gând să se sfârşească. O bătu pe umăr, îmbărbătând-o: Ar fi bine să încaleci, domniţă. Avem înainte o zi lungă de mers până la Castelul Ghindei, dar la sfârşit, vom avea un acoperiş deasupra capului şi o cină fierbinte în burtă.

Merseră ziua întreagă, dar pe când se lăsa înserarea, traversară un pârâu şi ajunseră la Castelul Ghindei, cu zidurile

sale de piatră şi fortăreaţa mare de stejar. Stăpânul castelului era plecat la luptă, în suita propriului său stăpân, Lordul Vance, iar porţile castelului erau închise şi zăvorâte în absenţa lui. Dar soţia sa era o veche prietenă a lui Tom Şaptecoarde, iar Anguy spunea că fuseseră cândva iubiţi. Anguy călărea adeseori lângă Arya, era mai apropiat de vârsta ei ca oricare altul în afară de Gendry, şi îi spunea poveşti nostime despre Hotarele Dornishene. Totuşi, nu reuşise s-o păcălească. *Nu e prietenul meu. Stă pe aproape doar ca să fie cu ochii pe mine şi să se asigure că nu voi mai fugi.* Ei, bine, Arya ştia şi ea să stea ochii în patru, Syrio Forel o învăţase cum.

Lady Smallwood îi întâmpină pe haiduci destul de amabilă, deşi le trase un perdaf pentru că târau o fată prin război. Se înfurie şi mai tare când Lem lăsă să-i scape că Arya era de obârşie nobilă.

— Cine a îmbrăcat-o pe biata fată în zdrenţele alea ale lui Bolton? ceru să i se spună. Blazonul ăla… mulţi ar omorî-o cât ai clipi pentru că poartă omul jupuit pe piept.

Arya se pomeni dintr-odată dusă în goană pe scări în sus, vârâtă cu forţa într-o cadă şi acoperită cu apă fierbinte. Slujnicele Doamnei Smallwood o frecară atât de tare, încât avu senzaţia că o jupoaie cu mâna lor. Pe deasupra, aruncară în apă o licoare cu un miros greu, dulceag, de flori.

Iar după aceea, insistară să se îmbrace cu haine de fată: ciorapi maro de lână, un furou uşor de pânză şi o rochie uşoară, verde, cu ghinde brodate cu fir maro pe tot corsajul şi altele la tiv.

— Mătuşa mea e preoteasă la o mănăstire din Vechiul Oraş, spuse Lady Smallwood, în timp ce femeile îi legau Aryei rochia la spate. Mi-am trimis fiica acolo când a început războiul. Până ce se întoarce, hainele astea nu-i vor mai fi bune, fără îndoială. Îţi place dansul, copilă? Carellen a mea e o dansatoare minunată. Şi cântă foarte frumos. Ţie ce-ţi place să faci?

Arya scurmă printre paie cu vârful piciorului.

— Lucru de mână.

— Foarte odihnitor, nu-i aşa?

— Păi, zise Arya, nu, aşa cum lucrez eu.

— Nu? Mie întotdeauna aşa mi s-a părut. Zeii ne dau fiecăruia mici daruri şi talente şi noi avem a le folosi, aşa spune mereu mătuşa mea. Orice lucru poate fi o rugăciune, dacă-l facem cât putem mai bine. Nu-i aşa că e un gând frumos? Adu-ţi aminte de

asta data viitoare când coşi. Lucrezi în fiecare zi?

— Am făcut-o până când mi-am pierdut acul. Acul meu cel nou nu e la fel de bun.

— În vremuri ca acestea, trebuie să ne dăm silinţa cu toţii. Lady Smallwood îi aranja corsajul rochiei. Acum arăţi ca o adevărată domnişoară.

Nu sunt domnişoară, îi venea Aryei să-i spună. *Sunt lup.*

— Nu ştiu cine eşti, copilă, spuse femeia, şi poate că e mai bine aşa. O persoană importantă, mă tem. Netezi gulerul Aryei. În vremuri ca acestea, e mai bine să fii neînsemnat. Mi-aş dori să te pot ţine aici, cu mine. Totuşi, n-ai fi în siguranţă. Am ziduri, dar prea puţini oameni să le apere. Lady Smallwood suspină.

Cina era servită în sala mare, după ce Arya fusese spălată, pieptănată şi îmbrăcată. Gendry îi aruncă o privire şi râse atât de tare încât vinul îi ieşi pe nas, până când Harwin îl plesni peste ureche. Mâncarea era simplă, dar săţioasă, oaie cu ciuperci, pâine neagră, terci de mazăre şi mere coapte cu caşcaval. Când mâncarea fu luată de pe masă şi servitorii trimişi afară, Barbă-Verde coborî glasul şi întrebă dacă Lady Smallwood are vreo veste despre lordul fulgerului.

— Veste? Lady Smallwood zâmbi. Au fost chiar aici acum nici două săptămâni. Ei şi o duzină întreagă, cu oile. Nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Thoros mi-a dat trei oi drept mulţumire. Una aţi mâncat-o în seara asta.

— Thoros păstorind oi? Anguy râse zgomotos.

— Te asigur c-a fost o privelişte ciudată, dar Thoros susţinea că ştie, ca preot, cum să păstorească o turmă.

— Da, şi cum să o tundă, chicoti atunci Lem Mantie-de-Lămâie.

— Cineva ar putea face un cântec deosebit de frumos despre asta. Tom Şaptecoarde ciupi o coardă a harpei sale de lemn.

Lady Smallwood îi aruncă o privire necruţătoare:

— Poate cineva care găseşte altă rimă decât *du-ce-ne-om* cu *Dondarion.* Sau care nu cântă O, *mândra mea culcată-n iarbă* fiecărei lăptărese din ţinut, lăsând două cu burta la gură.

— Era *Lasă-mă să-ţi sorb frumuseţea,* se apără Tom. Şi lăptăresele sunt întotdeauna bucuroase să-l audă. După cum era şi o anumită doamnă de viţă nobilă de care-mi amintesc foarte bine. Cânt ca să ofer desfătare.

Nările Doamnei Smallwood fremătară.

— Ţinuturile riverane sunt pline de fecioare desfătate de tine, care beau toate ceai de calomfir. S-ar crede că un bărbat la

vârsta ta ştie să-şi împrăştie sămânţa pe burta lor. Nu mai e mult şi ţi se va spune Tom Şaptefii.

— Întâmplător, răspunse Tom, am adus pe lume şapte, cu mulţi ani în urmă. Băieţi grozavi şi ei, cu glasuri dulci ca privighetorile. În mod vădit, subiectul îl lăsa rece.

— Nobilul lord a spus încotro se îndreaptă, doamnă? întrebă Harwin.

— Lordul Beric nu-şi divulgă niciodată planurile, dar e foamete lângă Septul de Piatră şi lângă Pădurea Trei Parale. Eu l-aş căuta acolo. Luă o sorbitură de vin. E bine să ştiţi, am avut şi musafiri mai puţin agreabili. O haită de lupi a dat târcoale urlând pe la porţile mele, crezând că s-ar putea să-l am pe Jaime Lannister aici, înăuntru.

Tom se opri din ciupitul corzilor.

— Atunci e adevărat. Regicidul e liber din nou.

Lady Smallwood îi aruncă o privire sarcastică.

— N-aş crede că l-ar căuta dacă ar fi legat în lanţuri în beciurile Riverrunului.

— Şi ce le-a spus doamna mea? întrebă Jack Norocosul.

— Păi, că Jaime e gol în patul meu, dar că l-am vlăguit prea tare ca să poată coborî. Unul dintre ei a avut neobrăzarea să mă facă mincinoasă, aşa că i-am trimis la plimbare cu câteva săgeţi. Cred că s-au dus către Cotul Negru.

Arya se foi neliniştită în scaun.

— Ce fel de oameni ai Nordului erau cei care au venit să-l caute pe Regicid?

Lady Smallwood păru surprinsă s-o audă vorbind.

— Nu s-au prezentat, copila mea, dar purtau haine negre, cu un soare alb pe piept.

Soarele alb pe fond negru, blazonul Lordului Karstark, gândi Arya. *Erau oamenii lui Robb.* Se întrebă dacă erau încă pe aproape. Dacă ar putea să scape de tâlhari şi să-i găsească, poate ar duce-o la mama ei, la Riverrun…

— Au spus cum a ajuns Lannister să scape? întrebă Lem.

— Da, răspunse Lady Smallwood. Nu că aş fi crezut vreo iotă. Susţineau că l-a eliberat Lady Catelyn.

Tom tresări atât de tare încât plesni o coardă.

— Las-o baltă, spuse el. Asta e curată nebunie.

Nu-i adevărat, gândi Arya. *Nu poate fi adevărat.*

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Lady Smallwood.

În acel moment, Harwin îşi aduse aminte de Arya.

— Asemenea discuţii nu sunt pentru urechile tale, domniţă.

— Nu, vreau să aud.

Haiducii erau de neclintit.

— Vezi-ţi de treabă, veveriţo, spuse Barbă-Verde. Fii cuminte şi du-te acum şi te joacă în curte până când vorbim.

Arya se îndepărtă furioasă, cu pas apăsat, şi ar fi trântit uşa dacă n-ar fi fost atât de grea. Peste Castelul Ghindei se lăsase întunericul. Câteva torţe ardeau de-a lungul zidurilor, dar atâta tot. Porţile micului castel erau zăvorâte. Ştia că îi promisese lui Harwin că nu va mai încerca să fugă, dar asta se întâmplase înainte ca ei să înceapă să spună minciuni despre mama ei.

— Arya! Gendry ieşise după ea. Lady Smallwood zicea că există o potcovărie. Vrei să arunci o privire?

— Dacă vrei tu… Nu avea altceva de făcut.

— Thoros ăsta, întrebă Gendry în timp ce treceau pe lângă adăposturile câinilor, e acelaşi Thoros care locuia în castelul de la Debarcaderul Regelui? Un preot roşu, gras, ras în cap?

— Cred că da. Arya nu vorbise niciodată cu Thoros la Debarcaderul Regelui, din câte îşi amintea, dar ştia cine era. El şi cu Jalabhar Xho fuseseră figurile cele mai pitoreşti de la curtea lui Robert, iar Thoros era un prieten apropiat al regelui.

— Nu-şi va aduce aminte de mine, dar obişnuia să vină la fierăria noastră. Fierăria Smallwood era nefolosită de ceva vreme, dar fierarul îşi atârnase uneltele în ordine pe perete. Gendry aprinse o lumânare şi o aşeză pe nicovală, după care luă o pereche de cleşti.

— Maestrul meu îl ocăra întotdeauna pentru săbiile sale aprinse. Nu aşa trebuia să te porţi cu oţelul bun, dar acest Thoros nu folosea niciodată oţel bun. Nu făcea decât să cufunde o sabie ieftină în foc sălbatic şi s-o aprindă. Era doar un truc de alchimist, zicea meşterul meu, dar speria caii şi pe unii dintre cavalerii mai tineri.

Arya îşi schimonosi faţa, încercând să-şi amintească dacă tatăl ei vorbise vreodată despre Thoros.

— Nu se prea poartă ca un preot, nu-i aşa?

— Nu, recunoscu Gendry. Maestrul Mott spunea că Thoros poate să-l bage sub masă până şi pe Regele Robert. Erau ca două boabe de mazăre într-o păstaie, mi-a spus. Mâncăi şi beţivani.

— N-ar trebui să-l numeşti pe rege beţivan. Poate că Regele Robert băuse mult, dar fusese prietenul tatălui său.

— Vorbeam despre Thoros. Gendry întinse cleştii, ca şi cum ar fi vrut s-o ciupească de faţă, dar Arya îi dădu la o parte. Îi plăceau ospeţele şi turnirurile, de aia ţinea Regele Robert atât de mult la el. Iar Thoros ăsta era viteaz. Când au fost zdrobite zidurile cetăţii Pyke, a fost primul care a trecut prin breşă. S-a luptat cu una dintre săbiile sale aprinse, pârjolind oamenii de fier cu fiecare lovitură.

— Mi-aş dori să am şi eu o sabie aprinsă. Arya se putea gândi la o mulţime de oameni pe care i-ar plăcea să-i pârjolească.

— E doar un truc, ţi-am spus. Focul sălbatic distruge oţelul. Meşterul meu îi vindea lui Thoros câte o sabie nouă după fiecare turnir. Mereu se certau în privinţa preţului. Gendry atârnă cleştii la loc şi luă barosul. Maestrul Mott zicea că e timpul să-mi fac o sabie lungă. Mi-a dat o bucată de oţel pe cinste şi ştiam exact cum vreau să modelez lama. Numai că a apărut Yoren şi m-a luat pentru Rondul de Noapte.

— Mai poţi să faci săbii, dacă vrei, spuse Arya. Poţi să faci săbii pentru fratele meu Robb, când ajungem la Riverrun.

— Riverrun. Gendry lăsă jos barosul şi o privi. Arăţi altfel acum. Ca o adevărată domnişoară.

— Arăt ca un stejar, cu toate ghindele astea idioate.

— Totuşi, drăgălaş. Un stejar drăgălaş. Păşi mai aproape şi o mirosi. Şi chiar miroşi frumos, spre deosebire de cum miroseai până acum.

— Tu nu. Tu *puţi.*

Arya îl împinse către nicovală şi dădu să fugă, dar Gendry o prinse de braţ. Arya îşi vârî un picior între picioarele lui, punându-i piedică, dar Gendry o trase în jos, după el şi se rostogoliră amândoi pe podeaua fierăriei. El era foarte puternic, dar ea era mai iute. De fiecare dată când el încerca s-o ţină nemişcată, ea se zvârcolea, se elibera şi îl pocnea. Gendry râdea la loviturile ei, ceea ce o înfuria. În cele din urmă, îi prinse ambele încheieturi cu o singură mână şi începu s-o gâdile cu cealaltă, aşa că Arya îl izbi cu genunchiul între picioare şi scăpă. Amândoi erau murdari din cap până-n picioare şi una dintre mânecile afurisitei sale de rochii cu ghinde era sfâşiată.

— Pun rămăşag că acum nu mai arăt atât de drăgălaş, strigă ea.

Când se întoarseră în sala mare a castelului, Tom cânta.

E moale patul meu, cald şi pufos,

acolo eu te voi culca,
În galbenă mătase te-oi îmbrăca frumos
pe creştet o coroană eu ţi-oi aşeza.
Căci eu al tău stăpân voi fi
iar tu a mea stăpână,
De-a pururea te-oi ocroti
cu sabia în mână.

Harwin îi aruncă Aryei o privire şi izbucni în râs, iar Anguy afişă unul dintre zâmbetele sale prosteşti şi spuse:

— Suntem *siguri* că aceasta este o domniţă de viţă nobilă?

Dar Lem Mantie-de-Lămâie îi trase lui Gendry o palmă peste ceafă.

— Dacă vrei trântă, pune-te cu mine. Ea e fată şi are pe jumătate vârsta ta! Să nu te mai atingi de ea, m-auzi?

— Eu am început, protestă Arya. Gendry nu făcea decât să vorbească.

— Lasă-l în pace pe băiat, Lem, zise Harwin. Arya a început, n-am nici o îndoială. Era la fel şi la Winterfell.

Tom îi făcu Aryei cu ochiul în timp ce continua să cânte:

Cum mai zâmbea, cum mai râdea,
a pomilor domniţă.
Şi-ndepărtându-se zicea:
de pat de puf n-am trebuinţă.
Din frunze galbene veşminte îmi voi făuri,
din iarbă, o cunună împletită
iubirea-mi din pădure poţi să fii
iar eu ţi-oi fi iubită.

— N-am nici un fel de rochii de frunze, zise Lady Smallwood cu un mic zâmbet îngăduitor, dar au mai rămas şi alte rochii de la Carellen care ar putea fi de folos. Haide, copilă, să mergem sus şi să vedem ce putem găsi.

Era chiar mai rău decât înainte. Lady Smallwood insistă ca Arya să facă baie din nou şi, în plus, să-şi tundă şi să-şi pieptene părul. Rochia cu care o îmbrăcă de data aceasta avea un fel de culoare liliachie şi era împodobită cu perle mici. Singurul avantaj era că rochia era atât de delicată încât nimeni nu se putea aştepta să călărească îmbrăcată cu ea. Astfel că, în dimineaţa următoare, când luară micul dejun, Lady Smallwood îi dădu să

îmbrace pantaloni, curea şi tunică şi o vestă din piele de căprioară cu ţinte de fier.

— Au fost ale fiului meu, spuse ea. A murit când avea şapte ani.

— Îmi pare rău, doamna mea. Aryei i se făcu dintr-odată milă de ea şi se simţi ruşinată. Îmi pare rău şi că am sfâşiat rochia cu ghinde. Era frumoasă.

— Da, copilă. Şi tu ești la fel. Fruntea sus.

DAENERYS

În mijlocul Pieţei Mândriei se afla o fântână din cărămidă roşie ale cărei ape miroseau a pucioasă, iar în mijlocul fântânii, o monstruoasă harpie făcută din bronz şlefuit. Era înaltă de şapte metri. Avea chip de femeie, cu părul aurit, ochi de fildeş şi dinţi de fildeş, ascuţiţi. Din sânii ei grei ţâşnea apă. Dar în loc de braţe avea aripi de liliac sau de dragon, picioarele îi erau de vultur, iar la spate avea o coadă încolăcită şi veninoasă de scorpion.

Harpia din Ghis, gândi Dany. Vechiul Ghis căzuse cu cinci mii de ani în urmă, dacă îşi amintea bine, legiunile sale fuseseră risipite de puterea tinerei Valyrii, zidurile de cărămidă fuseseră doborâte, străzile şi clădirile prefăcute în scrum de focul dragonilor, câmpurile însele semănate cu sare, sulf şi cranii. Zeii Ghisului erau morţi, la fel şi oamenii săi; aceşti astapori erau mongreli, spunea *Ser* Jorah. Chiar şi limba ghiscari fusese în cea mai mare parte uitată: oraşele sclavilor vorbeau Valyriana Cultă a cuceritorilor lor sau ce făcuseră din ea.

Cu toate acestea, simbolul Vechiului Imperiu dăinuia aici, deşi monstrul acesta de bronz avea un lanţ greu atârnat de gheare, cu o cătuşă deschisă la ambele capete. *Harpia din Ghis avea un fulger în gheare. Aceasta este harpia din Astapor.*

— Spune-i târfei din Westeros să-şi coboare privirea, i se plânse neguţătorul de sclavi Kraznys mo Nakloz sclavei care îi tălmăcea cuvintele. Fac târg cu carne, nu cu metal. Bronzul nu e de vânzare. Spune-i să se uite la soldaţi. Negreşit, chiar şi ochii slabi şi roşii ai unei sălbatice pot vedea ce minunate sunt creaturile mele.

Valyriana Cultă a lui Kraznys era stâlcită şi îngroşată de mormăitul caracteristic al Ghisului şi pigmentată, ici şi colo, cu cuvinte din argoul sclavilor. Dany îl înţelegea destul de bine, dar

zâmbi şi se uită cu privirea pierdută la sclavă, ca şi când s-ar fi întrebat ce ar fi putut el să spună.

— Bunul Stăpân Kraznys întreabă: nu-i aşa că sunt minunaţi? Fata vorbea bine Limba Comună pentru una care nu fusese niciodată la Westeros. Nu avea mai mult de zece ani. Avea faţa rotundă şi turtită, pielea tuciurie şi ochii aurii ai celor din Naath. *Poporul Paşnic,* aşa li se spunea. Toată lumea era de acord că erau cei mai buni sclavi.

— S-ar putea să fie potriviţi pentru nevoile mele, răspunse Dany. Fusese sugestia lui *Ser* Jorah să vorbească doar în limba Dothraki şi în Limba Comună cât timp se afla la Astapor. *Ursul meu e mai isteţ decât pare.* Vorbeşte-mi despre pregătirea lor.

— Femeia din Westeros e mulţumită de ei, dar nu-i ridică în slăvi, ca să ţină preţul coborât, îi spuse tălmăcitoarea stăpânului ei. Vrea să ştie ce pregătire au.

Kraznys mo Nakloz clătină din cap. Mirosea de parcă s-ar fi îmbăiat în zmeură acest neguţător de sclavi, iar barba-i ascuţită, neagră-roşcată, sclipea de ulei. *Are sâni mai mari decât mine,* gândi Dany. Îi putea vedea prin mătasea subţire, de un verde-marin, a *tokar*-ului tivit cu aur pe care şi-l înfăşurase în jurul trupului şi peste un umăr. Mâna-i stângă ţinea *tokar*-ul la loc în timp ce umbla, în timp ce cu dreapta strângea un bici scurt de piele.

— Oare toţi porcii din Westeros sunt atât de ignoranţi? se plânse el. Toată lumea ştie că Cei Neprihăniţi sunt maeştri ai suliţei, ai scutului şi ai sabiei scurte. Îi zâmbi larg lui Dany. Spune-i ce vrea să ştie, sclavă, şi fă-o repede. E o zi fierbinte.

Cel puţin asta nu e o minciună. O pereche de sclave de aceeaşi statură stătea în spatele lor, ţinând o tendă din mătase dungată deasupra capetelor lor, dar, chiar şi la umbră, Dany se simţea ameţită, iar Kraznys transpira abundent. Piaţa Mândriei se cocea la soare încă din zorii zilei. Chiar şi prin tălpile groase ale sandalelor, simţea căldura cărămizilor roşii de sub picioare. Valuri de căldură se ridicau pâlpâind, făcând piramidele cu trepte ale Astaporului să pară pe jumătate un vis. Dacă Cei Nepătaţi simţeau căldura, nu dădeau, oricum, nici un semn. *Ar putea fi şi ei făcuţi din cărămizi, cum stau acolo, aşa.* O mie fuseseră scoşi din cazărmi pentru inspecţie. Aşezaţi în zece rânduri de câte o sută în faţa fântânii, cu harpia imensă din bronz, stăteau încremeniţi, în poziţie de drepţi, cu ochii împietriţi, fixaţi înainte. Nu purtau altceva decât fâşii de pânză albă legate peste şolduri

şi coifuri conice de bronz, cu o ţepuşă ascuţită, înaltă de aproape o jumătate de metru, în vârf. Kraznys le ordonase să lase jos lăncile şi scuturile şi să-şi scoată centurile şi tunicile vătuite, ca Regina din Westeros să le poată cerceta mai bine trupurile suple şi viguroase.

— Sunt aleşi de tineri, după statură, agerime şi putere, îi spuse sclava. Îşi încep pregătirea la cinci ani. În fiecare zi se antrenează de dimineaţa până seara, până când stăpânesc spada, scutul şi cele trei suliţe. Pregătirea este cât se poate de riguroasă, Înălţimea Ta. Numai un băiat din trei îi supravieţuieşte. E un lucru bine cunoscut. Printre Cei Nepătaţi se spune că, în ziua în care îşi câştigă coiful cu ţepuşă, ce a fost mai greu a trecut, căci nici o misiune care li se va încredinţa n-ar putea fi la fel de grea ca pregătirea lor.

Kraznys mo Nakloz nu ştia, se pare, nici o boabă din Limba Comună, dar clătina din cap în timp ce asculta şi, din când în când, o împungea pe sclavă cu mânerul biciului.

— Spune-le că ăştia stau aici de o zi şi o noapte, fără mâncare şi fără apă. Spune-i că aşa vor sta până ce cad, dacă aşa poruncesc eu, şi când nouă sute nouăzeci şi nouă de bărbaţi se vor fi prăbuşit, pe moarte, peste pavajul de cărămizi, ultimul va rămâne acolo, nemişcat, şi nu se va clinti până când propria moarte nu-l va cere. Atât sunt de curajoşi. Spune-i.

— Eu numesc asta nebunie, nu curaj, zise Arstan Barbă-Albă, când tălmăcitoarea isprăvi. Lovi cărămizile cu micul său toiag din lemn tare, *boc, boc,* ca şi cum ar fi vrut să-şi exprime nemulţumirea. Bătrânul nu voise să călătorească la Astapor, nici nu agrease ideea de a cumpăra această mică oştire. O regină trebuia să asculte toate părerile înainte de a lua o decizie. De aceea îl luase Dany cu ea în Piaţa Mândriei, nu ca s-o apere. Călăreţii ei de sânge puteau s-o apere destul de bine. Pe *Ser* Jorah Mormont îl lăsase la bordul *Balerionului,* să-i păzească oamenii şi dragonii. Fără tragere de inimă, îi încuiase pe dragoni sub punte. Era prea periculos să-i lase să zboare liber pe deasupra oraşului: lumea era prea plină de oameni care i-ar ucide bucuroşi fără vreun alt motiv decât ca să-şi poată spune *ucigaşi de dragoni.*

— Ce a zis bătrânul puturos? îşi întrebă tălmăcitoarea neguţătorul de sclavi. Când află, zâmbi şi spuse: Informează-i pe sălbatici că noi numim asta *supunere.* Poate că alţii sunt mai puternici, mai ageri sau mai vânjoşi decât Cei Nepătaţi. Câţiva

poate că-i egalează la mânuitul săbiilor, al suliţei şi al scutului. Dar nicăieri, de la un ţărm la altul, nu vei găsi alţii mai supuşi.

— Oile sunt supuse, zise Arstan, după ce vorbele fură tălmăcite. Ştia şi el puţină Valyriană, deşi nu la fel de bine ca Dany, dar ca şi ea, mima neştiinţa.

Kraznys mo Nakloz îşi dezveli dinţii mari şi albi, când îi fu redată remarca.

— Un singur cuvânt de la mine şi oile astea i-ar împrăştia maţele bătrâne pe jos, spuse el, dar asta să nu traduci. Spune-le că aceste fiinţe sunt mai mult câini decât oi. Se mănâncă, în Cele Şapte Regate, câini sau cai?

— Preferă porci şi vaci, slăvite.

— Carne de vită. Ptiu! Mâncare pentru sălbatici nespălaţi.

Ignorându-i pe toţi, Dany păşi de-a lungul şirului de oşteni sclavi. Fetele o urmară îndeaproape, cu tenda de mătase, s-o ferească de soare, dar cei o mie de bărbaţi din faţa ei nu se bucurau de o asemenea protecţie. Mai mult de jumătate dintre ei aveau pielea arămie şi ochii migdalaţi ai Dothrakilor şi ai Lhazarenilor, dar Dany văzu şi oameni din Oraşele Libere între ei, alături de palizi Qartheeni, oameni din Insula Verii, cu feţele ca abanosul, şi alţii ale căror origini nu le putea ghici. Iar unii aveau pielea de chihlimbar, asemeni lui Kraznys mo Nakloz, şi părul negru-roşiatic caracteristic pentru vechii oameni din Ghis care-şi spuneau fiii harpiei. *Şi-i vând până şi pe ai lor.* N-ar fi trebuit s-o surprindă. Dothrakii făceau la fel, când se întâlnea *khalasar* cu *khalasar* în marea de iarbă.

Unii dintre soldaţi erau înalţi, alţii erau scunzi. Aveau vârste cuprinse între paisprezece şi douăzeci de ani, după aprecierea ei. Obrajii le luceau şi ochii la fel, fie că erau negri sau căprui, albaştri sau cenuşii ori de chihlimbar. *Sunt toţi ca un singur bărbat,* gândi Dany, până când îşi aminti că nu erau bărbaţi defel. Cei Nepătaţi erau eunuci, până la unul.

— De ce îi tăiaţi? îl întrebă pe Kraznys prin intermediul sclavei. Bărbaţii neciuntiţi sunt mai puternici decât eunucii, aşa am auzit mereu.

— Un eunuc tăiat de tânăr nu va avea niciodată forţa brută a unuia dintre cavalerii tăi din Westeros, este adevărat, răspunse Kraznys mo Nakloz când întrebarea ajunse la el. Un taur e puternic şi el, dar taurii mor în fiecare zi în arenele de luptă. O fată a mea a ucis unul acum nici trei zile, în Arena lui Jothiel. Cei Nepătaţi au ceva mai bun decât forţa, spune-i. Au disciplină.

Luptăm ca pe vremea Vechiului Imperiu, da. Ei sunt întruchiparea legiunilor Vechiului Ghis renăscute, absolut supuşi, absolut loiali şi cu totul fără frică.

Dany ascultă traducerea cu răbdare.

— Chiar şi cei mai bravi bărbaţi se tem de moarte şi de mutilare, zise Arstan când fata termină.

La auzul acestor vorbe, Kraznys zâmbi din nou.

— Spune-i bătrânului că miroase a pişat şi că are nevoie de un băţ să-l ţină în picioare.

— Chiar aşa, slăvite?

Kraznys o împunse cu mânerul biciului.

— Nu, nu chiar aşa. Ce eşti, fată sau capră să întrebi aşa o tâmpenie? Spune că Cei Nepătaţi nu sunt bărbaţi. Spune că moartea nu înseamnă nimic pentru ei şi schilodirea mai puţin decât nimic. Se opri în faţa unui bărbat bine legat care avea înfăţişarea unui lhazar şi îşi ridică biciul pe neaşteptate, lăsând o dâră de sânge peste un obraz arămiu. Eunucul clipi şi rămase acolo, sângerând.

— Ai mai vrea unul? întrebă Kraznys.

— Dacă îţi face plăcere, slăvite.

Era greu să pretindă că nu înţelege. Dany aşeză o mână pe braţul lui Kraznys înainte ca acesta să apuce să ridice biciul.

— Spune-i Bunului Stăpân că acum văd cât de puternici sunt Nepătaţii lui şi cu cât curaj îndură durerea.

Kraznys chicoti când îi auzi cuvintele traduse în valyriană.

— Spune-i acestei târfe neştiutoare din Westeros că n-are nici o legătură curajul cu asta.

— Bunul Stăpân spune că n-a fost vorba de curaj, Înălţimea Ta.

— Spune-i să-şi deschidă ochii ăia de lepădătură.

— Te roagă să te uiţi cu atenţie, Înălţimea Ta. Kraznys se apropie de următorul eunuc din rând, un tânăr înalt, cu ochii albaştri şi părul de culoarea inului al lysenilor.

— Sabia, spuse el. Eunucul îngenunche, scoase sabia din teacă şi i-o întinse, cu mânerul înainte. Era o sabie scurtă, făcută mai mult pentru înjunghiat decât pentru tăiat, dar lama părea ascuţită ca briciul. Ridică-te, porunci Kraznys.

— Slăvite. Eunucul se ridică, iar Kraznys mo Nakloz îi trecu uşor sabia peste tors, lăsându-i o dâră subţire de-a lungul pântecelui şi printre coaste. Apoi înfipse vârful sabiei sub un sfârc roz şi începu s-o mişte înainte şi înapoi.

— Ce face? o întrebă Dany pe fată, în timp ce sângele şiroia pe pieptul bărbatului.

— Spune-i vacii să nu mai scâncească, zise Kraznys, fără să aştepte traducerea. N-o să păţească mare lucru. Bărbaţii n-au nevoie de sfârcuri, eunucii cu atât mai puţin. Sfârcul atârna de un fir de piele. Îl tăie şi îl trimise de-a rostogolul pe cărămizi, lăsând în urmă un ochi rotund şi roşu, plângând cu şiroaie de lacrimi de sânge. Eunucul nu se mişcă până când Kraznys nu îi dădu sabia înapoi, cu mânerul înainte: Ţine, am terminat cu tine.

— Sunt mulţumit că te-am slujit.

Kraznys se întoarse la Dany:

— Vezi, nu simt durere.

— Cum se poate una ca asta? întrebă ea prin intermediul tălmăcitoarei.

— *Vinul curajului,* veni răspunsul. Nu e nici pe departe un vin obişnuit, ci unul făcut din mătrăgună, larve de ţânţar, rădăcină de nufăr negru şi multe lucruri secrete. Îl beau la fiecare masă, din ziua în care sunt tăiaţi şi, cu fiecare an care trece, simt din ce în ce mai puţin. Asta îi face neînfricaţi în luptă. Nu pot fi nici torturaţi. Spune-i sălbaticei că secretele ei sunt în siguranţă la Cei Nepătaţi. Îi poate pune să-i păzească consiliile şi chiar dormitorul, fără să-şi facă griji despre ce ar putea auzi.

— În Yunkai şi Meereen, eunucii sunt făcuţi adesea îndepărtând testiculele unui băiat, dar lăsându-le penisul. O asemenea creatură este infernală, deşi rămâne capabilă de erecţie. Numai necazuri vin de pe urma asta. Noi tăiem şi penisul, lăsându-i fără nimic. Cei Nepătaţi sunt cele mai pure fiinţe de pe pământ. Le dărui lui Dany şi lui Arstan încă unul dintre zâmbetele lui largi. Am auzit că în Regatele Apusului oamenii fac jurăminte solemne să rămână caşti şi să nu aibă copii, ci să trăiască doar pentru datoria lor. Este adevărat?

— Da, răspunse Arstan, după ce întrebarea fu tălmăcită. Sunt multe asemenea ordine. Maesterii Citadelei, septonii şi septele care îi slujesc pe Cei Şapte, surorile tăcute ale morţii, Garda Regelui şi Rondul de Noapte…

— Bietele făpturi, mormăi stăpânul de sclavi, după ce auzi traducerea. Oamenii n-au fost făcuţi să trăiască aşa. Zilele lor sunt un chin al ispitei, orice nebun trebuie să vadă asta şi, fără îndoială, cei mai mulţi cedează firii lor primare. Dar nu şi Nepătaţii noştri. Ei sunt căsătoriţi cu săbiile lor într-un fel pe care Fraţii voştri Juraţi nu pot spera să-l egaleze. Nici o femeie nu-i

poate ispiti vreodată şi nici vreun bărbat.

Fata le comunică esenţa discursului, dar mai politicos.

— Sunt alte căi de a ispiti oamenii, în afară de poftele cărnii, obiectă Arstan Barbă-Albă, când fata termină.

— Oamenii, da, dar nu pe Cei Nepătaţi. Prada nu-i interesează mai mult decât violul. Nu au nimic în afară de armele lor. Nici măcar nu le îngăduim să aibă nume.

— Nici un nume? Dany se încruntă la mica translatoare. Oare chiar asta a spus Bunul Stăpân? N-au nume?

— Aşa este, Înălţimea Ta.

Kraznys se opri în faţa unui Ghiscari care ar fi putut fi fratele lui mai înalt şi mai sănătos şi pocni cu biciul micul disc de bronz de pe centura de la picioarele acestuia.

— Iată numele lui. Întreab-o pe târfa din Westeros dacă ştie să citească hieroglifele Ghiscari. Când Dany mărturisi că nu poate, negustorul de sclavi se întoarse către Cel Nepătat: Care este numele tău? întrebă el.

— Numele de azi este Puricele Roşu, slăvite.

Fata repetă schimbul lor de replici în Limba Comună.

— Şi ieri care a fost?

— Şobolanul Negru, slăvite.

— Şi alaltăieri?

— Puricele Maro, slăvite.

— Înainte de asta?

— Pe ăsta nu mi-l amintesc, slăvite. Broasca Albastră, poate. Sau Viermele Albastru.

— Spune-i că toate numele lor sunt aşa, îi porunci Kraznys fetei. Le aminteşte că de unii singuri sunt nişte paraziţi. Discurile cu nume sunt aruncate într-un butoi gol la sfârşitul zilei şi în fiecare dimineaţă sunt luate la întâmplare.

— O nebunie şi mai mare, zise Arstan la auzul acestor cuvinte. Cum poate un om să-şi amintească un nume nou în fiecare zi?

— Cei care nu pot se pierd în timpul pregătirii, alături de cei care nu pot să alerge ziua întreagă cu tot harnaşamentul, să escaladeze un munte în toiul nopţii, să umble pe un pat de cărbuni sau să ucidă un prunc.

La aceasta, gura lui Dany se crispa vizibil. *Oare a văzut sau e nu doar crud, ci şi orb?* Îşi întoarse faţa repede, încercând să şi-o ascundă până când auzi traducerea. Abia atunci îşi îngădui să întrebe:

— Ai cui prunci îi ucid?

— Ca să câştige coiful cu ţepuşă, un Nepătat trebuie să se ducă la târgul de sclavi, cu un ban de argint, să găsească un nou-născut plângăcios şi să-l omoare sub ochii mamei sale. Astfel, suntem siguri că nu le-a mai rămas nici strop de slăbiciune.

Îi venea să leşine. *E din cauza căldurii,* încercă să-şi spună.

— Luaţi un prunc din braţele mamei sale, îl ucideţi sub privirile ei şi plătiţi pentru această durere cu o monedă de argint?

Când sclava termină de tradus, Kraznys mo Nakloz izbucni într-un râs zgomotos:

— Ce proastă mieunată mai e şi asta! Spune-i târfei din Westeros că moneda e pentru proprietarul copilului, nu pentru mamă. Celor Nepătaţi nu le este îngăduit să fure. Îşi lovi biciul de picior. Spune-i că foarte puţini dau greş la acest test. Cu câinii le e mai greu, trebuie spus. Dăm fiecărui băiat un căţeluş în ziua în care este tăiat. La sfârşitul primului an, i se cere să-l sugrume. Cel care nu e în stare este omorât şi dat hrană câinilor care supravieţuiesc. E o lecţie bună, de neuitat, credem noi.

Auzind acestea, Arstan Barbă-Albă lovi cu toiagul în pavajul de cărămizi. *Boc, boc, boc.* Încet şi măsurat. *Boc, boc, boc.* Dany îl văzu ferindu-şi privirea, de parcă n-ar mai fi suportat să se uite la Kraznys.

— Bunul Stăpân a spus că aceşti eunuci nu pot cădea în ispita cărnii sau a banilor, îi spuse Dany fetei, dar dacă vreun duşman al meu le-ar oferi *libertate* ca să mă trădeze…

— L-ar omorî pe loc şi i-ar aduce capul duşmanului, spune-i asta, răspunse neguţătorul de sclavi. Alţi sclavi ar putea să fure sau să adune argint în speranţa de a-şi cumpăra libertatea, însă Cei Nepătaţi n-ar primi aşa ceva nici dacă micuţa iapă le-ar da-o în dar. Nu au nici o viaţă în afara datoriei. Sunt *oşteni* şi atâta tot.

— De oşteni am eu nevoie, recunoscu Dany.

— Spune-i că, atunci, e bine că a venit la Astapor. Întreab-o cât de mare e armata pe care vrea s-o cumpere.

— Câţi Nepătaţi ai de vânzare?

— Opt mii, complet pregătiţi şi disponibili în momentul de faţă. Îi vindem doar în grupuri, trebuie să ştie. Câte o mie sau câte o sută. Cândva, am vândut şi câte zece, ca străjeri de casă, dar s-a dovedi a fi nesănătos. Zece sunt prea puţini. Se amestecă cu alţi sclavi, chiar şi cu oameni liberi, şi uită cine şi ce sunt. Kraznys aşteptă ca aceste vorbe să fie traduse în Limba Comună, apoi continuă: Această regină cerşetoare trebuie să înţeleagă că

asemenea minunăţii nu sunt ieftine. În Yunkai şi Meereen, sclavii luptători pot fi cumpăraţi pe un preţ mai mic decât săbiile lor, dar Cei Nepătaţi sunt cei mai buni oşteni din întreaga lume şi fiecare reprezintă mulţi ani de pregătire. Spune-i că sunt ca oţelul valyrian, îndoit iar şi iar şi bătut cu ciocanul ani în şir, până când e mai puternic şi mai rezistent decât orice oţel din lume.

— Cunosc oţelul valyrian, zise Dany. Întrebă-l pe Bunul Stăpân dacă Nepătaţii au comandanţii lor.

— Trebuie să-ţi numeşti propriii comandanţi peste ei. Noi îi învăţăm să se supună, nu să gândească. Dacă vrea înţelepciune, atunci n-are decât să cumpere scribi.

— Şi echipamentul lor?

— Sabia, scutul, suliţa, sandalele şi tunica vătuită sunt în preţ, răspunse Kraznys. Şi coifurile cu ţepuşe, negreşit. Vor purta ce armură vrei, dar va trebui să le-o pui la dispoziţie.

Lui Dany nu-i mai veneau în minte alte întrebări. Se uită la Arstan.

— Ai trăit mult în lume, Barbă-Albă. Acum, că i-ai văzut, ce ai de spus?

— Eu spun nu, Înălţimea Ta, răspunse bătrânul fără şovăire.

— De ce? întrebă ea. Vorbeşte deschis. Dany credea că ştie ce avea să spună, dar voia ca sclava să-l audă, astfel încât Kraznys mo Nakloz să poată afla mai târziu.

— Regina mea, vorbi Arstan, în Cele Şapte Regate n-au existat sclavi de mii de ani. Zeii vechi şi noi deopotrivă consideră sclavia un lucru monstruos. Ticălos. Dacă vei debarca la Westeros în fruntea unei oştiri de sclavi, mulţi oameni de treabă ţi se vor opune doar pentru acest motiv. Vei face mult rău cauzei tale şi onoarei Casei tale.

— Dar trebuie să am o armată, spuse Dany. Joffrey băieţandrul nu-mi va da Tronul de Fier doar dacă i-l cer politicos.

— Când va veni ziua să ridici stindardele, jumătate din Westeros va fi alături de tine, o încredinţă Barbă-Albă. Încă îşi amintesc cu multă dragoste de fratele tău, Rhaegar.

— Şi de tatăl meu? întrebă Dany. Bătrânul şovăi înainte de a răspunde.

— Regele Aerys n-a fost uitat nici el. A dat regatului mulţi ani de pace. Înălţimea Ta, n-ai nevoie de sclavi. Magister Illyrio poate să te apere până când cresc dragonii şi să trimită mesageri de taină peste Marea Îngustă, în numele tău, să le vestească înalţilor lorzi despre cauza ta.

— Aceiaşi lorzi care l-au abandonat pe tatăl meu în mâinile Regicidului şi au plecat genunchiul în faţa lui Robert Uzurpatorul?

— Poate chiar şi cei care au plecat genunchiul tânjesc în inima lor după întoarcerea dragonilor.

— *Poate,* sublinie Dany. Un cuvânt atât de alunecos: *poate.* În orice limbă. Se întoarse din nou către Kraznys mo Nakloz şi către fată. Trebuie să chibzuiesc cu grijă.

Negustorul de sclavi ridică din umeri.

— Spune-i să chibzuiască repede. Mai am mulţi cumpărători. Trei numai zilele trecute. I-am arătat aceiaşi Nepătaţi şi unui rege corsar care speră să-i cumpere pe toţi.

— Regele corsar a vrut doar o sută, slăvite, o auzi Dany pe fată spunând.

Kraznys o lovi cu mânerul biciului.

— Corsarii sunt cu toţii mincinoşi. Îi va cumpăra pe toţi. Spune-i cum am zis, fată!

Dany ştia că ar lua mai mult de o sută, dacă ar fi să ia vreunul.

— Aminteşte-i Bunului Stăpân cine sunt. Aminteşte-i că sunt Dany Născută din Furtună, Mama Dragonilor, cea Nearsă, regina de drept a Celor Şapte Regate ale Westerosului. Sângele meu este sângele lui Aegon Cuceritorul şi al vechii Valyrii de dinaintea lui.

Dar cuvintele ei nu-l mişcară pe negustorul dolofan şi parfumat, nici când fură redate în propria-i limbă urâtă.

— Vechiul Ghis a condus un imperiu pe vremea când valyrienii se împerecheau cu oile, mârâi el la biata sclavă micuţă, iar noi suntem fiii harpiei. Ridică din umeri. Îmi răcesc gura de pomană cu femeile. De la răsărit sau apus, sunt toate la fel, nu pot lua o decizie până când nu sunt gâdilate, măgulite şi îndopate cu zaharicale. Ei, bine, dacă asta mi-e soarta, aşa să fie. Spune-i târfei că, dacă are nevoie de un ghid în minunatul nostru oraş, Kraznys mo Nakloz îi stă bucuros la dispoziţie… şi e gata să-i aducă serviciile, dacă e mai femeie decât pare.

— Bunul Stăpân ar fi încântat să-ţi arate Astaporul până ce cumpăneşti, Înălţimea Ta, spuse translatoarea.

— O să-i servesc peltea din creier de câine şi o tocană bună din caracatiţă roşie şi căţeluşi nenăscuţi, îşi linse buzele.

— Multe mâncăruri delicioase pot fi gustate aici, zice stăpânul.

— Spune-i cât de frumoase sunt piramidele noaptea, mârâi negustorul. Spune-i că am să-i ling mierea de pe piept sau am să-i îngădui să lingă mierea de pe pieptul meu, dacă preferă.

— Astaporul e cât se poate de frumos pe înserat, Înălţimea Ta, tălmăci sclava. Bunii Stăpâni aprind felinare de mătase pe fiecare terasă, astfel că toate piramidele strălucesc de lumini colorate. Bărci se unduiesc pe Vierme, în sunetul dulce al muzicii, oprindu-se pe insulele mici pentru mâncare, vin şi alte delicii.

— Întreab-o dacă vrea să vadă arenele noastre de luptă, adăugă Kraznys. Arena lui Douwuor are pregătit un spectacol bun pentru seara asta. Un urs şi trei băieţei. Unul va fi tăvălit prin miere, unul prin sânge şi altul prin peşte putrezit. Poate să parieze pe care îl va mânca ursul primul.

Boc, boc, boc, auzi Dany. Chipul lui Arstan Barbă-Albă era neclintit, dar toiagul îi cadenţa mânia. *Boc, boc, boc.* Dany se strădui să zâmbească.

— Am propriul meu urs pe *Balerion,* îi spuse ea tălmăcitoarei şi s-ar putea să mă mănânce el pe mine dacă nu mă întorc la el.

— Vezi? făcu Kraznys când vorbele fură traduse. Nu femeia hotărăşte, ci se îndreaptă către bărbat. Ca întotdeauna!

— Mulţumeşte-i Bunului Stăpân pentru răbdare şi amabilitate, încheie Dany, şi spune-i că mă voi gândi la tot ce am aflat aici. Îi întinse braţul lui Arstan Barbă-Albă, s-o conducă, traversând piaţa înapoi la lectică. Aggo şi Jhogo îi flancară, cu mersul crăcănat pe care îl afişau toţi călăreţii atunci când erau obligaţi să descalece şi să calce pe pământ, ca orice muritor de rând.

Dany se urcă încruntată în lectică şi îi făcu semn lui Arstan să urce lângă ea. Un om atât de bătrân n-ar trebui să meargă pe jos pe o asemenea căldură. Nu trase draperiile când porniră din loc. Cu soarele dogorind atât de puternic peste acest oraş din cărămidă roşie, orice adiere răzleaţă era bine-venită, chiar dacă venea cu un nor de praf roşu. *În plus, trebuie să văd.*

Astaporul era un oraş ciudat, chiar şi pentru ochii uneia care rătăcise prin Casa Pulberii şi se scăldase în Pântecele Lumii de sub Mama Munţilor. Toate străzile erau făcute din aceeaşi cărămidă roşie cu care era pavată piaţa. La fel şi piramidele în trepte, gropile de luptă adânci, cu cercurile lor de bănci descrescătoare, fântânile sulfuroase şi întunecoasele crame de vin şi zidurile străvechi care le înconjurau. *Atâtea cărămizi,* gândi ea, *şi aşa de vechi şi sfărâmate.* Praful lor fin şi roşu era pretutindeni, dansând prin şanţuri la fiecare pală de vânt. Nu era de mirare că atât de multe femei din Astapor îşi acopereau feţele cu voaluri; praful de cărămidă înţepa ochii mai rău ca nisipul.

— Faceţi loc! striga Jhogo, mergând călare în faţa lecticii.

Faceţi loc pentru Mama Dragonilor! Dar când desfăcu biciul cu mâner mare, de argint, pe care i-l dăruise Dany, şi-l făcu să pocnească în aer, ea se aplecă şi-l opri.

— Nu în locul acesta, sânge din sângele meu, spuse ea în limba lui. Aceste cărămizi au auzit prea mult sunetul biciului.

Străzile fuseseră aproape pustii de dimineaţă, când plecaseră din port, şi nici acum nu păreau mai populate. Un elefant trecu legănându-se greoi pe lângă ei, cu o lectică împletită pe spate. Un băiat gol, cu pielea cojită, stătea într-un şanţ uscat de cărămidă, scobindu-se în nas şi holbându-se bosumflat la nişte furnici de pe stradă. Îşi înălţă capul la sunetul copitelor şi se uită cu gura căscată la coloana de străjeri călare, care trecea la trap într-un nor de praf roşu şi râsete sparte. Discurile de aramă cusute pe mantiile lor din mătase galbenă sclipeau ca tot atâţia sori, dar tunicile le erau din pânză brodată şi, de la brâu în jos, purtau fuste plisate din pânză şi sandale. Cu capul gol, fiecare bărbat îşi pieptănase, îşi uleiase şi îşi răsucise părul sârmos, negru-roşcat, într-o formă fantastică sau alta: coarne, aripi şi săbii, până şi mâini întinse, astfel că arătau ca o trupă de demoni scăpaţi din al şaptelea iad. Băiatul gol îi privi, ca şi Dany, dar în scurt timp toţi se îndepărtară şi el se întoarse la furnicile sale, cu degetul vârât adânc în nas.

Un oraş vechi, oraşul acesta, reflectă Dany, *dar nu la fel de populat ca în vremurile sale de glorie, nici măcar atât de aglomerat ca oraşele Qarth, Pentos şi Lys.*

Lectica se opri brusc la răscruce, ca să permită unui convoi de sclavi să-i taie calea, cu pas târşâit, zoriţi de pocnetul biciului unui supraveghetor. Aceştia nu erau Nepătaţi, după cum observă Dany, ci oameni obişnuiţi, cu pielea maronie şi părul negru. Printre ei erau şi femei, dar nici un copil. Cu toţii erau dezbrăcaţi. Doi astapori veneau în urma lor, călare pe măgari albi: un bărbat într-un *tokar* din mătase roşie şi o femeie acoperită de voaluri, înveşmântată în pânză albastră, transparentă, decorată cu solzi de lapislazuli. În păru-i negru-roşcat purta un pieptene de fildeş. Bărbatul râdea, şoptindu-i la ureche, fără să se sinchisească de Dany mai mult decât de sclavii lui sau de supraveghetorul cu biciul său cu cinci curele, un Dothraki îndesat, butucănos, care avea harpia şi lanţurile tatuate cu fală pe pieptu-i musculos.

— *Din cărămizi şi din sânge e zidit Astaporul,* murmură Barbă-Albă lângă ea, *din cărămizi şi sânge sunt oamenii lui.*

— Ce-i asta? întrebă Dany curioasă.

— Un vechi cântec pe care l-am învăţat de la un maester pe când eram copil. N-am ştiut niciodată cât de adevărat este. Cărămizile Astaporului sunt roşii de sângele sclavilor care le-au făcut.

— Pot foarte bine să cred asta, spuse Dany.

— Atunci părăseşte acest loc înainte ca inima să ţi se transforme în cărămidă şi ea. Pleacă chiar în noaptea asta, cu fluxul de seară.

Aş vrea să pot, gândi Dany.

— Când voi părăsi Astaporul, trebuie să plec cu o armată, aşa spune *Ser* Jorah.

— *Ser* Jorah a fost şi el stăpân de sclavi, Înălţimea Ta, îi reaminti bătrânul. În Pentos, Myr şi Tyrosh sunt mercenari pe care-i poţi tocmi. Un om care ucide pentru bani nu are onoare, dar cel puţin ei nu sunt sclavi. Găseşte-ţi oastea acolo, te implor.

— Fratele meu a fost la Myr, la Pentos, la Braavos, aproape în toate Oraşele Libere. Magisterii şi arhonţii i-au servit vin şi promisiuni. Un om nu poate să mănânce toată viaţa din blidul cerşetorului şi să rămână om. Mi-am luat porţia în Qarth, mi-a fost de ajuns. Nu vreau să merg la Pentos cu blidul în mână.

— Mai bine să mergi cerşetor decât stăpân de sclavi, spuse Arstan.

— Vorbeşte unul care n-a fost nici una, nici alta. Nările lui Dany fremătau. Ştii cum e să fii *vândut,* cavalere? Eu ştiu. Fratele meu m-a vândut lui *Khal* Drogo pentru promisiunea unei coroane de aur. Ei, bine, Drogo l-a încoronat cu aur, deşi nu aşa cum îşi dorise, iar eu... soarele meu m-a făcut regină, dar dacă el ar fi fost alt om, poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Crezi c-am uitat cum e să-ţi fie frică?

Barbă-Albă îşi plecă fruntea.

— Înălţimea Ta, n-am vrut să te jignesc.

— Doar minciunile mă jignesc, niciodată un sfat cinstit. Dany mângâie mâna pătată a bătrânului, ca să-l liniştească. Am o fire de dragon, atâta tot. Nu trebuie să te laşi înspăimântat de asta.

— Voi încerca să nu uit. Barbă-Albă zâmbi.

Are un chip de om bun şi o mare putere, gândi Dany. Nu putea înţelege de ce *Ser* Jorah era atât de bănuitor faţă de el. *Se poate oare să fie gelos că am găsit un alt bărbat cu care să vorbesc?* Fără să vrea, gândurile îi zburară la noaptea aceea de pe *Balerion,* când cavalerul exilului o sărutase. *N-ar fi trebuit să facă asta niciodată. Are de trei ori vârsta mea şi e de obârşie prea*

joasă pentru mine, iar eu nu i-am dat voie niciodată. Nici un cavaler adevărat nu ar trebui vreodată să sărute o regină fără îngăduința ei. Avusese grijă să nu fie niciodată singură cu *Ser* Jorah, ţinându-şi slujnicele aproape, pe corabie, şi, uneori, călăreţii de sânge. *Vrea să mă sărute din nou, citesc în ochii lui.*

Dany nu putea să descrie în cuvinte ce anume voia, dar sărutul lui Jorah deşteptase ceva în ea, ceva ce adormise de la moartea lui *Khal* Drogo. Culcată în cabina ei strâmtă, se pomenea întrebându-se cum ar fi ca lângă ea, în locul slujnicei sale, să se înghesuie un bărbat, iar gândul o stârnea mai mult decât ar fi trebuit. Uneori, închidea ochii şi visa la el, dar nu visa niciodată la Jorah Mormont; iubitul ei era mult mai tânăr şi mai atrăgător, deşi chipul lui rămânea o umbră mişcătoare.

Odată, atât de tulburată încât nu putea dormi, şi-a furişat o mână între picioare şi a icnit când a simţit cât de udă era. Fără să îndrăznească să respire, şi-a mişcat degetele înainte şi înapoi, încet, ca să n-o trezească pe Irri care dormea lângă ea, până când a găsit un punct dulce şi a zăbovit acolo, atingându-se încet, sfioasă, la început, apoi mai repede. Totuşi, uşurarea pe care o căuta părea că se îndepărtează, până când dragonii începură să se agite, unul ţipă din cealaltă parte a cabinei, iar Irri se trezi şi văzu ce face.

Dany ştia că avea faţa îmbujorată, dar în întuneric, Irri nu-şi putea da seama, cu siguranţă. Fără să scoată o vorbă, slujnica i-a pus o mână pe piept, apoi s-a aplecat, luând un sfârc în gură. Cealaltă mână a coborât peste curbura moale a pântecelui, prin colina de păr fin, argintiu-auriu, şi s-a pus în mişcare între coapsele lui Dany. N-a durat mai mult de câteva clipe până când picioarele i s-au îndoit, pieptul i s-a ridicat şi întreg trupul i-a fost cuprins de un fior. Atunci a ţipat. Sau poate a fost Drogon. Irri n-a scos nici o vorbă, doar s-a răsucit şi s-a culcat la loc în clipa când s-a isprăvit.

În ziua următoare, totul i s-a părut un vis. Şi ce legătură avea *Ser* Jorah cu asta, dacă exista vreo legătură? *Pe Drogo îl doresc, soarele meu,* îşi reaminti Dany. *Nu pe Irri, nu pe Ser Jorah, doar pe Drogo.* Dar Drogo era mort. Crezuse că aceste simţăminte muriseră odată cu el acolo, în pustiul roşu, dar un singur sărut perfid le readusese cumva la viaţă. *N-ar fi trebuit să mă sărute. A mers prea departe, iar eu i-am îngăduit. Nu trebuie să se mai întâmple.* Îşi încleşta gura cu înverşunare, scutură din cap şi clopoţelul din cosiţe scoase un clinchet uşor.

În apropierea golfului, oraşul se înfăţişa mai frumos. Piramidele mari de cărămidă mărgineau ţărmul, cea mai mare fiind înaltă de o sută treizeci de metri. Tot soiul de pomi, flori şi viţă-de-vie creşteau pe terasele lor largi, iar vântul ce se involbura în preajma lor avea un miros proaspăt şi parfumat. O altă harpie gigantică se înălţa deasupra porţii, de data aceasta din lut ars roşu, gata să se facă fărâme, doar cu un ciot rămas în loc de coada-i de scorpion. Lanţul pe care îl ţinea în ghearele-i de lut era dintr-un fier vechi, mâncat de rugină. Dar jos, lângă apă, era mai răcoare. Clipocitul valurilor ce se loveau de pilonii putreziţi era un sunet ciudat de liniştitor.

Aggo o ajută pe Dany să coboare din lectică. Belwas cel Voinic era aşezat pe un pilon masiv, mâncând o pulpă rumenită.

— Câine, spuse el vesel când o zări pe Dany. Câine bun din Astapor, mică regină. Mănânci? I-o întinse cu un zâmbet unsuros.

— Eşti amabil, Belwas, dar nu. Dany mâncase carne de câine în alte locuri, cu alte ocazii, dar acum nu se putea gândi decât la Cei Nepătaţi şi la afurisiţii lor de căţeluşi. Trecu grăbită pe lângă imensul eunuc, urcând pe puntea *Balerionului.*

Ser Jorah Mormont o aştepta.

— Înălţimea Ta, spuse el, înclinându-şi capul. Negustorii de sclavi au venit şi au plecat. Trei la număr, cu o duzină de tălmaci şi tot atâţia sclavi să-i slugărească. Au scotocit toate calele, palmă cu palmă, şi au luat aminte la tot ce avem. O conduse spre pupa. Câţi oameni au de vânzare?

— Nici unul. Oare pe Mormont era furioasă sau pe acest oraş, cu căldura lui apăsătoare, duhorile, sudoarea şi cărămizile sfărâmate? Vând eunuci, nu oameni. Eunuci din cărămidă, ca tot Astaporul. Să cumpăr opt mii de eunuci de cărămidă, cu ochi morţi care nu se mişcă niciodată, care ucid prunci de ţâţă de dragul unui coif cu ţepuşă şi care-şi sugrumă propriii câini? Nici măcar nu au nume. Aşa că nu-i numi *oameni, ser*.

— *Khaleesi,* spuse el, luat pe nepregătite de furia ei, Cei Nepătaţi sunt aleşi de mici copii şi pregătiţi…

— Am auzit tot ce mă interesează despre *pregătirea* lor. Dany simţea cum lacrimile îi ţâşnesc din ochi, neaşteptate, nedorite. Mâna îi zbură în sus şi îl pocni cu putere pe *Ser* Jorah peste faţă. Avea de ales, ori să facă asta, ori să plângă.

Mormont îşi atinse obrazul pălmuit.

— Dacă am supărat-o pe regina mea…

— Da, m-ai supărat. M-ai supărat mult, *ser*. Dacă ai fi cavalerul

meu devotat, nu m-ai fi adus niciodată în mocirla asta dezgustătoare. *Dacă ai fi cavalerul meu devotat, nu m-ai fi sărutat niciodată sau nu te-ai fi uitat la sânii mei aşa cum ai făcut-o, sau...*

— Cum porunceşte Înălţimea Ta. Îi voi spune Căpitanului Groleo să se pregătească de plecare la fluxul de seară, către o mocirlă mai puţin dezgustătoare.

— Nu, spuse Dany. Groleo îi privea de pe teugă şi echipajul său privea şi el. Barbă-Albă, călăreţii ei de sânge, Jhiqui, cu toţii se opriseră din ceea ce făceau, la sunetul palmei. Vreau să plec acum, nu la flux. Vreau să plec repede şi departe şi să nu mai privesc niciodată înapoi. Dar nu pot, nu-i aşa? Sunt opt mii de eunuci din cărămidă de vânzare şi trebuie să găsesc o cale să-i cumpăr. Şi cu acestea îl părăsi şi coborî sub punte.

Dincolo de uşa sculptată în lemn a cabinei căpitanului, dragonii erau agitaţi. Drogon îşi înălţă capul şi ţipă, suflând un fum palid pe nări, iar Viserion se apropie fâlfâind de ea şi încercă să i se caţere pe umăr, aşa cum făcea când era mai mic.

— Nu, zise Dany, încercând să-l alunge cu blândeţe. Acum eşti prea mare pentru asta, dragule. Dar dragonul îşi încolăci coada albă şi aurie în jurul unui braţ şi îşi înfipse ghearele negre în mânecă, ţinându-se strâns. Neajutorată, Dany se prăbuşi în scaunul mare de piele al lui Groleo, chicotind.

— Au fost nestăpâniţi cât timp ai fost plecată, *Khaleesi,* îi spuse Irri. Viserion a smuls cu ghearele aşchii din uşă, vezi? Iar Drogon a dat să fugă când un stăpân de sclavi a venit să-i vadă. Când l-am înhăţat de coadă ca să-l opresc, s-a întors şi m-a muşcat. Îi arătă lui Dany urmele de dinţi de pe mână.

— A încercat vreunul să se elibereze pârjolind în calea lui? Acesta era lucrul care o îngrozea pe Dany cel mai mult.

— Nu, *Khaleesi.* Drogon a scos foc pe nări, dar în aer. Stăpânii de sclavi s-au temut să se apropie de el.

Dany sărută mâna lui Irri acolo unde o muşcase Drogon.

— Îmi pare rău că te-a rănit. Dragonii nu sunt făcuţi să fie închişi într-o cabină mică de corabie.

— Dragonii sunt asemeni cailor în privinţa asta, zise Irri. Şi asemeni călăreţilor. Caii ţipă sub punte, *Khaleesi,* şi lovesc cu picioarele pereţii de lemn. I-am auzit. Iar Jhiqui spune că femeile bătrâne şi micuţii ţipă şi ei, când nu eşti aici. Nu le place căruţa asta pe apă. Nu le place marea neagră şi sărată.

— Ştiu, răspunse Dany. Chiar ştiu, ştiu.

— *Khaleesi* a mea e tristă?

— Da, recunoscu Dany. *Tristă şi pierdută.*

— Vrea *Khaleesi* să-i ofer plăcere? Dany se îndepărtă de ea.

— Nu, Irri, nu trebuie să faci asta. Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea, când te-ai trezit… Nu eşti o sclavă pentru plăceri, te-am eliberat, ai uitat? Tu…

— Sunt slujnica Mamei Dragonilor, spuse fata. E o mare onoare să-i ofer plăcere reginei mele.

— Nu vreau asta, insistă Dany. Nu vreau. Se întoarse brusc cu spatele. Lasă-mă acum, vreau să fiu singură. Să mă gândesc.

Amurgul începuse să coboare peste apele Golfului Sclavilor înainte ca Dany să se întoarcă pe punte. Stătea lângă parapet şi privea Astaporul. *De aici, arată aproape frumos,* gândi ea. Sus, stelele începeau să răsară şi odată cu ele, felinarele de mătase de jos, întocmai cum promisese tălmăcitoarea lui Kraznys. Piramidele de cărămidă scânteiau de lumini. *Dar e atât de întuneric mai jos, pe străzi, în pieţe şi în arenele de luptă. Iar cel mai întuneric e în cazărmi, unde vreun băieţel hrăneşte cu resturi de mâncare căţeluşul pe care i l-au dat când i-au luat bărbăţia.*

Auzi un pas uşor în spatele ei.

— *Khaleesi.* Vocea lui. Pot să-ţi vorbesc deschis?

Dany nu se întoarse. Nu suporta să se uite la el chiar acum. Dacă ar face-o, s-ar putea să-l pălmuiască din nou. Sau să plângă. Sau să-l sărute. Şi să nu ştie niciodată ce e bine, ce e rău şi ce e nebunie.

— Spune ce vrei, *ser*.

— Când Aegon Dragonul a păşit pe ţărmul Westerosului, regii din Vale, din Rock şi Reach n-au alergat să-i înmâneze coroanele lor. Dacă ai de gând să stai pe Tronul lui de Fier, trebuie să-l câştigi, aşa cum a făcut-o el, cu oţel şi cu focul dragonilor. Şi asta înseamnă să-ţi mânjeşti mâinile cu sânge înainte ca treaba să fie terminată.

Sânge şi foc, gândi Dany. Cuvintele Casei Targaryen. Le ştia de o viaţă.

— Sângele vrăjmaşilor mei am să-l vărs bucuroasă. Sângele celor nevinovaţi – e altă poveste. Opt mii de Nepătaţi îmi pot oferi. Opt mii de prunci morţi. Opt mii de câini sugrumaţi.

— Înălţimea Ta, spuse Jorah Mormont, am văzut Debarcaderul Regelui după Jaf. Au fost măcelăriţi şi prunci în ziua aceea şi bătrâni şi copii la joacă. Au fost siluite mai multe femei decât poţi

număra. Există o fiară nemiloasă în fiecare bărbat, iar când îi dai acelui bărbat o sabie sau o suliţă şi-l trimiţi la război, fiara se deşteaptă. Nu e nevoie decât de mirosul sângelui ca s-o trezească. Cu toate acestea, n-am auzit ca vreun Nepătat să siluiască sau să treacă vreun oraş prin sabie, nici măcar să jefuiască – doar la comanda precisă a celor care-i conduc. Poate că sunt cărămizi, aşa cum spui, dar dacă îi cumperi, singurii câini pe care îi vor ucide de acum înainte sunt cei pe care-i vrei tu morţi. Iar tu ai câţiva câini pe care-i vrei morţi, după câte-mi amintesc.

Câinii Uzurpatorului.

— Da. Dany rămase cu privirea pierdută la luminile delicat colorate, lăsându- se mângâiată de briza sărată şi răcoroasă. Vorbeşti despre prădarea oraşelor. Răspunde-mi la o întrebare, *ser*: de ce Dothrakii nu au prădat niciodată acest oraş? Arătă cu mâna: Uite-te la ziduri. Poţi vedea unde au început să se sfărâme. Acolo şi acolo. Vezi vreun străjer pe turnurile astea? Eu nu. Se ascund, *ser*? I-am văzut astăzi pe aceşti fii ai harpiei, toţi războinicii lor mândri, de viţă nobilă. Erau îmbrăcaţi în fuste de pânză şi cel mai fioros lucru la ei era părul. Chiar şi un *khalasaar* modest ar putea să zdrobească acest Astapor ca pe o nucă şi să arunce miezul putred dinăuntru. Aşadar, spune-mi, de ce nu stă acea harpie urâtă lângă calea zeilor din Vaes Dothraki, printre alţi zei furaţi?

— Ai un ochi de dragon, *Khaleesi,* e limpede.

— Voiam un răspuns, nu un compliment.

— Există două motive. Bravii apărători ai Astaporului sunt praf în ochi, e adevărat. Nume vechi şi pungi grase, care se îmbracă precum nişte flagelatori Ghiscari, ca să pretindă că încă stăpânesc un vast imperiu. Fiecare dintre ei este un înalt ofiţer. În zilele de sărbătoare fac demonstraţii de luptă în arene ca să arate ce comandanţi străluciţi sunt ei, dar eunucii sunt cei care mor. În acelaşi timp, orice duşman care ar vrea să atace Astaporul ştie că va trebui să-i înfrunte pe Cei Nepătaţi. Stăpânii de sclavi vor aduna toată garnizoana în apărarea oraşului. Dothrakii n-au mai pornit împotriva Celor Nepătaţi de când şi-au lăsat cosiţele la porţile Qohorului.

— Şi al doilea motiv? vru să ştie Dany.

— Cine ar ataca Astaporul? întrebă *Ser* Jorah. Cei din Meereen şi Yunkai le sunt rivali, dar nu duşmani. Apocalipsa a distrus Valyria, cei din ţinuturile de est sunt cu toţii Ghiscari, iar dincolo

de munţi se află Lhazarul. Oamenii Miei, aşa cum le spuneţi voi, Dothrakii, un popor nespus de paşnic.

— Da, fu ea de acord, dar la nord de oraşele sclavilor se află marea Dothraki şi două duzini de *khali* puternici cărora nu le place nimic mai mult decât să jefuiască oraşele şi să le ducă oamenii în sclavie.

— Să-i ducă *unde?* La ce sunt de folos sclavii, după ce le-ai ucis stăpânii? Valyria nu mai există, Qarthul se află dincolo de pustiul roşu, iar Cele Nouă Oraşe Libere sunt la mii de leghe depărtare către vest. Şi poţi fi sigură că fiii harpiei se arată generoşi cu fiecare *khal* care trece, întocmai cum fac magisterii în Pentos, în Norvos şi în Myr? Ei ştiu că, dacă îi ospătează pe lorzii călăreţi şi le fac daruri, vor pleca în curând mai departe. E mai ieftin decât să lupte şi mult mai sigur.

Mai ieftin decât să lupţi, gândi Dany. *Da, s-ar putea să fie.* Numai de-ar putea fi la fel de uşor şi pentru ea. Cât de plăcut ar fi să meargă la Debarcaderul Regelui, cu dragonii ei, şi să-i plătească băieţandrului Joffrey un cufăr cu aur, ca să-l facă să plece!

— *Khaleesi?* o îndemnă *Ser* Jorah, după o lungă tăcere. Îi atinse uşor cotul.

Dany se scutură, dându-i mâna la o parte.

— Viserys ar fi cumpărat Nepătaţi de toţi banii pe care i-ar fi avut. Dar cândva mi-ai spus că eu semăn cu Rhaegar…

— Îmi amintesc, Daenerys.

— *Înălţimea Ta,* îl corectă ea. Prinţul Rhaegar a condus în luptă oameni liberi, nu sclavi. Barbă-Albă spunea că şi-a ridicat el însuşi scutierii în rang de cavaler, şi pe mulţi alţii.

— Nu exista onoare mai mare decât să-ţi primeşti titlul de cavaler de la Prinţul Pietrei Dragonului.

— Spune-mi, atunci, când atingea un om pe umăr cu sabia lui, ce spunea? Du-te şi ucide-i pe cei slabi? Sau du-te şi apără-i? La Trident, acei bărbaţi viteji de care vorbea Viserys, care au murit sub flamurile noastre cu însemnul dragonilor, şi-au dat viaţa pentru că *credeau* în cauza lui Rhaegar sau fiindcă au fost cumpăraţi cu bani? Dany se întoarse către Mormont, îşi încrucişa braţele şi aşteptă un răspuns.

— Regina mea, rosti rar voinicul, tot ce spui este adevărat. Dar Rhaegar a pierdut Tridentul. A pierdut bătălia, a pierdut războiul, şi-a pierdut regatul şi şi-a pierdut viaţa. Sângele lui a curs în vârtejuri pe râu în jos, împreună cu rubinele platoşei sale, iar

Robert Uzurpatorul a trecut peste cadavrul lui, furând Tronul de Fier. Rhaegar a luptat vitejeşte, Rhaegar a luptat cu nobleţe, Rhaegar a luptat cu onoare. Şi Rhaegar *a murit.*

BRAN

Nici un drum nu străbătea văile întortocheate ale munţilor, prin locurile pe unde îşi purtau paşii acum. Între piscurile cenuşii de piatră se întindeau lacuri albastre, liniştite, lungi, adânci şi înguste, şi nesfârşita întunecime verde a pădurilor de pin. Arămiul şi auriul frunzelor de toamnă deveni o prezenţă mai rară după ce părăsiră pădurea lupilor, pentru a urca printre bătrânele dealuri de cremene şi dispărură când acele dealuri se preschimbară în munţi. Deasupra lor se înălţau acum sequoia uriaşi, molizi şi brazi şi pini, într-o nesfârşită abundenţă. Lăstărişul creştea rar în umbra lor, iar pădurea era aşternută cu un covor de ace verzi, întunecate.

Când se rătăceau, aşa cum se întâmplase o dată sau de două ori, nu trebuia decât să aştepte o noapte rece şi senină, netulburată de nori, şi să caute pe cer Dragonul de Gheaţă. Steaua albastră din ochiul dragonului arăta calea spre nord, după cum le spusese cândva Osha. Gândindu-se la Osha, Bran se întreba unde era. Şi-o imagina la adăpost, la Portul Alb, cu Rickon şi Câinele Lăţos, mâncând ţipari şi peşte şi plăcintă fierbinte de crab, cu grăsanul Lord Manderly. Sau poate că se încălzeau la Ultima Vatră, în faţa focurilor Mareluijon.

Dar viaţa lui Bran devenise un şir nesfârşit de zile rebegite, în spatele lui Hodor, călătorind în sus şi-n jos, în coşul său.

— Sus şi jos, ofta uneori Meera, în timp ce mergeau, apoi în jos şi-n sus. Apoi iarăşi sus şi iarăşi jos. Urăsc munţii ăştia afurisiţi ai tăi, Prinţule Bran.

— Ieri spuneai că-i iubeşti.

— O, da. Nobilul meu tată mi-a povestit despre munţii ăştia, dar nu i-am văzut niciodată până acum. Îi iubesc mai mult decât pot spune.

Bran se strâmbă la ea.

— Dar tocmai ai spus că-i urăşti.

— De ce nu se poate amândouă?

Meera ridică mâna să-l ciupească de nas.

— Pentru că sunt două lucruri diferite, insistă el. Ca ziua şi noaptea, ca gheaţa şi focul.

— Dacă gheaţa poate să ardă, spuse Jojen cu glasul lui solemn, atunci iubirea şi ura se pot însoţi. Munte sau mlaştină,

n-are importanţă. Pământul e unul.

— Unul, fu de acord sora lui, dar tare încreţit. Văile adânci le făceau rareori favoarea de a duce spre nord sau spre sud, astfel că se pomeneau adesea străbătând kilometri întregi în direcţia greşită şi erau nevoiţi să facă uneori cale întoarsă.

— Dacă am fi apucat-o pe drumul regelui, acum poate am fi fost la Zid, le reamintea Bran fraţilor Reed. Voia să găsească cioara cu trei ochi, ca să înveţe să zboare. De zeci de ori spunea, până când Meera începea să-l sâcâie, îngânându-l. Dacă am fi apucat-o pe drumul regelui, nici nu ne-ar mai fi fost atât de foame, dădea el să spună atunci.

Jos, printre dealuri, nu duseseră lipsă de mâncare. Meera era o vânătoare iscusită şi se pricepea încă şi mai bine la prinsul peştilor din pâraie cu harponul ei pentru broaşte. Lui Bran îi plăcea s-o privească, admirându-i iuţeala, felul cum vâra harponul în apă şi-l scotea cu un păstrăv argintiu zvârcolindu-se în vârf. Şi mai era şi Vară care vâna pentru ei. Lupul străvechi dispărea aproape în fiecare noapte, la apusul soarelui, dar se întorcea întotdeauna înainte de primii zori, cel mai adesea cu ceva în gură, o veveriţă sau un iepure.

Dar aici, printre munţi, pâraiele erau mai mici şi mai îngheţate şi vânatul mai puţin. Meera vâna şi pescuia când putea, dar era mai greu, iar în unele nopţi nici chiar Vară nu găsea nici o pradă. Adesea se duceau la culcare cu burţile goale.

Dar Jojen rămânea neclintit în hotărârea lui de a se ţine departe de drum.

— Când dai de drumuri, dai de drumeţi, spunea în stilul lui caracteristic, iar drumeţii au ochi să vadă şi guri să răspândească poveşti despre băiatul schilod, uriaşul său şi lupul care îi însoţeşte.

Jojen era mai încăpăţânat ca nimeni altul, aşa că înaintau greu prin ţinutul sălbatic şi în fiecare zi urcau puţin mai mult şi erau puţin mai aproape de nord.

În unele zile ploua, în altele bătea vântul şi, o dată, i-a prins o vijelie însoţită de lapoviţă, atât de puternică încât până şi Hodor a zbierat, cuprins de disperare. În zilele senine, li se părea adesea că sunt singurele fiinţe de pe lume.

— Nimeni nu locuieşte aici? a întrebat o dată Meera Reed, în timp ce-şi croiau drum în jurul unei ridicături de granit, mare cât Winterfellul.

— Sunt oameni, îi răspunse Bran. Umberii se află în mare

parte la est de drumul regelui, dar vara îşi duc oile la păscut pe pajiştile înalte. Clanul Wull, la vest de munţi, de-a lungul Golfului de Gheaţă, clanul Harclay în spatele nostru, printre dealuri, Liddle şi Norrey şi chiar câţiva din clanul Flint aici, sus, în cele mai înalte locuri. Străbunica lui din partea tatălui fusese din clanul Flint care trăia în munţi. Bătrâna Nan spunea că sângele ei îl făcea pe Bran, înainte să cadă, atât de înnebunit după căţărat. Dar ea murise cu ani şi ani înainte ca el să se nască, chiar înainte să se nască tatăl său.

— Wull? făcu Meera. Jojen, n-a fost un Wull cu tata, în timpul războiului?

— Theo Wull. Jojen răsufla greu, obosit de urcuş. Căldări, aşa îi spuneau.

— Ăla e blazonul lor, spuse Bran, trei căldări maro pe fond albastru, cu o margine din carouri albe şi gri. Lordul Wull a venit o dată la Winterfell, să-şi declare loialitatea şi să discute cu tata, şi avea căldările pe scut. Dar nu e un lord adevărat. De fapt, este, dar i se spune *Wullul,* şi mai sunt clanurile Knott şi Norey şi Liddle. La Winterfell, le spuneam lorzi, dar oamenii lor nu le spun aşa.

Jojen Reed se opri să-şi tragă sufletul.

— Crezi că aceşti oameni ai munţilor ştiu că suntem aici?

— Ştiu. Bran îi văzuse urmărindu-i, nu cu ochii lui, ci cu ochii mai ageri ai lui Vară, cărora nu le scăpa aproape nimic. Nu ne vor deranja, atât timp cât nu încercăm s-o ştergem cu caprele şi cu caii lor.

Şi aşa a şi fost. O singură dată s-au întâlnit cu câţiva oameni ai muntelui, când o ploaie rece ca gheaţa a izbucnit pe neaşteptate, trimiţându-i în căutarea unui adăpost. Vară le găsi locul, adulmecând o peşteră mică, în spatele crengilor gri-verzui ale unui sequoia înalt, dar când Hodor intră, aplecându-se, pe sub ieşitura de piatră, Bran zări strălucirea portocalie a unui foc, undeva mai departe şi îşi dădu seama că nu erau singuri.

— Haideţi înăuntru şi încălziţi-vă, strigă un glas de bărbat. E destulă piatră deasupra capetelor noastre ca să ne apere pe toţi de ploaie.

Le oferi plăcinte de ovăz şi sângerete şi o înghiţitură de bere dintr-o ploscă de piele pe care o avea la el, dar nu-şi spuse numele şi nici nu-i întrebă cum îi cheamă. Bran socoti că e un Liddle. Catarama cu care era prinsă mantia lui din blană de veveriţă era din aur şi bronz şi avea forma unui con de pin, iar

clanul Liddle avea conuri pe partea albă a scuturilor jumătate verzi, jumătate albe.

— E departe Zidul? îl întrebă Bran, în timp ce aşteptau ca ploaia să se oprească.

— Nu mai departe decât zboară corbul, răspunse bărbatul din clanul Liddle, dacă asta era. Dar departe pentru cei ce nu au aripi.

Bran începu să spună:

— Sunt sigur că acum am fi acolo, dacă…

— … am fi luat-o pe drumul regelui, îl completă Meera.

Bărbatul scoase un cuţit şi începu să cioplească un băţ.

— Pe când la Winterfell se afla un Stark, o fecioară putea să umble pe drumul regelui în rochie de gală şi să rămână neatinsă, iar drumeţii puteau găsi un foc, pâine şi sare la multe hanuri şi cetăţi. Dar nopţile sunt mai reci acum şi uşile sunt închise. În pădurea lupilor sunt calmari aurii şi pe drumul regelui umblă oameni jupuiţi, căutând străini.

Fraţii Reed schimbară o privire.

— Oamenii jupuiţi? întrebă Jojen.

— Băieţii Bastardului, da. Era mort, dar acum nu mai e. Şi plăteşte bani frumoşi de argint pentru blănuri de lup, se zice, şi poate de aur, pentru o vorbă despre un alt mort umblător. Se uită la Bran când spuse asta, şi la Vară, care stătea întins lângă el. Cât despre Zid, continuă omul, nu e un loc unde m-aş duce. Bătrânul Urs a dus Rondul în pădurile bântuite şi nu s-au mai întors decât corbii lui, fără să aducă nici un mesaj. *Aripi negre, cuvinte întunecate,* spunea mama, dar când păsările zboară fără o vorbă, asta mi se pare şi mai întunecat. Scormoni cu băţul în foc. Era altfel pe când la Winterfell era un Stark. Dar bătrânul lup a murit, iar lupul tânăr a plecat la sud, să joace jocul de-a tronurile, şi nu ne-a lăsat decât năluci.

— Lupii vor veni din nou, spuse Jojen solemn.

— Şi de unde ştii tu, băiete?

— Am visat.

— În unele nopţi o visez pe mama pe care am îngropat-o acum nouă ani, zise bărbatul, dar când mă trezesc, nu se întoarce la noi.

— Există vise şi vise, lordul meu.

— Hodor, zise Hodor.

Petrecură noaptea aceea împreună, căci ploaia nu se opri până după ce se întunecase de mult şi numai Vară părea dornic

să părăsească peştera. Când din foc nu mai rămase decât jăraticul, Bran îl lăsă să plece. Lupul străvechi nu simţea umezeala la fel ca oamenii, iar noaptea îl chema. Lumina lunii zugrăvea pădurile ude în nuanţe de argintiu şi transforma în alb cenuşiul piscurilor. Bufniţele ţipau prin întuneric şi zburau în tăcere printre pini, în timp ce capre alburii umblau pe coamele munţilor. Bran închise ochii şi se lăsă pradă visului de lup, mirosurilor şi sunetelor nopţii adânci.

Când se treziră, în dimineaţa următoare, focul era stins şi bărbatul Liddle dispăruse, dar le lăsase o bucată se sângerete şi o duzină de plăcinte de ovăz, învelite cu grijă într-o pânză verde cu alb. Unele dintre plăcinte erau umplute cu seminţe de pin, altele cu mure. Bran mâncă una din fiecare şi tot nu ştia care îi place mai mult. Într-o bună zi, la Winterfell va stăpâni iarăşi Casa Stark şi atunci va trimite după clanul Liddle şi le va plăti însutit pentru fiecare sămânţă de pin şi pentru fiecare mură.

Drumul pe care îl urmau era ceva mai uşor în ziua aceea şi, către prânz, soarele străpunse norii. Bran stătea în coşul lui din spatele lui Hodor şi se simţea aproape mulţumit. O dată aţipi, adormit de legănatul domol al mersului uriaşului grăjdar şi de sunetul zumzăit pe care îl scotea uneori în timp ce mergea. Meera îl trezi cu o atingere uşoară pe braţ.

— Priveşte, zise ea, arătând către cer cu harponul ei pentru broaşte, un vultur.

Bran îşi înălţă capul şi îl văzu, cu aripile-i cenuşii desfăcute, neclintite, ca şi cum ar pluti pe vânt. Îl urmări cu privirea în timp ce se înălţa, în cercuri, întrebându-se cum ar fi să se avânte şi el prin lume atât de uşor. *Chiar mai bine decât să te caţeri.* Încercă să ajungă până la vultur, să lase în urmă trupul schilod şi să se ridice la cer, alături de el, aşa cum i se alătura lui Vară. *Cei ce au viziunea verde o pot face. Ar trebui să pot şi eu.* Încercă şi iar încercă, până când vulturul se pierdu în ceaţa aurie a după-amiezii.

— A dispărut, zise el dezamăgit.

— Vom vedea alţii, spuse Meera. Trăiesc acolo, sus.

— Bănuiesc.

— Hodor, spuse Hodor.

— Hodor, îl aprobă Bran.

Jojen lovi cu piciorul un con de pin.

— Cred că lui Hodor îl place când îi spui numele.

— Hodor nu e numele lui adevărat, explică Bran. E doar un

cuvânt pe care-l spune. Numele lui adevărat este Walder, aşa mi-a spus Bătrâna Nan. Era bunica bunicii lui sau aşa ceva. Îl întrista să vorbească despre Bătrâna Nan. Crezi că au omorât-o oamenii de fier? Nu i-au văzut trupul la Winterfell. Acum, că se gândea, nu-şi amintea să fi văzut vreo femeie moartă. N-a făcut niciodată rău nimănui, nici măcar lui Theon. Doar spunea poveşti. Theon n-ar face rău unei asemenea femei. Aşa-i?

— Unii oameni fac rău altora doar fiindcă pot, răspunse Jojen.

— Dar nu Theon era cel care omora la Winterfell, adăugă Meera. Prea mulţi dintre morţi erau oameni de fier. Îşi mută harponul în mâna cealaltă. Aminteşte-ţi poveştile Bătrânei Nan, sunetul glasului ei. Atât timp cât vei face asta, o parte din ea va trăi mereu în tine.

— Îmi voi aminti, promise el.

Urcară fără o vorbă multă vreme, pe o cărare întortocheată ce străbătea coama înaltă dintre două piscuri stâncoase. Pini sfrijiţi se agăţau de versanţii dimprejur. Înainte, departe, Bran vedea sclipirea de gheaţă a unui pârâu, rostogolindu-se în josul unui versant. Se pomeni ascultând respiraţia lui Jojen şi scârţâitul acelor de pin sub picioarele lui Hodor.

— Ştiţi vreo poveste? îi întrebă din senin pe fraţii Reed.

Meera râse.

— O, câteva.

— Câteva, recunoscu fratele ei.

— Hodor, spuse Hodor, zumzăind.

— Aţi putea spune una, zise Bran. În timp ce mergem. Lui Hodor îi plac poveştile cu cavaleri. Şi mie.

— Nu este nici un cavaler la Gât, spuse Jojen.

— Deasupra apei, îl corectă sora lui. Dar mlaştinile sunt pline de cavaleri morţi.

— E adevărat, fu de acord Jojen. Andali şi oameni de fier. Freyi şi alţi nebuni, toţi acei mândri luptători care au pornit să cucerească Apa Cenuşie. Nici unul n-a putut s-o găsească. Intră în Gât şi nu mai ies. Şi, mai devreme sau mai târziu, nimeresc în mlaştini şi se scufundă sub povara oţelului şi se îneacă acolo, în armurile lor.

Gândul la cavalerii înecaţi sub ape îi dădea lui Bran fiori. Dar nu protestă, *îi plăceau* fiorii.

— A fost odată un cavaler, începu Meera, în anul falsei primăveri. Cavalerul Copacului Surâzător i se spunea. Se poate să fi fost un om al mlaştinilor, cavalerul acela.

— Sau nu. Faţa lui Jojen era pătată de umbre verzi. Prinţul Bran a auzit povestea asta de o sută de ori, sunt sigur.

— Nu, protestă Bran. N-am auzit-o. Şi dacă am auzit-o, nu contează. Uneori Bătrâna Nan spunea aceeaşi poveste, dar nu ne supăram niciodată, dacă era o poveste frumoasă. Poveştile vechi sunt ca prietenii vechi, spunea ea. Trebuie să le vizitezi din când în când.

— E adevărat. Meera mergea cu scutul pe spate, dând la o parte, cu harponul ei de prins broaşte, câte o creangă care-i ieşea în cale. Tocmai când Bran începea să creadă că nu-i va spune, până la urmă, povestea, fata începu din nou: A fost odată un flăcău ciudat care trăia la Gât. Era mic, ca toţi oamenii mlaştinilor, dar viteaz şi isteţ, şi puternic pe deasupra. A crescut vânând, pescuind şi căţărându-se în copaci şi a învăţat toate vrăjile poporului meu.

Bran era aproape sigur că nu mai auzise niciodată povestea aceasta.

— Avea vise verzi, ca Jojen?

— Nu, răspunse Meera, dar putea să respire noroi şi să alerge pe frunze, să transforme pământul în apă şi apa în pământ, doar cu o şoaptă. Putea vorbi cu copacii şi putea să ţească cuvinte şi să facă să apară şi să dispară castele.

— Aş vrea să pot şi eu, zise Bran pe un ton plângător. Când se întâlneşte cu cavalerul copacului?

Meera se strâmbă la el.

— Mai devreme, dacă un anume prinţ ar tăcea din gură.

— Întrebam şi eu…

— Flăcăul cunoştea vrăjile mlaştinilor, continuă ea, dar voia mai mult. Arareori călătoresc oamenii poporului nostru departe de casă, ştii. Suntem oameni mici şi obiceiurile noastre le par unora ciudate, aşa că oamenii mari nu ne tratează întotdeauna cu blândeţe. Dar flăcăul acesta era mai cutezător ca alţii şi, într-o zi, când a devenit bărbat, a hotărât să părăsească mlaştinile şi să viziteze Insula Chipurilor.

— Nimeni nu vizitează Insula Chipurilor, obiectă Bran. Acolo locuiesc oamenii verzi.

— Tocmai pe ei voia să-i găsească. Aşa că s-a îmbrăcat cu o cămaşă cusută cu solzi de bronz, aşa, ca a mea, a luat un scut de piele şi un harpon pentru prins broaşte, ca al meu, şi a pornit, vâslind într-o barcă mică de piele, în josul Furcii Verzi.

Bran închise ochii, încercând să-l vadă pe omul din barca mică

de piele. În mintea lui, oamenii mlaştinilor arătau ca Jojen, doar că mai bătrâni, mai puternici şi îmbrăcaţi ca Meera.

— A trecut pe lângă Gemeni noaptea, ca Freyii să nu-l atace şi, când a ajuns la Trident, a părăsit râul, şi-a pus barca pe cap şi a început să meargă pe jos. I-a luat multe zile, dar în cele din urmă, a ajuns la Ochiul Zeilor, a aruncat barca în lac şi a vâslit către Insula Chipurilor.

— S-a întâlnit cu oamenii verzi?

— Da, răspunse Meera, dar asta e altă poveste şi nu am s-o spun eu. Prinţul meu a cerut poveşti cu cavaleri.

— Sunt buni şi oamenii verzi.

— Da, sunt, îl aprobă ea, dar nu mai spuse nimic despre ei. Toată iarna aceea, flăcăul mlaştinilor a stat pe insulă, dar când a sosit primăvara, a auzit chemarea lumii largi şi a ştiut că sosise vremea să plece. Barca lui de piele era exact acolo unde o lăsase, aşa că şi-a luat rămas-bun şi a vâslit către ţărm. A vâslit şi a vâslit şi, în cele din urmă, a văzut turnurile înalte ale unui castel înălţându-se lângă lac. Turnurile erau şi mai înalte, pe măsură ce se apropia de ţărm, până când îşi dădu seama că acesta era, negreşit, cel mai mare castel din lume.

— Harrenhal! ştiu Bran pe dată. Era Harrenhalul!

Meera zâmbi.

— Aşa să fie? Sub zidurile castelului, văzu corturi de mai multe culori, flamuri strălucitoare, pârâind în bătaia vântului, şi cavaleri cu zale şi platoşe, călare pe cai îmbrăcaţi în armură. Simţea miros de carne friptă, auzea râsete şi goarnele vestitorilor sunând. Un mare turnir era pe cale să înceapă şi campioni din întreaga lume veniseră să se întreacă. Regele însuşi era de faţă, cu fiul său, prinţul dragon. Veniseră Săbiile Albe, să primească un nou frate în rândurile lor. Lordul furtunii era şi el acolo şi lordul trandafirului, de asemenea. Marele leu al stâncii se certase cu regele şi nu era prezent, dar mulţi dintre cavalerii şi purtătorii lui de flamuri veniseră, oricum. Flăcăul mlaştinilor nu mai văzuse niciodată un spectacol atât de grandios şi ştia că s-ar putea să nu mai aibă un asemenea prilej. O parte din el îşi dorea cu ardoare să participe.

Bran cunoştea foarte bine acel sentiment. Pe când era mic, nu visase la altceva decât să fie cavaler. Dar asta se întâmplase înainte să cadă şi să-şi piardă picioarele.

— Fiica măreţului castel domnea ca regină a dragostei şi a frumuseţii, la deschiderea turnirului. Cinci campioni au jurat să-i

apere coroana, cei patru fraţi ai ei din Harrenhal şi renumitul său unchi, un cavaler alb din Garda Regelui.

— Era o fată frumoasă?

— Era, spuse Meera, săltând peste o piatră, dar mai erau şi altele, mai frumoase. Una dintre ele era soţia prinţului dragon, care venise însoţită de o duzină de doamne de companie. Cavalerii le-au cerut cu toţii panglici, să şi le lege la suliţe.

— N-o să fie o poveste din aia de dragoste, nu-i aşa? întrebă Bran, bănuitor. Lui Hodor nu-i plac aşa de mult.

— Hodor, zise Hodor prietenos.

— Îi plac poveştile cu cavaleri care se luptă cu monştri.

— Uneori cavalerii sunt monştri, Bran. Micul flăcău al mlaştinilor străbătea câmpul, bucurându-se de ziua caldă de primăvară, fără să facă rău nimănui, când fu atacat de trei scutieri. Nu avea nici unul mai mult de cincisprezece ani, dar chiar şi aşa, erau cu toţii mai voinici ca el. Aceasta era lumea *lor* şi ştiau asta, iar el nu avea nici un drept să fie acolo. I-au smuls suliţa şi l-au doborât la pământ, înjurându-l şi numindu-l mâncător de broaşte.

— Erau Walderi? Îi părea a fi ceva ce Micul Walder Frey ar fi putut face.

— Nici unul nu şi-a dat numele, dar le-a reţinut bine chipurile, ca să se poată răzbuna pe ei mai târziu. Îl trânteau la pământ ori de câte ori încerca să se ridice şi îl loveau cu picioarele când se chircea pe jos. Dar apoi au auzit un răget: „Cel pe care-l loviţi e omul tatălui meu”, a urlat lupoaica.

— O lupoaică pe patru picioare sau pe două?

— Pe două, răspunse Meera. Lupoaica s-a năpustit asupra scutierilor cu o sabie de turnir şi i-a împrăştiat pe toţi. Omul mlaştinilor era plin de sânge şi de vânătăi, aşa că îl duse în vizuina ei, să-i cureţe rănile şi să i le lege cu pânză. Acolo, cavalerul i-a întâlnit pe fraţii ei de haită: lupul fioros care le era căpetenie, lupul liniştit de lângă el şi puiul, care era cel mai tânăr dintre cei patru.

În seara aceea, avea să fie mare ospăţ la Harrenhal, pentru a marca deschiderea turnirului, şi lupoaica a insistat ca flăcăul să ia parte. Era de obârşie nobilă şi avea dreptul la un loc la masă, la fel ca oricare altul. Lupoaica nu era uşor de refuzat, aşa că flăcăul mlaştinilor l-a lăsat pe puiul de lup să-i găsească straie potrivite pentru ospăţul unui rege şi a pornit către măreţul castel.

Sub acoperişul lui Harren, a mâncat şi a băut cu lupii şi cu mulţi cavaleri loiali acestora, oamenii măgurilor, elani, urşi şi tritoni. Prinţul dragon a cântat un cântec atât de trist încât lupoaica fecioară a început să se smiorcăie, dar când frăţiorul ei a tachinat-o, i-a turnat vin pe cap. Un frate în negru a luat cuvântul, cerând cavalerilor să se alăture Rondului de Noapte. Lordul furtunii l-a învins pe cavalerul craniilor şi al sărutărilor într-un duel al cupelor de vin. Flăcăul mlaştinilor a văzut o fecioară cu ochi de purpură, surâzători, dansând cu o sabie albă, cu un şarpe roşu, cu lordul grifonilor şi, în cele din urmă, cu lupul cel liniştit… dar asta numai după ce lupul fioros a vorbit cu ea, în numele unui frate prea sfios ca să se ridice de la locul său.

În mijlocul acestei veselii, flăcăiaşul mlaştinilor i-a zărit pe cei trei scutieri care îl atacaseră. Unul slujea un cavaler al furcii, altul un cavaler al porcului spinos, în timp ce ultimul era în slujba unui cavaler cu două turnuri pe tunică, un blazon pe care toţi oamenii mlaştinilor îl cunoşteau bine.

— Freyii? zise Bran. Freyii de la Crossing?

— Cum mă vezi şi cum te văd, îl aprobă Meera. Lupoaica i-a văzut şi ea şi i-a arătat fraţilor săi. „Ţi-aş putea găsi un cal şi o armură pe potrivă”, s-a oferit puiul de lup. Micul om al mlaştinilor i-a mulţumit, dar nu i-a dat nici un răspuns. Avea inima sfâşiată. Oamenii mlaştinilor sunt mai mici decât majoritatea oamenilor, dar la fel de mândri. Flăcăul nu era cavaler, nu mai mult decât oricare altul dintre ai lui. Noi stăm în bărci mai des decât pe cal, iar mâinile noastre sunt făcute pentru vâsle, nu pentru suliţe. Oricât de mult şi-ar fi dorit să se răzbune, se temea că nu va reuşi decât să se facă de râs sau să-şi facă semenii de ruşine. Lupul cel liniştit i-a oferit un loc în cortul său în noaptea aceea, dar înainte de a adormi, a îngenuncheat pe malul lacului, privind peste apă către locul unde ar fi trebuit să se afle Insula Chipurilor, şi a rostit o rugăciune către zeii vechi ai Nordului şi ai Gâtului…

— N-ai auzit niciodată povestea asta de la tatăl tău? întrebă Jojen.

— Bătrâna Nan era cea care spunea poveşti. Meera, continuă, nu te poţi opri aici.

Hodor trebuie să fi simţit acelaşi lucru.

— Hodor, spuse el, iar apoi: Hodor, hodor, hodor, hodor.

— Ei, bine, zise Meera, dacă vrei să auzi continuarea…

— Da. *Spune-o!*

— Cinci zile de turnir erau planificate, povesti ea. Aveau să aibă loc şi o mare încăierare între şapte adversari, un concurs de tras cu arcul şi de aruncare cu toporul, o cursă de cai şi un turnir al cântăreţilor…

— Lasă toate astea, se foi Bran nerăbdător în coşul său din spatele lui Hodor. Spune despre turnir.

— Cum porunceşte prinţul meu. Fiica acelui castel era regina iubirii şi a frumuseţii, cu patru fraţi şi un unchi s-o apere, dar toţi cei patru fii ai Harrenhalului au fost învinşi din prima zi. Învingătorii lor ajungeau pentru scurt timp campioni, până când erau, la rândul lor, înfrânţi. S-a întâmplat că sfârşitul primei zile l-a găsit pe cavalerul porcului spinos câştigându-şi un loc printre campioni, iar în dimineaţa celei de-a doua zile, cavalerul furcii şi cavalerul celor două turnuri erau şi ei victorioşi. Dar târziu, în după-amiaza celei de-a doua zile, pe când umbrele începeau să se alungească, în arenă şi-a făcut apariţia un cavaler misterios.

Bran clătină din cap, cunoscător. Cavalerii misterioşi apăreau adesea în turniruri, cu coifuri ce le ascundeau feţele şi scuturi care erau fie fără blazon, fie cu un blazon ciudat. Uneori, erau campioni renumiţi ai deghizării. Cavalerul dragon câştigase odată un turnir în chip de Cavaler al lacrimilor, ca să-şi poată numi sora regina iubirii şi a frumuseţii, în locul amantei regelui. Şi Barristan cel Viteaz îmbrăcase armura unui cavaler misterios, prima oară când avea doar zece ani.

— Era micul om al mlaştinilor, pun prinsoare.

— Nimeni nu ştia, spuse Meera, dar cavalerul misterios era mic de statură şi îmbrăcat într-o armură care nu i se potrivea, făcută din bucăţi şi bucăţele. Blazonul de pe scutul lui era copacul inimii, copacul vechilor zei, un copac alb cu o faţă roşie, surâzătoare.

— Poate că venea din Insula Chipurilor, spuse Bran. Era verde? În poveştile Bătrânei Nan, protectorii aveau pielea verde-închis şi frunze în loc de păr. Uneori aveau şi coarne, dar Bran nu vedea cum ar fi putut cavalerul misterului să poarte coif dacă ar fi avut coarne. Sunt sigur că vechii zei l-au trimis.

— Poate că da. Cavalerul misterului şi-a înclinat suliţa în faţa regelui şi a pornit călare spre marginea arenelor, unde îşi aveau pavilioanele cei cinci campioni. Ştii care sunt cei trei pe care i-a înfruntat.

— Cavalerul porcului spinos, cavalerul furcii şi cavalerul turnurilor gemene. Bran auzise destule poveşti ca să ştie atâta

lucru. Era micul om al mlaştinilor, ţi-am zis eu.

— Oricine o fi fost, zeii au dat putere braţului său. Cavalerul porcului spinos a căzut primul, pe urmă cavalerul furcii şi la urmă cavalerul turnurilor gemene. Nici unul dintre ei nu era foarte îndrăgit, astfel că oamenii din popor l-au ovaţionat frenetic pe Cavalerul Copacului Surâzător, cum a fost numit în curând noul campion. Când inamicii săi au căutat să-şi răscumpere calul şi armura, Cavalerul Copacului Surâzător le-a vorbit cu glas de tunet, prin coiful său, zicând: „Învăţaţi-vă scutierii ce înseamnă onoarea. Asta va fi un preţ al răscumpărării destul de bun!” După ce cavalerii învinşi şi-au pedepsit aspru scutierii, şi-au primit înapoi caii şi armurile. Şi astfel, rugăciunea flăcăiaşului mlaştinii a primit răspuns… de la oamenii verzi sau de la vechii zei sau de la copiii pădurii, cine poate spune?

Era o poveste bună, hotărî Bran, după ce stătu pe gânduri o clipă sau două.

— Apoi ce s-a întâmplat? Cavalerul Copacului Surâzător a câştigat turnirul şi s-a căsătorit cu o prinţesă?

— Nu, răspunse Meera. În seara aceea, la marele castel, lordul furtunii şi cavalerul craniilor şi al săruturilor au jurat fiecare să-i scoată masca, iar regele însuşi a îndemnat oamenii să-l înfrunte, declarând că chipul din spatele coifului nu-i era prieten. Dar în dimineaţa următoare, când goarnele au sunat şi regele s-a aşezat la locul său, doar doi campioni şi-au făcut apariţia.

Cavalerul Copacului Surâzător dispăruse. Regele era foc şi pară, şi chiar şi-a trimis fiul, prinţul dragon, în căutarea bărbatului misterios, dar nu i-au găsit decât scutul pictat, atârnat în părăsire într-un copac. În cele din urmă, prinţul dragon a câştigat acel turnir.

— Oh. Bran cugetă la poveste vreme îndelungată. A fost o poveste bună. Dar ar fi trebuit să fi fost atacat de cei trei cavaleri, nu de scutierii lor. Atunci micul om al mlaştinii i-ar fi putut omorî pe toţi. Partea cu răscumpărarea a fost stupidă. Iar cavalerul misterios trebuia să câştige turnirul, învingând fiecare inamic, şi s-o numească pe fecioara lupoaică regina iubirii şi a frumuseţii.

— A fost regina iubirii şi a frumuseţii, zise Meera, dar asta e o altă poveste, mai tristă.

— Eşti sigur că n-ai mai auzit povestea asta până acum, Bran? întrebă Jojen. Nobilul tău tată nu ţi-a spus-o niciodată?

Bran scutură din cap. Ziua era pe sfârşite şi umbrele lungi se

furişau în josul versanţilor, răsfirând degete negre printre pini. *Dacă micul om al mlaştinilor a putut vizita Insula Chipurilor, poate că aş putea şi eu.* Toate poveştile erau de acord că oamenii verzi aveau stranii puteri magice. Poate că l-ar ajuta să meargă din nou, poate chiar l-ar transforma într-un cavaler. *Ei l-au transformat pe micul om al mlaştinilor în cavaler, chiar dacă numai pentru o zi,* gândi el. *O zi ar fi de ajuns.*

DAVOS

Celula era mai caldă decât îi era îngăduit oricărei celule.

Era întunecoasă, da. O lumină portocalie, pâlpâitoare, cădea printre vechile zăbrele de fier, dinspre torţa din suportul de pe zidul de dincolo, dar jumătatea din spate a celulei rămânea înecată în beznă. Era şi umedă, aşa cum era de aşteptat pe o insulă precum Piatra Dragonului, unde marea era mereu aproape. Şi erau şobolani, la fel de mulţi cum te puteai aştepta să fie în orice temniţă, şi câţiva în plus.

Dar Davos nu se putea plânge de frig. Culoarele netede de piatră de sub masiva Piatră a Dragonului erau mereu calde, iar Davos auzise adesea spunându-se că deveneau din ce în ce mai calde, pe măsură ce coborau. Davos se afla mult sub castel şi zidul celulei era adesea cald la atingere, când îşi lipea palma de el. Probabil că vechile poveşti erau adevărate şi Piatra Dragonului era construită din pietrele iadului.

Când l-au adus aici, fusese bolnav. Tusea care îl chinuia de la bătălie încoace se agravase şi o febră pusese, de asemenea, stăpânire pe el. Buzele îi erau pline de băşici şi căldura celulei nu l-a împiedicat să tremure. *Nu voi zăbovi mult în locul acesta,* îşi amintea că gândise. *Voi muri curând aici, în întuneric.*

Dar a descoperit că se înşelase în privinţa aceasta, ca în aproape toate privinţele. Îşi amintea ca prin ceaţă mâini blânde, un glas ferm şi chipul tânărului Maester Pylos aplecat deasupra lui. Îi dădea să bea supă fierbinte de usturoi şi lapte de mac, să-i alunge durerile şi frisoanele. Laptele macului l-a făcut să doarmă şi, în somn, i-au pus lipitori, să cureţe sângele stricat. Sau aşa presupunea, după urmele pe care le avea pe braţe când s-a trezit. Nu după mult timp, tusea s-a oprit. Băşicile îi dispăruseră, iar supa avea în ea bucăţi de peşte alb, de morcovi şi de ceapă. Şi într-o zi, şi-a dat seama că se simte mai puternic decât s-a

simţit vreodată de când *Betha Neagră* s-a zdruncinat sub picioarele lui şi l-a aruncat în râu.

Avea doi temniceri să se ocupe de el. Unul era voinic şi îndesat, cu umeri musculoşi şi mâini imense, puternice. Purta o armură din piele cu ţinte de fier şi de două ori pe zi îi aducea lui Davos o strachină cu terci de ovăz. Uneori, îl îndulcea cu miere sau turna în el câteva picături de lapte. Celălalt temnicer era mai în vârstă, gârbovit şi pământiu la faţă, cu părul unsuros, nespălat şi pielea solzoasă. Purta o jiletcă din catifea albă, cu un cerc de stele brodat pe piept cu fir de aur. Îi venea prost, fiind scurtă şi prea largă în acelaşi timp şi, pe deasupra, era slinoasă şi ruptă. El îi aducea lui Davos talere cu carne şi păsat sau tocană de peşte şi, o dată, i-a adus chiar o jumătate de plăcintă cu mreană. Mreana a fost atât de săţioasă încât n-a putut s-o digere, dar oricum, a fost o mâncare aleasă pentru un prizonier.

Nici soarele, nici luna nu străluceau în carceră; nici o fereastră nu străpungea zidurile groase de piatră. Putea deosebi ziua de noapte doar după temniceri. Nici unul nu-i vorbea, deşi ştia că nu erau muţi; uneori îi auzea rostind câteva vorbe, când schimbau garda. Nici măcar nu voiau să-i spună cum îi cheamă, aşa că le-a dat el nume. Pe cel scund şi voinic l-a numit Terci, iar pe cel gârbov şi pământiu, Mreană, după plăcintă. Număra zilele după mesele pe care i le aduceau şi după schimbarea torţelor din suportul din afara celulei.

În întuneric, omul începe să se simtă singur şi tânjeşte după glas omenesc. Davos vorbea cu temnicerii ori de câte ori veneau în celulă, fie ca să-i aducă mâncare, fie ca să îi schimbe căldarea cu dejecţii. Ştia că ar fi surzi dacă le-ar cere libertate sau îndurare; în schimb, le punea întrebări, sperând că poate, într-o zi, unul îi va răspunde.

Ce se mai aude despre război? întreba el, şi: *Regele e bine?* întreba de fiul său Devan şi despre Prinţesa Shireen şi despre Salladhor Saan. *Cum e vremea?* întreba, şi: *Au început furtunile de toamnă? Mai călătoresc corăbiile pe Marea Îngustă?*

Indiferent ce întreba, nu răspundeau niciodată, deşi uneori, Terci îi arunca o privire şi, pentru o fracţiune de secundă, Davos avea impresia că era gata să vorbească. Cu Mreană nu era nici măcar atât. *Pentru el nu sunt un om,* gândi Davos, *doar o piatră care mănâncă, îşi face nevoile şi vorbeşte.* După o vreme, hotărî că Terci îi plăcea mult mai mult. Terci, cel puţin, părea să fie conştient că e un om viu şi avea un fel de bunătate bizară. Davos

bănuia că hrănea şobolanii, de aceea erau atât de mulţi. Odată, i s-a părut că-l aude vorbindu-le, ca unor copii, dar poate că doar visase.

N-au de gând să mă lase să mor, îşi dădu el seama. *Mă ţin în viaţă, pentru un motiv numai de ei ştiut.* Nu-i plăcea să-şi închipuie care ar putea fi motivul. Lordul Sunglass fusese închis o vreme în celulele de sub Piatra Dragonului, la fel şi fiii lui *Ser* Hubard Rambton. Cu toţii sfârşiseră pe rug. *Ar fi trebuit să mă las în voia mării,* gândea Davos, stând cu privirea pierdută la torţa de dincolo de gratii. *Sau să las corabia să treacă pe lângă mine, să mă sfârşesc pe stânca mea. Aş prefera să hrănesc crabi decât flăcări.*

Pe urmă, într-o seară, pe când îşi termina cina, Davos a simţit dintr-odată o fierbinţeală ciudată revărsându-se asupra lui. Îşi ridică ochii, privind printre zăbrele şi o zări acolo, în stacojiu aprins, cu rubinul ei mare la gât, cu ochii roşii strălucind la fel de puternic ca torţa care o scălda în lumină.

— Melisandre, spuse el, cu un calm pe care nu-l simţea.

— Cavaler Ceapă, răspunse ea, la fel de calm ca şi cum cei doi s-ar fi întâlnit pe o scară sau în curte şi ar fi schimbat saluturi politicoase. Eşti bine?

— Mai bine decât am fost.

— Îţi lipseşte ceva?

— Regele meu. Fiul meu. Ei îmi lipsesc. Împinse strachina la o parte şi se ridică. Ai venit să mă arzi?

Ochii ei străini şi roşii îl cercetară printre gratii.

— Acesta e un loc urât, nu-i aşa? Un loc întunecat şi murdar. Bunul soare nu străluceşte aici, nici luminoasa lună. Ridică o mână către torţa de pe perete. Asta e tot ce există între tine şi întuneric, Cavaler Ceapă. Micul foc, acest dar al lui R'hllor. Să-l sting?

— Nu. Davos înainta către zăbrele. Te rog. Nu credea c-ar putea suporta să fie lăsat singur în bezna necruţătoare, doar în tovărăşia şobolanilor.

Buzele femeii roşii se arcuiră în sus, într-un zâmbet.

— Aşadar, ai ajuns să iubeşti focul, s-ar părea.

— Am nevoie de torţă. Mâinile i se încleştară şi i se descleştară. *N-o voi implora, nu voi face asta.*

— Eu sunt asemeni acestei torţe, *Ser* Davos. Suntem amândouă unelte ale lui R'hllor. Am fost create cu un singur scop – să ţinem întunericul la liman. Crezi asta?

— Nu. Probabil ar fi trebuit să mintă şi să-i spună ceea ce voia să audă, dar Davos era prea obişnuit să spună adevărul. Eşti mama întunericului. Am văzut asta în adâncurile Capătului Furtunii, când ai născut sub ochii mei.

— Bravul *Ser* Davos se teme oare într-atât de o umbră trecătoare? Curaj, atunci. Umbrele trăiesc doar când se nasc din lumină, iar focurile regelui ard atât de mocnit încât nu îndrăznesc să mă mai hrănesc din ele, ca să zămislesc un alt fiu. Asta l-ar putea ucide. Melisandre se apropie. Dar cu un alt bărbat… un bărbat ale cărui flăcări ard încă fierbinţi şi înalte… Dacă vrei cu adevărat să slujeşti cauza regelui tău, vino în camera mea într-o noapte. Ţi-aş putea dărui plăcere aşa cum n-ai cunoscut vreodată şi, cu focul vieţii tale, aş putea face…

— … o oroare. Davos se dădu înapoi. Nu vreau nimic de la tine, doamna mea. Nici de la zeul tău. Fie să mă apere Cei Şapte.

Melisandre oftă.

— Ei nu l-au apărat pe Guncer Sunglass. S-a rugat de trei ori în ziua aceea şi a purtat şapte stele cu şapte colţuri pe scut, dar când R'hllor şi-a întins mâna, rugăciunile lui s-au transformat în ţipete şi a ars. De ce să te agăţi de aceşti falşi zei?

— I-am slăvit toată viaţa.

— Toată viaţa, Davos Seaworth? E ca şi cum ai spune *aşa a fost ieri.* Clătină din cap cu tristeţe. Nu te-ai temut niciodată să le spui regilor adevărul; de ce pe tine te minţi? Deschide ochii, cavalere.

— Ce-ai vrea să văd?

— Cum e făcută lumea. Adevărul care te înconjoară, limpede ca lumina zilei. Noaptea e întunecoasă şi plină de spaime, ziua strălucitoare şi frumoasă şi plină de speranţă. Una este neagră, cealaltă albă. Există gheaţă şi există foc. Ură şi iubire. Amar şi dulce. Bărbat şi femeie. Durere şi încântare. Iarnă şi vară. Rău şi bine. Făcu un pas către el: *Moarte şi viaţă.* Peste tot, contrarii. Peste tot, lupta.

— Lupta? întrebă Davos.

— Lupta, confirmă ea. *Există doi,* Cavaler Ceapă. Nu şapte, nu unul, nici o sută sau o mie. *Doi!* Crezi că am străbătut jumătate de lume doar ca să aşez un alt rege de prisos pe un alt tron gol? Războiul se poartă de la începutul timpului şi, înainte să se sfârşească, toţi oamenii trebuie să aleagă de ce parte vor să fie. De o parte este R'hllor, Stăpânul Luminii, Inima Focului, Zeul Flăcării şi al Umbrei. Împotriva lui se află Marele Celălalt, al cărui

nume nu trebuie rostit, Stăpânul Întunericului, Sufletul Gheţii, Zeul Nopţii şi al Spaimei. Noi nu avem de ales între Baratheon şi Lannister, între Greyjoy şi Stark. Noi moartea o alegem, sau viaţa. Întunericul sau lumina. Strânse gratiile celulei cu mâinile-i albe şi subţiri. Imensul rubin de la gâtul ei părea că vibrează, cu o sclipire proprie. Aşadar, spune-mi, *Ser* Davos Seaworth, şi spune-mi sincer, inima ta arde cu lumina strălucitoare a lui R'hllor? Sau este neagră şi rece şi plină de viermi? Întinse mâna printre zăbrele şi îi atinse pieptul cu trei degete, vrând parcă să-i simtă adevărul prin carne, prin lână şi prin piele.

— Inima mea, răspunse Davos domol, e plină de îndoieli.

Melisandre oftă.

— Ahhhh, Davos. Bunul cavaler e sincer până în ultima clipă, până în ziua întunericului său. E bine că nu m-ai minţit. Aş fi ştiut. Slujitorii Celuilalt ascund adesea inimi negre într-o lumină orbitoare, aşa că R'hllor le dă preoţilor lui puterea de a vedea dincolo de minciuni. Se îndepărtă de celulă cu pas uşor. De ce ai vrut să mă omori?

— Am să-ţi spun, răspunse Davos, dacă îmi spui şi tu cine m-a trădat. N-a putut să fie decât Salladhor Saan şi totuşi, chiar şi acum se ruga să nu fie aşa.

Femeia roşie râse.

— Nu te-a trădat nimeni, Cavaler Ceapă. Ţi-am văzut planul în flăcări.

Flăcările.

— Dacă poţi vedea adevărul în aceste flăcări, cum se face că am fost pârjoliţi pe Apa Neagră? Mi-ai dat fiii focului… fiii mei, corabia mea, oamenii mei, toate au ars…

Melisandre îşi scutură capul.

— Mă confunzi, Cavaler Ceapă. Acelea nu au fost focurile mele. De-aş fi fost cu voi, bătălia voastră ar fi avut un alt sfârşit. Dar Înălţimea Sa a fost înconjurat de necredincioşi şi mândria lui s-a dovedit mai puternică decât credinţa. Pedeapsa i-a fost cumplită, dar a învăţat din propriile greşeli.

Aşadar, fiii mei n-au fost altceva decât o lecţie pentru un rege? Davos îşi simţi gura crispându-se.

— În Cele Şapte Regate ale tale este noapte acum, continuă femeia roşie. Dar în curând soarele va răsări din nou. Războiul continuă, Davos Seaworth, şi unii vor afla curând că până şi un tăciune în cenuşă poate aprinde o imensă vâlvătaie. Bătrânul maester s-a uitat la Stannis şi a văzut doar un om. Tu vezi un

rege. Vă înşelaţi amândoi. El este Stăpânul ales, războinicul focului. L-am văzut în fruntea unei bătălii împotriva întunericului, am văzut asta în flăcările mele. Flăcările nu mint, altfel n-ai fi aici. E scris şi în profeţii. Când steaua roşie sângerează şi întunericul se strânge, Azor Ahai va renaşte în mijlocul fumului şi al sării, pentru a deştepta din piatră dragonii. Steaua sângerândă a venit şi a plecat şi Piatra Dragonului este locul fumului şi al sării. Stannis Baratheon este Azor Ahai renăscut! Ochii ei roşii scânteiară ca nişe focuri gemene şi îi sfredeleau parcă sufletul până în adâncuri. Nu mă crezi. Te îndoieşti de adevărul lui R'hllor, chiar şi acum… cu toate că l-ai slujit şi-l vei sluji din nou. Te voi ţine aici, să te gândeşti la tot ce ţi-am spus. Şi, fiindcă R'hllor este izvorul binelui, îţi voi lăsa şi torţa.

Cu un zâmbet şi un vârtej de falduri stacojii, dispăru. Doar parfumul rămase în urma ei. Parfumul şi torţa. Davos se aşeză pe podea şi îşi cuprinse genunchii cu braţele. Lumina pâlpâitoare a torţei se revărsa asupra lui. După ce paşii lui Melisandre se îndepărtară, nu se mai auzi decât râşcâitul şobolanilor. *Gheaţă şi foc,* gândi el. *Negru şi alb. Întuneric şi lumină.* Davos nu putea nega puterea zeului ei. Văzuse umbra ieşind târâş din pântecele ei, iar preoteasa ştia lucruri pe care nu avea cum să le ştie. *Mi-a văzut planurile în flăcări.* Se bucura să afle că Salla nu-l vânduse, dar gândul că femeia roşie îi scormonea secretele cu focurile ei îl neliniştea nespus. *Şi ce a vrut să sugereze când a zis că i-am slujit zeul şi îl voi sluji din nou?* Nici asta nu-i plăcea.

Îşi ridică ochii, să privească torţa. O privi vreme îndelungată, fără să clipească, urmărind flăcările, cu pâlpâirea şi sclipirea lor. Încercă să vadă dincolo de ele, să arunce o privire prin cortina lor învăpăiată şi să zărească viaţa ce se afla acolo… dar nu era nimic, doar foc şi după o vreme, ochii începură să-i lăcrimeze.

Orb în faţa zeului şi ostenit, Davos se cuibări pe paie şi se lăsă pradă somnului.

Trei zile mai târziu – ei, bine, Terci venise de trei ori şi Mreană de două – Davos auzi glasuri afară din celulă. Se ridică îndată, cu spatele la zidul de piatră, ascultând hărmălaia. Era un lucru nou, o schimbare în lumea sa neschimbătoare. Zgomotul venea dinspre stânga, unde treptele duceau în sus, spre lumina zilei. Auzea un glas de bărbat, implorând, ţipând.

— *… nebunie,* zise bărbatul, făcându-şi apariţia, târât de doi străjeri cu inimi înflăcărate pe piept. Terci mergea înaintea lor, zornăind un inel de chei, iar *Ser* Axell Florent venea în urmă.

Axell, strigă prizonierul cu disperare, pentru dragostea ce mi-o porţi, *dă-mi drumul!* Nu poţi face asta, nu sunt un trădător. Era un bărbat mai în vârstă, înalt şi zvelt, cu părul argintiu, barba ascuţită şi o faţă prelungă, rafinată, crispată de frică. Unde e Selyse, unde este regina? Cer s-o văd. Lua-v-ar Ceilalţi pe toţi. *Eliberaţi-mă!*

Străjerii nu se sinchisiră de strigătele lui.

— Aici? întrebă Terci în faţa celulei. Davos se ridică în picioare. Pentru o clipă, luă în calcul ideea de a încerca să-i atace după ce deschideau uşa, dar ar fi fost o nebunie. Erau prea mulţi, străjerii purtau săbii, iar Terci era puternic ca un taur.

Ser Axell încuviinţă cu un semn scurt al capului.

— Să-i lăsăm pe trădători să se bucure unul de compania celuilalt.

— *Nu sunt trădător!* zbieră prizonierul în timp ce Terci descuia uşa. Deşi era îmbrăcat simplu, cu o jiletcă de lână gri şi pantaloni negri, accentul îl trăda drept un bărbat de viţă nobilă. *Obârşia nu-i va sluji aici,* gândi Davos.

Terci dădu gratiile la o parte, *Ser* Axell clătină din cap şi străjerii îşi azvârliră povara cu capul înainte. Bărbatul se împiedică şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Davos. Se desprinse îndată şi se năpusti, clătinându-se, înapoi către uşă, doar pentru a se pomeni cu ea trântită în faţa-i mică şi îngrijită.

— Nu! strigă el. *Nuuuuu!* Dintr-odată, toată puterea îi părăsi picioarele şi bărbatul alunecă încet pe podea, agăţându-se de gratiile de fier. *Ser* Axell, Terci şi străjerii se întorseseră deja, să plece. Nu puteţi face asta, strigă prizonierul către spatele lor. *Sunt Mâna Regelui!*

În acel moment, Davos ştiu cine era.

— Eşti Alester Florent.

— Bărbatul întoarse capul.

— Cine… ?

— *Ser* Davos Seaworth.

Lordul Alester clipi.

— Seaworth… Cavalerul Ceapă. Ai încercat s-o omori pe Melisandre.

Davos nu îl contrazise.

— La Capătul Furtunii, ai purtat o armură roşie-aurie, încrustată cu flori de azurit pe platoşă. Întinse o mână, să-l ajute pe celălalt să se ridice în picioare.

Lordul Alester îşi şterse paiele murdare de pe veşminte.

— Eu… eu trebuie să-mi cer scuze pentru înfăţişarea mea, *ser*. Cuferele mi-au fost rătăcite când Lannisterii au invadat tabăra. Am scăpat doar cu armura pe spinare şi inelele pe degete.

Încă poartă acele inele, remarcă Davos, care nu avea nici măcar un deget.

— Fără îndoială, băiatul vreunui bucătar sau grăjdar se grozăveşte acum prin Debarcaderul Regelui cu jiletca mea din catifea vărgată şi cu mantia mea cu nestemate, continuă Lordul Alester, neatent. Dar războiul îşi are ororile lui, după cum ştie oricine. Fără doar şi poate, ai suferit şi tu pierderile tale.

— Corabia, răspunse Davos. Toţi oamenii. Patru dintre fiii mei.

— Fie ca… fie ca Stăpânul Luminii să-i călăuzească prin întuneric către o lume mai bună, zise celălalt bărbat.

Fie ca Tatăl să-i judece drept, iar Mama să le arate îndurare, gândi Davos, dar păstră rugăciunea pentru sine. Cei Şapte nu mai aveau loc la Piatra Dragonului.

— Fiul meu e în siguranţă la Brightwater, continuă lordul, dar am pierdut un nepot pe *Furia. Ser* Imry, fiul fratelui meu, Ryam.

Ser Imry Florent fusese cel care i-a condus orbeşte în susul Apei Negre, cu toate vâslele, fără să se sinchisească de micile turnuri de piatră de la gura râului. Davos nu avea cum să-l uite.

— Fiul meu Maric a fost comandantul nepotului tău. Îşi amintea ultima imagine a *Furiei,* înghiţită de focul sălbatic. S-a auzit ceva despre supravieţuitori?

— *Furia* a ars şi s-a scufundat cu tot echipajul, răspunse lordul. Fiul tău şi nepotul meu au pierit, alături de alţi nenumăraţi oameni de ispravă. Războiul însuşi a fost pierdut în ziua aceea, *ser*.

Omul acesta este înfrânt. Davos îşi amintea cuvintele lui Melisandre despre tăciunii din cenuşă care pot aprinde uriaşe vâlvătăi. *Nu e de mirare că a sfârşit aici.*

— Înălţimea Sa nu se va preda niciodată, lordul meu.

— Nebunie, asta e curată nebunie. Lordul Alester se aşeză din nou pe podea, ca şi cum efortul de a sta în picioare pentru o clipă ar fi fost prea mult pentru el. Stannis Baratheon nu va urca niciodată pe Tronul de Fier. E o trădare să spui adevărul? Un adevăr amar, dar nu mai puţin adevărat. Toată flota lui a pierit, afară de lyseni, iar Salladhor Saan va fugi de cum va zări o corabie a Lannisterilor. Cei mai mulţi dintre lorzii care l-au sprijinit pe Stannis au trecut de partea lui Joffrey sau au murit…

— Chiar şi lorzii din Marea Îngustă? Lorzii care au jurat

credinţă Pietrei Dragonului?

Lordul Alester dădu din mână, abia perceptibil.

— Lordul Celtigar a fost capturat şi a plecat genunchiul. Monford Velaryon a murit pe corabia sa, femeia roşie l-a ars pe Sunglass, iar Lordul Bar Emmon are cincisprezece ani, e gras şi neputincios. Aceştia sunt lorzii tăi din Marea Îngustă. Doar sprijinul Casei Florent i-a mai rămas lui Stannis, împotriva întregii puteri pe care o au împreună Highgardenul, Sunspear şi Casterly Rock şi, mai nou, aproape toţi lorzii furtunii. Singura speranţă care rămâne este să încercăm să salvăm ceva printr-o pace. Este tot ce am vrut să fac. Zeii fie îndurători, cum pot să numească asta *trădare?*

Davos stătea încruntat.

— Lordul meu, ce ai făcut?

— Nu trădare. Niciodată trădare. Îl iubesc pe rege mai mult ca pe oricine. Propria mea nepoată este regină, iar eu i-am rămas credincios când alţii mai înţelepţi l-au părăsit. Sunt *Mâna,* Mâna Regelui, cum să fiu un trădător? N-am vrut decât să salvez vieţile noastre şi… onoarea… da. Îşi linse buzele. Am scris o scrisoare. Salladhor Saan a jurat că are un om care o poate duce la Debarcaderul Regelui, la Lordul Tywin. Nobilul lord este… un om cu judecată, iar condiţiile mele… condiţiile erau cinstite… mai mult decât cinstite.

— Ce fel de condiţii erau, lordul meu?

— E murdar aici, spuse Lordul Alester dintr-odată. Şi mirosul acela… ce e mirosul acela?

— Căldarea, răspunse Davos, arătându-i. N-avem privată aici. Ce fel de condiţii?

Lordul se holbă la căldare, oripilat.

— Ca Lordul Stannis să renunţe la pretenţiile sale de a urca pe Tronul de Fier şi să retragă tot ce-a spus despre Joffrey, cum că ar fi un bastard, cu condiţia să fie acceptat înapoi în pacea regelui şi confirmat ca Lord de Piatra Dragonului şi de Capătul Furtunii. Am jurat să fac la fel, în schimbul Cetăţii Brightwater, cu pământurile noastre. Credeam… că Lordul Tywin va găsi înţeleaptă propunerea mea. Încă trebuie să se ocupe de Casa Stark şi, de asemenea, de oamenii de fier. M-am oferit să pecetluiesc înţelegerea prin căsătoria lui Shireen cu Tommen, fratele lui Joffrey. Clătină din cap. Condiţiile… sunt cele mai bune pe care vom avea vreodată ocazia să le obţinem. Până şi tu poţi vedea asta, nu-i aşa?

— Da, răspunse Davos, până şi eu. Dacă Stannis nu va avea un fiu, o asemenea căsătorie ar însemna că Piatra Dragonului şi Capătul Furtunii îi vor reveni, într-o bună zi, lui Tommen – ceea ce, fără îndoială, ar fi pe placul Lordului Tywin. Între timp, Lannisterii ar avea-o pe Shireen drept ostatică, să se asigure că Stannis nu porneşte vreo nouă rebeliune. Şi ce a spus Înălţimea Sa când i-ai propus aceşti termeni?

— E mereu cu femeia roşie şi… nu e în toate minţile, mă tem. Discuţia asta despre dragonul de piatră… o nebunie, îţi spun, curată nebunie. N-am învăţat nimic de la Aerion Brightfire, de la cei nouă magi, de la alchimişti? N-am învăţat nimic de la *Castelul Verii?* N-a ieşit niciodată nimic bun din aceste vise despre dragoni, i-am spus asta lui Axell. Calea pe care am propus-o eu era mai bună. Mai sigură. Iar Stannis mi-a dat sigiliul său, mi-a dat mână liberă. Mâna vorbeşte cu glasul regelui.

— Nu în cazul acesta. Davos nu era un linguşitor şi nici măcar nu încerca să-şi înmoaie cuvintele. Stannis nu e omul care să se predea, atâta vreme cât ştie că pretenţiile sale sunt juste. Aşa cum nu poate să-şi retragă cuvintele despre Joffrey, dacă le crede adevărate. Cât despre căsătorie, Tommen e născut din acelaşi incest ca Joffrey, iar Înălţimea Sa ar prefera s-o vadă pe Shireen moartă decât măritată cu un asemenea om.

O venă pulsa pe fruntea lui Florent.

— *Nu are de ales.*

— Te înşeli, lordul meu. Poate alege să moară rege.

— Şi noi împreună cu el? Asta doreşti, Cavaler Ceapă?

— Nu, dar sunt omul regelui şi nu voi face nici un fel de pace fără permisiunea lui.

Lordul Alester rămase cu privirea încremenită asupra lui preţ de un lung moment, apoi începu să plângă.

JON

Ultima noapte se lăsă neagră şi fără lună, dar în sfârşit, cerul deveni senin.

— Merg sus pe munte, să-l caut pe Nălucă, le spuse Thennilor la gura peşterii, iar ei mormăiră şi-l lăsară să treacă.

Atâtea stele, gândi el, urcând din greu costişa printre frasini, pini şi brazi. Pe când era copil la Winterfell, Maester Luwin îl învăţase stelele; ştia numele celor douăsprezece case ale cerului şi pe stăpânitorul fiecăreia; putea să-i găsească pe cei şapte peregrini închinaţi Credinţei; era prieten vechi cu Dragonul de Gheaţă, Pisica-Nălucă, Fecioara Lunii şi Sabia Zorilor. Toate acestea le împărtăşea cu Ygritte, dar altele nu. *Ne uităm la aceleaşi stele şi vedem lucruri atât de diferite.* Coroana Regelui era Lumânarea, după cum zicea ea; Armăsarul era Lordul Cornut; peregrinul roşu despre care septonii spuneau că este închinat Fierarului lor era numit pe aici Furul. Iar când Furul se afla în casa Fecioarei Lunii, asta însemna că era un moment prielnic pentru a răpi o femeie, insista Ygritte.

— Ca în noaptea în care m-ai răpit tu pe mine. Furul era strălucitor în noaptea aceea.

— N-am avut de gând să te răpesc, a protestat el. Nici n-am ştiut că eşti fată, până când ţi-am pus cuţitul la gât.

— Dacă omori un om fără să vrei, tot mort rămâne, a răspuns Ygritte cu încăpăţânare.

Jon nu mai întâlnise niciodată pe cineva atât de încăpăţânat, poate cu excepţia surioarei sale, Arya. *E încă sora mea?* se întrebă el. *A fost vreodată?* Jon nu fusese niciodată cu adevărat un Stark, ci doar bastardul fără mamă al Lordului Eddard, care nu avea ce căuta la Winterfell mai mult decât Theon Greyjoy. Şi până şi asta pierduse. Când un bărbat al Rondului de Noapte îşi rostea jurămintele, lăsa deoparte vechea sa familie, intrând în cea nouă, dar Jon Snow pierduse şi aceşti fraţi.

Îl găsi pe Nălucă în vârful muntelui, aşa cum se aşteptase. Lupul alb nu urla niciodată, dar ceva îl atrăgea spre înălţimi. Stătea acolo, aşezat pe labele din spate, risipindu-şi răsuflarea ca un abur alb, în timp ce ochii săi roşii sorbeau stelele.

— Ai şi tu nume pentru ele? întrebă Jon, aşezându-se într-un genunchi lângă lupul străvechi şi scărpinându-i blana albă şi

groasă de pe grumaz. Iepurele? Căpriorul? Lupoaica? Nălucă îi linse faţa, frecându-şi limba aspră şi rece de crustele de pe obrazul lui Jon, acolo unde îl sfâşiaseră ghearele vulturului. *Pasărea ne-a însemnat pe amândoi,* gândi Jon. Nălucă, zise el, mâine trecem dincolo. Nu sunt scări aici şi nici scripeţi, n-am cum să te trec pe partea cealaltă. Trebuie să ne despărţim. Înţelegi?

În întuneric, ochii roşii ai lupului păreau negri. Îşi vârî botul sub bărbia lui Jon, liniştit ca întotdeauna, cu răsuflarea de abur fierbinte. Sălbaticii îl numeau pe Jon Snow om-lup, dar, dacă era aşa, era unul nepriceput. Nu ştia cum să intre în pielea unui lup, aşa cum făcuse Orell cu vulturul său înainte de a muri. Odată, Jon a visat că era Nălucă, privind în jos la Valea Laptelui, unde Mance Rayder îşi adunase oamenii, iar visul acela s-a dovedit a fi real. Dar acum nu visa şi asta însemna că nu-i rămâneau decât cuvintele.

— Nu poţi veni cu mine, spuse Jon, luând capul lupului în palme şi privindu-l adânc în ochi. Trebuie să mergi la Castelul Negru. Înţelegi? *Castelul Negru.* Poţi să-l găseşti? Drumul spre casă? Doar urmează gheaţa, la est şi iar la est, în soare, şi-l vei găsi. Vor şti cine eşti, la Castelul Negru, şi poate că sosirea ta îi va preveni. Se gândise să scrie un avertisment pe care să-l ducă lupul, dar nu avea cerneală, nici pergament şi nici măcar o pană de scris, iar riscul de a fi descoperit era prea mare. Ne vom reîntâlni la Castelul Negru, dar va trebui să ajungi acolo de unul singur. Trebuie să vânăm o vreme singuri, fiecare. *Singuri.*

Lupul străvechi se smulse din mâinile lui Jon şi ciuli urechile. Şi, dintr-odată, se îndepărtă în salturi. Sări printr-un hăţiş, săltă peste o capcană şi coborî în goană, o dâră palidă printre copaci. *A pornit spre Castelul Negru?* se întrebă Jon. *Sau după un iepure?* Şi-ar fi dorit să ştie. Se temea că ar putea să se dovedească un om-lup la fel de nepriceput cum era ca frate-jurat sau ca iscoadă.

Vântul suspina printre copaci, încărcat de mirosul acelor de pin, smucindu-i veşmintele negre, decolorate. Jon vedea Zidul profilându-se înalt şi întunecat către sud, o umbră imensă care acoperea stelele. Ţinutul aspru, abrupt, îl făcea să-şi închipuie că se aflau undeva între Turnul Umbrei şi Castelul Negru, probabil mai aproape de primul. De zile în şir călătoreau agale către sud, printre lacuri adânci care se întindeau ca nişte degete lungi şi subţiri pe fundul văilor înguste, în timp ce creste de cremene şi munţi acoperiţi de pini se înghesuiau unul în altul de ambele

părţi. Un asemenea teren te obliga să mergi încet, însă era un bun ascunziş pentru cei care doreau să se apropie de Zid nevăzuţi.

Pentru jefuitori sălbatici, gândi el. *Ca noi. Ca mine.*

În spatele acelui zid se aflau Cele Şapte Regate şi tot ce jurase să apere. Rostise cuvintele, îşi pusese chezăşie viaţa şi onoarea şi ar fi fost firesc să fie acolo, sus, de strajă. Ar trebui să ducă un corn la buze, ridicând Rondul de Noapte la arme. Dar nu avea corn. N-ar fi fost greu să fure unul de la sălbatici, bănuia, dar la ce bun? Chiar de ar suna cornul, nimeni nu l-ar auzi. Zidul era lung de cinci sute de kilometri, iar Rondul se împuţinase amarnic. Toate fortăreţele, mai puţin trei, fuseseră părăsite şi poate că nu era nici un frate nici la şaizeci de kilometri de locul în care se afla, în afară de Jon. Dacă mai era încă frate…

Ar fi trebuit să încerc să-l omor pe Mance Rayder la Pumn, chiar dacă aş fi plătit cu viaţa. Qhorin Halfhand asta ar fi făcut. Dar Jon ezitase şi prilejul trecuse. În ziua următoare plecase la drum, împreună cu Styr Magnarul, cu Jarl şi cu mai mult de o sută de Thenni şi alţi jefuitori aleşi pe sprânceană. Îşi spunea că nu făcea decât să câştige timp şi că atunci când va sosi momentul potrivit, va pleca pe furiş şi se va îndrepta către Castelul Negru. Momentul n-a mai sosit. În cea mai mare parte a nopţilor, poposeau în sate de sălbatici părăsite, iar Styr punea o mulţime de Thenni să stea de pază la cai. Jarl îl urmărea bănuitor. Iar Ygritte era mereu prin preajmă, zi şi noapte.

Două inimi care bat ca una. Vorbele batjocoritoare ale lui Mance Rayder îi răsunau amar în minte. Arareori se simţise Jon atât de tulburat. *N-am de ales,* îşi spusese prima oară, când ea s-a furişat noaptea sub blănurile sale. *Dacă o refuz, va şti că sunt trădător. Joc rolul pe care mi-a spus Halfhand să-l joc.*

Trupul său jucase rolul cu destulă înfocare. Buzele sale lipite de ale ei, mâna lui sub cămaşa din piele de căprioară, căutând un sân, mădularul întărindu-i-se când i-a atins trupul, prin haine. *Jurămintele mele,* îi trecuse prin minte, amintindu-şi crângul de copaci ai inimii unde le rostise, cei nouă copaci albi, înalţi, aşezaţi în cerc, feţele roşii, sculptate, privind, ascultând. Dar degetele ei îi dezlegau pantalonii, limba ei îi pătrundea printre buze, iar mâna ei aluneca pe sub veşminte, despuindu-l, şi Jon nu mai vedea copacii inimii, doar pe ea. L-a muşcat de gât, iar el l-a căutat pe al ei, îngropându-şi faţa în părul roşu şi des al fetei. *Norocoasă,* gândi el. *E norocoasă, sărutată de foc.*

— Nu-i aşa că e bine? a şoptit ea, conducându-l în ea. Era udă leoarcă acolo, jos, şi nu era fecioară, asta era limpede, dar lui Jon nu-i păsa. Jurămintele lui, fecioria ei, nimic din toate acestea nu conta, doar căldura trupului, gura lipită de gura lui, degetele care îi strângeau sfârcul. Nu-i aşa că e plăcut? a zis ea din nou. Nu aşa de repede, oh, încet, aşa. Aşa, acuma, da, dulce, dulce. Nimic nu ştii, Jon Snow, dar te pot învăţa. Acum mai tare. Daaaa.

Un rol, a încercat să-şi reamintească după aceea. *Joc un rol. A trebuit s-o fac o dată, ca să dovedesc că mi-am abandonat jurămintele. A trebuit să-i câştig încrederea.* Nu trebuia să se mai repete. Era omul Rondului de Noapte şi fiul lui Eddard Stark. Făcuse ce era de făcut, dovedise ce era de dovedit.

Dar dovada fusese atât de dulce şi Ygritte adormise lângă el, cu mâna pe pieptul lui, şi asta era la fel de plăcut, periculos de plăcut. Îşi îndreptă din nou gândurile către copacii inimii şi cuvintele pe care le rostise în faţa lor. *A fost doar o dată şi a trebuit să fie. Până şi tatăl meu s-a împiedicat o dată, când şi-a uitat jurămintele căsătoriei şi a zămislit un bastard.* Jon şi-a jurat că la fel va fi şi cu el. *Nu se va mai întâmpla niciodată.*

S-a întâmplat. Încă de două ori în noaptea aceea, din nou dimineaţa, când Ygritte s-a trezit, găsindu-l aţâţat. Sălbaticii se trezeau deja şi mai mulţi n-au putut să nu observe ce se întâmpla sub maldărul de blănuri. Jarl le-a spus să se grăbească, până ce nu se vede nevoit să arunce peste ei o căldare cu apă. *Ca o pereche de câini în călduri,* a gândit Jon după aceea. Oare asta devenise? *Sunt un bărbat al Rondului de Noapte,* insista un glas pierit, în străfundul său, dar în fiecare noapte glasul părea puţin mai îndepărtat, iar când Ygritte îi săruta urechile sau îl muşca de gât, nu-l mai auzea deloc. *Aşa să fi fost cu tata?* se întreba el. *A fost la fel de slab ca mine, când şi-a lepădat onoarea în patul mamei mele?*

Dintr-odată Jon îşi dădu seama că în spatele lui ceva urca muntele. Preţ de o clipită, se gândi că ar putea fi Nălucă, întorcându-se, dar lupul străvechi nu făcea niciodată atâta zgomot. Jon scoase Gheara Lungă cu o singură mişcare, însă era doar unul dintre Thenni, un bărbat voinic, cu un coif de bronz.

— Snow, spuse intrusul. Vino. Magnar vrea.

Oamenii din Thenn vorbeau Limba Veche şi majoritatea ştiau doar câteva cuvinte în Limba Comună.

Lui Jon nu-i prea păsa ce voia Magnarul, dar n-avea nici un rost să stea la discuţii cu cineva care abia îl putea înţelege, aşa că îl

urmă pe bărbat, coborând înapoi muntele.

Gura peşterii era o despicătură în piatră prin care abia dacă încăpea un cal, pe jumătate ascunsă în spatele unui sequoia. Se deschidea către nord, astfel că văpăile focurilor dinăuntru nu puteau fi văzute dinspre Zid. Chiar dacă, printr-o nefericită întâmplare, o patrulă ar trece la noapte pe creasta Zidului, n-ar vedea nimic, doar munţi şi pini şi sclipirea glacială a stelelor pe un lac pe jumătate îngheţat. Mance Rayder îşi plănuise bine atacul.

Sub stâncă, un culoar cobora şapte metri înainte de a se deschide într-un spaţiu larg cât sala mare a Winterfellului. Printre coloane ardeau focuri, iar fumul lor se ridica, înnegrind tavanele de piatră. Caii fuseseră priponiţi de-a lungul unui perete, lângă un ochi de apă. În mijlocul încăperii se deschidea o dolină către ceea ce ar fi putut fi o peşteră şi, dedesubt, o grotă şi mai mare, dar din pricina întunericului, era greu de spus. Jon auzea şi susurul uşor al unui pârâu subteran, undeva mai jos.

Jarl era cu Magnarul. Mance le dăduse comanda comună. Styr nu era deloc mulţumit de asta, după cum observase Jon mai devreme. Mance Rayder îl numise pe tânărul oacheş „favoritul" lui Val, care era sora Dallei, regina sa, ceea ce-l făcea pe Jarl un fel de cumnat de prim rang cu Regele-de-Dincolo-de-Zid. Era limpede că Magnarului îi displăcea să-şi împartă autoritatea. Adusese o sută de Thenni, de cinci ori mai mulţi oameni decât Jarl, şi se purta adesea ca şi cum ar fi avut el singur comanda. Dar Jon ştia că bărbatul mai tânăr era cel care avea să-i treacă peste gheţuri. Deşi nu putea avea mai mult de douăzeci de ani, Jarl participa la atacuri de opt ani şi trecuse dincolo de Zid de multe ori, cu Alfyn Crowkiller şi Plângătorul şi, mai de curând, cu propria lui ceată.

Magnarul vorbi fără ocolişuri:

— Jarl m-a înştiinţat că sunt ciori care patrulează pe înălţimi. Spune-mi tot ce ştii despre ele.

Spune-mi, remarcă Jon, *nu spune-ne,* deşi Jarl stătea lângă el. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să refuze această întrebare răstită, dar ştia că Styr l-ar osândi la moarte la cel mai mic semn de nesupunere, şi pe Ygritte împreună cu el, pentru nelegiuirea de a fi a lui.

— Sunt patru oameni în fiecare rond, doi cercetaşi şi doi constructori, răspunse el. Constructorii trebuie să observe crăpăturile, locurile unde se topeşte gheaţa şi alte probleme

naturale, iar cercetaşii caută semne ale inamicilor. Călăresc pe măgari.

— Măgari? Bărbatul fără urechi se încruntă. Măgarii sunt lenţi.

— Lenţi, dar se ţin mai bine pe picioare pe gheaţă. Patrulele urcă adesea pe creasta Zidului şi dincolo de Castelul Negru. Cărările de acolo n-au fost prunduite de ani buni. Măgarii sunt crescuţi la Eastwatch şi special antrenaţi pentru misiunea lor.

— Urcă *adesea* pe creasta Zidului? Nu întotdeauna?

— Nu. O patrulă de patru cercetează, în schimb, baza Zidului, căutând crăpături în gheaţa de la fundaţie sau semne de tuneluri.

Magnarul clătină din cap.

— Chiar şi în îndepărtatul Thenn s-a auzit povestea lui Arson Spărgătorul de Gheaţă şi a tunelului său.

Jon ştia şi el povestea. Arson Spărgătorul de Gheaţă ajunsese la jumătatea Zidului, când tunelul său a fost descoperit de cercetaşii de la Fortul Nopţii. Nu s-au ostenit să-l deranjeze din săpat, ci doar au astupat drumul înapoi cu gheaţă, pietre şi zăpadă. Edd cel Trist spunea că, dacă îţi lipeşti bine urechea de Zid, îl mai poţi auzi şi acum pe Arson spărgând zidul cu securea sa, bucată cu bucată.

— Când ies aceste patrule? Cât de des?

Jon ridică din umeri.

— Asta se schimbă. Am auzit că Lordul Comandant Qorgyle îi trimitea din trei în trei zile, de la Castelul Negru la Turnul Umbrei. Dar Rondul avea mai mulţi oameni pe vremea lui. Lordul Comandant Mormont preferă să alterneze numărul patrulelor şi zilele plecării lor, ca să fie mai greu de ştiut când vin şi când pleacă. Iar uneori, Bătrânul Urs trimite un efectiv şi mai mare la unul dintre castelele abandonate, pentru două săptămâni sau o lună. Jon ştia că unchiul său iniţiase acea tactică. Orice pentru a deruta duşmanul.

— Poarta de Piatră e locuită în prezent? întrebă Jarl. Dar Garda Apei Cenuşii?

Deci avem de ales între astea două, nu-i aşa? Jon avu grijă să-şi păstreze chipul neclintit.

— Doar Eastwatch, Castelul Negru şi Turnul Umbrei erau locuite când am plecat eu de la Zid. Nu pot să spun ce ar fi putut face Bowen Marsh sau *Ser* Denys de atunci.

— Câte ciori rămân în castel? întrebă Styr.

— Cinci sute la Castelul Negru. Două sute la Turnul Umbrei,

poate trei sute la Eastwatch. Jon adăugase trei sute la numărătoare. *De-ar fi atât de simplu...*

Dar Jarl nu se lăsă păcălit.

— Minte, îi spuse lui Styr. Sau îi socoteşte şi pe cei pe care i-au pierdut la Pumn.

— Cioară, îl avertiză Magnarul, nu mă confunda cu Mance Rayder. Dacă mă minţi, am să-ţi tai limba.

— Nu sunt cioară şi nu accept să fiu făcut mincinos. Jon îşi strânse mâna dreaptă în pumn.

Magnatul din Thenn îl cercetă cu ochii săi cenuşii, de gheaţă.

— Vom afla cât de curând câţi sunt, remarcă el după o clipă. Du-te. Voi trimite după tine dacă mai am întrebări.

Jon îşi înclină capul băţos şi plecă. *Dacă toţi sălbaticii ar fi ca Styr, ar fi mai uşor de înşelat.* Dar Thennii nu erau ca alţi oameni liberi. Magnarul susţinea că este ultimul dintre Primii Oameni şi conducea cu o mână de fier. Micul ţinut al Thennei era o vale între munţi înalţi, ascunsă printre piscurile din nordul îndepărtat al Colţilor de Gheaţă, înconjurată de oameni ai peşterilor, de triburile Copitaţilor, de uriaşi şi de clanurile canibale de pe râurile îngheţate. Ygritte spunea că Thennii sunt luptători barbari şi că Magnarul era ca un zeu pentru ei. Lui Jon nu-i venea greu să creadă. Spre deosebire de Jarl, Harma şi Rattleshirt, Styr cerea supunere absolută din partea oamenilor lui, iar această disciplină era, fără doar şi poate, unul dintre motivele pentru care Mance îl alesese pe el să treacă Zidul.

Jon trecu pe lângă Thenni, care şedeau în jurul focurilor, aşezaţi pe coifurile lor rotunde de bronz. *Unde s-a dus Ygritte?* Găsi harnaşamentul ei împreună cu al lui, dar nici urmă de fată.

— A luat o torţă şi a pornit într-acolo, îi spuse Grigg Ţapul, arătând către fundul peşterii.

Jon se luă după degetul lui şi se pomeni într-o încăpere obscură, rătăcind printr-un labirint de stalactite şi stalagmite. *Nu poate fi, aici,* gândi el şi chiar atunci îi auzi râsul. Se întoarse în direcţia sunetului, dar după zece paşi, se afla într-o fundătură, în faţa unui perete înalt de flori de mină, roz şi albe. Încurcat, făcu cale întoarsă şi acolo o văzu: o gaură neagră sub o coloană de piatră udă. Îngenunche, ascultă, auzi sunetul şoptit al apei.

— Ygritte!

— Aici! îi răspunse glasul ei, cu un palid ecou. Jon fu nevoit să meargă târâş câţiva metri până când grota se deschise în faţa lui. Când se ridică în picioare, avu nevoie de o clipă ca să-şi

obişnuiască ochii. Ygritte adusese o torţă, dar altă lumină nu mai era. Stătea lângă o cascadă care se revărsa dintr-o crăpătură în stâncă într-un iaz mare şi întunecat. Flăcările galbene şi portocalii străluceau pe apa verzuie.

— Ce faci aici? o întrebă.

— Am auzit apa. Voiam să văd cât e de adâncă peştera. Arătă cu torţa. Acolo e un culoar care coboară mai departe. Am mers o sută de paşi, apoi m-am întors.

— Un drum înfundat?

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Continuă la nesfârşit. Sunt sute de peşteri în munţii ăştia şi jos, în adâncul pământului, se unesc toate. Chiar şi sub Zidul tău e un drum. Drumul lui Gorne.

— Gorne, repetă şi Jon. Gorne a fost cândva Rege-Dincolo-de-Zid.

— Da, răspunse Ygritte. Împreună cu fratele lui, Gendel, acum trei mii de ani. Au condus o oaste de oameni liberi prin peşteri şi Rondul nu i-a dibuit. Dar când au ieşit, asupra lor au năvălit lupii Winterfellului.

— A avut loc o bătălie, îşi aminti Jon. Gorne l-a omorât pe Regele Nordului, dar fiul lui a ridicat stindardul, i-a luat coroana de pe cap şi, la rândul lui, l-a ucis pe Gorne.

— Iar zgomotul săbiilor a trezit ciorile în castelele lor şi au venit, îmbrăcate în negru din cap până-n picioare, să-i atace pe sălbatici pe la spate.

— Da, Gendel îl avea pe rege la sud, Umberii la est şi Rondul la nord. A murit şi el.

— Nimic nu ştii, Jon Snow. Gendel n-a murit. Şi-a croit drum printre ciori şi şi-a condus oamenii înapoi la nord, cu lupii urlând pe urmele lor. Numai că Gendel nu cunoştea peşterile aşa cum le cunoscuse Gorne şi a luat-o pe un drum greşit. Ygritte începu să fluture torţa înainte şi înapoi şi umbrele se mişcau şi săltau. Mai adânc a mers, şi mai adânc, iar când a încercat să se întoarcă, drumurile care îi păreau cunoscute l-au dus către piatră, nu către cer. Curând, torţele au început să se stingă, una câte una, până când, în cele din urmă, n-a mai rămas nimic, decât întuneric. Oamenii lui Gendel n-au mai fost văzuţi de atunci, dar în nopţile liniştite, îi poţi auzi pe copiii copiilor lor plângând în adâncul munţilor, căutând şi acum drumul de întoarcere. Ascultă! Îi auzi?

Jon nu auzea decât susurul apei şi flăcările trosnind.

— Drumul acesta pe sub Zid s-a pierdut şi el?

— Câţiva viteji l-au căutat. Cei care merg prea adânc dau de

copiii lui Gendel, iar copiii lui Gendel sunt mereu flămânzi. Zâmbind, Ygritte aşeză torţa cu grijă într-o scobitură în piatră şi se apropie de el. În întuneric, nu e nimic de mâncat, în afară de carne, şopti ea, muşcându-l de gât.

Jon îşi îngropă faţa în părul Ygrittei, umplându-şi nările de mirosul ei.

— Parcă o aud pe Bătrâna Nan spunându-i lui Bran o poveste cu monştri. Ygritte îl lovi cu pumnul în umăr.

— Adică eu sunt o femeie bătrână?

— Eşti mai bătrână decât mine.

— Da, şi mai înţeleaptă. Nimic nu ştii, Jon Snow. Se îndepărtă de el şi îşi lepădă haina din blană de iepure.

— Ce faci?

— Îţi arăt cât de bătrână sunt. Îşi dezlegă cămaşa din piele de căprioară, o azvârli la o parte şi îşi ridică cele trei bluze de lână peste cap, deodată. Vreau să mă vezi.

— N-ar trebui...

— Ba da. Sânii îi săltară când rămase într-un picior, să-şi scoată o cizmă, sărind apoi pe celălalt, să se ocupe de a doua. Sfârcurile erau cercuri mari şi trandafirii. Şi tu, zise Ygritte, în timp ce-şi trăgea în jos pantalonii din piele de oaie. Dacă vrei să te uiţi, trebuie să arăţi. Nimic nu ştii, Jon Snow.

— Ştiu că te vreau, se auzi spunând, cu toate jurămintele şi toată onoarea uitate. Stătea în faţa lui goală ca în ziua în care s-a născut, iar mădularul lui era tare ca piatra ce îi înconjura. Fusese cu ea de zeci de ori până atunci, dar mereu pe sub blănuri, cu alţii în preajma lor. Nu văzuse niciodată cât era de frumoasă. Avea picioarele subţiri, dar bine proporţionate, părul dintre coapse mai roşu decât cel de pe cap. *Oare asta o face şi mai norocoasă?* O trase lângă el. Îmi place mirosul tău, spuse. Ador părul tău roşu. Ador gura ta şi cum mă săruţi. Ador zâmbetul tău. Ador sânii tăi. Îi sărută, unul după altul. Îmi plac picioarele tale subţiri şi ce se ascunde între ele. Îngenunche s-o sărute acolo, cu blândeţe, pe pântece la început, dar Ygritte îşi desfăcu uşor picioarele şi el îi văzu partea trandafirie dinăuntru şi o sărută şi acolo şi o atinse cu limba. Ygritte gemu încet.

— Dacă mă iubeşti atât de mult din cap până-n picioare, de ce mai eşti îmbrăcat? şopti ea. Nimic nu ştii, Jon Snow. Ni... *oh, OHHH!*

După aceea, deveni aproape sfioasă, sau la fel de sfioasă cum devenea întotdeauna.

— Lucrul acela pe care l-ai făcut, spuse ea pe când stăteau întinşi pe maldărul de haine. Cu… gura. Şovăi. Aşa… aşa fac lorzii cu doamnele lor, acolo jos, la sud?

— Nu cred. Nimeni nu-i spusese vreodată lui Jon întocmai ce fac lorzii cu doamnele lor. Doar… am vrut să te sărut acolo, atâta tot. Mi se pare că ţi-a plăcut.

— Da, mi-a… mi-a plăcut niţel. Nimeni nu te-a învăţat aşa ceva?

— N-a mai fost nimeni, mărturisi el. Doar tu.

— Fecior, îl şicană ea. Ai fost fecior.

Jon o ciupi în joacă de un sfârc.

— Am fost omul Rondului de Noapte. *Am fost,* se auzi spunând. Acum ce era? Nu voia să se gândească la asta. Tu ai fost fecioară?

Ygritte se ridică într-un cot.

— Am nouăsprezece ani şi sunt suliţaşă. Şi sunt sărutată de foc. Cum aş fi putut fi fecioară?

— Cine a fost?

— Un băiat, la o sărbătoare, acum cinci ani. Venise cu fraţii lui să facă negoţ şi avea părul roşu ca al meu, sărutat de foc, aşa că m-am gândit că trebuie să fie norocos. Dar a fost slab. Când s-a întors, să încerce să mă răpească, Longspear i-a rupt mâna şi l-a alungat şi de atunci n-a mai încercat, nici măcar o dată.

— Aşadar, n-a fost Longspear? Jon se simţea uşurat. Îi plăcea Longspear, cu faţa-i urâtă şi purtarea prietenoasă.

Ygritte îi dădu un pumn.

— E josnic din partea ta. Tu te-ai culca cu sora ta?

— Longspear nu e fratele tău.

— E din satul meu. Nimic nu ştii, Jon Snow. Un adevărat bărbat fură o femeie de departe, ca să întărească clanul. Femeile care se culcă cu fraţii, cu taţii sau cu rudele din clanul lor aduc o ofensă zeilor şi sunt blestemate să aibă copii slabi şi bolnăvicioşi. Chiar monştri.

— Craster se căsătoreşte cu fiicele sale, sublinie el.

Ygritte îl lovi din nou.

— Craster e mai mult ca voi, decât ca noi. Tatăl lui fost o cioară care a furat o femeie din satul Copacul Alb. S-a dus o dată la Castelul Negru să i-l arate ciorii pe fiul său, dar fraţii au suflat din corn şi au alungat-o. Sângele lui Craster e negru şi poartă un blestem greu. Îşi trecu degetele uşor peste pântecele lui. M-am temut cândva că vei face şi tu la fel. Că vei zbura înapoi la Zid.

N-ai ştiut ce să faci după ce m-ai răpit.

Jon se ridică:

— Ygritte, eu nu te-am răpit.

— Ba da, m-ai răpit. Ai sărit de pe munte şi l-ai omorât pe Orell şi, înainte să apuc să-mi iau toporul, mi-ai pus cuţitul la gât. Am crezut atunci că mă vei silui sau că mă vei ucide sau poate amândouă, dar n-ai făcut-o. Iar când ţi-am spus povestea lui Bael Bardul şi cum a cules el trandafirul de la Winterfell, am crezut că vei şti să mă culegi, dar n-ai făcut-o. Nimic nu ştii, Jon Snow. Îi zâmbi cu sfială. Dar s-ar putea să înveţi câte ceva.

Jon observă dintr-odată că lumina pâlpâia în jurul ei.

— Ar fi mai bine să urcăm. Torţa e pe sfârşite.

— Se teme cioara de copiii lui Gendel? întrebă ea, cu un zâmbet larg. Nu avem decât puţin de urcat şi n-am terminat cu tine, Jon Snow. Ai vrea… Şovăi.

— Ce? întrebă el, în timp ce torţa începea să se stingă.

— S-o faci din nou? lăsă ea să-i scape. Cu gura. Sărutul de lord? Iar eu… eu aş putea să văd dacă şi ţie-ţi place.

Când torţa se stinse, lui Jon Snow nu-i mai păsa.

Sentimentul de vinovăţie veni mai apoi, dar mai slab ca înainte. *Dacă e un păcat,* gândi el, *de ce au lăsat zeii să fie atât de plăcut?*

În grotă era un întuneric de smoală când terminară. Singura lumină era roşeaţa palidă a culoarului ce ducea înapoi către peştera mai mare, unde ardeau vreo douăzeci de focuri. Curând începură să bâjbâie şi să se lovească unul de altul, încercând să se îmbrace pe întuneric. Ygritte se împiedică şi căzu în lac şi ţipă la atingerea rece a apei. Când Jon râse, îl trase înăuntru şi pe el. Se luptară şi împroşcară apa prin întuneric şi apoi Ygritte era din nou în braţele lui şi se dovedi că, de fapt, nu terminaseră.

— Jon Snow, îi spuse când el îşi revărsă sământa în ea, nu te mişca acum, dragul meu. Îmi place să te simt în mine. Hai să nu ne întoarcem la Styr şi la Jarl. Hai să coborâm înăuntru, să ne alăturăm copiilor lui Gendel. Nu vreau să părăsesc niciodată peştera asta, Jon Snow. Niciodată.

DAENERYS

— Toţi? Sclava părea circumspectă. Înălţimea Ta, oare netrebnicele mele urechi te-au auzit greşit?

O lumină verde, rece, se strecura prin ochiurile de sticlă colorată încastrate în pereţii triunghiulari, înclinaţi, şi o boare de vânt sufla uşor prin uşile terasei, aducând mireasmă de fructe şi flori din grădina alăturată.

— Urechile tale au auzit bine, răspunse Dany. Vreau să-i cumpăr pe toţi. Spune-i Bunilor Stăpâni, te rog.

Alesese pentru astăzi o rochie din Qarth. Mătasea mov-închis punea în valoare violetul ochilor ei. Croiala rochiei îi dezgolea sânul stâng. În timp ce Bunii Stăpâni ai Astaporului se sfătuiau cu glas scăzut, Dany sorbea vin aspru de curmale dintr-o cupă înaltă de argint. Nu desluşea chiar tot ce spuneau, dar le putea auzi lăcomia.

Fiecare dintre cei doi negustori era însoţit de câte doi, trei sclavi… deşi unul dintre ei, Grazdan, cel mai bătrân, avea şase. Ca să nu pară o cerşetoare, îşi adusese şi ea însoţitorii, Irri şi Jhiqui în pantaloni de mătase nisipie şi veste pictate, apoi Barbă-Albă şi voinicul Belwas şi călăreţii ei de sânge. *Ser* Jorah stătea în spatele ei, asudând în cămaşa sa cu ursul negru al Casei Mormont brodat pe piept. Mirosul transpiraţiei sale era o replică pământească la parfumurile dulci care înecau Astaporul.

— Toţi, mârâi Kraznys mo Nakloz, care astăzi mirosea a piersici. Sclava repetă cuvântul în Limba Comună a Westerosului. În mii, sunt opt. Asta vrea să spună prin toţi? Mai sunt şase sute, care vor fi parte din cea de-a noua mie, când îi vom avea pe toţi. Îi vrea şi pe ei?

— Îi vreau, răspunse Dany după ce întrebarea îi fu tradusă. Pe cei opt mii, pe cei şase sute… şi pe cei care sunt încă în pregătire. Cei care încă nu şi-au câştigat coifurile.

Kraznys se întoarse către tovarăşii lui. Din nou se sfătuiră între ei. Tălmăcitoarea îi spusese lui Dany numele lor, dar erau greu de reţinut. Patru dintre ei păreau să se numească Grazdan, probabil după Grazdan cel Mare, care întemeiase Vechiul Ghis, la începutul începuturilor. Semănau cu toţii între ei: graşi, cu pielea de chihlimbar, nasuri mari, ochi întunecaţi. Părul lor sârmos era negru sau roşcat- închis, ori acel amestec ciudat de roşu şi negru

care era specific pentru Ghiscari. Toţi se înveşmântau în *tokaruri,* îmbrăcăminte permisă numai astaporilor născuţi liberi.

Dany aflase de la Căpitanul Groleo că bordura *tokarului* era cea care arăta statutului unui om. În această încăpere răcoroasă din vârful piramidei, doi dintre stăpânii de sclavi purtau *tokaruri* tivite cu argint, cinci cu aur şi unul, cel mai în vârstă dintre Grazdani, afişa un tiv de perle albe, mari, care atunci când se foia în scaun sau îşi mişca o mână, cloncăneau uşor, lovindu-se una de alta.

— Nu putem vinde băieţi pe jumătate pregătiţi, le spunea celorlalţi unul dintre Grazdanii cu bordura argintie.

— Putem, dacă aurul ei este bun, răspunse un bărbat mai gras, al cărui *tokar* era tivit cu aur.

— Nu sunt Nepătaţi. N-au ucis pruncii. Dacă vor da greş pe câmpul de luptă, ne vor face de ruşine. Şi, chiar dacă tăiem cinci mii de băieţi necopţi mâine, ar mai fi zece ani până să fie pregătiţi pentru vânzare. Ce-i vom spune următorului cumpărător care va veni în căutare de Nepătaţi?

— Îi vom spune că trebuie să aştepte, zise grăsanul. Ce-i în mână nu-i minciună.

Dany îi lăsă să se certe, sorbind din vinul aspru de curmale şi încercând să-şi păstreze faţa neclintită şi neştiutoare. *Îi voi avea pe toţi, oricât ar costa,* îşi spuse. Oraşul avea o sută de negustori de sclavi, dar cei opt din faţa ei erau cei mai importanţi. Când vindeau sclavi pentru plăceri, sclavi pentru muncile câmpului, scribi, meşteşugari şi instructori, aceşti oameni erau rivali, dar strămoşii lor se aliaseră pentru a-i crea şi a-i vinde pe Cei Nepătaţi. *Din cărămidă şi sânge e zidit Astaporul, din cărămidă şi sânge sunt oamenii lui.*

Kraznys fu cel care, în cele din urmă, anunţă decizia lor:

— Spune-i că pe cei opt mii îi va avea, dacă aurul ei se dovedeşte îndestulător. Şi pe cei şase sute, dacă doreşte. Spune-i să se întoarcă într-un an şi-i vom vinde alte două mii.

— Peste un an voi fi la Westeros, răspunse Dany după ce ascultă traducerea. Eu am trebuinţă acum. Cei Nepătaţi sunt bine pregătiţi, dar chiar şi aşa, mulţi vor cădea în luptă. Voi avea nevoie de băieţi ca înlocuitori, să ridice săbiile pe care ceilalţi le vor lăsa din mână. Aşeză cupa de vin deoparte şi se aplecă spre tălmăcitoare: Spune-le Bunilor Stăpâni că-i voi dori chiar şi pe cei mici, care încă îşi au căţeluşii. Spune-le că voi plăti la fel de mult pentru un băiat pe care l-au tăiat ieri cât pentru un Nepătat cu

coiful cu ţepuşă pe cap.

Fata le spuse. Răspunsul fu tot *nu.* Dany se încruntă, iritată.

— Prea bine. Spune-le că am să plătesc dublu, dacă îi primesc pe toţi.

— Dublu? Grăsanul cu tivul de aur era gata să se prăpădească de râs.

— Târfuliţa e nebună, zău, făcu Kraznys mo Nakloz. Să-i cerem triplu, zic eu. E destul de disperată ca să plătească. Să-i cerem de zece ori preţul pentru fiecare sclav, da.

Grazdan cel înalt, cu barba ascuţită, vorbi în Limba Comună, deşi nu la fel de bine ca tânăra sclavă:

— Înălţimea Ta, mârâi el. Westerosul e bogat, da, dar acum nu eşti regină. Poate că nu vei fi niciodată regină. Chiar şi Nepătaţii pot pierde bătălii în faţa cavalerilor sălbatici ai oţelului din Cele Şapte Regate. Îţi amintesc, Bunii Stăpâni ai Astaporului nu vând carne pe promisiuni. Ai aur şi mărfuri destule ca să plăteşti pentru toţi eunucii pe care-i vrei?

— Ştii răspunsul mai bine decât mine, Bunule Stăpân, răspunse Dany. Oamenii tăi mi-au vizitat corăbiile şi au numărat fiecare boabă de chilimbar şi fiecare vas cu şofran. Cât am?

— Suficient ca să cumperi o mie, răspunse Bunul Stăpân, cu un zâmbet condescendent. Cu toate acestea, tu plăteşti dublu, după cum spui. Cinci sute atunci, e tot ce poţi cumpăra.

— Poate că frumoasa ta coroană ar mai putea cumpăra o sută, zise grăsanul în Valyriană. Coroana ta cu cei trei dragoni.

Dany aşteptă ca vorbele să fie tălmăcite.

— Coroana mea nu e de vânzare. Când Viserys vânduse coroana mamei lor, l-a părăsit şi ultima fărâmă de voioşie, rămânând doar cu furia. Nici nu-mi voi robi poporul şi nu le voi vinde avutul şi caii. Dar puteţi avea corăbiile mele. Corabia mare *Balerion* şi corăbiile *Rhagar* şi *Meraxes.* Îi prevenise pe Groleo şi pe ceilalţi căpitani că s-ar putea să se ajungă la asta, dar ei contestaseră cu furie necesitatea unui asemenea gest. Trei corăbii bune trebuie să merite mai mult decât câţiva eunuci nenorociţi.

Grazdan cel gras se întoarse către ceilalţi. Din nou se sfătuiră cu glas scăzut.

— Două mii, anunţă cel cu barba ascuţită, întorcându-se către ea. E prea mult, dar Bunii Stăpâni sunt generoşi şi nevoile tale sunt mari.

Două mii n-ar fi suficienţi pentru ceea ce avea de gând să

facă. *Trebuie să-i am pe toţi.* Dany ştia ce trebuia să facă acum, deşi avea un gust atât de amar încât nici măcar vinul de curmale nu i-l putea alunga din gură. Chibzuise îndelung şi nu găsise altă cale. *N-am altceva de făcut.*

— Daţi-mi-i pe toţi şi puteţi avea un dragon. Dinspre Jhiqui se auzi un suspin. Kraznys le zâmbi tovarăşilor lui.

— Ce v-am spus eu? Ne-ar da orice.

Barbă-Albă se uita la ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Apucă toiagul, cu o mână tremurătoare.

— Înălţimea Ta, te implor, câştigă-ţi tronul cu dragoni, nu cu sclavi. Nu trebuie să faci asta…

— *Tu* nu trebuie să-ţi îngădui să-mi dai lecţii. *Ser* Jorah, ia-l pe Barbă-Albă din faţa ochilor mei.

Mormont îl luă pe bătrân de cot cu brutalitate, îl trase în picioare şi îl târî pe terasă.

— Spune-le Bunilor Stăpâni că regret această întrerupere, îi spuse Dany tălmăcitoarei. Spune-le că aştept răspunsul lor.

Ştia răspunsul, îl vedea în sclipirea din ochii lor, în zâmbetele pe care încercau din răsputeri să le ascundă. Astaporul avea mii de eunuci şi încă mai mulţi băieţi în sclavie care aşteptau să fie tăiaţi, dar existau doar trei dragoni în viaţă pe întreg cuprinsul lumii. *Iar Ghiscarii jinduiesc la dragoni.* Cum ar putea să nu jinduiască? De cinci ori se luptase Vechiul Ghis cu Valyria la începuturile lumii şi de cinci ori se prăbuşise în tristă înfrângere. Căci Ţinutul Liber avea dragoni, iar Imperiul nu avea nici unul.

Cel mai vârstnic Grazdan se foi în scaun şi perlele sale cloncăniră domol, lovindu-se unele de altele.

— Un dragon la alegerea noastră, murmură el cu glas dogit. Cel negru e cel mai mare şi cel mai sănătos.

— Numele lui este Drogon. Dany clătină aprobator din cap.

— Toate bunurile tale, în afară de coroană şi de veşmintele de regină, pe care îţi vom îngădui să le păstrezi. Cele trei corăbii. Şi Drogon.

— S-a făcut, zise ea în Limba Comună.

— S-a făcut, îi dădu replica bătrânul Grazdan în Valyriana sa răguşită.

Ceilalţi repetară vorbele bărbatului cu tivitura de perle.

— S-a făcut, traduse sclava, şi s-a făcut, s-a făcut, de opt ori s-a făcut.

— Cei Nepătaţi vor învăţa limba voastră sălbatică destul de repede, adăugă Kraznys mo Nakloz, după ce toate aranjamentele

fuseseră făcute, dar până atunci, vei avea nevoie de cineva care să vorbească cu ei. Ia această sclavă, ca semn al unui târg bine făcut.

— Aşa voi face.

Sclava îi traduse ei vorbele lui şi lui vorbele ei. Dacă nutrea vreun sentiment faţă de faptul că era dată de pomană, avu grijă să nu şi-l arate.

Arstan Barbă-Albă rămase şi el tăcut, când Dany trecu pe lângă el pe terasă. O urmă în tăcere pe scări în jos, dar Dany îi auzea toiagul din lemn masiv bocănind pe cărămizile roşii, în timp ce înainta. Nu-l învinuia pentru mânia lui. Ceea ce făcuse ea era o infamie. *Mama Dragonilor şi-a vândut copilul cel mai puternic.* Numai gândul o îmbolnăvea.

Dar în Piaţa Mândriei, păşind pe cărămizile roşii, între piramida stăpânilor de sclavi şi cazărmile eunucilor, Dany se întoarse către bătrân:

— Barbă-Albă, spuse ea. Vreau sfatul tău şi nu trebuie să te temi niciodată să-mi spui ce gândeşti… după ce am terminat. Dar *niciodată* să nu mă iei la întrebări în faţa unor străini. S-a înţeles?

— Da, Înălţimea Ta, răspunse el, nefericit.

— Nu sunt copil, adăugă ea. Sunt regină.

— Totuşi, chiar şi reginele pot greşi. Astaporii te-au înşelat, Înălţimea Ta. Un dragon valorează mai mult decât o armată. Aegon a dovedit asta acum trei sute de ani, pe Câmpul de Foc.

— Ştiu ce a dovedit Aegon. Am de gând să dovedesc şi eu câteva lucruri. Dany se întoarse către sclava care stătea umilă lângă lectica ei: Ai un nume sau trebuie să tragi în fiecare zi câte unul nou, din vreun butoi?

— Asta e doar pentru Nepătaţi, zise fata. Apoi îşi dădu seama că întrebarea îi fusese adresată în Valyriana Cultă. Făcu ochii mari: Oh.

— Te cheamă Oh?

— Nu, Înălţimea Ta, iartă-i sclavei această izbucnire. Numele sclavei tale este Missandei, dar…

— Missandei nu mai este sclavă. Te eliberez, din clipa aceasta. Haide, intră cu mine în lectică, vreau să vorbim. Rakharo le ajută să urce, iar Dany trase bine draperiile, să se ferească de praf şi de căldură. Dacă rămâi cu mine, te vei număra printre însoţitoarele mele, spuse ea când porniră din loc. Te voi ţine lângă mine, să vorbeşti în numele meu, aşa cum ai vorbit în

numele lui Kraznys. Dar poţi pleca oricând doreşti, dacă ai un tată sau o mamă la care preferi să te întorci.

— Sclava va rămâne, spuse fata. Sclava… eu… nu am unde să mă duc. Sclava… eu te voi sluji bucuroasă.

— Îţi pot oferi libertate, dar nu siguranţă, o preveni Dany. Am o lume de străbătut şi războaie de purtat. S-ar putea să fii înfometată. S-ar putea să te îmbolnăveşti. S-ar putea să fii ucisă.

— *Valar morghulis,* spuse Missandei în Valyriana Cultă.

— Toţi oamenii trebuie să moară, fu de acord Dany, dar nu curând, ne putem ruga. Se sprijini de perne şi luă mâna fetei. Aceşti Nepătaţi sunt într-adevăr neînfricaţi?

— Da, Înălţimea Ta.

— Acum eşti în slujba mea. E adevărat că nu simt durerea?

— Vinul curajului ucide asemenea simţăminte. Când ajung să ucidă pruncii, îl beau deja de ani buni.

— Şi sunt supuşi?

— Supunerea e tot ce cunosc. Dacă le-ai spune să nu respire, li se va părea mai uşor decât să nu se supună.

Dany clătină din cap.

— Şi când voi termina cu ei?

— Înălţimea Ta?

— După ce îmi câştig războiul şi mă aşez pe tronul care a fost al tatălui meu, cavalerii mei vor lăsa armele şi se vor întoarce la cetăţile lor, la soţiile şi la copiii lor, la mame… la *vieţile* lor. Dar aceşti eunuci nu au nici o viaţă. Ce o să mă fac cu opt mii de eunuci când nu vor mai fi bătălii de purtat?

— Eunucii sunt străjeri buni şi excelente gărzi de noapte, Înălţimea Ta, spuse Missandei. Şi nu e greu niciodată să găseşti un cumpărător pentru asemenea trupe de soi.

— Mi s-a spus că în Westeros oamenii nu sunt vânduţi şi cumpăraţi.

— Cu tot respectul, Înălţimea Ta, Cei Nepătaţi nu sunt oameni.

— Şi dacă i-aş revinde într-adevăr, de unde aş şti că nu se vor întoarce împotriva mea? întrebă Dany explicit. Ar face asta? Ar lupta *împotriva* mea, chiar mi-ar face rău?

— Da, dacă le-ar porunci stăpânul lor. Ei nu-şi pun întrebări, Înălţimea Ta. Toate întrebările le-au fost şterse din minte. Se supun. Părea tulburată. Când… când termini cu ei… Înălţimea Ta le poate cere să-şi ia viaţa.

— Şi ar face până şi asta?

— Da, răspunse Missandei cu glas pierit. Înălţimea Ta.

Dany îi strânse mâna.

— Dar ai prefera să nu le cer asta. De ce? De ce-ţi pasă?

— Sclava nu e… eu… Înălţimea Ta…

— Spune-mi.

Fata plecă ochii.

— Trei dintre ei au fost cândva fraţii mei, Înălţimea Ta.

Atunci nădăjduiesc că fraţii tăi sunt la fel de curajoşi şi de deştepţi ca tine. Dany se sprijini din nou pe perne şi se lăsă purtată de lectică mai departe, înapoi la *Balerion,* pentru ultima oară, ca să pună ordine în lumea ei. *Şi înapoi la Drogon.* Gura i se încleşta.

Urmă o noapte lungă, vântoasă şi întunecoasă. Dany îşi hrăni dragonii, ca de obicei, dar descoperi că, în ceea ce o privea, nu avea poftă de mâncare. Plânse o vreme, singură în cabina ei, apoi îşi uscă lacrimile destul de mult ca să fie gata pentru o nouă discuţie aprinsă cu Groleo.

— Magister Illyrio nu e aici, fu ea nevoită să-i spună în cele din urmă, şi chiar dacă ar fi, nu m-ar putea influenţa nici el. Am nevoie de Cei Nepătaţi mai mult decât de aceste corăbii şi nu mai vreau să aud nimic despre asta.

Furia îi topise durerea şi teama, pentru câteva ore, cel puţin. Apoi îşi chemă călăreţii de sânge în cabină, împreună cu *Ser* Jorah. Erau singurii în care avea cu adevărat încredere.

Avu de gând să doarmă după aceea, ca să fie odihnită pentru a doua zi, dar o oră de insomnie petrecută zvârcolindu-se între pereţii sufocanţi ai cabinei fu de ajuns ca s-o convingă că era zadarnic. În faţa uşii îl găsi pe Aggo, potrivind o nouă coardă la arcul său, la lumina legănată a unei lămpi de ulei. Rakharo stătea cu picioarele încrucişate pe punte, lângă el, ascuţindu-şi *arakhul* cu o bucată de gresie. Dany le spuse amândurora să nu se întrerupă şi urcă pe punte, să ia o gură din aerul răcoros al nopţii. Echipajul o lăsă în pace, văzându-şi de treburi, dar *Ser* Jorah i se alătură curând, lângă parapet. *E mereu prin preajmă,* gândi Dany. *Îmi cunoaşte prea bine capriciile.*

— *Khaleesi.* Ar trebui să dormi. Mâine va fi o zi caldă şi grea, te asigur. Vei avea nevoie de putere.

— Ţi-o mai aminteşti pe Eroeh? îl întrebă.

— Fata lhazareeană?

— O siluiau, dar eu i-am oprit şi am luat-o sub protecţia mea. Numai că atunci, după ce soarele-şi-stelele vieţii mele a murit, Mago a luat-o înapoi, a folosit-o din nou şi a omorât-o. Aggo a

spus că asta i-a fost soarta.

— Îmi amintesc, zise *Ser* Jorah.

— Am fost singură multă vreme, Jorah. Singură, fără să am pe nimeni în afară de fratele meu. Eram o ființă atât de mică şi de speriată. Viserys ar fi trebuit să mă protejeze, dar m-a rănit şi m-a speriat şi mai rău. N-ar fi trebuit să facă una ca asta. Nu era doar fratele meu, era *regele* meu. De ce fac zeii regi şi regine, dacă nu ca să-i apere pe cei care nu se pot apăra singuri?

— Unii regi se fac singuri. Robert aşa a făcut.

— El n-a fost un rege adevărat, zise Dany cu dispreţ. N-a făcut nici o dreptate. Dreptate… Pentru asta sunt regii.

Ser Jorah nu dădu nici un răspuns. Doar zâmbi şi îi atinse părul, foarte uşor. Era de ajuns.

În noaptea aceea visă că era Rhaegar, călărind către Trident. Dar era călare pe un dragon, nu pe un cal. Când a văzut oastea rebelă a Uzurpatorului pe malul celălalt al râului, toţi purtau armuri de gheaţă, dar ea i-a scăldat în foc de dragon, iar ei s-au topit ca roua şi au prefăcut Tridentul într-un torent. O mică parte din ea ştia că visa, dar o alta exulta. *Aşa a fost hărăzit. Celălalt a fost un coşmar şi abia acum m-am deşteptat.*

Se trezi brusc, în întunericul cabinei, încă înflăcărată de triumf. *Balerionul* se trezi parcă odată cu ea. Şi Dany auzi scârţâitul uşor al lemnului, clipocitul apei lovind carena, o rostogolire pe punte, deasupra capului ei. Şi încă ceva.

Cineva era în cabină cu ea.

— Irri? Jhiqui? Unde sunteţi? Însoţitoarele nu-i răspunseră. Era prea întuneric ca să vadă, dar auzea respiraţia. Jorah, tu eşti?

— Dorm, glăsui o femeie. Dorm cu toţii. Glasul era foarte aproape. Chiar şi dragonii trebuie să doarmă.

Stă deasupra mea.

— Cine-i acolo? Dany privi încordată în întuneric. I se părea că vede o umbră, conturul palid al unei siluete. Ce vrei de la mine?

— Adu-ţi aminte. Ca să mergi la nord, trebuie să călătoreşti spre sud. Ca să ajungi la vest, trebuie s-o iei spre est. Ca să mergi înainte, trebuie să mergi înapoi şi ca să atingi lumina trebuie să treci prin umbră.

— *Quaithe?* Dany sări din pat şi dădu uşa în lături. Lumina gălbuie a felinarelor inundă încăperea şi Irri şi Jhiqui se ridicară adormite.

— *Khaleesi?* murmură Jhiqui, frecându-se la ochi. Viserion se trezi şi îşi deschise fălcile şi o suflare de foc lumină până şi cele

mai întunecate colţuri. Nu era nici urmă de vreo femeie cu mască roşie de lac. *Khaleesi,* nu te simţi bine? întrebă Jhiqui.

— Am visat. Dany îşi scutură capul. Am visat un vis, nimic mai mult. Culcaţi- vă la loc. Toate, ne culcăm la loc. Dar oricât a încercat, somnul n-a mai venit.

Dacă privesc înapoi, sunt pierdută, îşi spuse Dany. În dimineaţa următoare, în timp ce intra în Astapor, pe porţile portului, nu îndrăznea să-şi amintească din nou cât de mică şi neînsemnată era suita ei, ca să nu-şi piardă curajul. Astăzi îşi încălecase iapa, se îmbrăcase în pantaloni din păr de cal şi o vestă de piele pictată, purta un lanţ de bronz la încheietură şi alte două încrucişate între sâni. Irri şi Jhiqui îi împletiseră părul şi îi atârnaseră un clopoţel minuscul de argint, al cărui clinchet cânta despre Cei Nemuritori de la Qarth, pieriţi în flăcări în Palatul de Pulbere.

Străzile din cărămidă roşie ale Astaporului erau înţesate de oameni în dimineaţa aceea. Sclavi şi slujitori străjuiau drumurile, în timp ce stăpânii de sclavi şi femeile lor îşi îmbrăcaseră *tokarurile* şi priveau de pe piramidele lor în trepte. *Până la urmă, nu se deosebesc atât de mult de Qartheeni,* gândi Dany. *Vor să vadă dragonii, ca să aibă ce povesti copiilor şi copiilor copiilor lor.* Asta o făcu să se întrebe câţi dintre ei vor avea vreodată copii.

Aggo mergea în faţa ei, cu marele său arc Dothraki. Belwas cel Voinic mergea la dreapta iepei sale, Missandei la stânga. *Ser* Jorah Mormont era în spate, în zale şi cămaşă, uitându-se feroce la oricine se apropia prea mult. Rakharo şi Jhogo protejau lectica. Dany poruncise ca partea de sus să fie îndepărtată, astfel încât dragonii să poată fi legaţi de platformă.

Irri şi Jhiqui mergeau alături de ei, încercând să-i liniştească. Cu toate acestea, coada lui Viserion plesnea dintr-o parte în alta şi dragonul scotea, ameninţător, fum pe nări. Rhaegal simţea şi el pericolul. De trei ori încercă să-şi ia zborul, dar fu tras în jos, în mâna lui Jhiqui, de lanţul greu. Drogon se făcuse colac, cu capul vârât între aripi. Doar ochii i se mai vedeau, drept mărturie că nu dormea.

Ceilalţi oameni ai ei veneau în urmă: Groleo şi celălalt căpitan, cu echipajele lor şi cei optzeci şi trei de Dothraki rămaşi din cei o sută de mii care călătoriseră cândva în *khalasarul* lui Drogo. Pe cei mai bătrâni şi mai slabi îi pusese în mijlocul coloanei, împreună cu femeile cu copii la sân şi cele însărcinate, cu fetiţele

şi cu băieţii prea mici ca să-şi împletească părul. Ceilalţi – luptătorii ei, câţi mai erau – mergeau în afara coloanei, mânând jalnica lor turmă, cei o sută şi ceva de cai sfrijiţi care supravieţuiseră atât deşertului roşu, cât şi mării negre de sare.

Ar fi trebuit să cer să mi se coasă un stindard, gândi ea în timp ce îşi conducea ceata jerpelită de-a lungul râului şerpuit al Astaporului. Închise ochii, ca să-şi imagineze cum ar arăta: mătase neagră, unduitoare, iar pe ea, dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, suflând flăcări de aur. O *flamură aşa cum poate ar fi purtat Rhaegar.* Malurile râului erau ciudat de liniştite. Viermele, aşa numeau râul cei din Astapor. Era larg, domol şi cotit, împestriţat cu insuliţe împădurite. Zări copii jucându-se pe una dintre ele, alergând printre statui elegante de marmură. Pe o altă insulă, doi îndrăgostiţi se sărutau în umbra unor copaci înalţi şi verzi, nu mai sfioşi decât erau Dothrakii la o nuntă. Fără veşminte, nu-şi putea da seama dacă erau sclavi sau oameni liberi.

Piaţa Mândriei, cu harpia sa mare de bronz, era neîncăpătoare pentru toţi Nepătaţii pe care îi cumpărase. De aceea, fuseseră adunaţi în Piaţa Supliciului, care dădea spre poarta principală a Astaporului, ca să poată mărşălui direct din oraş, după ce îi va prelua Daenerys. Aici nu erau statui de bronz, doar o platformă de lemn unde sclavii răzvrătiţi erau supuşi la cazne, jupuiţi şi spânzuraţi.

— Bunii Stăpâni îi aşază în aşa fel încât să fie primul lucru pe care îl vede un sclav nou-venit când intră în oraş, îi explică Missandei, când ajunseră în piaţă.

La prima vedere, Dany crezu că aveau pielea vărgată, asemeni zebralilor Jhogos Nhailor. Apoi se apropie şi văzu carnea roşie, jupuită, de sub dungile negre, mişcătoare. *Muşte. Muşte şi viermi.* Sclavii răzvrătiţi fuseseră jupuiţi aşa cum cineva ar decoji un măr, într-o fâşie lungă, şerpuitoare. Un bărbat avea un braţ negru de muşte de la degete până la cot, iar dedesubt se vedea carnea roşie şi albă. Dany struni calul lângă el.

— Ce a făcut acesta?

— A ridicat mâna împotriva stăpânului său.

Cu stomacul întors pe dos, Dany dădu pinteni calului către mijlocul pieţei, unde se afla oastea pe care o cumpărase atât de scump. Şir după şir după şir stăteau bărbaţii de piatră cei nebărbaţi, cu inimile lor din cărămidă, opt mii şi şase sute, cu coifurile de bronz cu ţepuşe ale Nepătaţilor cu pregătirea

încheiată şi alţi cinci mii în spatele lor, cu capetele goale, dar înarmaţi cu suliţe şi săbii scurte. Cei din ultimele rânduri erau doar nişte copii, dar stăteau la fel de drepţi şi neclintiţi ca toţi ceilalţi.

Kraznys mo Nakloz şi tovarăşii lui erau cu toţii acolo, s-o întâmpine. Alţi Astapori de viţă nobilă stăteau în grupuri, în spatele lor, sorbind vin din cupe înalte de argint, în timp ce sclavii circulau printre ei cu tăvi cu măsline, cireşe şi smochine. Cel mai bătrân Grazdan stătea într-un palanchin susţinut de patru sclavi voinici cu pielea arămie. Câţiva lăncieri călări se plimbau la marginea pieţei, ţinând la distanţă mulţimile care veniseră să privească. Soarele strălucea orbitor pe discurile lustruite de aramă cusute pe mantiile lor, însă Dany nu putu să nu observe cât de agitaţi păreau caii. *Se tem de dragoni. Şi bine fac.*

Kraznys trimise o sclavă s-o ajute să descalece. Mâinile lui Dany erau ocupate: cu una ţinea *tokarul,* iar cu cealaltă un bici ornamentat.

— Iată-i. Kraznys se uită la Missandei. Spune-i că sunt ai ei… dacă poate plăti.

— Poate, spuse fata.

Ser Jorah strigă o comandă şi mărfurile de negoţ fură aduse. Şase baloţi de blănuri de tigru, trei sute de cupoane de mătase fină. Vase cu şofran, vase cu mir, vase cu piper, curry şi nucşoară. O mască de onix, douăsprezece maimuţe de jad, butoiaşe cu cerneală roşie, neagră şi verde, o cutie cu ametiste negre, rare, o cutie de perle, un butoi cu măsline fără sâmburi, umplute cu larve, o duzină de butoaie de peşte de apă dulce în saramură, un gong mare de bronz şi un ciocan pentru el, şaptesprezece ochi de fildeş şi un cufăr plin de cărţi scrise în limbi pe care Dany nu le ştia. Şi altele şi altele şi altele. Oamenii ei le aşezară pe toate grămadă în faţa sclavilor.

În timp ce era făcută plata, Kraznys mo Nakloz îi făcu favoarea de a-i spune câteva ultime cuvinte la predarea trupelor sale.

— Încă sunt necopţi, spuse el prin Missandei. Spune-i târfei că ar face bine să-i însângereze cât de curând. Sunt multe oraşe mici de aici până acolo, oraşe numai bune de jefuit. Toată prada va fi numai a ei. Cei Nepătaţi nu râvnesc aur şi nestemate. Iar dacă va lua prizonieri, câţiva străjeri vor fi suficienţi ca să-i aducă la Astapor. Pe cei sănătoşi îi vom cumpăra, şi la un preţ bun. Şi, cine ştie? În zece ani unul dintre băieţii pe care ni-i trimite poate

fi, la rândul lui, un Nepătat. Astfel vom avea de câştigat cu toţii.

În sfârşit, nu mai erau mărfuri de adăugat în grămadă. Dothrakii ei încălecară din nou şi Dany spuse:

— Asta a fost tot ce am putut aduce. Restul vă aşteaptă pe corăbii, o mare cantitate de chihlimbar, vin şi orez negru. Şi aveţi şi corăbiile. Aşa că, tot ceea ce mai rămâne este…

— … dragonul, termină Grazdanul cu barba ascuţită care vorbise atât de dogit Limba Comună.

— Şi iată-l aici.

Ser Jorah şi Belwas păşiră lângă ea către lectică, acolo unde Drogon şi fraţii săi se tolăneau la soare. Jhiqui desfăcu un capăt al lanţului şi i-l dădu lui Dany. Când smuci de lanţ, dragonul cel negru îşi înălţă, şuierând, capul şi îşi desfăcu aripile de noapte şi văpăi. Kraznys mo Nakloz zâmbea larg în timp ce umbra aripilor cobora deasupra lui.

Dany îi înmâna stăpânului de sclavi capătul lanţului cu care era legat Drogon. În schimb, el îi oferi un bici. Mânerul era din os negru de dragon, migălos sculptat şi incrustat cu aur. Nouă curele lungi şi subţiri de piele atârnau de el, fiecare cu o gheară poleită cu aur în vârf. Măciulia de aur era un cap de femeie, cu dinţi ascuţiţi de fildeş. Degetele harpiei, aşa îşi numise Kraznys biciul.

Dany răsuci biciul în mână. *Un obiect atât de uşor să poarte o asemenea povară.*

— Târgul e încheiat, atunci? Îmi aparţin?

— Încheiat, fu el de acord, trăgând puternic de lanţ, ca să-l coboare pe Drogon din lectică.

Dany încălecă pe iapa ei. Inima îi bubuia în piept. Se simţea îngrozitor de speriată. *Oare asta ar fi făcut fratele meu?* Se întreba dacă Prinţul Rhaegar fusese la fel de înfricoşat când a văzut oastea Uzurpatorului grupată dincolo de Trident, cu toate flamurile fluturând în vânt.

Se înălţă în şa, ridică degetele harpiei deasupra capului, ca toţi Cei Nepătaţi să le vadă.

— *TÂRGUL S-A ÎNCHEIAT!* strigă cât o ţinu gura. *SUNTEŢI AI MEI!* Dădu pinteni calului şi galopă de-a lungul primului rând, ţinând degetele harpiei sus. *ACUM SUNTEŢI AI DRAGONULUI! CUMPĂRAŢI ŞI PLĂTIŢI! S-A ÎNCHEIAT! S-A ÎNCHEIAT!*

Îl zări pe bătrânul Grazdan întorcându-şi brusc capul. *Mă aude vorbind Valyriana.* Ceilalţi stăpâni de sclavi nu ascultau. Se îmbulzeau în jurul lui Kraznys şi al dragonului, strigând sfaturi.

Deşi astaporii trăgeau şi smuceau, Drogon nu se urnea din lectică. Un fum cenuşiu se ridica dintre fălcile-i deschise, iar gâtul său lung se răsucea şi se îndrepta, repezindu-se la faţa stăpânului de sclavi.

E timpul să traversez Tridentul, gândi Dany, întorcându-se brusc şi îndemânu- şi iapa înapoi. Călăreţii de sânge se strânseră în jurul ei.

— Ai necazuri, remarcă ea.

— Nu vrea să vină, spuse Kraznys.

— Există un motiv: un dragon nu e sclav. Şi Dany plesni biciul cât de tare putu peste faţa negustorului. Kraznys ţipă şi se retrase, clătinându-se, cu sângele şiroindu-i roşu pe obraz, în barba-i parfumată. Degetele harpiei îi sfârtecaseră chipul cu o singură lovitură, dar ea nu se opri să admire dezastrul. *Drogon!* îl strigă ea cu glas puternic, dulce, uitând de toate spaimele. *Dracarys.*

Dragonul negru îşi desfăcu aripile şi zbieră.

O suliţă neagră de foc lovi faţa lui Kraznys din plin. Ochii i se topiră, scurgându-se pe obraji, iar uleiul din barba şi părul său izbucni atât de teribil în flăcări încât, pentru o clipă, stăpânul de sclavi purtă o coroană de foc de două ori mai înaltă decât capul său. Duhoarea de carne arsă care se răspândi dintr-odată îi acoperi până şi parfumul, iar urletul lui părea să înece orice alt sunet.

Apoi sângele şi haosul luară în stăpânire Piaţa Supliciului. Bunii Stăpâni zbierau, se clătinau, îmbrâncindu-se unul pe altul şi sfâşiindu-şi bordurile *tokarurilor* în graba lor. Drogon zbură aproape agale către Kraznys, bătând din aripile-i negre. În timp ce-i mai dădu negustorului o porţie de foc, Irri şi Jhiqui îi dezlegară pe Viserion şi pe Rhaegal şi, dintr-odată, în aer erau trei dragoni. Când Dany întoarse capul să privească, o treime din mândrii războinici cu coarne de demon ai Astaporului se chinuiau să rămână călare pe caii lor îngroziţi, iar o altă treime fugeau, într-o vălvătaie de aramă strălucitoare. Un bărbat se ţinu în şa destul cât să-şi scoată sabia, dar biciul lui Jhiqui i se încolăci în jurul gâtului, curmându-i ţipătul. Un altul pierdu o mână sub *arakhul* lui Rakharo şi se îndepărtă clătinându- se şi împroşcând sânge. Aggo stătea potrivindu-şi cu calm săgeţile în arc şi trimiţându-le către *tokaruri.* Cu argint, cu aur sau simple, nu-i păsa. Belwas cel Voinic îşi scosese şi el *arakhul* şi îl învârtea, atacând.

— *Suliţe!* auzi Dany un astapor strigând. Era Grazdan, bătrânul Grazdan, cu *tokarul* încărcat de perle. *Nepătaţi!* Apăraţi-ne, opriţi-i, apăraţi-vă stăpânii! Suliţe! Săbii!

Când Rakharo îi vârî o săgeta în gură, sclavii care duceau palanchinul său o luară la fugă, aruncându-l fără sfială pe jos. Bătrânul se târî până la primul rând de eunuci, cu sângele băltind pe cărămizi. Cei Nepătaţi nici măcar nu-şi coborâră ochii să-l privească murind. Şir după şir, stăteau neclintiţi.

Zeii mi-au auzit rugăciunile.

— *Nepătaţi!* Dany trecu la galop prin faţa lor, cu cosiţa-i argintiu-aurie fluturând în urma ei, cu clopoţelul sunând la fiecare pas. Omorâţi-i pe Bunii Stăpâni, omorâţi soldaţii, omorâţi fiecare bărbat îmbrăcat în *tokar* sau care are în mână un bici, dar să nu vă atingeţi de nici un copil sub doisprezece ani, şi zdrobiţi lanţurile fiecărui sclav pe care-l veţi vedea. Ridică degetele harpiei în aer… şi pe urmă aruncă biciul cât colo. *Libertate!* strigă ea. *Dracarys! Dracarys!*

— *Dracarys!* răspunseră ei, cel mai dulce cuvânt pe care-l auzise Dany vreodată. *Dracarys! Dracarys!* Şi pretutindeni în jurul lor, stăpânii de sclavi fugeau, implorau şi mureau şi aerul prăfos se umplu de suliţe şi foc.

„O serie deja legendară [...] pur şi simplu una dintre cele mai mărețe opere fantasy scrise vreodată. Vă plac personajele de neuitat? Există! Firele narative copleşitoare? Există! Un univers atât de detaliat şi complex, încât propria noastră lume să pară prozaică? Există! Dacă iubiţi genul fantasy şi n-aţi citit seria aceasta, ar trebui să fiţi judecat pentru erezie, pentru că este ceea ce speră toate romanele fantasy să fie."

SFReader

Premiile Locus şi Geffen
Finalist al premiilor Hugo şi Nebula

„Rareori a existat o poveste atât de fascinantă, care să captiveze în asemenea măsură inimile şi minţile unei generaţii. În *Urzeala tronurilor*, un regat era sfâşiat de ambiţiile bărbaţilor şi femeilor fără de milă; în *Încleştarea regilor*, războiul, nebunia şi vrăjitoria s-au abătut asupra regatului ca o fiară vorace. Acum, când lupta brutală pentru putere se apropie de climax, regatul divizat se confruntă cu cea mai teribilă invazie – una condusă de dincolo de mormânt..."

Time

ISBN 978-606-92091-9-6

colecţia nautilus fantasy

www.nemira.ro